

θω για να σε σώση ; "Η πώς θα σε λυπη-
θω ενώ ; "Ηλιθιε !

»Μά, διάθολε, δεν καταλαβαίνεις, λοι-
πόν ; Κι' όμως σουδείται το άρθρο, το
πρωί. "Εκτός απ' τη συνταγή, όλο το μυ-
στικό του Νοέλ Ντορζερού, όλο σου το
μυστικό θυγίκε στη φόρα ! Λοιπόν ποιός
σου λέει πως σε δεκαπέντε μέρες, σε ό-
κτώ, ή υπόδειξι δεν θα πάη στο φούντο ;
Και θαρρείς πως έγω θα καθίσω σαν
θλάκας, να χάσω το έκαστομύριο που
κέρδισα με τόσο ιδρώτα ; "Α !, όχι, αυ-
τό θα ήταν μεγάλη θλακεία !»

Σώπασε.
"Η γραμμή του νερού ξεπερνούσε τώρα
τους ώμους του Μασεντάκ.

— Λοιπόν, άρνείσαι ; θρυχήθηκεν ο
Βελμό.

Περιμένε μια στιγμή και ύστερα ξα-
νάπε :

— Τότε, άφου άρνείσαι, δεν έπιμένω
Πρός τί ; Μονάχος σου κανόνισες τη
μοίρα σου, μονάχος σου διάλεξες την ό-
ριστική θευτιά. "Αντίο, γέρο μου. Θά πιώ
δεν ποτήρι καί θα καπνίσω μια πίπα στην
υγεία σου. "Ωστόσο, πρέπει όλα να τα
προβλέψουμε. "Αν κατά τύχη αλλάξης
γνώμη (ποιός ξέρει ; μπορεί να σουρθη
καμμία έμπνευσις την τελευταία στιγμή).
δεν έχεις παρά να με φωνάξεις σιγανά.
Νά λύσω λιγάκι το μαντήλι... "Αντίο, Θεό-
δωρε.

Ο Βελμό έσπρωξε τη θάρκα και θγί-
κε στην όχθη, μουγκρίζοντας :

— Τί σκυλοδουλειά ! Μά νάναι τόσο
θλάκας πάλι αυτό το κτήνος !

Ξανάκάρησε, άδειασε λικέρ σ' ένα πο-
τήρι κι' άναψε την πίπα του. Κατόπιν,
φώναξε :

— Στην υγεία σου, Μασεντάκ. Με τον
κατήφορο που πήρες, βλέπω πως σε εί-
κοσι λεπτά θα πής και συ το ποτηράκι
σου. "Οπωσδήποτε μην ξεχάσης πως ό-
ταν βελήσης, δεν έχεις πασα να με φωνά-
ξεις !

Το φεγγάρι είχε σκεπασθί από σύννε-
φα. "Η όχθη είχε γίνει τόσο σκοτεινή,
ώστε μόλις διέκρινα τη σιλουέτα του
Βελμό.

"Επείρασαν πέντε λεπτά... ένα τέταρτο
της ώρας...

Ο Βελμό έχασε πιά την υπομονή του.
Πετάχθηκε όρθιος.

— Δεν άρκει να μουγκρίζης, θλάκα !
φώναξε στον Μασεντάκ. Φθάνουν τα σα-
λιαρίσματα. Θά μιλήσης ; "Οχι. Σκάσε,
λοιπόν, ψοφή !...

Και τον άκουσα άκόμη να λήη άπειλη-
τικά, τρίζοντας τα δόντια του :

— Θά τα καταφέρω ίσως καλύτερα με
τον άλλον...

Ο άλλος ήμουν έγω, βέβαια...

"Ετράθηςε πράγματι προς τ' άριστερά,
δηλαδή προς το μέρος όπου θρισκόταν ή
εισοδός του κελλιού μου.

"Εξάφνα άκούσθηκε μια φωνή... και
κατόπιν ήσυχία... Τί είχε συμβή ; Μήπως
είχε χτυπήσει πουθενά ο Βελμό, μέσα στο
σκοτάδι ;

Περιμένε... Κι' άναρρωτιόμουν, γιατί
άρα γε έρχόταν σε μένα... και για ποιο λό-
γο με είχε άπαγάγει...

Μήπως... μήπως ήθελε να μου μιλήση
για τη Βέρα ;... Για τη Βέρα που άγα-
πούσαμε κι' οι δύο μας ;

Σ' όλα αυτά όμως θά μ' άπαντούσε σε
λίγο ο ίδιος.

Γιατί δεν τόν έβλεπα να παρουσιάζεται
κι' ούτε κανένας θόρυβος άκουγόταν μέ-
σα στο σπίτι. "Ωρα πολλή έμεινα άκουμπι-
σμένος στην πόρτα, με τ' ατί τεκτονόμο,
έτοιμος να υπερασπισθώ τόν έαυτό μου,
άν και δεν είχα όπλο.

Δεν ήλθε.

"Εγύρισα στο παράθυρο. Κανένας θό-
ρυβος δεν άκουγόταν κι' από κεί.

Κ' ήταν τρομακτική αυτή ή σιωπή, που
φαινόταν σά να μεγάλωνε και ν' άπλώνε-
ται σ' όλο το ποτάμι ή σιωπή αυτή που
δεν την τάραζε πιά ούτε ο ρόγχος του
Μασεντάκ.

Ούτε τόν όγκο του σώματός του διέ-
κρινα. Τί είχε γίνει, Θεέ μου ; Είχε τάχα
84 — Α. Ο. Δ. Ο.

γλυστρήσει κατά μήκος του ποταμού ;
Τό νερό που πνίγει και που σκοτώνει, εί-
χε άνεβή εις το λαϊμό του, ως το στόμα
του ;

Με μια δυνατή γραθιά χτύπησα το πα-
ραθυρόφυλλο. "Η ιδέα πως ο Μασεντάκ
είχε πεθάνει ή πως θά πέθαινε, αυτή ή ι-
δέα που δεν την είχα καταλάβει πολύ κα-
θαρά ως εκείνη τη στιγμή, με συγκλόνι-
ζε από τρόμο. "Αν ο Μασεντάκ πέθαινε,
θα χανόταν όριστικά και άμετάκλητα το
μυστικό. "Αν πέθαινε ο Μασεντάκ ο Νοέλ
Ντορζερού θά πέθαινε για δεύτερη φορά.

Διπλάσιας τις προσπάθειές μου. Φυ-
σικά δεν είχα καμμία άμφιβολία πως ο
Βελμό θα έρχόταν τώρα και πως θά εί-
χαμε να παλαίψουμε οι δύο μας : Δεν
έσκοτιζόμουν καθόλου όμως γι' αυτό. Τι-
ποτε δεν μπορούσε να με σταματήση. "Ε-
πρεπε στη στιγμή να τρέξω να σώσω όχι
τόν Μασεντάκ, αλλά, καθώς μου φαινό-
ταν, τόν Νοέλ Ντορζερού, για να μη πάη
χαμένο το γιγάντιο έργο του.

"Επασα μια καρέκλα και με το ένα
πόδι της άρχισα να χτυπώ το παράθυρο.
"Η γριλλία δεν ήταν και τόσο στερεά, έ-
λειπαν κιόλας μερικά ξυλάκια. Σε λίγο
ανέπνευσα μ' ανακούφισι. Είχα κατορ-
θώσει να περάσω το μπράτσο μου από το
άνοιγμα και να σηκώσω το σιδερο που έ-
κλεινε το παράθυρο απ' έξω. Τό παρά-
θυρο άνοιξε άμέσως.

Χωρίς να χάσω στιγμή, το δρασκέλισα
κι' έτρεξα στην όχθη. Πήδησα στη θάρ-
κα...

— Νάμε !, φώναξα στον Μασεντάκ.
Κουράγιο...

Με μια δυνατή σπρωξιά έφθασα ως τόν
έναν άπό τούς ποταμούς.

— Κουράγιο !... Κουράγιο !... Νάμε !

"Αρπαξα το σχοινί με τα δύο μου χέ-
ρια από την επιφάνεια του νερού και γλύ-
στησα ως το τσιγγέλι, νομίζοντας πως
θα πιάσω το κεφάλι του Μασεντάκ.
"Αλλά...τίποτα ! Δεν θρήκα τίποτα !...
Τό σχοινί είχε κατεβή, το τσιγγέλι ήταν
μέσα στο νερό, τίποτα όμως δεν κρεμιό-
ταν απ' αυτό. Τό πτώμα είχε γλυστρή-
σει και το ρεύμα θά το είχε παρασύρει !

"Ενας πυροβολισμός άντήχησε. Μιά
σφαίρα σφύριξε στ' αυτιά μου. Την ίδια
στιγμή άκουσα τόν Βελμό να ούρλιαζή
από την όχθη :

— "Ετσι έ ; Τώσκασες... Και θέλεις να
σώσης και τόν Μασεντάκ ; Στάσου να
δής λοιπόν...

Στό μεταξύ είχα φθάσει στην όχθη, πιό
πέρα. Τράθηςε δύο φορές άκόμη στην τύ-
χη. Μά έγω τάχα θάλει στα πόδια και
καμμία σφαίρα δεν με θρήκε. Σε λίγο
ήμουν έκτός βολής.

Η ΘΑΥΜΑΣΤΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

"Ολες ή λεπτομέρειες της τραγικής έ-
κείνης θραδυάς δεν ήταν παρά δευτε-
ρεύοντα ζητήματα και έσθουναν μπροστά
στην άνεϊπτική συγκίνηση που ξυπνούσε
μέσα μου ή ιδέα πως ο Βενιαμίν Πρεβοτέλ
είχαν άνακαλύψει το μεγάλο μυστικό.

Και ήταν τόση ή συγκίνησίς μου, ώστε
την ώρα που έτρεχα για να σώσω τόν Μα-
σεντάκ, είχα προφθάσει ν' άρπάξω την
έφημερίδα όπου είχα διαβάσει το μισό
μέρος απ' το υπόμνημα. Λαχταρούσα να
έλευθερωθώ, όχι τόσο για να σώσω τόν
Μασεντάκ και μέσον του τη συνταγή, ό-
σο για να μπορέσω να συνεχίσω το διά-
βασμά μου και να μάθω εκείνο που όλος
ο κόσμος γνώριζε εκείνη τη στιγμή.

...Στίς μέσα σ' ένα δωμάτιο ξενοδο-
χείου στο Παρίσι, μπόρεσα να ξεδιπλώ-
σω την έφημερίδα και να συνεχίσω το
διάβασμά μου...

Θυμόσαστε που είχα μείνει : "Ο Πρε-

βοτέλ είχε πεισθί πως ή περίεργες όπτα-
σίες ήταν στην πραγματικότητα προβο-
λές... "Από που όμως έπροβάλλοντο ;
"Απελπισμένος είχε σηκώσει τα μάτια
στον ούρανó.

— Εκεί κάτω, προς τη δύσι, ήταν
σκορπισμένα έλαφρά συννεφάκια.

Και ο Βενιαμίν Πρεβοτέλ έξακολού-
θουσε :

«Ναί... "Ησαν σκορπισμένα σύννεφα
κι' ένεκα άκριβώς αυτής της αίτίας, έ-
νεκα του ότι ήταν σκορπισμένα σύννε-
φα στον ούρανó, τα όράματα του τοί-
χου ένέγοντο λιγώτερο καθαρά, ή έ-
σθυναν ! Νά ήταν άρα γε άπλη σύμπτω-
σις ; Τρείς φορές που ή εικόνας έχασαν
την καθαρότητα τους, ένύρια προς τόν
όρίζοντα : και τις τρείς φορές σύννεφα
περνούσαν. Μπορούν να συμβούν τρείς
τέτοιες συμπτώσεις στη σειρά ; Και ύ-
πάρχει άνόρθωτος, καταρτισμένος έπιστη-
μονικώς, ο όποιος να μη παραδεχθί πως
στην περίπτωσι αυτή τα σύννεφα που
περνούσαν έκαναν το ίδιο που θά έκανε
ένας πέπλος, δηλαδή ότι επικόδιζαν με
το πέρασμά τους την προβολή ;

»"Ετσι το πρώτο θέμα είχε γίνει : κά-
τω απ' το έπιτακτικό πρόσταγμα της
πραγματικότητας παραδεχόμενον την ύπο-
θεσιν, ότι επρόκειτο περί έπικοινωνίας
που έρχόταν από πέρα απ' τα σύννεφα.
Και άναρωτήθηκα άμέσως : Νά τις έ-
στελνε άρα γε κανένα πηδαλιουχούμενο
που ταξίδευε μέσα στην άτμόσφαιρα, έ-
πάνω απ' τα σύννεφα ; "Εκτός του ότι
τέτοιο πηδαλιουχούμενο δεν είχε γίνει άν-
τιληπτό, θάπρεπε άκόμη να σημειώσου-
με ότι στην περίπτωσι αυτή θάφηνε φω-
τεινές δέσμες που ύλοι θά τις πρόσεχαν.

»"Ωστε ;... "Ωστε έπρεπε, λοιπόν, να
ρίξουμε τα μάτια πιό μακριά, να δια-
σχίσουμε μ' ένα πήδημα το διάστημα και
να υποθέσουμε πως ή προβολές αυτές
είχαν προέλθει όχι μόνο πέρα απ' τη γή,
άλλά και πέρα απ' την ανθρωπότητα.

»"Η μεγάλη λέξις γράφηκε τώρα. "Η
ιδέα δεν μου άνήκει πιά. Πώς θά την δε-
χθούν άρα γε εκείνοι που θά τούς φανε-
ρώση αύριο το υπόμνημα αυτό ; Με την
ίδια θέρμη, με την ίδια ιερή άγωνία που
με συγκλόνισαν και μένα ; Με την ίδια
δυσπιστία, στην άρχή, και, τελικώς, με
τόν ίδιο ένθουσιασμό ;

»"Ας μη χάνουμε όμως την ψυχραιμία
μας... "Οσο τρομακτικό κι' άν είναι το
πολύ φυσικό συμπέρασμα, στο όποιο
μάς ώδήγησε ή εξέτασις τών φαινομέ-
νων, άς το εξέτάσουμε με δλη την έλευ-
θερία του πνεύματος κι' άς προσπαθή-
σουμε να το υποβάλουμε σ' όλες τις δυ-
νατές δοκιμασίες.

» «Προβολές έξω απ' την ανθρωπότη-
τα», τί θά πη αυτό ; "Η έκφρασις φαίνεται
άόριστη και ή σκέψις μας αστοίξει. "Ας
εξετάσουμε τα πράγματα από κοντά...
«Έξω από την πραγματικότητα...», δη-
λαδή ; Δηλαδή έξω απ' τόν πλανήτη μας...
Τις προβολές μας τις στέλνει κάποιος
άλλος γειτονικός μας πλανήτης, απ' ό-
που άφου έφατογράφσαν μερικά γεγο-
νότα που συνέβησαν στη γή, μάς τα στέλ-
λουν τώρα υπό μορφήν κινηματογραφι-
κών προβολών.

»"Από ποιο άστρο όμως μάς έστάλη-
καν αυτές ή προβολές ; Σταθίητε... "Ας
εξετάσουμε ψυχραιμα... "Ας πάρουμε ως
παράδειγμα μια από τις σκηνές, που να
μπορούμε να καθορίσουμε την ήμερομηνί-
α της. Τό αερόστατο Μογκολφιέρ ανέ-
θηκε στους αϊθέρας για πρώτη φορά στις
5 "Ιουνίου 1783, στις 4 το απόγευμα. Εί-
ναι εύκολο να μάθουμε ποιά άστρα ή-
σαν εκείνη τη στιγμή στον όρίζοντα και
σε ποιο ύψος. Βρίσκουμε λοιπόν ότι ο
"Αρης, ο Ζεύς και ή Ξελήνη είχαν δύ-
σει, ένθ ό "Ηλιος και ή "Αφροδίτη ήταν
στον όρίζοντα, από το μέρος της Δύ-
σεως. Τά δύο αυτά άστρα ήταν λοιπόν
τά μόνα που θά μπορούσαν να ιδούν το
πείραμα τών αδελφών Μογκολφιέρ.

»"Εφθάσαμε έτσι στην πρώτη ένδειξι.
Μπορούμε να την εξελέγσουμε ; Ναι, άν
θρούμε την ήμερομηνία κατά την ό-

ποίαν ή προβολή αυτής άκριβώς της ί-
διας σκηνής, παρουσιάσθηκε στα μάτια
του κυρίου "Ιουλίου Μπωγκράν, κι' άν έ-
ξακριβώσουμε ποιο άστρο κατά την ήμε-
ρομηνία αυτή ήταν σε θέσι να φωτίση τόν
τοίχο του Μεντόν. "Ε, λοιπόν, άν ρωτή-
σετε έναν άστρονόμο, θά σας πη ότι την
ήμέρα και την ώρα εκείνη, ένα άστρο μό-
νο θρισκόταν πάνω απ' τόν όρίζοντα : ή
"Αφροδίτη ! Μόνον αυτή μπορούσε να ρί-
ξη άκτίνες στον τοίχο του Μεντόν. Στόν
ίδιο έλεγχο υπέβαλα κι' όλες τις άλλες
περιπτώσεις έμφανίσεων έκείνων.

»Λοιπόν, σε όλες τις περιπτώσεις αυτές
μπορούμε λογικά ν' αποδώσουμε την προ-
βολή τών εικόνων στον πλανήτη "Αφρο-
δίτη» και μόνον σ' αυτόν.

»"Άλλες εικόνες παρήχκαν πρωί — ο-
πως της εις Κάβελλ, π.χ., που έθανατώ-
θηκε πρωί — κι' άλλες προς το θράδυ —
όπως ο θουβαρδιμός του Ρέιμς. Μό-
νον όμως ή "Αφροδίτη, την ώρα αυτή
μπορούσε να «βλέπη» το μέρος της γής
όπου εξετυλίχθησαν τα γεγονότα αυτά.

»Και δεν είναι αυτό μια άποδείξις ά-
ναμφισβήτητη, άφου ή "Αφροδίτη, άστρο
θραδυνό ή άστρο πρωινό, κυττάζει τη Γή,
την αύγη από την "Ανατολή και το θράδυ
από τη Δύσι, κι' άφου ο Νοέλ Ντορζε-
ρού (αυτή τη στιγμή έλαθα τηλεφωνική
βεβαίωσι από τόν "Ιούλιο Μπωγκράν),
άφου ο Νοέλ Ντορζερού είχε χτίσει τόν
τοίχο του με δυό όψεις παράμοια γυρτές
πρός τόν ούρανó, την μία προς τη Δύσι,
την άλλη προς την "Ανατολή, ώστε και
ή μία και ή άλλη να προσφέρωνται δια-
δοχικά στις φωτοβολές της "Αφροδίτης,
άστρου θραδυνο, ή της "Αφροδίτης, ά-
στρου πρωινού ;

»Αυτές είναι, για την ώρα, ή άποδεί-
ξις που μπορώ να δώσω.

»Δεν πρέπει όστόσο να παραλείψω και
το έξής : "Εχω την πεποίθησι πως οι
κάτοικοι της "Αφροδίτης έχουν και πά-
λι προσπαθήσει να έπικοινωνήσουν μαζί
μας με φωτεινά σήματα. Θά παρατήθη-
καν όμως απ' αυτό το μέσον, άκριβώς έ-
πειδή ή ατέλεια της ανθρωπίνης έπιστή-
μης (της Γής), τό έκανε άχρηστο. Είναι
άλλως τε γνωστό, πως ο Λόουελ κι' ο
Σκιαπαρέλλι, διέκριναν στην επιφάνεια
της "Αφροδίτης σημεία φωτεινά και με
λάμψι φυγαλέα, τά όποια έχαρακτήρι-
σαν οι ίδιοι ως εκρήξεις ήφαιστειών, ή
μάλλον, ως προσπάθειες συνεννοήσεως
τών κατοίκων της "Αφροδίτης με μας.

»"Η έπιστήμη όμως δεν μάς έμποδίζει
ν' άνχρρωτηθούμε άν, ύστερα απ' αυτές
τις άποτυχίες, οι κάτοικοι της "Αφροδί-
της δεν ζήτησαν να καταφύγουν σε άλλου
είδους έπικοινωνία. "Εχουμε κάθε δικαί-
ωμα να πιστεύουμε πως οι σοφοί της "Α-
φροδίτης κατέχουν μια έπιστήμη πολύ πιό
προηγμένη από τη δικιά μας και τά φα-
τογραφικά μέσα που διαθέτουν τούς έπι-
τρέπουν να πάρουν φωτογραφικές ται-
νίες απ' τόν πλανήτη μας. Περιμέναν λοι-
πόν. Σκυμμένοι έπάνω απ' την ταπεινή
μας Γή, γνωρίζοντας ότι συνέβαινε έδω,
μάρτυρες της άνικανότητός μας, περιμέ-
ναν να μπορέσουν να έπικοινωνήσουν
μαζί μας με τό μόνο μέσον που τούς
φαινόταν δυνατόν. Περιμέναν υπομονητι-
κά, έπιμονα, σαρόνοντας τό έδαφός μας
μ' άόρατες δέσμες από άκτίνες συγκεν-
τρωμένες μέσα στα μηχανήματά τους,
ψάχνοντας και σκαλίζοντας και την παρα-
μικρότερη γωνία.

»Και μια μέρα το θαύμα έγινε. Μια
μέρα, ή δέσμη από τις άκτίνες τους, συ-
νήντησε έπάνω στον τοίχο του Νοέλ
Ντορζερού το στρώμα της ουσίας που
χρειάζονταν για να γίνη ή εργασία της
έμφανίσεως. Την ήμέρα εκείνη, χωρίς
στον Νοέλ Ντορζερού και χωρίς στην τύ-
χη, άς τό όμολογήσουμε, άφου ο Νοέλ
Ντορζερού χρησιμοποίησε την μυστηρι-
ώδη ουσία για πείραματα έντελώς άσχετα,
τη μέρα εκείνη, οι κάτοικοι της "Αφροδί-
της επέτυχαν την έπικοινωνία άνάμεσα
στούς δύο κόσμους. Τό μεγαλύτερο γε-
γονός της γήινης ιστορίας είχαν έπιτελε-
σθί,

»"Εχουμε μάλιστα την άποδείξι πως
οι κάτοικοι της "Αφροδίτης ένγνώριζαν
τά πρώτα πειράματα του Νοέλ Ντορζε-
ρού, πως εκατάλαβαν τη σημασία τους,
πως ένδιαφέρθηκαν για τις εργασίες του,
πως παρηκολούθησαν τά περιστατικά της
ζωής του, άφου έδω και χρόνια έπήσαν
τη σκηνή όπου ο γυιός του σκοτώθηκε
στον πόλεμο.

»"Ενα άλλο σημείο τώρα πρέπει να έ-
πισύρη την προσοχή μας : ο τρόπος που
διάλεξαν οι κάτοικοι της "Αφροδίτης για
να δώσουν σ' όλες αυτές τις ταινίες ένα
είδος ένότητος. Πολύ σωστά έλέγχθηκε,
πως ο τύπος τών Τριών Μαιών, είναι
σαν ένα σήμα εργοστασίου, κάτι σαν σή-
ματα τών μεγάλων κινηματογραφικών
Οίκων που έμφανίζονται στην άρχή κάθε
ταινίας. Και είναι καταπληκτική ή ύπε-
ράνθρωπη ικανότης τών πλάσμάτων αυ-
τών, άφου σ' αυτά τά Τρία Μάτια, που
δεν έχουν καμμία σχέση με τ' ανθρωπίνα
μάτια μας, οι κάτοικοι της "Αφροδίτης
κατάρθωσαν να δώσουν την έκφρασι τών
ματιών μας και μάλιστα τών ματιών του
προσώπου που πρόκειται να παίξη σε
κάθε «ταινία» τόν κυριώτερο ρόλο.

»Μά γιατί διάλεξαν αυτό το σήμα ;
Γιατί να έμφανίζουν μάτια και μάλιστα
τρία ; Νομίζω πως στο σημείο που θρι-
σκόμαστε, είναι περιττόν να δώσουμε ά-
πάντησι σ' αυτήν την έρώτησι. Μήπως την

άπάντησι, δεν μάς την έδωσαν οι ίδιοι οι
κάτοικοι της "Αφροδίτης, στέλνοντάς μας
εκείνη την ταινία, την φαινομενικά παρά-
λογη, όπου τά Σχήματα ζούσαν χωρίς
άμφιβολία, μπροστά μας, σύμφωνα με
τις γραμμές και τις άρχές της δικής
τους ζωής ;

»Κ' εκείνο το παράξενο έπεισόδιο, δεν
παρίστανε την θανατική έκτέλεσι κά-
ποιου σπουδαίου προσώπου, που οι δήμιοι
τό ξέσχισαν με τά «τρία» τους τά παρα-
κλάδια και κατόπιν τούκοψαν τό άμωφό
του το κεφάλι, τό στολισμένο με «τρία»
μάτια ;

»Τρία Χέρια... Τρία Μάτια ! Νά το-
λήσω μ' αυτό το μικρό δεδομένο να προ-
χωρήσω πιό πέρα απ' ότι είδαμε και να
πώ πως ο κάτοικος της "Αφροδίτης κα-
τέχει την ολοκληρωτική συμμετρία του
τριγώνου, όπως ο άνθρωπος με τά δύο
του μάτια, τά δύο του αυτιά, τά δύο του
μπράτσα, κατέχει τη συμμετρία του άρι-
θμού «δύο» ;

»Νά προσπαθήσω να εξηγήσω για ποιο
λόγο προχωρεί με διαδοχικά φουσκάμα-
τα, άντι να θαδίζη και για ποιο λόγο
ή πόλεις του είναι χτισμένες κατά ύ-
ψος ; Νά λάθω το θάρρος να πώ, καθώς
τό πιστεύω, πως τά πλάσματα αυτά έ-
χουν όργανα που τούς δίνουν την ασθου-
σι του μαγνητισμού, του ηλεκτρισμού,
του διαστήματος και πως αυτά τά όργα-

*Εκανε μια κίνηση τρομαγμένη και προσπάθησε να ξεφύγει...
Α. Ο. Δ. Ο. — 85

να είναι τριπλά ; "Οχι. "Ολ' αυτά θα μάς τὰ πουν οί σοφοί της Άφροδίτης, όταν θα τὸ θελήσουν.

»Καί νά εἰμεθα βέθαιοι πὼς δὲν θὰ λείψουν ἀπὸ τὸ νὰ μάς τὸ πουν. "Ολες τους ἡ προσπάθειες, σχετικά μὲ μάς, τείνουν σ' αὐτό : « Ἀς κουβεντιάσουμε », θὰ μάς πουν σὲ λίγο, ὅπως θὰ τὸ εἶπαν καὶ στὸν Νοὲλ Ντορζερού καὶ ὅπως θὰ τὸ κατάφεραν, χωρίς ἀμφιβολία, μαζί του. Συγκριτική συνομιλία πού ἔδωσε στὸ μεγάλο σοφὸ τόσες δυνάμεις καὶ τόση θεβαιότητα, ὥστε τὸν ἔκαμε νὰ χαράξῃ, τὴ σπιμὴ πού ξεψυχοῦσε, γιὰ τὸ ἴδιό του τὸ χέρι, στὴ θάσι τοῦ τοίχου, τὴν πιὸ τρανὴ ἀπόδειξι: « Ἀκτίνα Β... Β.Ο.Σ.Κ.Ο. ».

»Αὐτὰ τὰ πέντε γράμματα τῆς λέξεως «Βοσκό» δὲν εἶναι ἡ ἀρχὴ ἀπ' τ' ὄνομα Βοσκοπούλα, μοιραία λάθος, τοῦ ὁποίου ὄνομα ἔπρεπε ἡ Βέρα Μασεντάκ. Εἶναι σχεδὸν δολοκλήρη ἡ λέξις «Βοσκό». Πρὶν νὰ πεθάνῃ, μέσα στὸ μυαλό του ὅπου εἶχεν ἦδη ἀπλωθῇ τὸ σκοτάδι, ὁ Νοὲλ Ντορζερού δὲν ἔβρισκε, γιὰ νὰ υποδείξῃ τὴν Ἀφροδίτη, ἄλλη ἔκφρασι παρὰ « Ἀστρο τοῦ Βοσκού » καὶ τὸ ἀδυνατισμένο του τὸ χέρι δὲν μπόρεσε νὰ χαράξῃ παρὰ μερικά γράμματα. Ἡ ἀπόδειξις εἶναι λοιπὸν κατηγορηματική. "Εκείνος πού γνώριζε ἔλαβε τὸν καιρὸ νὰ γράψῃ τὸ οὐσιωδέστερο ἀπὸ ὅτι ἐγνώριζε : « Μὲ τὸ μέσον τῶν ἀκτίνων Β., πού εἶναι γνωστὲς στὴν ἐπιστῆμη, τὸ Ἀστρο τοῦ Βοσκού στέλνει στὴ Γῆ μηνύματα ».

»Ἐννοεῖται πὼς ἀγνοοῦμε ἀκόμη ἕνα σωρὸ πράγματα : Πὼς εἶναι κατωμένα τὰ κινηματογραφικὰ μηχανήματα τῶν σοφῶν τῆς Ἀφροδίτης ; Ποιά εἶναι ἀκριβῶς ἡ χημικὴ σύστασις τῆς οὐσίας πού μεταχειρίζονται ὁ Νοὲλ Ντορζερού πάνω στὸν τοῖχο ;

»Γιὰ νὰ λυθοῦν ὅλες αὐτὲς ἡ ἀπορίες, πρέπει νὰ ἐπέμβῃ τὸ Κράτος. Ἀς κηρυχθῇ τὸ ἀμφιθέατρο τοῦ Μεντόν δημοτικὴ ἱδιοκτησία ! Εἶναι ἀπαράδεκτο νὰ μὲν ἕνας ἄνθρωπος, ὁ Μασεντάκ, εἰς θάρος δολοκλήρης τῆς ἀνθρωπότητας, κύριος τόσων τρομακτικῶν μουσικῶν καὶ νὰ μὴν ἔχει ἄν τοῦ κανίσι, νὰ τὰ καταστρέψῃ γιὰ πάντα. Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνεται. Πρέπει νὰ ἔλθουμε σὲ ἀδιάκοπες συνεννοήσεις μὲ τοὺς κατοίκους τῆς Ἀφροδίτης. Θὰ μάς διηγηθοῦν τὴν παμπάλαια ἱστορία τοῦ παρελθόντος μας, θὰ μάς φανερώσουν τὰ μεγάλα αἰνίγματα πού ἔχουν ἐκείνοι λύσει καὶ θὰ μάς κάμουν νὰ ὠφεληθοῦμε ἀπὸ τὰ φῶτα ἐνὸς πολιτισμοῦ, πού κοντά του, ὁ δικὸς μας δὲν φαίνεται νὰ εἶναι παρὰ ἀκαταστασία καὶ ἀγνοία...»

ΤΑ ΕΝΩΜΕΝΑ ΧΕΙΛΗ

Ἀρκεῖ νὰ διαβάσῃ κανεὶς τὶς ἐφημερίδες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς γιὰ νὰ καταλάβῃ πὼς ἡ συγκίνησι πού εἶχε προκαλέσει τὰ ὁράματα τοῦ Μεντόν, ἔφθασε στὴν δεύτερη περίοδὸ τῆς ὑστερα ἀπὸ τὸ ὑπόμνημα τοῦ Βενιαμίν Πρεβοτέλ. Ἐχὼ τέσσαρες ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐφημερίδες, ἐπάνω στὸ τραπέζι μου, μὲ ἡμερομηνία τῆς ἀλλῆς μέρας. Ἡ ὁκτώ σελίδες τῆς καθεμιάς δὲν περιέχουν οὔτε μία σειρά ἀσχετῆ ἀπὸ ἐκεῖνο πού ἀνόμεσαν ἀμέσως «θαύμα».

Ἄλλως τε δὲν ἔμεινε σχεδὸν κανεὶς πού νὰ μὴ παραδεχθῇ τὶς ἀπόψεις τοῦ Πρεβοτέλ καὶ νὰ μὴν ἐνθουσιασθῇ μ' αὐτὲς.

Στὴν ψυχολογικὴ ἐκείνη κατάστασι ὅπου θρῑσκόταν ὁ κόσμος, ἡ ἐξαφάνισι τοῦ Μασεντάκ δὲν ἔκαμε ἐντύπωσι. Ἀμέσως ἀπ' τὴν ἄλλη μέρα, ἡ ἀρχὲς εἶχαν σφραγίσαι τὸν περίβολο. Τί περίμεναν γιὰ ν' ἀρχίσουν τὰ πειράματα ;

Ὅσο γιὰ μένα, δὲν εἶπα λέξι ἀπὸ τὴν περιπέτειά μου στὸ Μπουζιβόλ. Φοβόμουν μὴν ἐκθέσω τὴ Βέρα πού ἦταν ἀ-

νακατεμένη κατὰ τὸν πιὸ ἄμεσο τρόπο σ' αὐτήν. Ὡστόσο ξαναγύρισα στὴν ὁρῆσιν τοῦ Σηκουάνα. Ἀπὸ τὶς πληροφορίες πού πήρα, ἔμαθα πὼς ὁ Μασεντάκ κι' ὁ Βελμό εἶχαν περάσει ἕνα μέρος τοῦ χειμῶνα στὸ νησί, μαζί μ' ἕνα ἀλητόπαιδο. Αὐτὸ, κατὰ τὴν ἀπουσία τους, φύλαγε τὸ σπῆτι, τὸ ὁποῖον εἶχε νοικιάσει ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μὲ ψεύτικο ὄνομα φυσικά. Δὲν παρέλειψε νὰ κάνα ἔρευνα μέσα στὸ σπῆτι. Κανεὶς δὲν ἔμενε ὅμως πλέον μέσα. Δὲν ἔβρικα παρὰ μερικά ἑπιπλά καὶ τίποτε ἄλλο.

Τὴν τετάρτην μέρα, μιὰ ἐπιτροπὴ συγκεντρώθηκε στὸν περίβολο, κατὰ τὸ ἀπόνευμα. Ἐπειδὴ ὁ οὐρανὸς ἦταν συννεφιασμένος, ἀρκέστηκαν στὸ νὰ ἐξετάσουν τὰ δοχεῖα πού ἦσαν κρυμμένα μέσα στὴν ἀποθήκη τοῦ τοίχου, καὶ ὕστερα, ἀφοῦ σήκωσαν τὴ σιδερένια κουρτίνα, στὸ νὰ κόψουν ἀπὸ διάφορα μέρη τοῦ τοίχου κι' ἀπὸ τὶς ἄκρες, λουρίδες ἀπὸ τὴ γκριζὰ οὐσία.

Ἡ ἀνάλυσις δὲν ἔδειξε ἀπολύτως τίποτε τὸ ξεχωριστό. Βρήκαν ἕνα μίγμα ἀπὸ ὀργανικὲς οὐσίες καὶ δέξα, πού θὰ ἦταν κουραστικὸ νὰ τὰ ὀνομάσουμε καὶ πού, μ' ὁποιοδήποτε τρόπο κι' ἂν τὰ ἀνέμιζαν, δὲν ἀπέδωσαν τίποτε ἰκανὸ νὰ μάς διαφωτίσῃ.

Μὰ τὴν ἕκτη μέρα ὁ οὐρανὸς καθάρισε καὶ ἡ ἐπιτροπὴ ξαναγύρισε μαζί μὲ ἐπίσημα πρόσωπα καὶ μὲ μερικὸς περιέργους πού εἶχαν κατορθώσει νὰ εἰσχωρήσουν στὴ συνοδεία.

Ἀπλώσαν τὴν «οὐσία» πού εἶχαν κατασκευάσει πάνω στὸν τοῖχο. Τίποτα ὅμως... Τίποτα !...

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς οὐσίες πού ἐφανέρωσαν ἡ ἀνάλυσις τῶν γκριζῶν κομματιῶν τοῦ τοίχου, ὑπῆρχε κ' ἕνα ὑγρὸ, τὸ ὑγρὸ πού ὁ Μασεντάκ ἐτοίμαζε σύμφωνα μὲ τὴ συνταγὴ τοῦ θεοῦ μου, καὶ πού τὸ φύλαγε προσεκτικὰ μέσα σὲ γαλάζια μπουκάλια. Αὐτὸ τὸ ὑγρὸ ἔπρεπε ν' ἀλείφεται ἐπάνω στὸν τοῖχο κάθε φορὰ.

Ἐφαῖσαν παντοῦ. Δὲν θρέθηκαν ὅμως πούθεν τὰ γαλάζια μπουκάλια. Τότε μόλις ἀρχισαν νὰ ἀνησυχῶν καὶ νὰ λυποῦνται γιὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Μασεντάκ. Ὡστε ἦταν μοιραῖο τὸ μεγάλο μουσικὸ νὰ χαθῇ, τὴ στιγμὴ πού ὁ Βενιαμίν Πρεβοτέλ εἶχε δεῖξει τὴν κολοσσία σπουδαιότητά του.

Καὶ ἡ μέρες περνοῦσαν καὶ ἡ ἀγωνία τοῦ κόσμου μεγάλωνε.

Τὸ πρωὶ ὅμως τῆς ἐνδεκάτης ἡμέρας μετὰ τὸ ὑπόμνημα τοῦ Βενιαμίν Πρεβοτέλ, δημοσιεύθη στὶς ἐφημερίδες μιὰ ἀγγελία υπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν Μασεντάκ πού ἐκοινοποιοῦσε ὅτι τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐπομένης, δηλαδὴ στὶς 27 Μαΐου, θὰ ἐγίνοντο γιὰ τρίτην φορὰ ἐμφανίσεις στὸν περίβολο, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἰδίου τοῦ Μασεντάκ !

Πραγματικά, κατὰ τὸ μεσημέρι ὁ Μασεντάκ παρουσιάσθηκε ἔξω ἀπὸ τὸν περίβολο. Ἐπειδὴ ἡ πόρτες ἦσαν κλειστὲς καὶ φυλάγονταν ἀπὸ τέσσαρες ἀστυφύλακες, δὲν μπόρεσε νὰ μῆν.

Μὰ στὶς τέσσαρις ἔφθασεν ἕνας ἀστυνομὸς μὲ τὴ σχετικὴ ἀδεία, γιὰ νὰ διαπραγματευθῇ μαζί του.

Ὁ Μασεντάκ ἔβαλε τοὺς ὄρους του : Θὰ γίνονταν ὁ ἀπόλυτος κύριος τοῦ περιβόλου, τὸν ὁποῖον θὰ φύλαγαν ὀλόγυρα ἀστυνομικοί. Καὶ δὲν θὰ ἐπιτρεπόταν σὲ κανένα θεατὴ νὰ φέρῃ μαζί του φωτογραφικὴ μηχανὴ ἢ ἄλλο μηχανήμα.

Ὅλα εἶναν δεκτά. Γιὰ νὰ ξαναρχίσουν ἡ θαυμαστὲς ἐμφανίσεις, γιὰ νὰ συνδεθῇ πάλι ἡ Γῆ μὲ τὴν Ἀφροδίτη (γιατὶ ἡ ἀνεκτικότης τῶν ἀρχῶν μπροστὰ στὸ θάρος τοῦ ἀνθρώπου πού ἦταν γνωστὸ τὸ ἔγκλημά του, ἔδειχνε πὼς ἡ ὑπόθεσις τοῦ Βενιαμίν Πρεβοτέλ εἶχε γίνῃ παραδεκτὴ γενικὰ) ἔκλειναν τὰ μάτια σ' ὅλα.

Στὸ θάθος — καὶ ὅλοι τὸ καταλάβαιναν αὐτὸ — εἶχαν τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ κατάφεραν στὴν κατάλληλῃ στιγμῇ, νὰ «θάλουν χέρι» στὸν τοῖχο καὶ στὴ μυ-

στηριώδη οὐσία του. Τὸ καταλάβαινε καὶ ὁ Μασεντάκ ὅμως αὐτὸ καὶ τόσο καλὰ μάλιστα, ὥστε ἐφρόντιζε νὰ τοιχοκολλήσῃ ἔξω ἀπὸ τὸν περίβολο τὴν ἀκόλουθὴ ἐγκύκλιον : «Τὸ κοινὸν εἰδοποιεῖται ὅτι κάθε ἀπόπειρα ἐναντίον τῆς διευθύνσεως θὰ ἔχῃ ὡς ἄμεσον ἀποτέλεσμα τὴν καταστροφὴν τοῦ τοίχου καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὴν ἀνεπανόρθωτον ἀπώλειαν τοῦ μουσικοῦ τοῦ Νοὲλ Ντορζερού.»

Ὅσο γιὰ μένα, δὲν εἶχα θέβαια ἐκπληγὴ γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Μασεντάκ, ἀφοῦ δὲν εἶχα καμμιὰ ἀπόδειξι πὼς εἶχε πεθάνει. Ἡ ἀλλαγὴ ὅμως τῶν χαρακτηριστικῶν μου τοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι. Εἶχε γερᾶσει κατὰ δέκα χρόνια τοῦλάχιστον, στεκόταν σκυφτός καὶ τὸ αἰώνιό του χαμόγελο δὲν φώτιζε πιά τὸ ἀδυνατισμένο του πρόσωπο, τὸ κίτρινο κι' ἀνήσυχο.

Μόλις μὲ εἶδε, μὲ τράβηξε σὲ μιὰν ἄκρη :

— Βλέπεις σὲ τί ὠραία χάλια μὲ κατάντησε, ἔ ; « Ἀ !, τὸν παληάνθρωπο ! Μὲ σάπισε στὸ ἐύλο, πρῶτα, στὸ θάθος τοῦ ὑπογείου... Κ' ὕστερα μὲ θούτηξε στὸ νερό γιὰ νὰ μὲ κἀν νὰ μιλήσω... Καὶ χρειάσθηκε νὰ μείνω δέκα μέρες στὸ κρεβάτι ὡς πού νὰ συνέλθω ! Ἀ ! δὲν εἶναι δικό του λάθος, τοῦ ἔλεινε, ἂν δὲν ἔμεινα στὸ θάθος τοῦ ποταμοῦ ! Ἀλλὰς τε θὰ πληρώσῃ τὰ σπασμένα του κι' αὐτός... κι' ἀκριβώτερα ἀπὸ μένα, ἐλπίζω. Τὸ χέρι πού τὸν χτύπησε δὲν ἔτρεψε.

Γιὰ ποῖο χέρι μιλοῦσε καὶ πὼς εἶχε τελιώσει τὸ δράμα μέσα στὸ σκοτάδι, δὲν τὸν ρώτησα. Ἐνὰ μόνο πράγμα μ' ἐνδιέφερε.

— Μασεντάκ, ἐδιάβασες τὸ ὑπόμνημα τοῦ Βενιαμίν Πρεβοτέλ ;

— Ναί.

— Εἶναι σύμφωνα μὲ τὴν ἔκθεσι τοῦ θεοῦ μου ;

— Σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Τί σ' ἐνδιαφέρει αὐτό ; Τί τὸν ἐνδιαφέρει τὸν κόσμο ; Μήπως κρατῶ τὶς ἐμφανίσεις γιὰ τὸν ἑαυτό μου ; Ὅχι, δὲν εἶν' ἔτσι ; Ἰσα - Ἰσα. Ζητῶ νὰ τὶς δεῖω σ' ὅλους καὶ νὰ κερδίσω τίμια τοῦ χρήμα πού μοῦ πληρώνουν. Τί ἄλλο θέλουν ;

— Θέλουν νὰ προστατεύσουν καὶ νὰ σώσουν μιὰν ἀνακάλυψιν.

— Ποτέ ! φώναξε μὲ θυμὸ ὁ Μασεντάκ. Ἀς μὲ ξεφορτωθοῦν ἐπὶ τέλος μ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἱστορίες ! Τὸ μουσικὸ τοῦ Νοὲλ Ντορζερού τὸ φυλάω γιὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό μου !...

Δὲν ἄκουσα τίποτε ἄλλο. Ἀνάμεσα στὸν κόσμο πού εἶχε μαγευθῇ ἔξω ἀπὸ τὸν περίβολο, προσπαθώντας νὰ εἰσχωρήσῃ μέσα, διέκρινα μιὰ μαυροφορεμένη γυναῖκα πού, τὸ πρόσωπό της ἦταν σκεπασμένο μ' ἕνα πυκνὸ θέλο. Πὼς ἐχτύπησε ἡ καρδιά μου, Θέε μου... Παράτησα τὸν Μασεντάκ κι' ἔτρεξα κοντὰ της. Αὐτὴ, μόλις μὲ ἀντελήφθη, ἔκανε μιὰ κίνησι τρομαγμένη καὶ προσπάθησε νὰ χαθῇ μέσα στὸ πλῆθος. Τὴν ἔφθασα ὅμως, πίσω ἀπὸ τὸν περίβολο. Ἐκεῖ ἦταν ἐρημιά. Μὲ μιὰν ἀπότομῃ κίνησι τῆς τράθηξα τὸ θέλο.

Ἀνεγνώρισα τὴ Βέρα.

— Ἐοῦ !... Ἐοῦ !... ἐτραύλισα.

Ἡ νέα τότε, χωρὶς νὰ μοῦ πῇ τίποτα, σήκωσε ἐπάνω μου τὰ μάτια της πού τὰ πλημύριζε τὸ πάθος, μ' ἐγκάλιασε ἀπὸ τὸ λαϊμὸ μὲ τὰ δύο της μπράτσα καὶ μοῦ πρόσφερε τὰ χεῖλιά της.

Δὲν τολμοῦσα νὰ σκύψω.

— Ἀγαπημένε μου... Ἀγαπημένε μου... ψιθύρισε ἡ Βέρα.

Τὰ χεῖλιά μας ἐνωθήκαν. Κι' ἔμαθα ἔτσι, χωρὶς νὰ ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ ἐξηγήσεις, πὼς ὁ Μασεντάκ μοῦ εἶχε πῇ ψέματὰ γιὰ τὴν κόρη του... πὼς ἡ δυστυχισμένη ἦταν ἕνα τρομοκρατημένο θῆμα τῶν δύο ἀπαίσιων ἀνθρώπων... καὶ πὼς δὲν εἶχε πάψει ποτὲ νὰ μ' ἀγαπᾷ...

*

Ἡ θραυνὲς ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν δύο σπουδαῖες εἰδήσεις : Κάποια ἐταιρεία ἐπρότεινε στὸν Θεόδωρο Μασεντάκ, γιὰ

τὴν ἀγορὰ τοῦ μουσικοῦ τοῦ Νοὲλ Ντορζερού καὶ γιὰ τὴν ἐκμετάλευσιν τοῦ ἀμφιθεάτρου, τὸ ποσὸν τῶν δέκα ἑκατομμυρίων. Ὁ Μασεντάκ ἐπρόκειτο νὰ ἀπορρίψῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἄλλου μέρα.

Μὰ, στὴν ἑλβετικὰ Ὠρα, ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν Τουλούζην, εἰδοποιῶσε πὼς ἡ παραδουλεύτρα πού εἶχε περικυλισθῇ τὸν Μασεντάκ στὸ σπῆτι του, μερικὲς ἐβδομάδες πρὶν, ἐδήλωσε ὅτι ἡ ἀρρώστεια τοῦ κυρίου της ἦταν προσποιητὴ καὶ ὅτι ὁ Θεόδωρος Μασεντάκ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀρρώστειας του εἶχεν ἀπουσιάσει πολλὰς φορὰς ἀπὸ τὸ σπῆτι του, κρυφὰ ἀπὸ τοὺς γείτονάς του.

Ἀπὸ τὶς δύο αὐτὲς εἰδήσεις ἔβγαине τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ μουσικὸ τοῦ θεοῦ μου Ντορζερού ἐκρεμόταν ἀπὸ μιὰ προπαθῆα. Ὅτι θὰ γλύτωνε δηλαδὴ μιὰ γιὰ πάντα ἂν ἀγοραζόταν ἀμέσως καὶ ὅτι θὰ χανόταν, ἂν ἐπίασαν τὸν Μασεντάκ. Ὑστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ, ἡ περιέργεια τοῦ κοινοῦ μεγάλωνε καὶ ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος, πού εἶχε ἔρρει στὸν περίβολο τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας μέρας, σκεπτόταν μὲ ἀγωνία πὼς ἴσως νὰ ἔδωκε γιὰ τελευταία φορὰ τὶς μαγικὲς ἐμφανίσεις τοῦ Μεντόν.

Ὡς κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος, πού ἀπὸ τὴν παραμονὴ δὲν ἐσυλλογιζόμουν παρὰ τὴν Βέρα, ἡ ὁποία εἶχε κατορθώσει, στὸ τέλος, νὰ μοῦ ξεφύγῃ μέσα στὸ πλῆθος — κυριεύθηκα ἀπὸ τὸν γενικὸ πυρετό.

Μόνον ὁ τοίχος εἶχε πλέον σημασία γιὰ μένα.

Ἐφθασε τέλος καὶ τὸ ἀπόγευμα. Καὶ αἱ «ἐμφανίσεις» ἀρχισαν.

Πρῶτα - πρῶτα ἐμφανίσθηκαν, φυσικά, τὰ Τρία Μάτια. Τὸ θέλημα τους ὅμως ἦταν τὸ πιὸ πονεμένο καὶ τὸ πιὸ σπαρτακτικὸ ἀπὸ ὅσα εἶχαν ἐκφράσει ἔως τότε. Στὴν ἀρχὴ παρουσιάσθηκε μιὰ σειρά «σκηνῶν», ὅπου πρωταγωνιστοῦσαν τὰ παράδοξα ἐκεῖνα πλάσματα, τὰ ὁποῖα σύμφωνα μὲ τὴν θεωρίαν τοῦ Βενιαμίν Πρεβοτέλ ἦσαν ἀπεικονίσεις κατωίκων τῆς Ἀφροδίτης.

Δὲν θὰ προσπαθῶ νὰ τοὺς περιγράψω μὲ μεγαλύτερη ἀκρίβεια, οὔτε νὰ παραστήσω τὸ πλαίσιο, ὅπου μάς παρουσιάσθηκαν. Τὸ σάστιμα πού μάς κυριεῖε μπροστὰ σ' ἐκεῖνα τὰ χονδροειδῆ Σχήματα καὶ στὶς παράλογες κινήσεις τους, ἦταν τόσο ζωηρό, ὥστε δὲν μάς ἄφηνε καιρὸ νὰ δεχθοῦμε πολὺ καθαρές ἐντυπώσεις. Ὅτι μπορῶ νὰ πῶ, εἶναι πὼς παρασταθῆκαμε, ὅπως καὶ τὴν ἄλλη φορὰ, σὲ μιὰ δημοσία συγκέντρωσι. Ὅλες ἡ λεπτομέρειες τῶν ὄσων ἔλαμψε, αὐτὸ μάς ἔκαναν νὰ πιστεύουμε. Στὴ μέση ἐνὸς ἀδειανοῦ χώρου, θρῑσκόνταν πολλὰ Σχήματα μαζεμένα, γύρω ἀπὸ ἕνα Σχῆμα ἀκίνητο, πού θὰ τὸ βασάνιζαν ἢ θὰ τὸ θανάτωναν. Ὅπωςδήποτε ἐξέρωσε, ἀπ' τὶς προηγούμενες φορὰς, πὼς ἡ σημασία τῆς σκηνῆς αὐτῆς θὰ μάς φανερωνόταν καθαρά ἀπὸ τὸ δευτέρου μέρους τῆς ταινίας. Σχεδὸν ὅλες ἡ ἐμφανίσεις ἦσαν διπλές : ἡ μία παρίστανε μιὰ σκηνὴ πού θὰ συνέβῃ, φαίνεται, κάποτε στὴν Ἀφροδίτη, καὶ ἡ ἄλλη μιὰ παρεμφερῆ σκηνή, πού συνέβῃ στὴ Γῆ. Ἐπρεπε νὰ περιμένουμε λοιπὸν, γιὰ νὰ καταλάβουμε τὴ γενικὴ ἔννοια πού ἦταν κλεισμένη σ' αὐτὲς τὶς εἰκόνες.

Δὲν ἄρχισεν νὰ φανῇ. Κι' ἐκεῖνο πού εἶδαμε, μοῦ ἔδειξε πῶς σωστὴ ἦταν ἡ προφητεία τοῦ Νοὲλ Ντορζερού, ὅταν μοῦ ἔλεγε : «Οἱ ἄνθρωποι θάρουν ἐδῶ σὲ προσκύνημα καὶ θὰ πέσουν γονατιστοὶ κλαίοντας σὰν παῖδια.»

Ἐνας ἀνώμαλος δρόμος, ὅλο χαλίκια καὶ σκαλοπάτια ἀνεβαίνει σ' ἕνα λόφο ἀπόκρημνο, χωρὶς κανένα δένδρο καὶ πού τὸν φλογίζει ὁ ἥλιος. Νομίζει κανεὶς πὼς διακρίνει τοὺς ἀτιμοὺς πού ὀγαίνουν, σὰν ζεστὴ πνοή, ἀπ' τὴν ζερὴ γῆ.

Ὁ δρομάκος χάνεται καὶ ξαναφαίνεται ψηλότερα τώρα. Ἐνα πλῆθος μὲ χλαμύδες, ἀκολουθεῖ μιὰ συνοδεία ἀπὸ Ρωμαίους στρατιῶτες.

Εἶναι ἐξήντα ἢ ογδόντα ἴσως, ὅλοι - ὅλοι, Περπατοῦν σιγὰ καὶ μερικοὶ κρα-

τοῦν τὸ κράνος τους στὸ χέρι. Καμμιὰ φορὰ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς σταματοῦν καὶ πίνουν.

Οἱ στρατιῶτες αὐτοὶ ὅμως δὲν εἶναι μόνοι τους. Συνοδεύουν ἕνα κεντρικὸ ὄμιλο, πού τὸν ἀποτελοῦν μερικοὶ ἀρχηγοί, πολῖτες ντυμένοι μὲ ράσα σὰν τῶν ἱερέων καὶ λίγο παράμερα, τέσσερις γυναῖκες πού κρύβουν τὸ πρόσωπό τους κάτω ἀπὸ μακροῦς πέπλους. Ὑστερα ἑαφνικά, σὲ μιὰ καμπὴ, καθὼς ὁ ὄμιλος ἀραιώσε λίγο, εἶδαμε ἕνα θαρὺ σταυρό. Κάτω ἀπὸ τὸν σταυρὸ θρῑσκόταν ἕνας ἄνθρωπος πού μοιάζει σὰν συντριμμένος ἀπ' τὸ ἀδάσταχο θάρος πού εἶναι καταδικασμένος νὰ μεταφέρῃ ὡς τὸ μέρος τοῦ μαρτυρίου του. Τρικλίζει σὲ κάθε θῆμα του... Γιὰ μιὰ στιγμὴ κάνει μιὰ προσπάθεια, σηκώνεται... ξαναπέφτει... σέρνεται, σκαρφαλώνει, πιάνεται στὶς πέτρες τοῦ δρόμου καὶ δὲν κουνίεται πιά. Μιὰ μπαστουνιά πού τοῦ δίνει ἕνας στρατιώτης, δὲν φέρνει ἀποτέλεσμα. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει πιά δυνάμεις.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ κάποιος κατεδίνει ἀπ' τὸ δρόμο. Τὸν σταματοῦν καὶ τὸν προ-στάζουν νὰ σηκώσῃ αὐτὸς τὸν σταυρό. Δὲν τὰ καταφέρνει ὅμως καὶ φεύγει θιαστικά.

Μὰ καθὼς οἱ στρατιῶτες στρέφονται μὲ τὰ κοντάρια τους πρὸς τὸν ἐξαπλωμένο ἄνθρωπο, τρεῖς ἀπ' τὶς γυναῖκες πε-

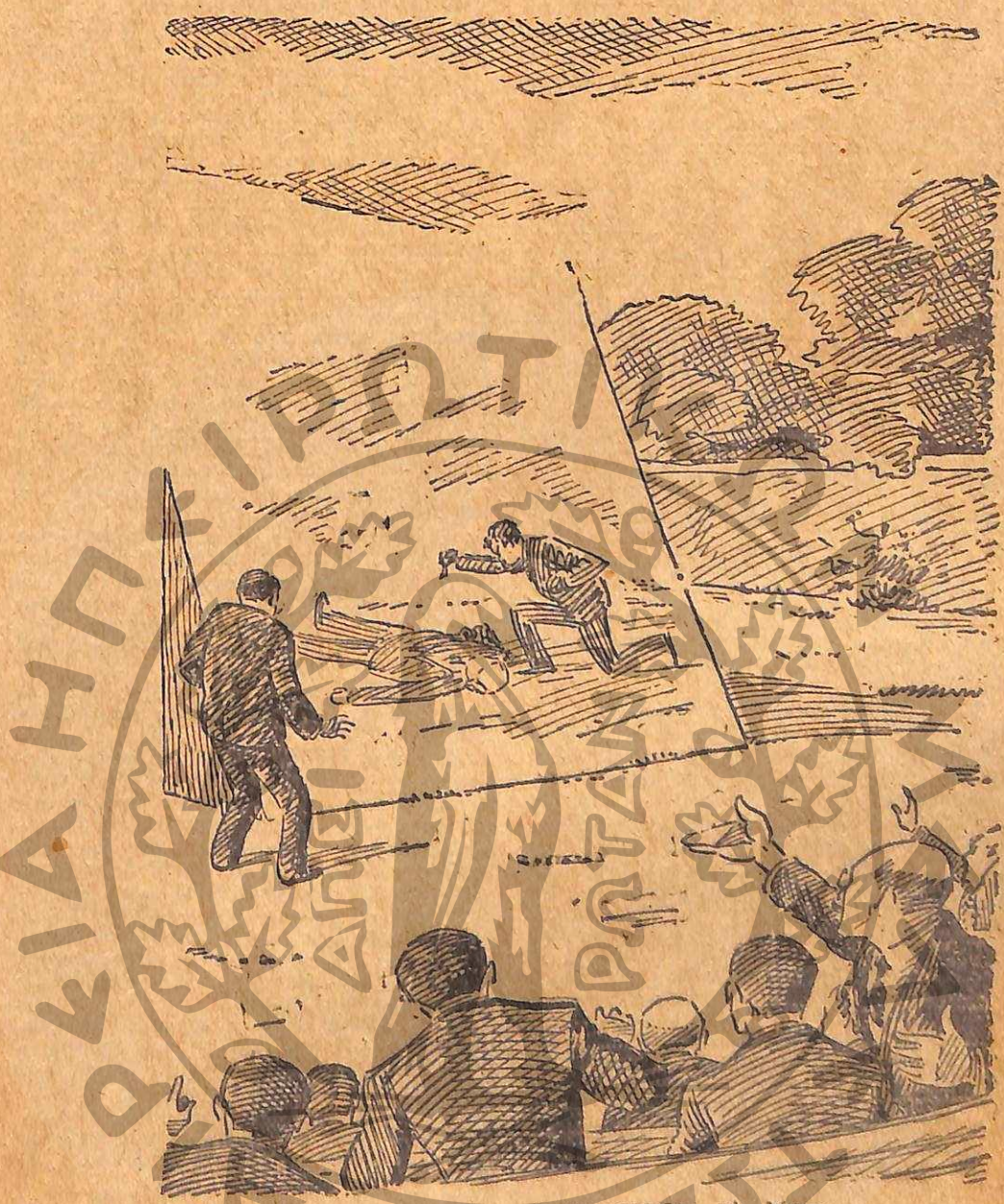
τιδῶνται καὶ προσφέρονται νὰ σηκώσουν αὐτὲς στὴ θάσι τοῦ θαρὺ φορτίο. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς πιάνει τὴν κάτω ἄκρη τοῦ σταυροῦ, ἡ δὲ ἄλλες τὰ δύο χέρια καὶ ἀνεβαίνουν ἔτσι τὸ λόφο, ἐνῶ ἡ τετάρτη γυναῖκα σηκώνει τὸν κατάδικο καὶ τὸν στηρίζει νὰ περπατήσῃ.

Σὲ δύο ἄλλες σκηνές, μπόρεσαμε νὰ παρακολουθήσουμε ἀκόμη τὸ ὀδυνηρὸ ἀνέβασμα ἐκείνου πού τραβᾷ πρὸς τὸ θάνατο. Καὶ στὶς δύο αὐτὲς σκηνές τὸ πρόσωπό του μάς παρουσιάζεται ὀλομόναχο στὸν τοῖχο. Δὲν τὸν ἀναγνωρίζουμε. Ἐχει διαφορετικὸ πρόσωπο ἀπὸ κείνο πού μάς δείχνουν πάντα ἡ εἰκόνες. Μὰ πὼς μάς ἱκανοποιεῖ ἡ σκέψις πὼς ἔχουμε μπροστὰ μας τὴν πραγματικὴ μορφή Του. Εἶναι ἐκεῖνος δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα ν' ἀμφισβάζουμε οὔτε στιγμὴ γι' αὐτό. Ζῇ μπροστὰ μας. Πάσχει, θὰ πεθάνῃ μπροστὰ μας.

Οἱ στρατιῶτες καθὼς φθάνουν στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου, ἔχουν ὕψος πιὸ σκληρό.

Καὶ νὰ ὁ σταυρὸς πού μεταφέρεται ἀργά... Ὁ κατάδικος ἀκολουθεῖ. Τὸν στηρίζουν δύο γυναῖκες τώρα. Στέκεται. Τίποτε πιά δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ. Ὅταν τὸν ξαναβλέπουμε ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ διακοπὴ, ὁ σταυρὸς εἶναι ὠψωμένος καὶ ἡ ἀγωνία ἀρχίζει.

Τὸ πλῆθος μὲ τὰ ράσα πού εἶχε ἔλθει

Ὁ δολοφόνος τὸν ξαναχτύπησε μὲ λούσα.

από περιέργεια, έφυγε.

Καμιά δωδεκαριά στρατιώτες έμειναν μονάχα. Πίνουν και παίζουν ξάρια. Τέσσερις γυναίκες στέκονται κάτω από ένα σταυρό και θρέγουν με τὰ δακρύα τους τὰ πόδια του Σταυρωμένου. Στην κορυφή δυο κοντινών λόφων, δυο κορμιά σπαρταρούν επάνω στους σταυρούς τους. Αυτό ήταν όλο.

Να τί σημασία δίνανε σέ κείνο τὸ πένθιμο θέαμα! Τί τρομακτική τραγωδία ξετυλίχθηκε μπροστά στὰ μάτια μας!

Όταν ένα τελευταίο δράμα μᾶς έδειξε τὸ άποσκελετωμένο, καί τεντωμένο σώμα του, τὸ γλυκό του, θασανισμένο πρόσωπο, ὅπου τὰ μεγαλωμένα ἀπ' τὸ μαρτύριο μάτια του, μᾶς φάνηκαν πελώρια δόλοκληρο τὸ πλῆθος σηκώθηκε, άντρες καί γυναίκες έπescαν στὰ γόνατα καί μέσα στή θαθειά σιωπή, χέρια ἀπλώθηκαν ἀπελπισμένα πρὸς τὸν Θεὸ πὺλ ξεψυχοῦσε.

★

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ κόσμος περίμενε μ' αγωνία τὴν ἀπάντησι τοῦ Μασεντάκ. Καί ἡ ἀπάντησις ἐδόθηκε. Ὁ Μασεντάκ δέχονταν τὰ δέκα ἀκατομύρια πού τοῦ ἐπρόσφεραν, μὰ ὑπὸ τὸν ὄρον πὺς θὰ τοῦ τὰ μετροῦσαν ἀμέσως μόλις τελειωναν ἡ ἐμφανίσεις τῆς ἡμέρας ἐκείνης καί πὺς θὰ τοῦδιναν κι' ἕνα διαθατήριο γιὰ τὴν Ἀμερική. "Αν καί ἡ ἀνάκρισις πού εἶχεν ἀρχίσει στὴν Τουλούζ, ἐπεθεθεώων τις κατηγορίες τῆς ὑπηρετίας, ἡ ἀρχὲς ἦσαν ἐν τούτοις ἔτοιμες νὰ δεχθοῦν τις προτάσεις του, τῶσον ἡ σπουδαίότης τοῦ μυστικοῦ τοῦ Νοεὺλ Ντορζερὺ ἐπερνοῦσε κάθε νόμο τῆς δικαιοσύνης.

Καί ἔφθασεν ἡ ὥρα τῶν ἐμφανίσεων. Όταν σηκώθηκε ἡ κορυτίνη, δώδεκα ἀστυφύλακες ἦσαν στή θέσι τῶν κλητῆρων.

Όπως καί τὴν ἄλλη φορά, δὲν καταλάθαμε ἀμέσως τὴ σημασία τῶν σκηνῶν πὺ θλέπαμε.

Τὰ Τρία Μάτια δὲν παρουσιάσθηκαν. Ἀμέσως μῆτήκαμε στὴν «οὐσία». Στὴ μέση ἑνὸς κήπου, μιά γυναίκα καθόταν, ἦταν νέα, ὠραία, ντυμένη ὅπως στὸ 1830. Κεντοῦσε σ' ἕνα τελάρο καί κάθε τόσο σήκωνε τὰ μάτια γιὰ νὰ κυττάξῃ κι' ἀγάπη ἕνα κοριτσάκι πὺ ἐπαίξε κοντὰ τῆς. Ἡ μητέρα καί τὸ παιδί κυτταζόταν καί χαμογελοῦσαν. Τὸ παιδί, κάθε τόσο, ἄφηνε τὰ παιγνίδια του κ' ἐρχόταν νὰ φιλήσῃ τὴν μητέρα του.

Μιά εἰκόνα ἡσυχῆ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς.

Ἐξαφνα, πίσω ἀπ' τὴν μητέρα ἕνας ἄνδρας προχωρεῖ σιγανὰ, ἕνας ἄνδρας κομψὸς καί νέος. Τὸ πρόσωπό του εἶναι σκληρό. Ἡ μασέλης του σφιγμένες. Κρατεῖ ἕνα μαχαίρι στὸ χέρι.

Προχωρεῖ τρία ἢ τέσσερα βήματα. Ἡ γυναίκα δὲν τὸν ἀκούει καί τὸ κοριτσάκι δὲν μπορεῖ νὰ τὸν δῇ. Προχωρεῖ ἀκόμη με μεγάλες προφυλάξεις, προσέχοντας νὰ μὴ τριξοῦν τὰ χαλκία κάτω ἀπ' τὰ πόδια του.

Στέκεται πάνω ἀπ' τὴ γυναίκα. Τὸ πρόσωπό του εἶναι τρομακτικὸ ἀπὸ σκληρότητα κι' ἀπὸ ἀλύγιστη θέλησι. Τὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας εἶναι γελαστό καί εὐτυχισμένο.

Τὸ χέρι σηκώνεται τότε σιγανὰ ἐπάνω ἀπὸ κείνο τὸ χαμόγελο κι' ἀπὸ κείνη τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. "Υστερα κατεβαίνει με τὴν ἴδια θραδύτητα καί ἀπότομα, με μιά καί μόνη κίνησι, χτυπᾷ κάτω ἀπ' τὸν ἄριστο ὄμο πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιάς.

Κανένας θόρυβος. Τὸ πολὺ - πολὺ κάποιος ἀναστεναγμός, σάν τὸν μοναδικὸ ποιος ἀναστεναγμός πὺ βγαίνει μέσα στὴν τρομακτικὴ σιωπή, τὸ πλῆθος τοῦ περιόλου.

Ὁ ἄνδρας τραβᾷ τὸ μαχαίρι του. Ἀνοίγει ἀπὸ σιγὴν μιά στιγμή, σκύβει πρὸς τὸ ἀναίσθητο σώμα πὺ σωριάσθηκε στὴν πολυθρόνα, ψηλαφεῖ τὸ χέρι καί ὕστερα γυρίζει με σιγανὰ βήματα πρὸς τὴν πράσινη φυλλοσία.

Τὸ παιδί δὲν σταμάτησε τὸ παιγνίδι του. Γελά καί μιλεῖ.

Ἡ ὄψασιά σθύνει,

88 — Α. Ο. Δ. Ο.

Εἶδαμε ἀκόμη πέντε ἐγκλήματα, μὰ σ' ὅλα, δράστης καί θύμα μᾶς ἦσαν ἄγνωστοί. Πάντως, τὰ θεάματα αὐτὰ ἦσαν φρικτά, πρὸ πάντων γιὰτὶ τὰ θύματα διατηροῦσαν μιά συγκινητικὴ ἔκφρασι ἐμπιστοσύνης καί γαλήνης καί θέλαμε μιάς νὰ ἀπλώνεται ἀπὸ πάνω τους τὸ φάσμα τοῦ θανάτου.

Μιά τελευταία εἰκόνα ἀνδρὸς μᾶς παρουσιάσθηκε. Μιά πνιγμένη κραυγὴ ἀνέθηκε ἀπὸ τὰ στήθη ὅλων μας. Ἦταν ὁ Νοεὺλ Ντορζερὺ.

★

Ἡ κραυγὴ τοῦ κόσμου μ' ἔκαμε νὰ καταλάβω πὺς στὸ ἀντίκρουμα τοῦ ψηλοῦ γέρου, πὺ ἦταν γνωστός ἀπὸ τις εἰκόνας τῆς ρεκλάμας πὺ εἶχαν κολληθῇ στὴν πόρτα τοῦ περιόλου, ἡ ἴδια σκέψις μᾶς εἶχε ὅλους συγκλονίσει. "Υστερα ἀπ' τὴ σειρά τῶν ἐγκληματικῶν σκηνῶν, ἔεραμε τὴ ἐσήμαινε ἡ ἐμφάνισις στὸν τοῖχο τῆς μορφῆς τοῦ Νοεὺλ Ντορζερὺ. Ὑπήρχαν ἔξῃ βήματα. Ὁ θεὸς μου θὰ ἦταν τὸ ἔξοδο. Ἐπρόκειτο νὰ παρευρεθοῦμε στὸ θάνατό του καί νὰ ἰδοῦμε τὸ πρόσωπο τοῦ ἴδιου τοῦ δολοφόνου.

Διαδοχικὲς προβολὲς μᾶς ἔδειξαν πολὺ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς του, πρὶν ἀπ' τὴν ἀνακάλυψι τοῦ μεγάλου μυστικοῦ.

"Υστερα νὰ τον πάλι, πάντα στὸν περίβολο, πὺ εἶναι γεμάτος ἀπὸ τὰ ὑπόστεγα καί τὰ ἐργαστήρια του. Ἡ Βέρα, μικρούλα ἀκόμη, πηγαionoερχεται. Θάναι δεκατριῶν ἡ δεκατεσσάρων χρονῶν τὸ πολὺ.

Βλέπουμε τὴ ζωὴ τους σὲ εἰκόνας πὺ μᾶς φανερώνουν με τί ἐνδιαφέρον, κάθε στιγμή, παρακολουθοῦσαν ἐκεῖ - ψηλά, τις ἐργασίες τοῦ θείου μου Ντορζερὺ. Ἐκεῖνος, γίνεται σκυφτός καί γεράζει. Ἡ μικρὴ μεγαλώνει, χωρὶς νὰ παύῃ νὰ παίζει καί νὰ τρέχῃ.

Μὲ μῖας ὅλα ἀλλάζουν. Τὸ ἀμφιθέατρο ξεπετιέται ἀτελείωτο σὲ μερικά μέρη, ὅπως ἦταν τὴν Κυριακὴ τοῦ Μαρτίου πὺ ἀνεκάλυψα τὸ πῶμα τοῦ θείου μου. Ὁ καινούργιος τοῖχος ὀρθώνεται. Ὁ θεὸς μου ἀνοίξε τὴν ἀποθήκη πὺ θρίσκειται στὴ θέσι του καί φύλαγε μέσα τὸ δοχεῖο.

Μὰ νὰ πὺ πὺ πὺ ἀπ' τὸ ἀμφιθέατρο, πὺ μικραίνει μιά στιγμή, παρουσιάζονται τὰ δένδρα τοῦ γειτονικοῦ δάσους. Ἐνας ἄνθρωπος ἐρχεται ἀπὸ κει. "Όσο γιὰ μένα, γνώρισα τὴ σιλουέτα του. Εἶναι ὁ δολοφόνος. Εἶναι τυλιγμένος σ' ἕνα πανωφόρι, πὺ ὁ σηκαμένος του γιακάς ἀκουμπᾷ στὶς ἄκρες τοῦ κατεδασμένου του καπέλου. Τὸ περπάτημά του εἶναι ἀνήσυχο. Πλησιάζει στὸ φανάρι, κυττάζει ὀλόγυρα του, σκαρφαλώνει σιγανὰ καί μπαίνει μέσα στὸν περίβολο.

Ὁ Νοεὺλ Ντορζερὺ στέκεται μπροστὰ στὸν τοῖχο. Σανάκλειε τὴν ἀποθήκη καί κάτι γράφει στὸ σημειωματάριό του.

Τότε ὁ ἄνθρωπος βγαίνει τὸ πανωφόρι καί τὸ καπέλλο του. Γυρίζει τὸ πρόσωπο πρὸς τὸ μέρος μας. Εἶναι ὁ Θεόδωρος Μασεντάκ.

Τὸ πλῆθος, τόσο τὸ περίμενε πὺς θὰ ἦταν ἐκεῖνος, πὺ δὲν ἔδειξε καμμιὰ ἐκπληξι.

Ἡ σκηνὴ κράτησε λίγο. Στὴν πραγματικότητα, ὁ θεὸς μου, δὲν εἶχε καταλάβει οὔτε γιὰ μιά στιγμή τὸν κίνδυνο πὺ τὸν ἀπειλοῦσε καί ἀντίθετα ἀπ' τὰ συμπεράσματα τῆς ἀνακρίσεως, δὲν ἔγινε ἀπολύτως καμμιὰ πάλι. Αὐτὴ ἡ πάλι ἔγινε ὕστερα, ἀφοῦ ὁ θεὸς μου εἶχε χτυπήθῃ καί τὴ στιγμή πὺ κοιτόταν ἀκίνητος στὸ χῶμα. Ἐγινε μετὰ τοῦ δολοφόνου καί τὸν εἶχε πιάσει μιά ξαφνικὴ λύσσα πὺ τὸν πῶματος, πὺ γύρευε νὰ τὸ σκοτώσῃ «καί πάλι».

Κι' ἀλήθεια, αὐτὴ ἡ κίνησις τῆς κτηνώδους ἀγριότητος ἔκαμε νὰ ξεσπάσῃ ἡ μανία τοῦ κόσμου, πὺ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή κυττάζε σάν ἀπολιθωμένος. "Όλο ἐκείνο τὸ πλῆθος ξεχυθῆκε μαζί, καταρκόλιζε ἀπ' τὰ σκαλοπάτια καί ὠρμησε πρὸς τὸ σιδερένιο κλουβὶ ὅπου φυλαγόταν ὁ Μασεντάκ.

Δὲν θὰ μπορούσαν νὰ πῶ, πὺς ἀκριβῶς ἔγινε τὸ πρᾶγμα. Ὁ Μασεντάκ, πάντως,

θυμᾶμαι, εἶχεν ἐπιχειρήσει νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῆς σκηνῆς, μὰ εἶχε θρῆ μπροστὰ του τοὺς δώδεκα ἀστυφύλακες, πὺ στράφηκαν ὅστερα ἐναντίον τοῦ πλῆθους γιὰ νὰ τὸ συγκρατήσουν. Μὰ τί ἀντίστασι μπορούσαν νὰ φέρουν αὐτοὶ οἱ δώδεκα ἄνδρες; Τὰ κάγκελλα σωριάσθηκαν. Σάν ἀστραπή, ξεγῶριασε τὸν Μασεντάκ πὺ εἶχε ἀκουμπήσει στὸν τοῖχο καί πρότεινε δυὸ ρεβόλβερ με τ' ἄπλωμένα του χέρια. Πολλοὶ πυροβολισμοὶ ἀκούσθηκαν. Μερικοὶ ἄνθρωποι ἔπescαν. Τότε ὁ Μασεντάκ ἐπωφεληθῆκε ἀπ' τὸ διαταγμὸ πὺ σταμάτησε τοὺς ἄλλους καί ἔσκυψε πρὸς ἕνα ἠλεκτρικὸ μηχανῆμα πὺ θρίσκειται στὴ θέσι τοῦ τοῖχου. Πίescε ἕνα κομπῆ. Ψηλά, ἕνα τμήμα τοῦ τοῖχου ἀνοίξε καί ἀπόλυσε κύματα ἀπὸ ἕνα γαλαζῶπο ὕγρὸ, πὺ χύθηκε, θράζοντας σ' ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ τοῖχου.

Θυμήθηκα τότε τὰ φρικτὰ λόγια τοῦ Μασεντάκ: «Ὁ θάνατός μου, θὰ εἶναι ὁ θάνατος τοῦ μυστικοῦ τοῦ Νοεὺλ Ντορζερὺ. Μαζὶ θὰ πεθάνουμε». Μέσα στὴν ἀγωνία τοῦ κινδύνου, στὸ ἴδιο τὸ θάθος τῆς ἀβύσσου, θρῆκε τὸ ἀποτροπῶιο θάρρος νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλὴ του. Τὸ ἔργο τοῦ θείου μου εἶχε καταστραφῇ. Ὡστόσο ὥρμησε, σάν νὰ μπορούσα ἀκόμη νὰ τὸ γλυτώσω ἀπ' τὴν καταστροφὴ, σώζοντας τὸν ἄθλιο. Μὰ τὸ πλῆθος κρατοῦσε τὸ θύμα του καί τὸ περνοῦσε ἀπὸ χέρι σὲ χέρι, χτυπώντας τὸ ἄγρια.

Δὲν ὑπόρσα ν' ἀνοίξῃ δρόμο παρὰ μετὴν βοήθεια δύο ἀστynomικῶν.

— Γρήγορα! Γρήγορα! Ἄ μὸς φώναζε κάποιος γνωστός μου, μόλις πλησίασα... Ἀνέφερε τ' ὄνομά μου.

Μὲ τὴν πρώτη ματιά πὺ ἔρριξα στὸ σωριασμένο χῶμα κορμὶ τοῦ Μασεντάκ, κατάλαβα πὺς δὲν ὑπῆρχε πιά καμμιὰ ἐλπίς καί πὺς ἦταν θάυμα μέσα ἐκεῖνο τὸ πῶμα ἀνάπνευ ἀκόμη. Ἐσκυφα ἐπάνω του καί εἶπα καθαρά:

— Εἶμαι ἐγὼ, Μασεντάκ, εἶμαι ὁ Ἰούλιος Μπαγκράν. Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῆς;

Ὁ ἐτοιμοθάνατος κατάρθωσε νὰ σηκώσῃ τὰ θλέφαρά του, με κούταξε με θολὸ θλέμμα καί μουρμούρισε:

— "Ενα γράμμα... ἕνα γράμμα... ραμμένο στὴ φόδρα...

Ἐψηλάφισα τὰ κουρέλια πὺ ἔμειναν ἀπ' τὸ σακάκι του καί τὸ θρήκα.

Ὁ Μασεντάκ ἐπάνω στὸν φάκελλο εἶχε γράψῃ τ' ὄνομά μου.

— Ἀνοίξετε... ἀνοίξετε το..., εἶπε σὲ μιά πνοή.

Ἀνοίξα τὸν φάκελλο καί ξεδίπλωσα τὸ χαρτὶ πὺ θρίσκειται μέσα. Δὲν περιεῖχε παρὰ μερικὲς γραμμὲς. Διάβασα τὴν πρώτη: «Ἡ Βέρα γυρίζει τὴ συνταγή».

Ἡ Βέρα! φώναξα. Μὰ πὺ εἶναι; Ἐξέρετε πὺ εἶναι;

Ἀμέσως κατάλαβα τὴν ἀπερισκεψία πὺ εἶχα κάμει λέγοντας μεγαλόφωνα τὸ ὄνομα τοῦ κοριτσιῶ. Καί σκύθοντας περισσότερο, ἐπλησίασα τ' αὐτὴ μου γιὰ νὰ πάρω τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Μασεντάκ.

Αὐτὸς ἐπανελάθε πολλὰς φορές: «Ἡ Βέρα... ἡ Βέρα...», προσπαθώντας νὰ θρῆ τὴν ἀπάντησι πὺ τὸν ζητοῦσα καί πὺ ἔσως τὸ μνημονικὸ του νὰ εἶχε χάσει. Κατάρθωσε νὰ ξεχωρίσω αὐτὰ τὰ λόγια:

— Ἡ Βέρα... πύργος... πύργος τοῦ Πρέ - Μπονύ...

Τὴν ἴδια τὴν στιγμή πὺ σηκωνόμουν ἐπαναλαμβάνοντας σιγανὰ: «Πύργος τοῦ Πρέ - Μπονύ», ἡ ἐντύπωσις πὺς κάποιος ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ μένα εἶχε ἀκούσει τὰ λόγια τοῦ Μασεντάκ, σχηματίσθηκε μέσα μου. Ἀκόμη περισσότερο καταλάβαινα πὺς στὴ θέσι πὺ θρίσκειται κοντὰ μου, αὐτὸς ὁ ἄλλος ὑπόρσα νὰ διασώσῃ, ὅπως διάβασα ἐγὼ, τὴν ἀρχὴ τοῦ γράμματος πὺ μοῦ εἶχε δώσει ὁ Μασεντάκ καί πὺς αὐτὸς ὁ ἄλλος ἦταν ὁ Βελμό.

Κούταξα ὀλόγυρά μου: Κάποιος, διασχίζοντας με σπρωξίες τὸν κόσμο, τραβοῦσε πρὸς τὴν ἔξοδο. Φώναξα τ' ὄνομά του. Ἐβῶλα τοὺς ἀστynomικοὺς νὰ τὸν κυνηγήσουν. Ἀλλοίμονο... Ἦταν πολὺ ἄργα!

Ἦτοι ὁ Βελμό, ὁ κακοῦργος, πὺ δὲν εἶχε φοβηθῇ νὰ θασανίσῃ τὸν Μασεντάκ γιὰ νὰ τοῦ ἀρπάξῃ τὸ μυστικὸ τοῦ θείου μου Ντορζερὺ, ἤξερε πὺς ἡ Βέρα ἐγνώριζε τὸ μυστικὸ αὐτό. Καί εἶχε μάθει ἀκόμα ἐκεῖνο πὺ δίχως ἄλλο ἀγνοοῦσε, τὸ μέρος ὅπου κρυβόταν ἡ Βέρα.

Ὁ Πύργος τοῦ Πρέ - Μπονύ... Πὺ θρίσκειται αὐτὸς ὁ πύργος; Σὲ ποιά γωνία τῆς Γαλλίας ἡ Βέρα εἶχε καταφύγει, ὕστερα ἀπ' τὴ δολοφονία τοῦ νοικοῦ τῆς Ντορζερὺ; Δὲν θάταν πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἀφοῦ πρὶν ἀπὸ δυὸ μέρες ἀκόμη εἶχεν ἔρθῃ στὸν περίβολο. Μὰ τόσο κοντὰ κι' ἂν θρίσκειται ὁ πύργος αὐτός, πὺς νὰ πάω; Ὁλόγυρα ἀπ' τὸ Παρίσι ὑπάρχουν χίλιοι πύργοι.

Κι' ὅμως συλλογιζόμουν, ἡ λύσις τοῦ δράματος θρίσκειται ἐκεῖ μέσα σ' αὐτὸν τὸν πύργο. "Όλα χάθηκαν, μὰ ὅλα ὑπορῶν νὰ σωθοῦν, ἂν κατορθώσω νὰ φθάσω ἐγκαίρως ἐκεῖ κάτω. Ἀν ὁ μαγικός τοῖχος καταστράφηκε, μοῦ ἔδωσαν ὁ Μασεντάκ τὸν τρόπο νὰ τὸν ξαναγίτω, μὰ πρέπει νὰ φθάσω ἐκεῖ κάτω. Καί πρέπει νὰ φθάσω ἀπὸψε ἢ τὸ πολὺ ὡς τὰ χαράματα, γιὰτὶ ἀλλιῶς, Βελμό θὰ με προλάθῃ.

Ὁλόκληρη τὴ θραδὺ ἀζητοῦσα πληροφῶριες ἀπὸ παντοῦ. Συμβουλευθῆκα γεωγραφίες, καταλόγους, χάρτες. Ρώτησα, τηλεφώνησα. Κανείς δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ δώσῃ τὴν παρasmική πληροφορία γιὰ τὸν πύργο τοῦ Πρέ - Μπονύ.

Μόνον τὸ πρῶ, ὕστερα ἀπὸ μιά νύχτα ἀγρύπνιας, μοῦ ἤρθε ἡ ἰδέα ν' ἀρχίσω τις ἔρευνες μου ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ μέρος ὅπου εἶχε μείνει ἡ Βέρα. Πῆρα ἕνα αὐτοκίνητο καί εἶπα στὸν σωφῆρ νὰ με πᾶν πρὸς τὸ Μπουζιβῶλ.

Ἡ πρῶτες μου ἔρευνες σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη δὲν ἔφεραν τίποτε εἰς φῶς. Ὁ πύργος τοῦ Πρέ - Μπονύ ἦταν ἀγνωστός κ' ἐκεῖ. Μὰ σ' ἕνα χάνι, πίescεφα πὺς θρῆκα τέλος πάντων τὰ ἴχνη τοῦ Βελμό.

— Λέτε γιὰ ἕνα νηλὸ κύριο, μοῦ εἶπεν ἕνας χωριάτης, πὺ περνοῦσε συχνὰ μετ' αὐτοκίνητο ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Μπουζιβῶλ καί πὺ ἐκεῖνο τὸ πρῶ, στὰ χαράγματα, τριγύριζε ἔξω ἀπ' τὸ χωριό;

Μὲ πυρετό, πὺ ὅλο καί μεγάλωνε, ἔκαμα ἀδιόκατες ἐρωτήσεις. Ἐπὶ τέλους κάποιος μοῦ εἶπε πὺς ὄνομαζαν Πρέ - Μπονύ κάποιο σταυροδρόμι, τρία ἢ τέσσαρα μίλια πὺ πέρα. Ἐνας ἀπὸ τοὺς δρόμους πὺ ἀρχίζει ἀπ' τὸ σταυροδρόμι, ἔφευγε σ' ἕνα καινούργιο σπιτί, με ἀπλῇ ἐμφάνισι, ὅπου ἔμεινε ἕνα νιόπαντρο ζευγάρι, ὁ κόμης καί ἡ κόμηςσα ντὲ Ρονσερόλ.

Τράβηξα βιαστικὰ πρὸς τὰ ἐκεῖ. Τὴν στιγμή πὺ διέσχίζα τὸν κῆπο, ἕνας νέος κατέβαινε ἀπ' τ' ἄλογο.

— Ἐδῶ εἶναι ὁ πύργος τοῦ Πρέ - Μπονύ; ρώτησα.

Ὁ νέος ἔδωσε τὰ γκέμια τοῦ ἀλόγου του σ' ἕνα ἱπποκόμο καί μοῦ ἀποκρίθηκε χαμογελώντας:

— Ναι, ἔτσι ὀνομάζουν αὐτὸ τὸ σπιτί στὸ Μπουζιβῶλ.

— Ὡ! ψιθύρισα, ζαλισμένος ἀπ' τὸ ἀνέπιστο νέο, ὥστε ἐδῶ εἶναι... φθάω ἐγκαίρως εὐτυχῶς!

Ὁ νέος συστήθηκε. Ἦταν ὁ κόμης ντὲ Ρονσερόλ.

— Μπορὸ νὰ μάθω, με ρώτησε, σὲ ποῖον ἔχω τὴν τιμῇ...

— Ἰούλιος Μπαγκράν, ἀποκρίθηκα.

Καί χωρὶς πρόλογο, ὅλος ἐμπιστοσύνη πρὸς τὴν συμπαθητικὴ φυσιογνωμία τοῦ νέου, ἐπρόθεσα:

— Πρόκειται γιὰ τὴν Βέρα. Βρίσκεται σ' αὐτὸν τὸν πύργο, δὲν εἶν' ἔτσι; Βρῆκε ἐδῶ ἄσυλο;

Ὁ κόμης ντὲ Ρονσερόλ κοκκίνισε λίγο καί μ' ἐξέτασε με προσοχή. Τοῦ ἀρπάξα τὸ χέρι.

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, ἡ κατάσταση εἶναι σοβαρὰ. Ἡ Βέρα καταδιώκεται ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπο πολὺ ἐπικίνδυνο.

— Ποῖον;

— Τὸν Βελμό.

— Τὸν Βελμό;

Ὁ κόμης ἔπαψε νὰ ὑποκρίνεται. — Τὸν Βελμό! ἐπανελάθε. Τὸν ἐχθρὸ πὺ τῆς προσεγεῖ τόση φρίκη!... Ἀλήθεια, ὅλα μποροῦμε νὰ τὰ φοβηθοῦμε ἀπ' αὐτόν. Εὐτυχῶς, ὅμως, ἀγνοεῖ πὺ κρύβεται ἡ Βέρα!

— Τὸ ἔξερι ἀπὸ χθὲς σ, φώναξα. Καί σήμερα τὸ πρῶ τὸν εἶδαν νὰ τριγυρνᾷ στὰ περίχωρα.

Χωρὶς νὰ μοῦ πῇ τίποτα ἄλλο ὁ κόμης, με τράβηξε ἀνήσυχος σ' ἕνα ἐρμηκὸ περλίπτερο, ὅπου ἔμεινε ἡ Βέρα.

Χτύπησε. Δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὡστόσο ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτή. Μπήκε καί ἀνέθηκε στὸ δωμάτιο τῆς νέας. Ἡ Βέρα ἔλειπε.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐξέπληξε πολὺ τὸν κόμητα.

— Ὑποθέτω πὺς θὰ κάνῃ τὸν συνηθισμένο της περίπατο στὰ ἐρείπια τοῦ πύργου, μοῦ εἶπε.

— Εἶναι μακριὰ ἀπὸ δῶ;

— Ὁχι, στὴν ἀκρὴ τοῦ πάρκου.

Χρειασθῆκαμε τέσσερα - πέντε λεπτὰ ἔως ὅτου νὰ φθάσουμε ἐκεῖ.

— Ἰδοῦ, εἶπεν ὁ κόμης, ἡ Βέρα ἤρθε ἀσφαλῶς ἐδῶ. Ἀφῆσε ἐπάνω στὸν πάγκο τὸ θιῶλο πὺ διάβαζε.

— Καθὼς καί μιά σάρπα, θεβαίωσα ἀνήσυχα... κυττάξετε..., σιὰ σάρπα τσαλακωμένη. Ἐκτὸς αὐτοῦ τὸ χορτάρι ἐδῶ ὀλόγυρα εἶναι πατημένο. Θεέ μου! Θθάνει νὰ μὴ τῆς συνέβηκε τίποτε!

Δὲν εἶχα προφθάσει ν' ἀποτελειώσω τὴ φράσι μου κι' ἀκούσαμε φωνὲς μέσ' ἀπ' τὰ ἐρείπια...

Ὁρμήσαμε ἀμέσως στὸ στενὸ μονοπάτι πὺ δώγησαν ἐκεῖ, μὰ ἡ φωνὲς ξανάρχισαν καί ξαφνικὰ μιά γυναίκα σιλουέτα πετάχθηκε μέσ' ἀπ' τις γκρεμισμένες πέτρες τοῦ παλιοῦ πύργου.

— Βέρα! φώναξα, καθὼς ἔτρεχα.

Δὲν με εἶδε. Ἐφευγε, σάν κάποιος νὰ τὴν κυνηγοῦσε.

Πραγματικὰ, ἕνας ἄντρας φάνηκε, μετὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι.

— Ἐκεῖνος εἶναι ἰ, τραύλισα... Ὁ Βελμό!

Ὁ ἕνας πίσω ἀπ' τὸν ἄλλον, ἡ Βέρα καί ὁ Βελμό ξαναμῆκαν μέσ' στὸ σωρὸ ἀπ' τὰ ἐρείπια, ἀπ' ὅπου μᾶς χώριζαν καμμιὰ σαρανταρία μέτρα τὸ πολὺ. Τοὺς ἐφθάσαμε σὲ λίγα δευτερόλεπτα καί πρῶτος ὥρμησα πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου εἶχε χαθῇ ἡ Βέρα.

Καθὼς ἔφθανα, ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε σὲ μικρὴ ἀπόστασι καί ὁογγητὰ ἀκούσθηκαν. Ἐψάξαμε τριγύρω μας... Τίποτα...

Ξαφνικά, ὁ κόμης πὺ ἔψαχνε πὺ πέρα, φώναξε:

— Νά τὴν!... Βέρα!... Εἶσθε πληγωμένη;

Μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε ἐκεῖ. Ἡ Βέρα ἦταν ἐλαφωμένη χῶμα. Καί ἦταν τόσο χλωμή, Θεέ μου, πὺ δὲν εἶχα καμμιὰ ἀμφιβολία πὺς ἦταν νεκρή.

Ὁ κόμης, ὅμως, ἀφοῦ ἐξέτασε τὸν σφυγμὸ τ

— Είμαι η κόρη του Θεόδωρου Μασεντά.

— Βέρα !, φώναξα ζωηρά. 'Υπάρχει ένα πράγμα που θέλω να σου φανερώσω.

Αυτή με δέικοψε :
— Μη πής τίποτε άλλο, σέ ίκετεύω. 'Υπάρχει «αυτό» που μάς χωρίζει. Μιά άδυσος...

— Έκανα να φύγω. Αυτή όμως μ' έμποδισε...

— 'Οχι, είπε, δεν είμαι άρρωστη. Είμαι λίγο κουρασμένη μόνο. Θέλω να ξεκαθαρισθουν όλα άναμεταξύ μας...και να μη σου κρύψω τίποτε πιά... 'Ακουσέ με...

Δέν ήταν ανάγκη να με παρακαλέση πολύ.

Πέρασε τὸ μπράτσο της γύρω απ' τὸ λαιμό μου. Τὰ χεῖλη της τρέμαν... 'Εχα μογέλας :

— Θυμάσαι, στὸν περίβολο... τὴν πρώτη φορά... 'Απὸ κείνη τὴ μέρα σὲ ἀντιπάθησα... καὶ σὲ λάτρευσα συγχρόνως. 'Η μουν ἔχθρα σου καὶ σκλάδα σου. Σὲ ἀπέφευγα. Συναγύρια δὺας κοντά σου καὶ θὰ ἔμενα γιὰ πάντα, ἂν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος... αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πού γινώριζες... δέν μὲ εἶχε πλησιάσει ἕνα πρωί...

— 'Ο Βελμό ! Τί γύρευε ;

— 'Ερχόταν ἐκ μέρους τοῦ πατέρα μου. 'Εκείνο πού ἤθελε (τὸ κατάλαβα σιγά - σιγά) ἦταν νὰ μὴν μὲ τὴ βοήθειά μου στὴ ζωὴ τοῦ Νοέλ Ντορζερου καὶ νὰ τοῦ κλέψῃ τὸ μυστικὸ τῆς ἀνακαλύψεώς του. 'Απὸ τὴν πρώτη στιγμή ὁ Βελμό μὲ ζήτησε νὰ μὴ πῶ τίποτε. 'Αργότερα μὲ διέταξε.

— Δέν ἔπρεπε νὰ τὸν ὑπακούσης.

— 'Αν ἔλεγα τὸ παραμικρό, θὰ σὲ σκότωνε. Σ' ἀγαποῦσα. Φοβήθηκα...γιατί ἦταν καὶ κάποιο ἄλλο... 'Ο Βελμό μ' ἀγαποῦσε συγχρόνως... μ' ἀγαποῦσε σατανικά καὶ τὸ μῖσος μου τὸν ἐρέθιζε. Πῶς ν' ἀμφισβάλω γιὰ τὴν ἀπειλή του ; 'Ετσι, ἀπὸ ψέμα σὲ ψέμα, γινόμενον συνέννοχός του... ἡ μάλλον συνέννοχός τους, γιατί καὶ ὁ πατέρας ἦρθε καὶ τὸν ὤρθηκε κατὰ τὸν χειμῶνα... 'Αχ !, τί μαρτύριο ! Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πού μ' ἀγαποῦσε... κ' ἐκείνος ὁ πατέρας ὁ ἀνάξιος. 'Εξῆσα μέσα στὴ φρίκη καὶ στὴ ντροπή... ἐλπίζοντας πῶς θὰ κουράζονταν στὸ τέλος, ἀφοῦ ὅλες τὸς ἡ ραδιουργίες δέν ἔφερναν κανένα ἀποτέλεσμα...

— Καὶ τὰ γράμματά μου ἀπ' τὸ Γκρενὸμπλ ; Κ' οἱ φόβοι τοῦ θείου μου ;

— Ναι, τὸ ξέρω, ὁ θεὸς σου μοῦ μιλοῦσε συχνά γιὰ τοὺς φόβους τοῦ κ' ἐγὼ, χωρὶς νὰ τοῦ φανερώσω τὴ συνωμοσία, τοῦ σὺσταῖνα νὰ φυλάγεται. 'Εγὼ τοῦ ζήτησα νὰ σοῦ στείλῃ τὴν ἔκθεσι πού ἐκλάπηκε... Μόνο πού δέν εἶχα προῖδει τὸ ἔγκλημα... 'Οχι, ὄχι, δέν μπορούσα ποτέ νὰ φαντασθῶ πῶς ὁ πατέρας μου...

— Κ' ἐκείνη τὴν Κυριακή, ὅταν ὁ Βελμό ἦρθε νὰ σὲ πάρῃ ἀπ' τὸ σπίτι, τὴν ὥρα πού ἔλειπεν ὁ Νοέλ Ντορζερου ;

— 'Εκείνη τὴν Κυριακή, μοῦ εἶπε πῶς ὁ πατέρας μου εἶχεν ἀποφασίσει νὰ παρατηρήσῃ ἀπ' τὰ σκέδιά του καὶ πῶς με περίμενε γιὰ νὰ μ' ἀποχαιρετήσῃ στὸ ἐκκλησάκι τοῦ ἐγκαταλειμμένου νεκροτοφείου. 'Ο Βελμό ὅμως εἶχεν ὠφεληθῇ ἀπ' τὴν ἐπίσκεψί μου στὸ σπίτι γιὰ νὰ κλέψῃ ἕνα ἀπ' τὰ μπουκαλάκια τοῦ θείου μου. 'Όταν τὸ κατάλαβα, εἶχε πιά χύσει ἕνα μέρος ἀπ' τὸ ὑγρὸ ἐπάνω στὸν τοῖχο. Κατάφερα ν' ἀρπάξω τὸ μπουκάλι καὶ νὰ τὸ ρίξω στὸ πηγάδι. 'Εκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή μ' ἐφάνταξε. 'Ο Βελμό ρίχθηκε ἐπάνω μου, μ' ἀρπάξε καὶ με πῆγε ὡς τὸ αὐτοκίνητό του, ὅπου, ἀφοῦ μ' ἔδεσε καὶ με ζάλισε, μ' ἔκρυψε κάτω ἀπὸ ἕνα πανωφόρι. Λιποθύμισα. Καὶ δέν συνήλθα ἀπ' τὴ λιποθυμία μου, παρὰ μέσα στὸ γκαράζ. 'Ηταν θρόνυ. Κατάφερα νὰ ξεφύγω ἀπὸ ἕνα παραθυράκι καὶ νὰ πηδήσω στὸν δρόμο. 'Ενας κύριος καὶ μιά κυρία περνοῦσαν καὶ με σήκωσαν γιατί εἶχα στραγγαλίσει τὸ πόδι μου. Μ' ἔφεραν ἐδῶ στὸ σπίτι τους. Τὴν ἄλλη μέρα ἀπ' τὴς ἐφημερίδες μάθαινα τὴν δολοφονία τοῦ Νοέλ Ντορζερου.

'Η Βέρα ἔκρυψε τὸ πρόσωπο στὰ χεῖρά της.

— Πόσο ὑπέφερα ! Μήπως δέν ἦμουν κι' ἐγὼ κάπως ὑπεύθυνη γι' αὐτὸν τὸν θάνατο ; 'Εμεινα ἐδῶ, κλεισμένη, ὥς ὅτου... θέλησα νὰ σὲ δῶ καὶ νὰ σοῦ τὰ πῶ όλα... 'Επῆγα μιά νύχτα στὸ σπίτι... καὶ μπήκα χωρὶς νὰ με δῇ κανεὶς. 'Ηθελα νὰ σώσω καὶ τὸ μυστικὸ τοῦ Νοέλ Ντορζερου. 'Ηξερα πῶς ἦταν γραμμένο πίσω ἀπὸ ἕνα κάδρο...Τότε εἶπα πού με ὤρθηκε στὴν κάμαρα τοῦ νουνοῦ.

— Μὰ γιατί ἔφυγες, Βέρα ;

— Γιατί μοῦ μίλησες γι' ἀγάπη. Τὴν κόρη τοῦ Μασεντά δέν πρέπει νὰ τὴν ἀγαπήσῃ ποτέ, κανεὶς !

— Κ' ἔτσι, καμμένη μου μικρούλα, τῆς εἶπα χαμογελώντας, ὁ Μασεντά πού ἔτυχε νὰ βρίσκεται μέσα στὸ σπίτι, γιατί εἶχε ἀντικλεῖδι, ἀκούσε τὴν συνομιλία μας καὶ μοῦ πῆρε τὸ ἔγγραφο. 'Απὸ λάθος δικό σου, δηλαδή, ἔμεινε ὁ μόνος κύριος τοῦ μυστικοῦ... Χωρὶς νὰ λογαριάσουμε καὶ τὸν κίνδυνον πού διέτρεχα ἀπ' αὐτόν... Τί ἔγινε ὅμως κατόπιν ;

— Εἶχα δεχθῇ νὰ με φιλοξενήσουν στὸν πύργο τοῦ Πρέ - Μπονύ, γιατί ἤξερα πῶς ὁ πατέρας μου καὶ ὁ Βελμό εἶχαν μείνῃ τὸν περασμένο χειμῶνα σ' αὐτὰ τὰ μέρη. Στὶς 15 Μαΐου τὸ θρόνυ εἶδα τὸν Βελμό νὰ ἔρχεται με δὺο ἄλλους. 'Απὸ τὶς κουβέντες τους κατάλαβα ὅτι εἶχαν ἀρπάξει τὸν πατέρα μου ἀπὸ τὸν περίβολο καὶ τὸν εἶχαν μεταφέρει σ' ἕνα γειτονικό νησί, ὅπου ὁ Βελμό ἐσκόπευε, τὴν ἄλλη μέρα, νὰ τὸν ἀναγκάσῃ με κάθε μέσο, νὰ μιλήσῃ. Λαχταρῶντας βοήθεια, ἔτρεξα στὸ Γαλάζιο - Χάνι καὶ σοῦ ἔδωσα ραντεβού με τὸ τηλέφωνο.

— Κ' ἐγὼ ἔτρεξα ἀμέσως... Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ με φυλακίσῃ ὁ Βελμό. 'Η Βέρα φαίνονταν κατὰπληκτη.

— Κάποιος μάς πρόδωσε, εἶπε, ἀλλὰ ποῖος ;

— Μὰ δέν εἶναι καὶ πολὺ δύσκολο νὰ τὸ καταλάβῃς, εἶπα κοροϊδευτικά. 'Ο Βελμό θὰ εἶχε κανέναν τῆς παρέας του σ' ἐκεῖνο τὸ χάνι, πού θὰ τὸν ἐδωποῖνε γιὰ τὸ τηλεφώνημά σου. Κ' ἐκείνος μοῦστειλε τὸ ἀλητόπαιδο πού σοῦ εἶπα. Γιὰ πές μου ὅμως... 'Εσύ, τί ἔκανες κατόπιν ;

— Τὴν ἄλλη μέρα μπόρεσα νὰ θρῶ μιά θάρκα καὶ τὸ θρόνυ ἔκαμα τὸν γυρὸ τοῦ γιοῦ, ὡς τὸ μέρος, ὅπου ὁ πατέρας μου ξεψυχοῦσε. Κατάφερα καὶ τὸν ἔσωσα.

— 'Εμεινα σαστισμένος ἀπ' τὰ λόγια της.

— Πῶς ; 'Εσύ τὸν ἔσωσες ; Μπόρεσες καὶ ὀγῆκες ἀπ' τὴ θάρκα καὶ χτύπησες τὸ Βελμό μέσα στὸ σκοτάδι, τὴ στιγμή πού ἐρχόταν πρὸς ἔμένα ; 'Εσύ ἐλευθερώσες τὸν Μασεντά ;

— 'Αρπαξά τὸ παιδικὸ τῆς χερᾶς καὶ τὸ φίλησα με συγκίνηση. Τὸ ἀγαπημένο πλάσμα ! Τί θάρρος πού εἶχε δείξει γιὰ νὰ σώσῃ τὸ μυστικὸ τοῦ Νοέλ Ντορζερου. Εἰκοσι φορές εἶχε ἀμφηγήσει τὸν θάνατο...

— Θὰ μοῦ τὰ διηγηθῇς ὅλ' αὐτὰ με λεπτομέρειες, Βέρα. 'Εξακολούθησε... Τὸν πατέρα σου, πού τὸν πῆγες ὕστερα ;

— Στὸν πύργο τοῦ Πρέ - Μπονύ, ὅπου τὸν περιποιήθηκα.

— Κι' ὁ Βελμό ;

— Δέν τὸν ξαναεἶδα μέρες καὶ μέρες. Δέν τὸν ξαναεἶδα παρὰ σήμερα τὸ πρωί. 'Εδιάβαλα καθισμένη στὸν πάγκο, ὅταν ἔξαφνα ὠρῶθηκε μπροστά μου. Θέλησα νὰ φύγω, μὰ μ' ἐμπόδισε. Τὰ ἄλλα τὰ ξέρεις...

'Εσώπασε. Αὐτὴ ἡ κουραστικὴ διήγησις τὴν εἶχε ἐξαντλήσει.

— Καμμένη μου, Βέρα, τῆς εἶπα, εἶμαι πολὺ ἀπέναντί σου. Πάρα πολλὰς φορές δὲς κατηγόρησα μέσα μου καὶ δέν εἶχα μαντεύσει τί θαυμάσιο καὶ γενναῖο πλάσμα εἶσαι.

Αὐτὴ με πόνυ ψιθύρισε :

— Εἶμαι κόρη τοῦ Μασεντά.

— Σῶπα, φώναξα, εἶσαι ἐκείνη πού πάντα θυσιάσθηκε καὶ ρίχθηκε μπροστά στὸν κίνδυνον. Καὶ εἶσαι ἀκόμη ἐκείνη πού ἀγαπᾷ καὶ πού μούδωσε ὅλη τῆς τῆς ζωῇ κι' ὅλης τῆς τῆς ψυχῇ μέσα σ' ἕνα φιλή. Θυμῆσου, Βέρα, ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα στὸν περίβολο...

— Δέν λημονήσα τίποτε, εἶπα καὶ δέν θὰ λημονῆσω ποτέ...

— Λοιπὸν... δέχεσαι ;

— Εἶμαι κόρη τοῦ Μασεντά... ἐπανελάθειν ἡ Βέρα.

— Μόνο γι' αὐτὸν τὸν λόγον ἀρνείσαι ;

— Πῶς μπορεῖς ν' ἀμφισβάλῃς ;

— 'Όστε ἂν ἡ μοῖρα εἶχε θελήσει νὰ μὴν εἶσαι κόρη τοῦ Μασεντά, θὰ δεχόσουν νὰ γίνῃς γυναῖκα μου ;

— Ναι, εἶπε σοβαρά.

— 'Αν ἡ μοῖρα εἶχε θελήσει, ἐπανελάθα, νὰ μὴν εἶσαι κόρη τοῦ Μασεντά... Βέρα, δέν ἀναρρωτήθηκες καμμιὰ φορά, πῶς ἦταν δυνατόν νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἡ παραμικρὴ ἀγάπη ἀνάμεσα στὸν Μασεντά καὶ σὲ σένα ; 'Όλη σου ἡ στοργὴ ἦταν γιὰ τὸν Νοέλ Ντορζερου. Σκέψου, Βέρα, εἶναι φυσικὸ ὁ θάνατος ἐκείνου πού νόμιζες πατέρα σου, νὰ σοῦ φέρνῃ τόση ἀνακούφισι ;

Μὲ κύτταξε κατὰπληκτη :

— Γιατί λές : «ἐκείνου πού ἐνδομίζα πατέρα μου» ;

— Γνωρίζεις τὸ γράψιμο τοῦ Μασεντά ;

— 'Εβγάλα ἀπ' τὴν τσέπη μου ἕνα γράμμα καὶ τῆς τῶδωσα.

— Διάβασε, ἀγάπη μου. Αὐτὸ τὸ γράμμα μοῦ τῶγραψε ὁ Μασεντά καὶ μοῦ τῶδωσε πρὶν νὰ πεθάνῃ. Διάβασέ το, Βέρα, καὶ μὴν ἀμφισβάλῃς. «Εἶναι ἡ μαρτυρία ἐνὸς ἀνθρώπου πού πέθανε».

Πῆρε τὸ χαρτί καὶ διάβασε δυνατὰ :

«'Η Βέρα ἔχει τὴ συνταγὴ καὶ δέν πρέπει νὰ τὴν πῇ παρὰ μόνον σὲ σᾶς, 'Ιουλίου. Θὰ παντρευθῇτε, δέν εἶν' ἔτσι ; Μάθετε τώρα καὶ τὸ μεγάλον μυστικὸ μου : 'Η Βέρα δέν εἶναι κόρη μου, εἶναι κόρη τοῦ Νοέλ Ντορζερου. Γεννήθηκε πέντε μῆνες μετὰ τὸ γάμο μου. Συγχωρήστε με κ' οἱ δὺο καὶ προσεύχεσθε γιὰ μένα.»

'Επὶ ἀρκετὴ ὥρα ἐμείναμε κι' οἱ δὺο μας σιωπηλοί. 'Η Βέρα ἔκλαιγε ἀπὸ γανά. Μποροῦσε, ἐπὶ τέλους, ν' ἀναπνεύσῃ ἐλεύθερα.

'Εξάφνα εἶδα στὸ πρόσωπό της νὰ ζωγραφίζεται κάποια ἀνησυχία.

— Τί ἔχεις, ἀγάπη μου ; Τὴν ρώτησα.

— Προσπαθῶ νὰ θυμηθῶ... Γιὰ σκέψου τί ἀπερίσκεπτα ἔκτμα νὰ μὴ γράψω τὴν συνταγὴ ! Βέβαια τὴν ξέρω ἀπ' ἔξω. 'Εν τούτοις...

'Εσκέφθηκα λίγο... Τὸ πρόσωπό της ἀγωνιοῦσε, τὰ χεῖλη της κουνιόνταν...

— 'Ενα ἄλλο χαρτί, ἕνα μολύβι !... Γρήγορα !, μοῦ εἶπεν ἀπότομα.

Τῆς ἔδωσα ἀμέσως ὅτι ζητοῦσε.

Μὲ τρεμάμενο χερί ἔγραψε μερικὸς ἀριθμὸς. 'Υστερα σταμάτησε καὶ με κύτταξε με μάτια γεμᾶτα ἀγωνία.

Κατάλαβα τὴν προσπάθειά της καὶ τὴν καθούχασα.

— Μὴν ψάχνεις, Βέρα μου... Θὰ ψάξῃς ἀργότερα. Τώρα εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναπαυθῇς... Κοιμήσου, ἀγαπημένη μου...

— Πρέπει νὰ θρῶ... με κάθε τρόπο, πρέπει...

— Θὰ θυμηθῇς αὐριο τὸν «τύπο» τῆς συνταγῆς. Σ' ἐμποδίζει ἡ κούρασις, ἡ ὑπερέντασις. 'Ησούχασε...

'Η Βέρα με ὑπήκουσε καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκε. Μὰ σὲ μιά ὥρα ἐγύπησε. Πῆρε πάλι γευρικά τὸ χαρτί καὶ τὸ μο-

λύθι... 'Υστερα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ ὅμως ἐτραυλίσε με ἀπελπισία :

— Εἶναι φρικτό ! Τὸ μυαλό μου δέν θέλει νὰ με ὑπακούσῃ. 'Αχ ! Πῶς ὑποφέρω !

'Όλη ἡ νύχτα ἐπέρασε ἔτσι, με μάταιες προσπάθειες. 'Ο πυρετὸς μεγάλωσε. Τὴν ἄλλη μέρα παραμιλοῦσε...

Μιά ὀλόκληρη ὀδομάδα φοβηθήκαμε γιὰ τὴ ζωὴ της.

'Όταν ἀρχισε νὰ καλυτερεύῃ, ἀποφύγαμε γιὰ ἕνα διάστημα, ν' ἀναφέρουμε αὐτὸ τὸ ζήτημα. Μὰ καταλάβαινα πῶς δέν ἔπαυε νὰ τὸ συλλογίζεται καὶ πῶς ὅλο ἔψαχνε.

Μιά μέρα μοῦ εἶπε με δάκρυα στὰ μάτια :

— 'Επαυσα νὰ ἐλπίζω, πιά, φίλε μου. Μοῦ φαίνεται πῶς κάτι μοῦ ξερρίζωσαν ἀπ' τὸ μυαλό μου. Αὐτὸ θὰ συνέθεκε τὴν ὥρα πού ὁ Βελμό μὲ ἐστίγγε τὸ λαιμό.

'Ενα σκοτάδι ἀπλώθηκε μέσα μου με

μιάς...Τώρα πιά ξέρω πῶς δέν θὰ θυμηθῶ ποτέ.

Δέν θυμῆθηκε. 'Ο περίβολος δέν ξανάρχισε τὶς συγκεντρώσεις του. Τὰ θαυμαστά ὁράματα δέν ξαναφάνηκαν.

Κι' ὅμως πόσες ἐρευνες δέν ἔγιναν ! Πόσες ἐταιρεῖες δέν σχηματίσθηκαν μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ προσπαθῇσουν νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὸ χαμένο μυστικὸ ! Μάταια ! 'Ο τοῖχος ἔμεινε ἀψυχός κι' ἀδειανός, σὰν τὸ μάτι ἐνὸς τυφλοῦ.

Γιὰ τὴ Βέρα καὶ γιὰ μένα, ἡ ἀπώλεια τοῦ μυστικοῦ τοῦ Νοέλ Ντορζερου θὰ ἦταν κάτι πού θὰ μάς ἐθασάνιζε σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ, ἐάν δέν βρισκαμε τὴν παρηγοριά καὶ τὴν εὐτυχία στὴν ἀγάπη μας... στὸν γάμο μας...

'Επειτα, ἔφυγα με ἀποστολὴ γιὰ χῶρες μακρινές τῆς 'Ανατολῆς καὶ πῆρα καὶ τὴν γυναικά μου μαζί μου.

'Όσο γιὰ τὸν Βενιαμὶν Πρεβοτέλ, δέν παρηγορήθηκε ποτέ. Διατηρῶ μ' αὐτόν

τὸν μεγάλο σοφὸ τακτικὴ ἀλληγογραφία, ὅπου μαντεύω σὲ κάθε του γράμμα τὴν ἀγωνιώδη του ἐρώτησι : «Μήπως θυμῆθηκε ; Μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε ;» 'Αλλοίμονο ! 'Η ἀπάντησις μου δέν τοῦ ἀφήνουν καμμιὰν ἐλπίδα : «'Η Βέρα δέν θυμᾶται πιά τίποτε. Μὴν ἐλπίζετε.»

'Όλοι ὅμως γνωρίζουμε καὶ πιστεύουμε με τὴν πιὸ φλογερὴ πίστι, πῶς κι' ἂν δέν ἔχουμε πιά εἰδήσεις ἀπὸ τοὺς ἀδελφεούς μας τῆς 'Αφροδίτης, ἐκεῖνοι ἐξακολουθοῦν ν' ἀσχολοῦνται με μᾶς, με τὴν ἴδια ἔρμη, με τὴν ἴδια προσοχή. Σκυμμένοι πάνω ἀπ' τὸν πλανήτη μας, μάς παρακολουθοῦν, μάς λυποῦνται, μετροῦν τοὺς πόνους μας καὶ τὶς πληγές μας καὶ ἴσως μάς καλοτυχίζουν ὅταν παραστέκουν στὶς χαρές μας, ὅταν δλέπουν, σὲ κανένα ἀπόμερο μέρος, δὺο ἐρωτευμένους με τὰ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ ἀγάπη, νὰ ἐνώνουν τὰ χεῖλη τους...

ΤΕΛΟΣ

Οἱ «Πιτσιρίκοι» τοῦ Κινηματογράφου

Εἶναι πάμπολλα τὰ παιδάκια πού παίζουν στὸν κινηματογράφον. Πραγματικὸς ὅμως ταλέντο ἔχουν λίγα ἀπ' αὐτὰ. Καὶ γι' αὐτὸ, ἄλλως τε, λίγα παιδιὰ συναρπάζουν με τὸ παίξιμό τους τὸ κοινὸν καὶ λίγα ἀπέκτησαν παγκόσμιο φήμη.

Παλαιότερα, ὁ μόνος μικρούλης ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου πού εἶχε ἀποκτήσει τὴν μεγαλύτερα φήμη καὶ εἶχε γίνῃ διόστμος σ' ὅλον τὸν κόσμον ἦταν ὁ Τζέκι Κούγκαν. Τὸν Τζέκι Κούγκαν τὸν εἶχε «λανάσει» ὁ Σαρλώ. Καὶ ὅσο μὲν ἦταν μικρούλης, ὁ Τζέκι εἶχε σὲ ὅλες τὶς ταινίες πού ἔπαιξε μοναδικὴ ἐπιτυχία. 'Όταν ὅμως μεγάλωσε λιγάκι, ἀρχισε νὰ μὴν ἀρέσῃ πιά. Εἶχε γίνῃ ἄλλως τε ἀνυπόφορος ἀπὸ τὴν πολλὴ πόζα του καὶ ἀπὸ τὴν εἰσπασία του. Σ' ἕναν 'Αμερικανὸ δημοσιογράφον ἔλεγε μιά μέρα ὅτι δέν μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ πιά ὅλες αὐτὲς τὶς κυρίες πού...εἶχαν τὸ θράσος νὰ τὸν φιλοῦν ἀδιάκοπα με τὰ θαμμένα τους χεῖλη καὶ νὰ τοῦ χαϊδεύουν τὰ μαλλιά.

— Μὰ εἶναι αὐστὸ νὰ φέρονται ἔτσι σ' ἕνα μεγάλο παιδί ; ἔλεγε ὁ Τζέκι Κούγκαν στὸν δημοσιογράφον.

Δυστυχῶς γι' αὐτόν, «μεγάλον παιδί» πού δέν ἦταν τὴν ἐποχὴ πού τὸν φιλοῦσαν ἡ κυρίες, ἔγινε τώρα ὁ Τζέκι Κούγκαν. Γι' αὐτὸ καὶ τὸν φιλοῦν πολὺ λιγώτερο παρὰ ἄλλοτε ἡ γυναῖκες...καὶ ἡ ἐταιρεῖες δέν τὸν προσλαμβάνουν καθόλου πιά γιὰ τὰς ταινίες τους.

Χαριτωμένους μικροσκοπικοὺς ἠθοποιούς — ἂν ἐξαιρέσουμε τὴν Σίρλεϋ Τέμπλ, γιὰ τὴν ὁποῖαν ἀξίζει νὰ μιλήσουμε ἀργότερα σὲ εἰδικὸν ἄρθρον — ἔχει αὐτὴ τὴν στιγμή ὁ γαλλικὸς κινηματογράφος : εἶναι ὁ Ρομπέρ Λυσέν, πού ὁ σκηνοθέτης Ντιβιδιὲ τὸν ἐφάρεψε ἀπὸ τὰ θρανία τοῦ σχολείου γιὰ νὰ παίξῃ τὸν ρόλο τοῦ «Κοκκινότριχης» στὴν ὁμώνυμη

ταινία καὶ ὁ 'Εμιλ Ζενεθουά, πού ἐνσάρκωσε θαυμασίως τὸν τύπο τοῦ «γαβριᾶ» στοὺς «'Αθλίους» τοῦ Βίκτωρος Οὐγκό.

'Ο Ζενεθουά εἶναι γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Μονμάρτης. Πρὶν παίξῃ στοὺς «'Αθλίους» ἦταν ὑπηρετᾶκος στὸν οἶκο Πατέ - Νατάν. Κάθε θρόνυ, μόλις τε-

σστήρ, θηλυκὸς αὐτός, ἡ Παλέττα 'Ελαμπερ. 'Η 'Ελαμπερ μπαίνει τόσο πολὺ στοὺς ρόλους πού παίζει, ὥστε ὅταν «γυρίζεται» μιά ταινία, ὅπου δοκιμάζει ἀλλεπάλληλα ἀτυχήματα, εἶπε, πνιγμένη στὰ δάκρυα :

— Θεέ μου, μὰ γιατί εἶμαι τόσο δυ-

'Ανα : Ρομπέρ Λυσέν. Στὸ μέσον : Μπέμπι λὲ Ρουά. Κάτω ἀριστερά : Παλέττα 'Ελαμπερ.

στυχισμένη !

Γιὰ μιά στιγμή εἶχε νομίσῃ πῶς...ἦταν ἡ ἴδια τὸ πρόσωπο τῆς ταινίας πού ἐνσάρκωνε !

'Αλλὰ ὁ μικροσκοπικώτερος ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου εἶναι ὁ Μπέμπι λὲ Ρουά, πού παίζει στὸ Χόλλυγουντ. 'Ο Μπέμπι λὲ Ρουά ἀρχισε νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφον καὶ εἶχε γίνῃ ἤδη διάσημος ὅταν δέν ἦταν παρὰ ἕνας ἀληθινὸς ὑπερπαιστὴς ἐνὸς χρόνου ! Καὶ ὅμως ὁ ὑπερπαιστὴς κερδίζει με... τὴν τέχνη του καὶ με τὴν ἐργασία του 800 περίπου δολλάρια τὸν χρόνον, τὰ ὅποια δέν παίρνει, ἐννοεῖται, τώρα, ἀλλὰ θὰ τὰ πάρῃ — θὰ δοθῇν δηλαδὴ στοὺς γονεῖς του — ὅταν γίνῃ 7 χρονῶν. Τότε, ὅταν ἀρχίσῃ νὰ πηγαίνῃ στὸ σχολεῖο, θὰ εἰσπράτῃ 5.000 δολλάρια μαζεμένα — με ἄλλα λόγια μισὸ ἑκατομμύριον δραχμῆς !

Δέν εἶναι καὶ λίγα ὁμολογουμένως, γιὰ ἕνα μαρουδάκι σχεδὸν καὶ σὲ μιά ἐποχὴ ὅπου ἑκατομμύρια ἄνδρες καὶ γυναῖκες δέν μποροῦν νὰ εὕρουν τὴν παραμικρότερη ἐργασία καὶ πεινοῦν.

Α. Ο. Δ. Ο. — 91

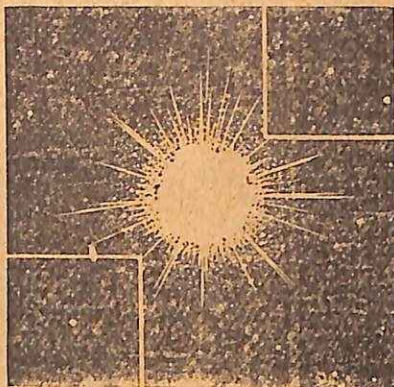

ΠΩΣ ΓΕΝΝΙΩΝΤΑΙ Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ

Πρό δέκα τριών μηνών, στις 13 Δεκεμβρίου του 1934 για την ακρίβεια, ο διευθυντής της 'Αγγλικής 'Αστρονομικής 'Ενώσεως' ανέκλυψε πρώτος στον άστερισμό του 'Ηρακλέους' ένα περίεργο άστέρι τρίτου μεγέθους, όρατο με το μάτι. Ειδοποιήθηκεν αμέσως τηλεφωνικώς το Κεντρικόν 'Αστρονομικόν γραφείον της Κοπεγχάγης πού με την σειράν του εξαστέτευε επείγοντως τηλεγραφήματα σ' όλα τα 'Αστεροσκοπεία του κόσμου, τα όποια χωρίς να χάσουν καιρό άρχισαν τας παρατηρήσεις των για να καθορισθῇ ἡ ἐπακριβής θέσις του μυστηριώδους άστρου.

Σύμφωνα με την επικρατοῦσαν συνήθεια στο νέο άστέρι δόθηκε το όνομα «Νέος του 'Ηρακλέους» — έκφρασις, άλλως τε, πού δέν ανταποκρίνεται καθόλου στην πραγματικότητα — γιατί στην προκειμένη περίπτωση δέν ἐπρόκειτο καν περί «νέου άστέρους», αλλά περί παλμού.

Πράγματι, ο «Νέος του 'Ηρακλέους» ήταν πρό πολλού γνωστός ως «άστήρ δεκάτου πέμπτου μεγέθους», προσωρισμένος να ζῇ στην αφάνεια χωρίς λάμψη, χωρίς ιστορία... Καί ξαφνα ἐπῆλθε τὸ δράμα. 'Η καταστροφὴς τοῦ εἶδους αὐτοῦ, εὐτυχῶς γιὰ μᾶς, συμβαίνει πολὺ σπάνια : τὰ ἀστρονομικὰ χρονικά ἀναφέρουν ἀπὸ γεννήσεως Χριστοῦ, εἰκοσι μόνον παρόμοια περιστατικά.

Ἄνω, ἀριστερά: Πρὶν ἀπὸ τὸ φαινόμενο μετὰ τὴν λεοκώπιο διακρίνουμε ἕνα ἀπὸ ἀστέρι. Μέσον: Κατὰ τὴν διάρκειά του φαινόμενον. Τὸ νέο άστέρι λάμπει σὲ στέρευμα. Κάτω δεξιά: Μετὰ τὸ φαινόμενο παρατηρεῖται μόνον ἕνα μικρὸ νεφέλωμα.

γεταί, αὐτὸ τοῦλάχιστον πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ἀπὸ τὰ περιστατικά καὶ τὰ χαρακτηριστικά πού συνοδεύουν τὸ φαινόμενον.

Ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη ἐκδοχή. 'Η σύγκρουσις ὄχι μεταξὺ άστέρους καὶ νεφελώματος, ἀλλὰ μεταξὺ δύο άστέρων. Φυσικά καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὸ πρῶτον ἀποτέλεσμα θὰ εἴναι καταπληκτικὴ αὐξήσις τῆς λάμψεως, γεγονός πού θὰ ἐ-

ξηγοῦσε τὴν ξαφνικὴν ἐμφάνισιν ἑνὸς «Νέου». 'Η σύγκρουσις ὁμως δύο άστέρων θὰ εἶχε ἀποτελέσματα διαρκείας δις-σεκατομμυρίων ἐτῶν. Καὶ τότε πῶς νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἐλάττωσις τοῦ φωτός μετὰ τὴν ἐμφάνισίν του ;

Ἐπομένως ἡ πιὸ λογικὴ ἐξήγησις εἶναι ὅτι ὁ άστήρ εἰσχωρεῖ μέσα στὴ σκοτεινὴν ὕλην ἐπὶ ν' πελώριον. Ἄλλως τε, αἱ φωτογραφήσεις τοῦ «Νέου» τοῦ 'Ηρακλέους δαίχνουν καθαρά τὸ πέρασμα τοῦ φωτός διὰ μέσου τῆς σκοτεινῆς ὕλης τοῦ νεφελώματος, ἀπαράλλακτα ὅπως φωτίζονται ἐντὸς σκοτεινοῦ δωματίου τὰ μόρια τοῦ κονιορτοῦ ἀπὸ τὰς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου.

Ἀφοῦ ὁμως συμβαίνουν τέτοιου εἶδους καταστροφές, μήπως ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πέσῃ θύμα μῆς παρομοίας καὶ ὁ δικός μας ἥλιος ; Κατ' ἀρχὴν, δέν διαφέρει σὲ τίποτε ἀπὸ ἕναν ὁποιοδήποτε τῶν τριάντα δις-σεκατομμυρίων άστέρων πού ἀποτελοῦν τὸν Γαλαξία... Ἐν τούτοις, ἡ πιθανότητες μῆς συναντήσεως εἶναι ἐλάχιστες ἕνεκα τῆς τεραστίας ἀποστάσεως πού χωρίζει τοὺς άστέρας ἀπὸ τὰ νεφελώματα. Γιὰ νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς παραστατικώτερα τὰ ἀπροσμέτρητα αὐτὰ διαστήματα, ἀς φαντασθῇ «σκάγια» διαμετρήματος ἑνὸς χιλιοστομέτρου χωρισμένα τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ἄλλα ἀπὸ ἀπόστασις διακοσίων χιλιομέτρων ! Τόση περίπου εἶναι ἡ ἀναλογία τῶν ἀποστάσεων τοῦ άστροφικοῦ συστήματος, σὲ ὅποιον ἀνήκει ὁ ἥλιος. Μετὰ τὴν μέθοδο δὲ τῶν πιθανότητων, ἀπεδείχθη ὅτι τὸ ἐνδεχόμενον μῆς τέτοιας καταστροφῆς μᾶς εἶναι ἕν πρὸς τριάντα ὀκτὼ δις-σεκατομμύρια ! 'Η ἀνθρωπότης ἐπομένως μπορεῖ νὰ κοιμᾶται ἡσυχῇ. Ἄλλοι εἶναι οἱ κίνδυνοι πού ἀπειλοῦν τὴν ὑπαρξὴ τῆς. Καὶ, δυστυχῶς, αὐτοὶ δέν εἶναι οὐράνιοι, ἀλλὰ ἐπίγειοι καὶ θρῆνονται σ' αὐτὴν τὴν ἰδίαν ! Στὴν ἀνοησίαν τῆς δηλαδὴ πού τὴν σπρώχνει κάθε τόσο στὴν ἀλλήλοφαγίαν, καὶ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς πού σιγά-σιγά θὰ τὴν ἐξασθενίσουν τόσο πολὺ, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ πλέον νὰ ἀνθῇ ὁπότε θὰ ἐπέλθῃ τὸ μοιραῖον τέλος τῆς, μολοντί ὁ ἥλιος θὰ ἐξακολουθῇ νὰ λάμπῃ ἐκεῖ ἐπάνω !

Θὰ σὰς φαίνωνται ἀπίστευτα, καὶ ὁμως εἶναι ἀληθινά :

...Ὁ ἐπιστημονικὸς σταθμὸς τῶν Ὀλλανδικῶν Ἰνδιῶν ἐξηκρίθωσε πῶς 5.000 περίπου καινούργια ἡμισὶ ἀναδύονται ἀπὸ τὴ θάλασσα κάθε χρόνο σ' ὅλο τὸν κόσμο.

...Στὴν Κίνα, τὰ αὐγά πουλιούνται μετὰ τὸ μέτρον. Γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν «πλέκουν» πολλὰ αὐγά τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο, μέσα σὲ μιά στενὸμακρὴ ψάθα.

...Στὸ Κάνσας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, πρὸ ὀλίγων μηνῶν, ἔστησαν ἕνα μνημεῖο στὴν πρώτη...γραφουμηχανή.

...Ὁ κροκόδειλος κλαίει κάθε φορὰ πού τρώει. Αὐτὸ συμβαίνει γιὰ τὸν μαῖα, οἱ μὲς τῶν σαγηνῶν του συμπιέζουν τὸν δακρυγόνου του ἀδένος κ' εἶσι τὰ δακρυὰ τρέχουν ἀφθονὰ καὶ διαρκῶς, χωρίς ἔκ προκρίβους νὰ ἔχῃ τὸ παραμικρὸ δυσάρεστο συναίσθημα.

...Γιὰ τὸ κτίσιμο τῆς μεγάλης πυραμίδος 92 — Α. Ο. Δ. Ο.

δος τοῦ Χέοπος, ἐχρειάσθη νὰ ἐργασθοῦν 100.000 ἐργάτες ἐπὶ τριάντα χρόνια συνεχῶς καὶ χωρίς διακοπῇ.

...Μετὰ τὴν εὐαισθητότερη μικροζυγία, πού ἔχουν ἐφευρεθῇ ἕως σήμερον, μποροῦμε νὰ ζυγίσουμε μόρια πού ἔχουν βάρος τὸ 1/4 τοῦ ἑκατομμυριοστοῦ τοῦ χιλιογράμμου.

...Τὸ μάτι ὕγιος ἀνθρώπου βλέπει ἐξ ἀποστάσεως 25 ἑκατοστομέτρων δύο γραμμές πού ἀπέχουν ἡ μιά ἀπὸ τὴν ἄλλη 1/40 τοῦ χιλιοστομέτρου. Μετὰ τὸ μικροσκοπίο μποροῦμε νὰ τίς ἴδουμε σὲ ἀπόστασις ἑνὸς δεκακιςχιλιοστοῦ τοῦ χιλιοστομέτρου. Μετὰ τὸ «ὑπερμικροσκοπίο» ὁμως διακρίνουμε μόρια πού ἔχουν διάμετρο 5 ἑκατομμυριοστὰ τοῦ χιλιοστομέτρου.

...Τὸν χρόνο μποροῦμε νὰ τὸν μετρήσουμε ἀκόμη καὶ ὅταν ἀνάμεσα ἀπὸ δύο ἀλληλοδιαδόχως κτυπήματα περνᾷ μόνον

ἕνα πεντακοσιοστὸ τοῦ δευτερολέπτου. Μετὰ τὴν βοήθειαν ὁμως τῶν ἡλεκτρικῶν κυμάτων μποροῦν νὰ μετρηθοῦν καὶ τὰ ἑκατομμυριοστομυριοστὰ τοῦ δευτερολέπτου.

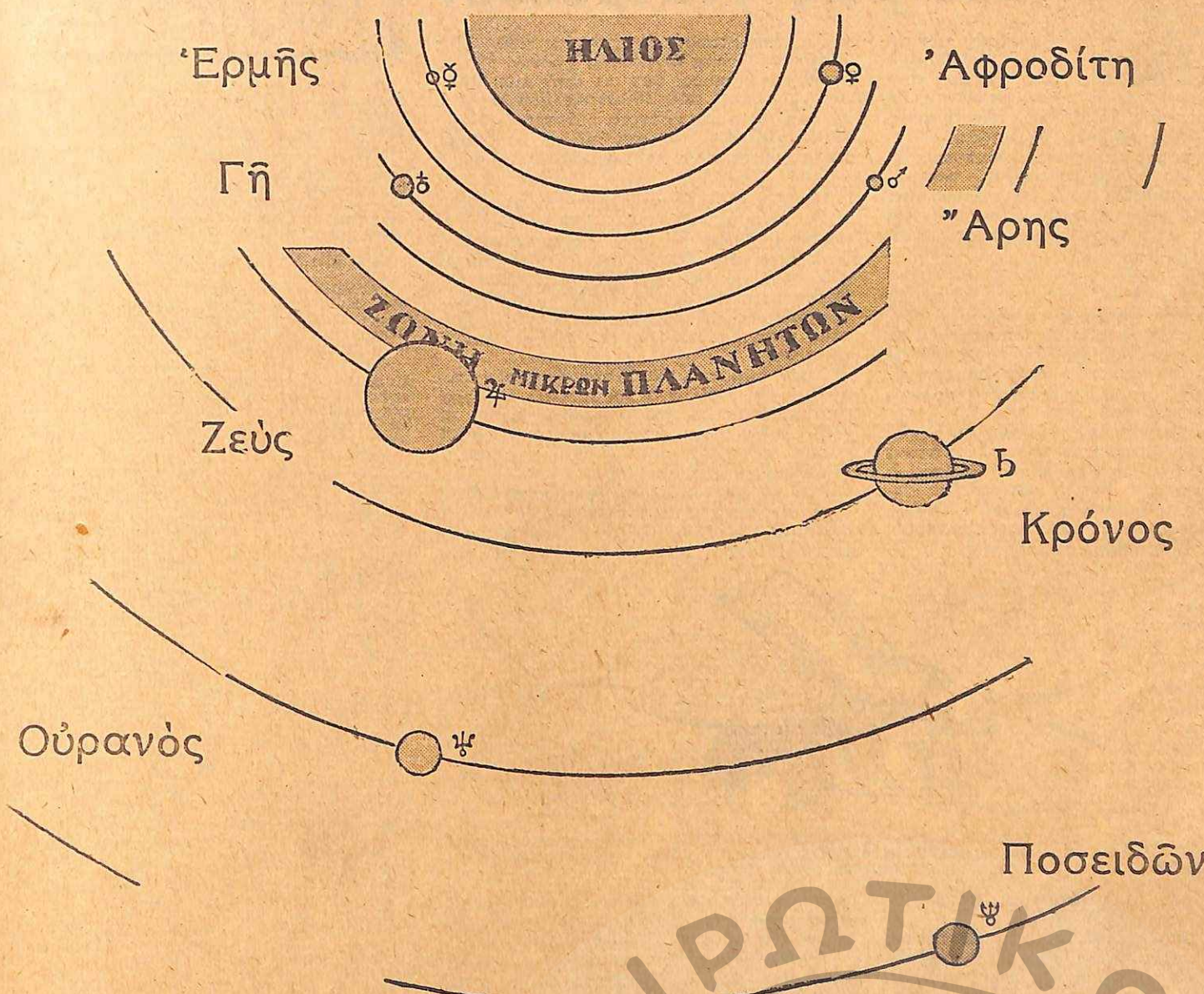
...Ἐνα ἀνθρώπινο σῶμα βάρους 75 χιλιογράμμου ἀπαιτεῖται ἀπὸ 2.500 τετρακιςκατομμύρια μικρὰ μόρια. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς γράφεται : 2.500.000.000.000.000.000.000.000.

...Ἡ ζῆμιά, πού κάνουν τὰ ποντίκια στὴν Ἀγγλία ὑπολογισθῇ σὲ 15.000.000 λίρες στερίλινες. Στὴν Δανία δὲ σὲ 7 ἑκατομμύρια κορώνες.

...Στὸ Μεξικὸ φωτίζουν κάκτοι ὅπως 4 — 7 μέτρα καὶ 2 — 3 μέτρα πάχος καὶ τὸ θάρος τῶν εἶναι 11 καντάρια.

...Ἐνα ζεῦγος ποντικῶν γεννᾷει τοῦλάχιστον 300 παιδιὰ, τὰ ὁποῖα μέσα σὲ ἕνα ἔτος μόνον τρῶνε 4 τοῦλάχιστον καντάρια δημητριακῶν.

ΤΟ ΗΛΙΑΚΟΝ ΜΑΣ ΣΥΣΤΗΜΑ

ΕΡΜΗΣ. — Ἀπόστασις ἀπὸ τὸν ἥλιον : 58 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα. — Ἀπὸ τὴν Γῆν : μικρότερα = 92 ἑκατομ. χιλ. — Μεγαλύτερα = 208 ἑκατομ. χιλ. — Διάμετρος : τὰ 37 ἑκατοστὰ τῆς διαμέτρου τῆς γῆς. — Ὀγκος : τὸ 93ον τοῦ ὅγκου τῆς Γῆς. — Βαρύτης : τὰ 4/10 τῆς βαρύτητος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς. — Θερμοκρασία στὴν ἐπιφάνειαν : 2000 ἀνω τοῦ μηδένος. — Βουανά : 5 φους 4000 — 5000 μ. — Χρονικὴ διάρκεια περιφοράς περὶ τὸν ἥλιον : 88 ἡμέραι. — Χρονικὴ διάρκεια περιφοράς περὶ τὸν ἄξονά του : ἀκαθόριστος. — Χρονικὴ διάρκεια ἡμέρας καὶ νυκτός : ἀγνώστος. — Ἀτμοσφαῖρα ἐξαιρετικὰ ἐλαφρά, εἰς ὑπάρχει : ἀκατάλληλη γιὰ ἀνθρωπίνους οργανισμούς. — Παρατηροῦνται φάσεις, ὅπως στὴν Σελήνῃ : δύο λίγη ὥρα μετὰ τὸν ἥλιον καὶ ἀνατέλλει λίγη ὥρα πρὶν ἀπὸ αὐτὸν. — Στερεῖται δορυφόρου.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ. — Ἀπόστασις ἀπὸ τὸν ἥλιον : 108 ἑκατομμύρια χιλ. — Ἀπὸ τὴν Γῆν : μικρότερα = 42 ἑκατομ. χιλ. — Μεγαλύτερα = 258 ἑκατομ. χιλ. — Διάμετρος : 96/100 τῆς διαμέτρου τῆς Γῆς. — Ὀγκος : τὰ 9/10 τοῦ ὅγκου τῆς Γῆς. — Βαρύτης : τὰ 88/100 τῆς βαρύτητος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς. — Θερμοκρασία στὴν ἐπιφάνειαν : 4 φορές ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν θερμοκρασίαν στὴν ἐπιφάνειαν τῆς Γῆς. — Χρονικὴ διάρκεια περιφοράς περὶ τὸν ἥλιον : 225 ἡμέραι.

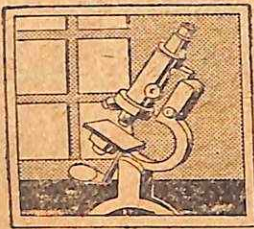
Γῆ. — Ἀπόστασις ἀπὸ τὸν ἥλιον : 149.500.000 χιλ. — Διάμετρος : 12.732 χιλ. — Ὀγκος : 1.083.260 ἑκατομ. κυβικῶν χιλ. — Βαρύτης ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας : 1. — Θερμοκρασία στὴν ἐπιφάνειαν : + 52ο στὴν Σαχάρα — 72ο στὸ Βερολίνον καὶ τῆς Σιέρρας. — Βουανά : ἀνοκτον ὕψος 8840 μ. (Ἰμαλία). — Χρονικὴ διάρκεια περιφοράς περὶ τὸν ἥλιον : 365 ἡμέραι, 5 ὥ., 48'. — Χρονικὴ διάρκεια περιφοράς περὶ τὸν ἄξονά της : 23 ὥραι 56'.

ΑΡΗΣ. — Ἀπόστασις ἀπὸ τὸν ἥλιον : 228 ἑκατομ. χιλ. — Ἀπὸ τὴν Γῆν : μικρότερα = 78 ἑκατομ. χιλ. — Μεγαλύτερα = 278 ἑκατομ. χιλ. — Διάμετρος : τὰ 54 ἑκατοστὰ τῆς διαμέτρου τῆς Γῆς. — Ὀγκος : 6 1/2 φορές μικρότερος ἀπὸ τὸν ὅγκο τῆς Γῆς. — Βαρύτης : τὸ 1/3 τῆς βαρύτητος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς. — Θερμοκρασία στὴν ἐπιφάνειαν : κατὰ πάσαν πιθανότητα πολὺ χαμηλότερα ἀπὸ τὴν θερμοκρασίαν πού ἐπικρατεῖ στὴν ἐπιφάνειαν τῆς Γῆς. — Χρονικὴ διάρκεια περιφοράς περὶ τὸν ἥλιον : 687 ἡμέραι. — Χρονικὴ διάρκεια περιφοράς περὶ τὸν ἄξονά του : 24 ὥραι, 37'. — Διάρκεια ἡμέρας καὶ νυκτός : ὅπως εἰς τὴν Γῆν. — Ἀτμοσφαῖρα : σχετικῶς καθαρά πείσις ἀρκετὰ χαμηλὴ κατοικήσιμος. — Θάλασσες, φυτεῖς, ἐκτάσεις ἐρήμικες. — Δορυφόροι : 2, πολὺ μικροί.

ΖΕΥΣ. — Ἀπόστασις ἀπὸ τὸν ἥλιον : 777 ἑκατομμύρια χιλ. — Ἀπὸ τὴν Γῆν : μικρότερα = 627 ἑκατομμύρια χιλ. — Μεγαλύτερα = 927 ἑκατομ. χιλ. — Διάμετρος : τὸ ἑνδεκακάσιον (11.14) τῆς διαμέτρου τῆς Γῆς. — Ὀγκος : 1295 φορές ὅσον εἶναι ἡ βαρύτης ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς. — Θερμοκρασία στὴν ἐπιφάνειαν : πολὺ ὑψηλὴ εἰς κατάστασιν ἀερῶν ἢ ὕδρων. — Χρονικὴ διάρκεια περιφοράς περὶ τὸν ἥλιον : 12 χρόνια. — Χρονικὴ διάρκεια περιφοράς περὶ τὸν ἄξονά του : 9 ὥ., 53'. — Χρονικὴ διάρκεια ἡμέρας καὶ νυκτός : 4 ὥραι 30' περίπου. — Ἀτμοσφαῖρα : πολὺ πυκνὴ καὶ σπασμένη ἀπὸ ἀνταρρήσεις, συνεπὲς ἀκαταστάσεως. — Δορυφόροι : 9 : Ἡ Εὐρώπη, ὁ Γανυμήδης καὶ ἡ Κάλιστο, ἀνακαλυφθέντες ἀπὸ τὸν Γαλιλαῖο τὸ 1610 καὶ 5 ἄλλοι ἀνακαλυφθέντες ἀργότερα διὰ τοῦ φωτογραφικοῦ φακοῦ (ὁ τελευταῖος ἀνεκαλύφθη στὰ 1914).

ΚΡΟΝΟΣ. — Ἀπόστασις ἀπὸ τὸν ἥλιον : 1500 ἑκατομ. χιλ. — Ἀπὸ τὴν Γῆν : μικρότερα = 1350 ἑκατομ. χιλ. — Μεγαλύτερα = 1650 ἑκατομ. χιλ. — Διάμετρος : 9 1/2 φορές μεγαλύτερα ἀπὸ τὴν διαμέτρων τῆς Γῆς. — Θερμοκρασία στὴν ἐπιφάνειαν : πολὺ ὑψηλὴ (τὸ κέντρον εὐρίσκειται ἀκόμη σὲ ρευστὴν κατάστασιν). — Βαρύτης : ὅπως στὴν Γῆ. — Χρονικὴ διάρκεια περιφοράς περὶ τὸν ἥλιον : 165 χρόνια. — Ἀτμοσφαῖρα πολὺ πυκνὴ. — Ἀνεκαλύφθη τὸ 1846 ἐξ ὑπολογισμοῦ καὶ μόνον τοῦ Βεριέ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ. — Ἀπόστασις ἀπὸ τὸν ἥλιον : 4500 ἑκατομ. χιλ. — Ἀπὸ τὴν Γῆν : μικρότερα = 4350 ἑκατομ. χιλ. — Μεγαλύτερα = 4650 ἑκατομ. χιλ. — Διάμετρος : 4 1/2 φορές μεγαλύτερα ἀπὸ τὴν διαμέτρων τῆς Γῆς. — Θερμοκρασία στὴν ἐπιφάνειαν : πολὺ ὑψηλὴ (τὸ κέντρον εὐρίσκειται ἀκόμη σὲ ρευστὴν κατάστασιν). — Βαρύτης : ὅπως στὴν Γῆ. — Χρονικὴ διάρκεια περιφοράς περὶ τὸν ἥλιον : 165 χρόνια. — Ἀτμοσφαῖρα πολὺ πυκνὴ. — Ἀνεκαλύφθη τὸ 1846 ἐξ ὑπολογισμοῦ καὶ μόνον τοῦ Βεριέ.

Τὰ έντομα πού μᾶς γιάτρεύνουν

Μεταξύ των τό-
σον άπροσδοκή-
των, κάποτε, άνα-
καλύψεων της νε-
ωτέρας Ιατρικής έπιστήμης, δέν υπάρχει
άναμφισβήτητως περιεργότερη από την
χρησιμοποίηση ώρισμένων έντόμων. Η
φαρμακοποιία έχρησιμοποίησε, φυσικά,
σνέκαθεν διάφορα ζωικά παρασκευάσμα-
τα. Άλλά νά, πού σημερον κάνουν την έμ-
φάνισι τους στή θεραπευτική έπιστήμη έν-
τομα ολοζώντανα.

★

Χάρης στά πειράματα του Ιατρού Μω-
ρίς Περέν, καθηγητού του Πανεπιστημίου
του Νανσύ και του βοηθού του Άλαιν
Γκινά, μπορεί κανείς νά θεσπιάσει ότι τό
ταίμημα της μέλισσας είναι ένα πολυτι-
μότατο θεραπευτικό μέσο.

Είναι γνωστό πώς τό ζηλητήριο της
κόμπρας χρησιμοποιείται άποτελεσματικά
στή θεραπεία του καρκίνου. Τό έξ ίσου έ-
πικίνδυνο και της αύτης κατηγορίας δη-
λητήριο της μέλισσας χρησιμεύει έπίσης
ώς θεραπευτικό μέσο, υπό την προϋπόθ-
σι νά χρησιμοποιηθή καταλλήλως.

Τέσσαρες εί-
ναι ή βασικές Ι-
διότητες του :
Είναι, πρώτον,
ένα έξαιρετο γε-
νικό τό τονωτικό
τού οργανισμού.
ΟΙ μελισσοκό-
μοι πού την ώ-
ρα της δουλειάς
τους είναι άδυ-
νατο νά μή τσιμ-
πηθούν από τις
μέλισσες, άπο-
κτούν έξαιρετι-
κή ευρωστία και
σέ προχωρημέ-
νη ήλικία έχουν μιά παράτασι, θά έλεγε
κανείς, νεανικότητας.

Δευτέρα Ιδιότης του δηλητηρίου αύτού
είναι ή καταπραυντική του ένέργεια, ά-
νότερη και άπ' αύτην άκόμη την ένέργεια
του συναπιού και άλλων. Είναι έπί-
σης άντιμολυσματικών : άναφέρονται πε-
ριπτώσεις θεραπευτικής χολέρας, πανώλους
και έλονοσίας, μέ κεντρίσματα μελισσών.

Τέλος ή κυριώτερη Ιδιότης του είναι ή
θαυματουργός επένεργιά του στους άναρ-
ρώνοντας.

Η θεραπεία συνίσταται στήν τοποθέτη-
σι μέ ειδικές λαβίδες, επάνω στό δέρμα
του υπό θεραπείαν προσώπου και στό άρ-
ρωστο άκρίβως μέρος, μιάς μέλισσας πού
έχει πιστή προσφάτως. Η μέλισσα έκ-
τοξεύει άμέσως τό κεντρί της τό συναι-
σθημα θέσπια πού νοιώθει έκείνη τή στι-
γμή ό υπό θεραπείαν, δέν είναι πολύ εύ-
χάριστο.

Τό σημείο όμως πού δέχθηκε τό κέντρι-
σμα γρήγορα άναίσθητοποιείται και, κα-
τόπιν, είναι πλέον πολύ εύκολο νά αυ-
ξήσει κανείς τό τσιμπίμα, χρησιμο-
ποιών καινούργιες μέλισσες. Μερικά πα-
ραδείγματα, όφειλόμενα σέ σχετικούς πει-
ραματισμούς, άποδεικνύουν την άποτελε-
σματικότητα της θεραπείας.

Περήτως παραμορφωτικού ρευματι-
σμού, πού δέκα έτών διάφοροι τρόποι थे-
ραπείας δέν είχαν κατορθώσει νά γιάτρέ-
ψουν, έβελτίωση σημαντικά κατόπιν 59
κεντρίσματος μελισσών, σέ διάστημα έ-
νός μηνός. Η άρρωστη ζή τώρα κανονι-
κά, περπατεί και εργάζεται. Σέ διάστη-
μα όκτώ ήμερών και μέ πέντε μόνο κεν-
τρίσματα θεραπεύθηκε ένας τρομερός πό-
νος στό γόνατο, ενός έκ κληρονομικό-
τητας ρευματικού.

94 — Α. Ο. Δ. Ο.

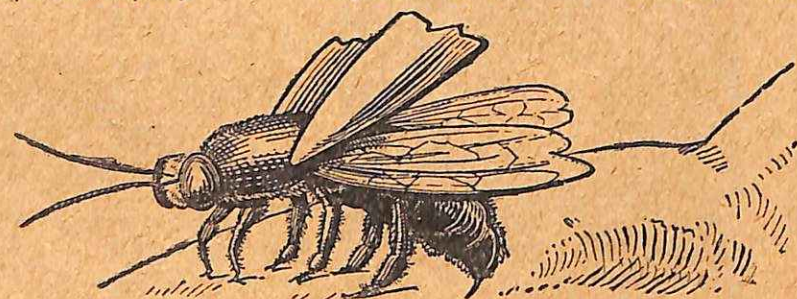
Μιά περίπτωση Ισχυαλγίας πού είχε
διαρκέσει πέντε δώδεκα χρόνια, έθερα-
πύθηκε τελείως, ύστερα από μιά καθη-
μερινή κούρα πού έβάσταζε ένα μήνα :
σ' όλο αυτό τό χρονικό διάστημα είχαν
βάλει μέλισσες νά κεντρίζουν τό δέρμα
κατά μήκος του άρρωστημένου νεύρου.

★

Άκόμη πιο περίεργη από την προηγου-
μένη, είναι ή άκόλουθη θεραπευτική μέ-
θοδος : Πρέπει, όμως, προηγουμένως,
νά κατανηήσετε κάθε άποτροπιασμό ή ά-
ηδία πού θά σάς προξενήσ η Ιδέα της
θεραπείας και έπουλώσεως μολυσμένων
τραυμάτων, θάζοντας νά ζήσουν μέσα
στήν πληγή νύμφες - σκουληκάκια κρεα-
τούμιας.

Στόν Ευρωπαϊκό πόλεμο, όταν οι τραυ-
ματίαι έφθαναν στό νοσοκομείο, ύστερα
άπό κοπιαστικό και μακρινό ταξίδι, οι
χειρουργοί, μόλις άφαιρούσαν τους έπιδέ-
σμούς των, έβρισκαν τίς πληγές σκουλη-
κιασμένες κυριολεκτικά.

Πού νά φαντασθούν πώς μέσα στό άπο-
τροπιαστικό αυτό θέαμα κρυόταν ή
σωτηρία του τραυματία ! Και όμως, αυ-
τές άκριβώς ή σκουληκιασμένες πληγές,

Με ειδικές λαβίδες, ή μέλισσα τοποθετείται επάνω στό μπράτσο ενός ρευματι-
κού. Άμέσως τό κεντρί της ευθίζεται μέσα στό δέρμα : τό τσιμπίμα είναι
όδυνηρό, αλλά γιάτρεψι.

ύπηρεξαν ή άφορμή ν' άναγνωρισθ ή θαυ-
ματουργός έπουλωτική ένέργεια των μι-
κρών και άδηδών αυτών έντόμων !

Ανατρέχοντας σέ παλαιότερες πηγές,
βρίσκουμε ότι ό Άμπριτάς Παρέ, στό
1579, και ό Λαρέύ, στήν έκστρατεία του
Ναπολέοντος στήν Αίγυπτο, είχαν ήδη
παρατηρήσει ότι ή νύμφη της μύγας, έ-
καθαρίζοντας τις σάπιες, γαγγραινιασμέ-
νες σάρκες, χωρίς όμως νά έγγίσουν τά
υγιά μέρη.

Κάποιος Άμερικανός χειρουργός, κα-
τά την διάρκεια του εμφυλίου πολέμου
των Ήνωμένων Πολιτειών, έτόλμισε πρώ-
τος νά εφαρμόσ η αυτήν την θεραπεία.
Η έπιτυχία της ύπηρεζε πλήρως.

Τό παράδειγμά του τό έμυμήθη σήμε-
ρα ό καθηγητής Μπρούμπι, ό όποιος έ-
σοστηματοποίησε την θεραπευτική αύτη
μέθοδο. Μεταχειρίζεται νύμφες μύγας
ένός ειδικώς διαλεγμένου είδους, άφού
τίς άπολυμάνει προηγουμένως.

Τοποθετεί διακόσιες έως χίλιες τέτοιες
νύμφες σέ κάθε πληγή. Άποφeyύοντας τό
φως, τά σκουληκία αυτά ελογχούν στό
βάθος της πληγής, όπου και τρέφονται μέ
τίς σάπιες σάρκες. Μόλις τό πάχος τους
φθάσ η στό άνώτατο όριο, αντικαθίσταν-
ται άμέσως από νέαν ομάδα. Ύστερα ά-
πό τρεις ή τέσσαρες παρόμοιες έπιθέσεις,
ή πληγή καθαρίζεται τελείως και παίρ-
νει ένα ρόδινο χρώμα, τό χρώμα της υ-
γείας.

Τό μόνο σχετικώς δυσάρεστο αύτης της
θεραπείας είναι ή φαγούρα πού προκα-
λείται στό «ύπό θεραπεία» μέρος, ή ό-
ποια όμως μπορεί κάλλιστα νά εξουδε-
τερωθ ή μέ διάφορα κατευναστικά φάρ-
μακα.

Η ΨΥΧΗ ΤΩΝ ΑΨΥΧΩΝ

Πού άρχίζει ή ζωή ; Άλλοτε οι φυσιοδίφαι έ-
θεταν καθαρά σύνορα μεταξύ του ζωικού βασι-
λείου, του φυτικού και του βασιλείου των όρυ-
κτών και των μετάλλων. ΟΙ σημερινοί όμως όιο-
λόγοι δέν άναγνωρίζουν παρά δύο μόνον κόσμους :
τον «ένωργον» και τον «άνώργον». Στά τελευ-
ταία μάλιστα χρόνια μερικοί πρωτοπόροι έπιστή-
μονες τείνουν νά καταλύσουν τά σύνορα πού χωρί-
ζουν τους δύο αυτούς κόσμους, Ισχυρίζονται, ότι
τά πάντα στό κόσμο άποτελούν μίαν και μόνο έ-
νότητα ζωντανή. Ίδού τώρα τά επιχειρήματά τους :

ΝΕΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ

“Αν από τό μόνιαόμνη «ζωή» είναι ή κίνησις,
τότε δέν υπάρχει καμία διαφορά μεταξύ ής ζώ-
ου και ής φυτικής ζωής, όπως κείνη ζωντανή
ήλη, άποτελείται από ένα σωρό άόρατα κύτταρα
πού βρίσκονται σέ διηγετική κίνησι.

“Άλλά και άν όνι όνομάσουμε «ζωή» δέν είναι
τίποτε άλλο παρά μία άφομοίωσις, τότε και πάλι
ώριμένα όρυκτα και μέταλλα ζουν και τίποτα δέν
μάς επιτρέπει νά ύποστηρίξουμε ότι και όλα τά άλ-
λα μέταλλα δέν θα μας φανερώσουν μιά μέρα
κατά τρόπον όρθολομωφάν ότι ζουν έσω και
στοιχειώδως.

“Όταν πρόκειται νά καθορίσουμε τό τί είναι ζωή
έβρίσκουμε μικρές διαφορές μεταξύ ενός στοιχειώ-
δους ζωντανού πλάσματος, ενός μικροβίου π.χ. και
του κρυσταλλίνου. Τό ζωντανό πλάσμα πρέρχεται,
άερίγινε, μάλλον από ένα άλλο ζωντανό πλάσμα
τού πού μοιάζει αισθητά. Λοιπόν, άν ένα άπει-
ροελάχιστο κομμάτι κρυσταλλίνου τοποθετηθ ή μέσα
σέ μιά διάλυσι της ίδιας ούσίας, κρυσταλλινή δη-
λαδή, έπισκευάζεται, έπουλώνει τις πληγές του,
μεγαλώνει, άλλα «άτομα» προστίθενται στό πρώ-
το και γίνεται ό πολλαπλασιασμός, όπως άκρι-
βώς και τό μικροβίου διά της γονιμοποίησης.
“Αν πάλι τό κομμάτι αυτό τοποθετηθ ή στήν ά-
κρη ενός σφαιρικού πλάστους, όπως πέρσσει από φλο-
γισ, γίνεται στείρο γιά πάντα, όπως και τό μικρό-
βιον, σέ παρόμοια περίπτωση. Είναι, λοιπόν, άντι-
τίρητο ότι ύπάρχει ζωή στό κομμάτι του κρυστάλ-
λου.

Τά μέταλλα ζουν, αισθάνονται και πεθαίνουν.

★

“Αλλ' Ίδού και κάτι άκόμη πιο καταπληκτικό :
τό εύμαλκτο μέταλλο, πού οφίσταται άόσμενα-
τότητα όλο μιάς άκατάστατης, πού δέν φανερύ-
ναι άπαρανόγη, νά άναπαράγεται, νά γεννιέται και
νά πεθαίνει, τό μέταλλο ζή ! Προχωρεί, άφού άν
επάνω σέ ένα μολύβδινο δίσκο τοποθετήσουμε ένα
δίσκο χρυσό, ό χρυσός ελαχιστέ μέρα τριάντα μινύ-
τις, τον κατακλύζει, τον διαπερνάει θριαμβεύ-
τικά και στήν άλλη όψη του μολύβδινου δίσκου
έβρίσκουμε ύστερα από μερικές ήμέρες κομμάτια
υπόχρυσου... Τό μέταλλο έπουλώνει τις πληγές του,
ρίχνοντας επάνω τους τών χειμάρρων τών κυττα-
ρών του : άν τραβήξουμε άπό τις δύο άκρες μιά
μετάλλινη ράβδο, τό μέρος έκείνο πού ή συνεντι-
κότση του ελαττώνεται, ένεκεν τού τράβηγματος,
ελαττώνεται γρήγορα την φθοράν του και γίνε-
ται κατόπιν τό δυνατότερον όλης της ράβδου.

★

“Αλλά συμβαίνει και κάτι άλλο, άκόμη πιο πα-
ράδοξο : τό μέταλλο αισθάνεται την κούρασι, άφού
τό ψύχος πού τό συστέλλει, ή ή ζέστη πού τό
διαστέλλει, έξασθενίζουν την αντίστασί του και
τήν άκμηνείαν σχεδόν, την αντίστασί του και
τήν άκμηνείαν του τό χλωροφύμου, ή άποκοιμίζου-
“άζει δέ νά σημειώθ η ότι και στα ζώα τά δύο
αυτά ναρκωτικά έξασκούν την ίδια έπίδρασι : έ-
νώ αντίθετος άλλα σώματα τό ερεθίζουν και αυ-
ξάνουν έτσι την έπιδρομικήότητά τους.

★

“Αλλά δέν είναι μόνο αυτό. Τό μέταλλο δέν αίσ-
θάνεται μόνο, δέν ερεθίζεται, δέν έξασθενίζει, δέν
άποκοιμίζεται. Τό μέταλλο πεθαίνει. Μπορεί κανείς
νά τό σκοτώσ η !

“Ένας Ίνδός έπιστήμων, ό Μπόζ, απέδειξε, μέ
πειράματα άπολύτως έξαιρετικώς, ότι τό μέταλ-
λο αισθάνεται και αντίδρα, όπως κάθε ζωντανό
πλάσμα.

“Αν θέσουμε σ' έπαφή ένα μέταλλον μ' ένα
γαλβανόμετρο, ή θελόνα του γαλβανόμενου με-
φράζει τις δονήσεις του μετάλλου και τό σχεδια-
γράμμα πού χοράζει θυμίζει έντελώς έκείνο πού
χαράσσεται όταν στή θέσι του τό μέταλλο έβρίσκε-
ται ένα νεύρο ζωντανό οργανισμού πού, διά του
γαλβανόμετρο, ή θελόνα του γαλβανόμετρο μετα-

“Ο Μπόζ έξηλητηρίασε μέταλλα μέ ένα δριμύ
δεύ. Και ή θελόνα του γαλβανόμετρο άφού στήν
άρχη έσημείωσε τους σπασμούς της άγωνίας πού
έξησθενίζαν θάμβηδόν, κατόπιν έπαυσε νά άπαν-
τίζ... Σημειώστε πώς αυτό έγινε πριν τό μέταλ-
λο ύποστ η από τό δηλητήριο και την παραμικρή
έναρξ η χημικών αλλοιώσεων !

Πού, λοιπόν, άρχίζει ή ζωή ; Πού τελειώνει ;
Μυστήριο !

ΝΕΕΣ ΩΤΟΜΟΤΡΙΣ

“Ωστε πρόκειται, πολύ σύντομα, ν' άποκτήσουμε
και «Ωτομοτρίσι». Όπως έγνωσθ η, πράγματι, ό
σδηροδρόμος «Αθηνών - Θεσσαλονίκης» δά παρα-
σώρησ η προερχόσ η θέσι του στό τελευταίο και
τοχύτερο αυτό μεταφορικό μέσον, στήν θαυμα-
σία αύτη έρευνεί του αιώνος μας, την «Ωτομο-
τρίσι. Λένε, γιά την άκρίβεια, ότι διεξάγονται συ-
νενηώσεις, ώστε νά μιάς έλθουν δέκα εν όλω «Ω-
τομοτρίσι». Έξ η από αυτές προκύπτει νά χρησιμο-
ποιηθ η στήν γραμμή «Αθηνών - Θεσσαλονίκης»
και τέσσαρες μετρίσι «Αλεξανδρουπόλεως.

“Όλοι, θέσπια, έξέρουν πώς ή «Ωτομοτρίσι» εί-
ναι ένα τεράστιο έπιστάτικό «αεροδυναμικό» αυτο-
κίνητο πού κυλάει πάνω σέ σδηροδρομικές γραμ-
μές. ΟΙ περισσότεροι, όμως, δέν έξέρουν άλλες λι-
πομέρειες. Άξίζει, λοιπόν, νά πούμε δύο λό-
για.

★

Τελευταίως μιά «Ωτομοτρίσι» κατέρριψε τό παγκό-
σμιο ρεκόρ ταχύτητας πάνω σέ σδηροδρομικές
γραμμές. Διέτρεξε 138 χιλιόμετρα την ώρα, κα-
τά μέσον όρον, σέ έκτασι διαδρομής 1.104 χιλιό-
μετρων, συμπεριλαμβανομένων των άπαραιτήτων
έλλειψέσεων της ταχύτητας και τών σταθμεύσεων.
Τό κατορθώμα αυτό γιάτ η πρόκειται περί έλ-
θινού κατορθώματος — έξτελέσθη στήν γραμμή
Παρισίων - Νανσύ - Στρασβούργου - Μιλύς -
Παρισίων, μέσα σέ 8 ώρες και 2 λεπτά, πράγμα
τό όποιον άντιστοιχεί ταχύτητα 138 χιλιόμε-
τρων την ώρα, πρωτοφανή έως σήμερα. Σημειώ-
στε ότι γιά τά πείράματα του είδους αυτού δέν έπι-
τρέπεται ταχύτης μεγαλύτερη των 150 χιλιόμε-
τρων και ότι σέ ώριμένα σημεία της διαδρο-
μής, ή «Ωτομοτρίσι» έφθασε τά 164 χιλιόμετρα
ώρα. Η «Ωτομοτρίσι» αύτη κατασκευάσθη σέ έργο-
στάσια Ρενό. Στά ίδια εργοστάσια είχε κατα-
σκευασθ η, στό 1922, ή πρώτη «Ωτομοτρίσι» πού δέν
μπορούσε νά διατρέξ η περισσότερα από 50 χι-
λιόμετρα ! Από τότε όμως τά πράγματα άλλα-
ξαν. Στό 1931 χρησιμοποιήθηκε πρώτη φορά ά-
κάταρτο λάδι γιά την κίνησι της «Ωτομοτρίσι». Ά-
κάταρτο λάδι χρησιμοποιείται και στήν «Ωτομο-
τρίσι» του τελευταίου τύπου, πού διέτρεξε 138 χι-
λιόμετρα την ώρα.

“Ο Λουί Ρενό, κατάλαβε, ότι γιά νά μπο-
ρήσ η νά κατασκευάσ η ειδικές σδηροδρομικές γραμ-
μές γιά τις «Ωτομτρίσι» του, πού νά είναι φθηνές
άλλά και έξαιρετικής άνοχής συγχρόνως, έπρεπε
άπαραίτητως νά τις παραγάγ η σέ μεγάλες ποσό-
τητες. “Ετσι, χωρίς νά έχ η καμία σχετική πα-
ραγωγή και ούτε και νά έξ η άν θα του εδί-
δετο ή εύκαιρία νά διαθέθ η τό πρωτότυπο αυτό
είδος, έγκατέστησε μέσα στή εργοστάσιά του ειδι-
κά έργαστήρια μόνο και μόνο γιά την κατασκευή
και την συντομολόγησι των καινούργιων του σδηρε-
νιων γραμμών. Ένωσιέται ότι γιά νά τό κατορ-
θώσ η αυτό, άναγκάσθη νά άκινήτοισ η τερά-
στια χρηματικά κεφάλαια. “Όλοι οι συνάδεσφοί
του τών έκορδίδευσαν γιά την «ούτοπία» του, όπως
άποκαλούσαν την πεπονησι του στήν επικράτησι,
μιά μέρα, της «Ωτομτρίσι».

Τώρα, όμως, δέν κοροϊδεύουν πλέον...και ό Ρενό
θυσουρίζε.

★

“Από τό 1934 τά έργαστήρια Ρενό άρχισαν νά
κατασκευάζουν 10 «Ωτομτρίσι» τών μηνών. Εφέτος,
ή μηνιαία κατασκευή ανέλθε σέ 12, μέ τάσι
ν' ανέλθ η γρήγορα στά 20 και στά 25 άκόμη.
Και ή «ζήτησις» όλόένα αυξάνει

Μερικές φορές τό αυτοκίνητο αυτό σέρνει και
μερικά «αεροδυναμικά» διαγόνια πίσω του — προ-
κειμένου μάλιστα περί διανύσεως μεγάλων άπο-
στάσεων πού τό κάνουν νά μοιάζ η μέ...μιά σειρά
άπό χελώνες — μέ χελώνες όμως πού πετούν
σχεδόν από τό τρέξιμο.

Γιάτ η «Ωτομοτρίσι» είναι ελαφρότατες. Τρέχουν
δέ μέ ταχύτητα την όποιαν δέν θα ήταν δυνατόν
νά φθάσ η ούτε ό ταχύτερος σδηροδρόμος, ενώ
στοιχίζουν πολύ φθηνότερα από αυτόν.

“Ανω : Τό έσωτερικό μιάς
«Ωτομτρίσι». Κάτω : Η θέ-
σις του οδηγού. Δεξιά : Τό
μπροστινό μέρος μιάς «Ω-
τομτρίσι».

Πώς έγινε άγγλική ή Μάλτα

“Αναπόσπαστον μέλος της Ίταλίας ά-
πό των άρχαιότατων χρόνων, ή νήσος
Μάλτα, γιά την όποία τόσος θόρυβος γί-
νεται τώρα εξ αίτιας του ίταλο - αιθιοπι-
κού πολέμου, έγινε κατά τόν Μεσαιώνα
«άτομική περιουσία» της αυτοκρατορικής
οικογενείας των Άψβούργων. Στά 1530,
ό διαδόχτος αυτοκράτωρ Κάρολος ό 5ος,
γιά νά άνταμείων τό καθολικό τάγμα
των Ίπποτών του Ρόδου, πού γνωστών
μέ τό όνομα «Ίππότες του Άγίου Ίωάν-
νου», τους όποιους οι Όθωμανοί είχαν δι-
ώξει από την πατρίδα τους, τους έχάρισε
τήν Μάλτα γιά νά γίν η έβρα του τάγμα-
τός των. ΟΙ Ίππότες του Άγίου Ίωάννου
ανέλασαν άφ' έτέρου την ύποχρέωσι νά
πολεμούν παντού και πάντοτε τους «άπί-
στους» καθώς και τους Βαρβαρίνους πει-
ρατάς πού έλυμαίνον την έποχήν εκεί-
νην την Μεσόγειο και γενικώς νά ύπερα-
σπίζουν κατά παντός κινδύνου την Σικε-
λία, την Σαρδηνία και τά δυτικά πα-
ράλια της Ίταλίας.

“Από τότε ή Μάλτα διατηρώντας στό
άκέραιο την Ιταλικήν της εθνικότητα, ά-
πετέλεσε έξαιρετιστό μικροσκοπικό άνε-
ξάρτητο Κράτος, υπό την πνευματική άνε-
και πολιτική διοίκη-
σι των αρχηγών των
Ίπποτών του Άγίου
Ίωάννου πού σιγά -
σιγά την κατέστησαν
άπρόσβλητη και ά-
πόρητη μέ τά τερά-
στια φρούρια πού ά-
νέγειραν σ' όλα τά
έπικαιρα σημεία της
νήσου. Και κατά πά-
σαν πιθανότητα τό
περίεργον αυτό κα-
θεστώς θά έξακολου-
θούσε έπ' άπειρον, άν
δέν έμφανίζόταν ό
μέγας Κορσικανός.

Πράγματι, όταν ό
Βοναπάρτης άπεφά-
σισε την περιόχην έκείνην έκστρατείαν
του στήν Αίγυπτον, ό στόλος πού μετέφε-
ρε τόν στρατό συνήνευσε Ισχυροτάτη δύ-
ελλα. Η γαλλικές φρεγάτες θρεθήκαν
σέ έξαιρετικά δύσκολη θέσι. Κάπου έ-
πρεπε νά καταφύγ η θέσι. Κάπου έ-
πρεπε νά θορυβήσουν. Και κάπου όπου
νά βρίσκονται «έν άσφαλεία, γιάτ η
ταν γνωστό ότι ό θανάσιμος έχθρός της
Γαλλίας, «Άγγλος ναύαρχος Νέλσον»,
βρισκόταν κάπου έκεί και από στιγμή σέ
στιγμή υπορούσε νά άνακαλύψ η τόν στό-
λον του Ναπολέοντος, νά του έπιτεθ ή και
νά τόν καταστρέψ η.

Κάπου ; Μα πού ; Ο Ναπολέων κυ-
τάζει τόν χάρτη και δείχνει στους ναύα-
ρχους και στρατηγούς του
τήν Μάλτα. ΟΙ έπιτελείς
τόν κυττάζουν, σάν νά έ-
θλεπαν κανέναν δραπετή
τού φρενοκομείου. “Όλοι
των ήσαν ότι ή Μάλτα
ήταν άπόρητη και ότι ό-
λοι οι στόλοι της Οίκου-
μένης μαζί θα άπετύγχαναν
έν επιχειρήσει νά παρα-
βιάσουν την είσοδό του λι-
μένος της πού υπερασπίζαν
τά Ισχυρότερα της έποχής
έκείνης φρούρια. “Όλοι
μέ μιά φωνή ύπέδειξαν τό
άδύνατον του έγχειρήμα-
τος. Ο Ναπολέων άνεσή-
κως τους ώμους :

—Μού χρειάζεται ή Μάλ-
τα, θά την πάρω. Άλλω-
στε, μη ξεχνάτε, ότι οι Ίπ-
πότες πού την υπερασπί-
ζουν είναι κατά
τά τρία τέταρτα
παπάδες και ένα-
τό άπ' αυτούς δέν
είναι άξιοι νά τά
βάλουν ούτε μέ
έναν γρεναδέσιο μου.

“Υστερα από λίγες ώρες, τά φρούρια
της Μάλτας έρριχναν τις πρώτες βολές
έναντίον των γαλλικών πολεμικών. Τού
κάκου όμως... Γιάτ η Ναπολέων, άποθι-
βάξει πολυάριθμα στρατεύματα, καθώς
και πυροβολικό, περικυκλώνει από την
ξηρά τά φρούρια, άρχίζει σφοδρό βομ-
βαρδισμό, τρομοκρατεί τους Ίππότες και
προτού δύσει ό ήλιος της ίδιας ήμέρας
γίνεται κύριος της Μάλτας ! Και ύστε-
ρα από μιά εβδομάδα, όταν έκόπασε ή
τρικυμία, φεύγει γιά νά συνεχίσ η την έν-
δοξη πρós την Αιγυπτια έκστρατεία του,
αφήνοντας ως φρουρά στήν νήσο, τρεις
χιλιάδες στρατιώτες υπό τόν στρατηγό
Βαντούα.

“Η Εύρώπη έμεινε κατάπληκτη μπρός
στό κατόρθωμα αυτό. Η δέ Άγγλία, πού
από την εποχή του Κρόμυελ έπαρθε αλμυ-
σε την Μάλτα, σκέφθηκε άμέσως νά έκμε-
ταλλευσ η την θρη-
σκευτική άποψι του
ζητήματος. Σ' αυτό
άλλως τε, την έσοή-
θησαν και οι ίδιοι οι
Ίππότες του Άγίου
Ίωάννου, πού ύστε-
ρα από την γαλλική
κατοχή, διασκορπί-
σθηκαν στήν Γερμα-
νία, στήν Αυστρία,
στήν Ίσπανία και
στήν Ίταλία και διη-
γούντο παντού ότι οι
Γάλλοι στρατιώτες
τού Ναπολέοντος εί-
χαν ληστεύσει τις
έκκλησίες, είχαν κα-
κοποιήσει τους έ-
κκλησιαστικούς.

Κύριοι κατά θάλασσαν οι Άγγλοι,
μετά την καταστροφή του γαλλικού στό-
λου, στήν περίφημη ναυμαχία του Ά-
βουκίρ, απέμειναν στην Μάλτα και
μετά πολύμηνον πολιορκία έξηνάγκασαν
τόν Βαντούα νά συνθηκολογήσ η. Ο Φερ-
δινάνδος της Νεαπόλεως, ό Πάπας και
όλος έν γενεί ό Καθολικισμός γιόρτασαν
μέ άκράτητο ένθουσιασμό την άνακατά-
ληψ η της Μάλτας. Γρήγορα όμως ό έν-
θουσιασμός αυτός έμετριάσθη... Γιάτ δέν
άργησε νά γίν η γνωστόν, ότι έναντι των
έξοδων και των θυσιών πού είχαν απαιτή-
σει ή ναυτική αύτη έκστρατεία, ή Άγ-
γλία έθεώρησε καλόν νά...κρατήσ η την
Μάλτα γιά τόν εαυτόν της !

Τού κάκου οι Ίππότες διεμεταρτήθη-
σαν και έκλήσαν γήν και οφρανό γιά
νά τους άποδοθ ή Μάλτα. Τό «δικαίον
πού Ισχυρότερον» έπεκράτησε και από
τότε τό μύθον αυτό της έοίδος των Μεσο-
γειακών Δυνάμεων έξακολουθεί νά άνή-
κη στήν Άγγλία.

“Υστερα από λίγες ώρες, τά φρούρια
της Μάλτας έρριχναν τις πρώτες βολές
έναντίον των γαλλικών πολεμικών. Τού
κάκου όμως... Γιάτ η Ναπολέων, άποθι-
βάξει πολυάριθμα στρατεύματα, καθώς
και πυροβολικό, περικυκλώνει από την
ξηρά τά φρούρια, άρχίζει σφοδρό βομ-
βαρδισμό, τρομοκρατεί τους Ίππότες και
προτού δύσει ό ήλιος της ίδιας ήμέρας
γίνεται κύριος της Μάλτας ! Και ύστε-
ρα από μιά εβδομάδα, όταν έκόπασε ή
τρικυμία, φεύγει γιά νά συνεχίσ η την έν-
δοξη πρós την Αιγυπτια έκστρατεία του,
αφήνοντας ως φρουρά στήν νήσο, τρεις
χιλιάδες στρατιώτες υπό τόν στρατηγό
Βαντούα.

“Η Εύρώπη έμεινε κατάπληκτη μπρός
στό κατόρθωμα αυτό. Η δέ Άγγλία, πού
από την εποχή του Κρόμυελ έπαρθε αλμυ-
σε την Μάλτα, σκέφθηκε άμέσως νά έκμε-
ταλλευσ η την θρη-
σκευτική άποψι του
ζητήματος. Σ' αυτό
άλλως τε, την έσοή-
θησαν και οι ίδιοι οι
Ίππότες του Άγίου
Ίωάννου, πού ύστε-
ρα από την γαλλική
κατοχή, διασκορπί-
σθηκαν στήν Γερμα-
νία, στήν Αυστρία,
στήν Ίσπανία και
στήν Ίταλία και διη-
γούντο παντού ότι οι
Γάλλοι στρατιώτες
τού Ναπολέοντος εί-
χαν ληστεύσει τις
έκκλησίες, είχαν κα-
κοποιήσει τους έ-
κκλησιαστικούς.

Κύριοι κατά θάλασσαν οι Άγγλοι,
μετά την καταστροφή του γαλλικού στό-
λου, στήν περίφημη ναυμαχία του Ά-
βουκίρ, απέμειναν στην Μάλτα και
μετά πολύμηνον πολιορκία έξηνάγκασαν
τόν Βαντούα νά συνθηκολογήσ η. Ο Φερ-
δινάνδος της Νεαπόλεως, ό Πάπας και
όλος έν γενεί ό Καθολικισμός γιόρτασαν
μέ άκράτητο ένθουσιασμό την άνακατά-
ληψ η της Μάλτας. Γρήγορα όμως ό έν-
θουσιασμός αυτός έμετριάσθη... Γιάτ δέν
άργησε νά γίν η γνωστόν, ότι έναντι των
έξοδων και των θυσιών πού είχαν απαιτή-
σει ή ναυτική αύτη έκστρατεία, ή Άγ-
γλία έθεώρησε καλόν νά...κρατήσ η την
Μάλτα γιά τόν εαυτόν της !

Τού κάκου οι Ίππότες διεμεταρτήθη-
σαν και έκλήσαν γήν και οφρανό γιά
νά τους άποδοθ ή Μάλτα. Τό «δικαίον
πού Ισχυρότερον» έπεκράτησε και από
τότε τό μύθον αυτό της έοίδος των Μεσο-
γειακών Δυνάμεων έξακολουθεί νά άνή-
κη στήν Άγγλία.

“Υστερα από λίγες ώρες, τά φρούρια
της Μάλτας έρριχναν τις πρώτες βολές
έναντίον των γαλλικών πολεμικών. Τού
κάκου όμως... Γιάτ η Ναπολέων, άποθι-
βάξει πολυάριθμα στρατεύματα, καθώς
και πυροβολικό, περικυκλώνει από την
ξηρά τά φρούρια, άρχίζει σφοδρό βομ-
βαρδισμό, τρομοκρατεί τους Ίππότες και
προτού δύσει ό ήλιος της ίδιας ήμέρας
γίνεται κύριος της Μάλτας ! Και ύστε-
ρα από μιά εβδομάδα, όταν έκόπασε ή
τρικυμία, φεύγει γιά νά συνεχίσ η την έν-
δοξη πρós την Αιγυπτια έκστρατεία του,
αφήνοντας ως φρουρά στήν νήσο, τρεις
χιλιάδες στρατιώτες υπό τόν στρατηγό
Βαντούα.

“Η Εύρώπη έμεινε

Ένας βασιλικός ταχυδρόμος κατά το 1470.

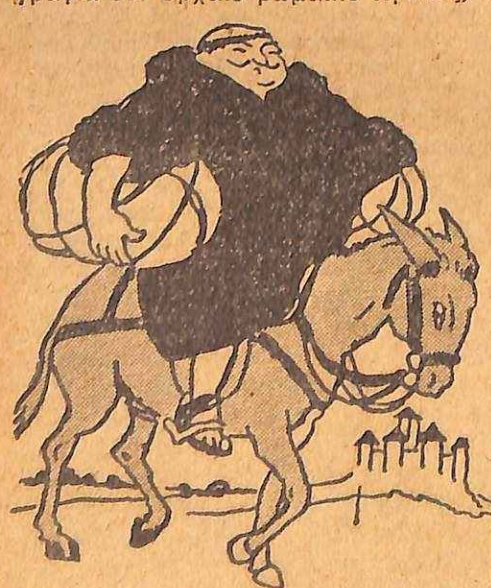
δια του ανθρώπου. Κατόπιν χρησιμοποιήθηκαν τα άλογα — όταν εξαμείωσαν — και κατόπιν τα πλοία, όταν εξεπρόβλεψαν. Αργότερα η αλληλογραφία διεξήχθη με σήματα : είτε όπτικά, όπως η μεγάλες φωτιές εις κορυφές των βουνών που χρησιμοποιούν και σήμερα ακόμα ημιάγριες ή άγριες φωλιές, είτε ακουστικά, όπως οι ήχοι του τάλι - τάλι που χρησιμοποιούν οι μαυροί. Ο ασφαλέστερος ταχυδρόμος εν τούτοις ήταν πάντοτε ο άνθρωπος, τόνον στις εποχές, όπου δεν είχε ακόμη θρησθή η γραφή και μετέφερε προφορικά διάφορες παραγγελίες, δσον και αργότερα, όταν θρήθηκε η γραφή και μετέφερε παραγγελίες γραπτές.

Εννοείται ότι ο έμπιστευτικός αυτός ρόλος στοίχιζε κάποτε και την ζωή ακόμα στους αρχαίους ταχυδρόμους - άγγελιοφόρους. Πολλοί μονάρχαι όταν ή ειδήσεις που έλάμβαναν ήταν δυσάρεστη, επάνω στην παραφορά τους και έπειδή δεν είχαν πού άλλο να ξεσπάσουν, διάταζαν και θανάτωνετο ο άγγελιοφόρος. Άλλοτε πάλιν ο άγγελιοφόρος έπεφτε θύμα της έπαγγελματικής του ευσυνειδησίας, όπως ο περίφημος Μαραθωνομάχος, ο οποίος απέθανε από την μεγάλη εξάντληση μόλις ανήγγειλε την ειδήσι της νίκης του Μαραθώνος στους Άθηναίους. Ο άγγελιοφόρος αυτός ήταν ιδεώδες πρότυπο ευσυνειδητού ταχυδρόμου.

Ταχυδρομική υπηρεσία γνώρισαν όλοι οι αρχαίοι λαοί, οι Έλληνες, οι Αιγύπτιοι, οι Πέρσαι. Η τελειότερη όμως απ' όλες ήταν η Ρωμαϊκή. Οι θάυμαστοι δρόμοι που κατασκευάσαν παντού οι Ρωμαίοι, όταν έγιναν κοσμοκράτορες, διευκόλυνε τόσο πολύ την διεξαγωγή της αλληλογραφίας, ώστε μερικές έπιστολές του Καίσαρος φθασαν από την Βρετανία της Γαλλίας στη Ρώμη, σε διάστημα μικρότερο του ενός μηνός. Άλλα πριν από τους Ρωμαίους οι Γαλάται είχαν ήδη οργανώσει ταχυδρομική υπηρεσία με έναλλασσόμενους ταχυδρόμους και με πυργους, απ' όπου εξέπτεμοντο σήματα. Και ήταν τόσο τέλεια οργανωμένη η υπηρεσία αυτή, ώστε οι Άρβέρνιοι έμαθαν αθημερόν την άλσι της Όρλεάνης, που θρσικόνανε σε απόσταση 300 χιλιομέτρων από την χώρα τους.

Ο Αυτοκράτορ Αύγουστος έτελειοποίησε ακόμη περισσότερο την ταχυδρομική υπηρεσία. Ώργάνωσε ταχυδρομείο έλαφρό από έφιππους ταχυδρόμους, για τις έπιστολές και θαυρ ταχυδρομείο για τις άποσκευές.

Πριν από τους χρόνους του Αύγουστου, η ιδιωτική αλληλογραφία στο αρχαίο ρωμαϊκό Κράτος, διεξήγτο με μεγάλη δυσκολία. Τό δημόσιο ταχυδρομείο περνοόσε από παντού και έφερε από τα πλέον μακρινά σημεία του Κράτους στην πρωτεύουσα, ειδήσεις και πληροφορίες που άφωρούσαν τό Κράτος.

Οι καλόγεροι ανέλαβαν προνομιακώς την μεταφορά του ταχυδρομείου.

Τὰ Ταχυδρομεία — δια μέσου τῶν αἰώνων —

Άνω : Στά παλιά τα χρόνια, τα γράμματα εσφραγίζοντο με μίαν εσούλα, όπως αυτή. Κάτω : Γραμματόσημο έκδοθέν περί το 1840, που εσφραγίσθη το Βικτωριανό Ουγκώ.

ταξιδιώτης έδίσταζε πολύ πριν... μεταβληθή σε χαμάλι, πριν φορτωθή δηλαδή στη ράχη του τις κάπως εκτεταμένες έπιστολές μερικών ιδιωτών.

Αυτή η άβεσθαιότης των ταχυδρομικών μέσων έκανε πολλούς που ήθελαν να μεταβιβάσουν σπουδαίες ή έμπιστευτικές ειδήσεις και πληροφορίες, να καταφεύγουν σε διάφορα εφευρέσματα τεχνάσματα. Ο Ισταίος, λ.χ. εύρισκόμενος στην Περσία και θέλοντας να εξεγείρη τους Έλληνες κατά του βασιλέως της Περσίας Δαρείου, έβαλε και εξύρισαν τό κεφάλι του πιό πιστού του σκλάβου και έχαραξε επάνω στο άποφιλμένο δέρμα εκείνα που ήθελε να γράψη. Όταν τα μαλλιά ξαναφύτρωσαν, ο σκλάβος έφυγε για την έμπιστευτική του άποστολή, έφθασε στον τόπο του προορισμού του και εκεί του ξαναεξύρισαν τό κεφάλι και διάβασαν...τό γράμμα που ήταν γραμμένο στο κρανίο του. Η Ιστορία δεν άναφέρει αν ο παραλήπτης έκοψε κατόπιν και τό...κεφάλι του ταχυδρόμου, για να εξαφανισθή ή άνεξέτηλη έμπιστευτική έπιστολή.

ΟΙ ΝΕΩΤΕΡΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

Μετά τις μεγάλες εισβολές των βαρβάρων, οι όποιοι κατέστρεψαν τις ταχυδρομικές συγκοινωνίες, ο Καρλομάγνος καθιέρωσε πάλι τό σύστημα των έναλλασσόμενων ταχυδρόμων. Άλλ' αυτοί δεν υπηρετούσαν παρά μόνον τόν ήγεμόνα και τό Κράτος. Μετά τόν θάνατο του Καρλομάγνου και τόν τεμαχισμόν του Κράτους του, τα ταχυδρομεία έπαυσαν και πάλι να λειτουργούν και ως μόνον ταχυδρόμοι δεν άπέμειναν παρά οι καλόγεροι...Ήσαν οι μόνον που ήξεραν να γράφουν και οι μόνον στους όποιους οι φεουδάρχει είχαν έμπιστοσύνη όταν ήθελαν να στείλουν καμμία σπουδαία ειδήσι ή πληροφορία. Έτσι, λαν να στείλουν καμμία σπουδαία ειδήσι ή πληροφορία, από πλθθος μοναχών κυκλοφορούσαν στα φεουδαρχικά χρόνια, από πόλι σε πόλι και από μοναστήρι σε μοναστήρι, μεταφέροντες διάφορα νέα. Στά 1130, μάλιστα, ο βασιλεύς της Γαλλίας, Λουδοβίκος βος ο Παχύς, παρέχώρησε στην εκκλησία «Άγιος Μαρτίνος των Άγρών», τό προνόμιο να μεταφέρη με τους μοναχούς τις έπιστολές και τα μηνύματα...

Η κατάσταση αυτή έκράτησεν έως τόν 13ον αιώνα, όπότε ή ταχυδρομική υπηρεσία συνεστήθη και πάλι από τό περίφημο Πανεπιστήμιο των Παρισίων, που ιδρύθηκε τότε ακριβώς, δηλαδή τό 1200. Τα ταχυδρομεία αυτά μετέφεραν ειδήσεις των Παρισινών φοιτητών στις έπαρχίες.

Μέχρι του 17ου αιώνα ή διανομή της αλληλογραφίας γινόνταν κατά πόλεις. Άλλ' επί της ύπουργίας του Λουδοβού τα πράγματα άλλαξαν. Τα γράμματα άρχισαν να τα διανέμουν πεζοί ταχυδρόμοι στο έσωτερικό των πόλεων τότε μάλιστα έγιναν για πρώτη φορά και κιβώτια ταχυδρομικά μέσα στα όποια οι πολίται, είτε γιατί τά εύρισκαν πολύ κωμικά και δεν τά έπαιρναν ακόμη στα σοβαρά, είτε γιατί ήθελαν να παίξουν εις θάρος του επιχειρηματίου που τά εκμεταλλευόταν, έρριχναν άκαθάρσιες και ψόφια ποντίκια.

Σημειώστε ότι την εποχή εκείνη, δηλαδή περί τά τέλη του 17ου αιώνα, ύπήρχαν άκόμη δύο είδη ταχυδρομείων, ένα για την αλληλογραφία και ένα για τις άποσκευές, τις όποιες μετέφεραν έφιπποι ταχυδρόμοι.

Για την εκμετάλλευσιν των ταχυδρομείων αυτών έπληρώναν οι επιχειρηματίαι που την ανέλαβαν, τεράστια ποσά στο Κράτος. Στις παραμονές της Γαλλικής Έπαναστάσεως, ο επιχειρηματίας που ανέλαβε μονοπωλιακώς την έπιχειρησιν των ταχυδρομείων έ-

Οι αρχαίοι Ρωμαίοι έγραφαν...επάνω σε ξύλινες τάβλες. Η μεταφορά της αλληλογραφίας δεν ήταν τότε και τόσο εύκολη.

Του εξύρισαν τό κεφάλι και διάβασαν...

μολόγια. Δεν ήσαν ποτέ τακτικά. Έξηρτώντο από την εποχή, από την κατάσταση των δρόμων και...από τό κέφι των ταχυδρόμων ή των ταξιδιωτών. Στά 1663 ο διάσημος Γάλλος μυθογράφος Λά Φονταίν έταξίδευε πηγαίνοντας από τό Παρίσι στην Λιμόζ. Στο Κλαμάρ, έναν μικρό ένδιαιμο σταθμό, που άπέχει δέκα χιλιάμετρα από τό Παρίσι, έφθασε μετά...σαράντα όκτω ώρες ! Και είναι μόν αλήθεια ότι ο Λά Φονταίν έταξίδευε με ιδιωτικό άμάξι, αλλά και τά ταχυδρομικά άμάξια δεν έταξίδευαν πολύ γρηγορώτερα, άφού τό γρήγορο ταχυδρομείο διέτρεχε τό μεταξύ Παρισίων - Ρουάν διάστημα, 120 δηλαδή χιλιάμετρα, μέσα σε τίσσαςρες μέρες.

Την εποχή που έγκατασταθήκαν για πρώτη φορά οι σιδηρόδρομοι, ή ταχυδρομική υπηρεσία έξετελείτο με πολλών ειδών άμάξια : με καμπριολέ (δύο άλογα), με λιμουζίνες (τρία άλογα), με υπερλίνες (τέσσερα άλογα) και με λεωφορεία (6 άλογα). Και ή ταχύτης των μεταφορικών μέσων ηύξανε δλοένα. Τό μεταξύ Παρισίων - Μπορντώ διάστημα διηνέτο σε 48 ώρες, τό δέ μεταξύ Παρισίων και Χάβρης σε δεκαέξι.

Τέλος άρχισαν να λειτουργούν οι σιδηρόδρομοι. Τού κάκου ο Πρωθυπουργός Θιέρσος διαμαρτυρόταν λέγοντας, ότι ή νέα έφεύρεσις δεν θα ευδοκίμοσε γιατί...με κανένα τρόπο τό ύπαρχον στον κόσμο σίδηρο δεν θα μπορούσε να έπαρκεση για την κατασκευή των άτμομηχανών, των ράβδων, των βαγονιών, ότι ή απότομη άτμοσφαιρική αλλαγή, κατά την έξοδο από τό τούνελ, θα ήταν όλεθρία για τους ταξιδιώτες. Οι σιδηρόδρομοι σιγά - σιγά γενικεύθηκαν και γέμισαν τόν κόσμο.

Τό 1845 έταξίδευσαν οι πρώτοι σιδηδρομικοί ταχυδρόμοι. Άπό τότε τά πράγματα εξελίχθησαν όλοταχώς. Και σήμερα ή ξηρά, ή θάλασσα, ο άέρας διασχίζονται από χιλιάδες ταχυδρομείων...

Τελειώνοντας, άς πούμε δύο λόγια και για τό γραμματόσημο. Κι' αυτό, ως πού να καταλήξη στην μορφή που έχει σήμερα, έπέρασε από διάφορα στάδια. Τά στάδια αυτά είναι, σά να πούμε, ή προϊστορία του.

Λέγεται ότι στην Αίγυπτο, επί της εποχής των Πτολεμαίων, ήταν γνωστό τό σύστημα της διαβιβάσεως της αλληλογραφίας έναντι κάποιου τιμήματος που κατέβαλλε ο άποστολεύς. Πάντως ο πρώτος που έπενόησε τό σύστημα της προπληρωμής εκ μέρους του άποστολέως ώρισμένου τέλους διά την διαβίβασι και την διανομή της ιδιωτικής αλληλογραφίας, είναι ο Γάλλος Ρενουάρ ντε Βιλλαγιέ. Ο Βιλλαγιέ κατώρθωσε να πάρη στα 1653 μίαν ειδική άδεια από τόν Βασιλέα της Γαλλίας, για να ιδρύση στο Παρίσι ιδιωτικό ταχυδρομικό γραφείο. Και τότε έπενόησε έντυπες χάρτινες ταινίες με τις όποιες τυλιγόταν τό αντικείμενο που έπρόκειτο να άποσταλή. Επάνω στις ταινίες αυτές, σε ειδικό χώρο, ο άποστολεύς έσημείωνε την διεύθυνσιν τοφ παραλήπτη, καθώς και την ήμερομηνία της άποστολής. Η Χρήσις των ταινιών αυτών διήρκεσε έως τό 1656.

Δευτέρα άπόπειρα ιδρύσεως ιδιωτικού ταχυδρομικού γραφείου παρουσιάζεται στις Βρυξέλλες, στα 1776. Κάποιος επιχειρηματίας έζήτησε την σχετική άδεια από τόν κυβερνήτη της πόλεως. Ο κυβερνήτης όμως δεν έδωσε την άδεια λέγοντας, ότι οι μόν άριστοκράτες μπορούσαν να στέλνουν τά γράμματα τους

με τους ύπηρετες τους' για τόν λαό, δεν ύπήρχε λόγος να ληφθή καμμία ειδική πρόνοια γι' αυτόν και, τέλος, όποιος αλληλογραφοόσε, μπορούσε να στείλ η τό γράμμα του με όποιοδήποτε μέσον έκρινε κατάλληλο.

Στά 1812, μιά άτμοπλοϊκή εταιρεία της Σκωτίας εισηγάγε ένα είδος γραμματοσήμου, τό όποιον έμπαινε επάνω στα γράμματα και στα δέματα που διεβιβάζε ή εταιρεία. Τό παράδειγμα της εταιρείας αυτής ακολούθησε, λίγο αργότερα και άκάποια άλλη εταιρεία, στην Σαρδηνία, ή όποία εισηγάγε φύλλα χαρτιού που είχαν τυπωμένα επάνω τους χρωματιστά γραμματόσημα. Τά φύλλα αυτά όνομάζοντο «κάρτε - ποστάλε μολάτα».

Οί άμεσοι όμως, να πούμε έτσι, πρόγονοι του σημερινού γραμματοσήμου ήσαν οι περίφημοι φακέλλοι του Μαλρέντι που έξεδόθησαν στην Άγγλία.

Στά 1840, ή διεύθυνσις των άγγλικών ταχυδρομείων έξεόσε ειδικούς φακέλλους, που, σε όλόκληρη την έξωτερική πλευρά τους είχαν μιά εικόνα συμβολική, σχεδιασμένη από τόν ζωγράφο Μαλρέντι, ή όποία παρίστανε την Μεγάλη Βρετανία στέλλοντας φερωτούς ταχυδρόμους σ' όλα τά μέρη του κόσμου. Οι φακέλλοι αυτοί έδωκαν άφορμή σε συζητήσεις και σάτυρα - έσατυρίζοντο ή διάφορες, έξωφρενικές φαίνεται, συμβολικές παραστάσεις των φακέλλων - και τότε ακριβώς έρρίφθη για πρώτη φορά ή ιδέα ότι πολύ πρακτικώτερα από τους φακέλλους θα ήσαν μικρά κινητά ένσημα που να έπικολλούνται επάνω σε φακέλλους ή σε άλλα άποστέλλόμενα αντικείμενα. Η ιδέα αυτή δεν άργησε να πραγματοποιηθή. Στά 1834 ο Σκώτος βιβλιοπώλης και εκδότης Ιάκωβος Τσάμπερς, έτύπωσε στο τυπογραφείο του τά πρώτα γραμματόσημα και ύστερα από τρία χρόνια υπέβαλε ύπόμνημα στην διεύθυνσιν των άγγλικών ταχυδρομείων, όπου έπρότεινε την χρήση μικρών κινητών ένσημων που να μπορούν να τά έπικολλούν οι άποστολείς στα γράμματά τους. Την ιδέα αυτή τό Τσάμπερς την εύρηκε πολύ πρακτική ο τότε διευθυντής των άγγλικών ταχυδρομείων Ρόλαντ Χίλλ, και ύστερα από άγώνες που διήρκεσαν τρία χρόνια, κατώρθωσε να εισαγάγη τά γραμματόσημα στα 1840.

Γι' αυτό δικαίως θεωρείται ως ο θεμελιωτής του γραμματοσήμου υπό την σημερινή του μορφή.

Τό παράδειγμα της Άγγλίας τό άκολούθησαν άμέσως όλα τά άλλα Κράτη : ή Γαλλία και ή Βραζιλία στα 1843, ή Βόρειος Άμερική στα 1846, ή Ρωσία στα 1848 και, τέλος, ή Έλλάς στα 1861.

Αυτή, με λίγα λόγια, ύπήρξεν ή Ιστορία των Ταχυδρομείων, ενός από τους χρησιμωτέρους κοινωνικούς οργανισμούς της εποχής μας.

Άξίζει όμως ν' άναφέρουμε και ένα τελευταίο ανέκδοτο :

Διηγούνται ότι πρό πολλών έτών, στις άρχές της λειτουργίας των Ταχυδρομείων, κάποιος χωρικός έπληγαινε τακτικά στο γραφείο της «Ποστ - Ρεσάντ» και ρωτούσε τόν υπάλληλο αν ύπήρχε κανένα γράμμα στ' όνομά του. Την εποχή εκείνη τά ταχυδρομικά τέλη τά έπλήρωναν οι παραλήπται και όχι οι άποστολείς. Ο υπάλληλος του ταχυδρομικού γραφείου του έδινε κάθε φορά τό ζητούμενον γράμμα, ο χωρικός όμως, άφού τό εκύτταζε προσεκτικά, έδήλωνε στερεοτόπως ότι...έπρόκειτο περί συνωνήσι με την οικογένειά του για ν' άποφύγουν τά ταχυδρομικά τέλη να χρησιμοποιούν τό έξής τέχνασμα : Μιά φορά την εβδομάδα ή γυναίκα του θα του έστελνε ένα γράμμα, την έπιγραφή του όποιου θα είχαν γράψει όλα τά μέλη της οικογένειας ο γιος θα έγραφε τό «Κύριον», ή γυναίκα τό «όδός» κι ο γέρος πατέρας τό μικρό όνομα του γιου του. Μόνον στην περίπτωση θανάτου του ενός μέλους της οικογένειας θα έλειπε ή μιά από τις λέξεις αυτές... Έτσι με την παράλειψη της λέξεως «Κύριον» ο χωρικός έμάντευσε τόν θάνατο του παιδιού του.

Οι πρώτοι βασιλικοί ταχυδρόμοι...

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΑΠΟ ΚΑΠΟΙΟΥ
ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΓΝΩΡΙΣΕ ΚΑΛΑ

ΠΩΣ ΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΚΑΙ

— ΤΑ ΑΓΡΙΑ

φισα ελεύθερα τέσσαρα λεοντάρια μέσα σε μιάν μάνδρα, όπου υπήρχαν καμιά σαρανταριά θώδια και αγελάδες. Τό ένα από τὰ λεοντάρια ήταν νεαρότατο — μόλις οκτώ μηνών — και είχε μεγαλώσει μέσα σε κλουβί. 'Αντί λοιπόν να επιτεθῇ ἐναντίον τῶν θωδιῶν και ν' ἀρχίσῃ νὰ τὰ κατασπαράσῃ, ὅπως τὰ τρία ἄλλα, τρομαγμένο ἀπὸ τοὺς θρυγηθμούς, ἐτρύπωσε σὲ μιὰ γωνία τῆς μάνδρας μαζί μὲ μερικά μοσχάρια, ὅπου ἔμεινε κρυμμένο ὡς τὸ τέλος τοῦ γυρίσματος.

Ἄν ἄφηναι ελεύθερο αὐτὸ τὸ νεαρὸ λεοντάρι στὴ ζούγκλα, γρήγορα θὰ καταλάβαινε ὅτι χωρὶς νὰ ἐπιτεθῇ καὶ νὰ κατασπαράξῃ τὰ ἄλλα ζῶα, δὲν θὰ μπορούσε νὰ ζήσῃ. Κί' ἔτσι, ἡ πείρα καὶ τὸ συνεχὲς παράδειγμα τῶν ἄλλων λεονταριῶν, θὰ τὸ μετέτρεπαν γρήγορα σὲ πραγματικὸ ἀγριο ζῶο.

Ὅλα τὰ ἀγρία θηρία — κατὰ γενικὴν ἀρχὴν — φοβούνται τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν ἀποφεύγουν. Ἡ πείρα τὰ ἔχει διδάξει ὅτι οἱ ἄνθρωποι, ὅταν τα πλησιάζουν, δὲν ἔχουν παρὰ μόνον ἓνα σκοπὸ : νὰ τὰ ἐξοντώσουν, ἢ νὰ τὰ αἰχμαλωτίσουν, πράγμα πού γιὰ ἓνα θηρίο, δὲν διαφέρει σὲ τίποτε ἀπὸ τὸ προηγούμενο.

Μοῦ ἔτυχε πολλές φορές νὰ θρεθῶ... μὴτὴ μὲ μὴτὴ με λεοντάρια, ἐλέφαντες, λεοπαρδάλεις, πάνθηρας κ.τ.λ. Ἡ ἴδια σχεδὸν σκηνὴ ἐπανελήθη σ' ὅλες αὐτὲς τίς συναντήσεις. Τὸ ἀγριο ζῶο — ὁποιοδήποτε καὶ ἂν εἴναι — ἀφοῦ μὲ κύτταζε μὲ ἀνησυχὸ βλέμμα ἐπὶ μερικές στιγμές... τῶσθε κατόπιν σὲ πόδια !

Πότε, λοιπόν, τὰ θηρία ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν κυνηγῶν ; Κατὰ τὴν γνώμη μου σὲ τέσσαρες περιπτώσεις : Πρῶτον, ὅταν ἐπὶ πολλές μέρες δὲν ἔχουν ὅρῃ καμιά ἄλλη λεία καὶ πεινοῦν τρομερά. Δεύτερον, ὅταν ὁ κυνηγὸς ἐπιτεθῇ πρῶτος καὶ ἐντελῶς ἀπρόσπτα ἐναντίον τους, ὅπότεν θέλοντας καὶ μὴ πρέπει ν' ἀμυνθοῦν. Τρίτον, ὅταν δεχθοῦν κανένα τραῦμα, ὅπότε ἐξαγριώνονται καὶ προσπαθοῦν νὰ πουλήσουν ὅσον τὸ δυνατόν ἀκριβώτερα τὴ ζωὴ τους. Καί, τέλος, ὅταν ἀντιληφθοῦν ὅτι εἶναι περικυκλωμένα καὶ δὲν μποροῦν πιά νὰ ξεφύγουν. Φυσικά, ὑπάρχουν ὁρισμένα θηρία — σπανιότατα εἶναι ἀλήθεια — πού ἐκ χαρακτῆρος εἶναι ἐπιθετικά. Πρόκειται ὅμως περὶ ἐν-

Πόση πονηρία δὲ κρύβεται στὸ βλέμμα τοῦ πιθήκου αὐτοῦ, πού φοβάται μὴν τὸν μαλλώσουν γιὰ τὸ καρύδι πού ἔκλεψε καὶ τραγουδεῖ...

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΕΞΕΡΕΥ-
ΜΗΤΟΥ Ο. Ν. ΧΟΥΜΠΑΡΝΤ

ΤΙ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΕΧΟΥΝ

— ΘΗΡΙΑ

τελῶς εἰδικῶν περιπτώσεων.

Αὐτὰ τὰ θηρία ἐπιτίθενται ὄχι μόνον ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τῶν ἄλλων θηρίων τοῦ αὐτοῦ εἶδους. Ὑπάρχουν, παραδείγματος χάριν, οἱ «τρελλοὶ» ἐλέφαντες ἢ «ἐλέφαντες - κακοῦργοι», ὅπως τοὺς ἀποκαλοῦν οἱ κυνηγοί. Ζοῦν ἀπομονωμένοι, μακριὰ ἀπὸ τίς ἀγέλες, ἢ ὅποιες, ἄλλως τε δὲν τοὺς δέχονται καὶ ἡ κακία τους εἶναι ἀφάνταστη. Γνωστό- τες ἐπίσης εἶναι καὶ ἡ θαυλικὴς τίγρης τῶν Ἰνδῶν, οἱ περίφημοι «φονῆδες», ἡ μάστιξ τῆς χώρας τῶν μαχαργιάδων.

Καὶ τώρα τίθεται μιὰ σπουδαιότατη ἐρώτησις : Ἄρα γε τὰ ἀγρία ζῶα «σκέπτονται» ; Κατὰ τὴν γνώμη μου, ναί. Καὶ θὰ σὰς ἐξηγήσω ἀμέσως τὸ γιατί.

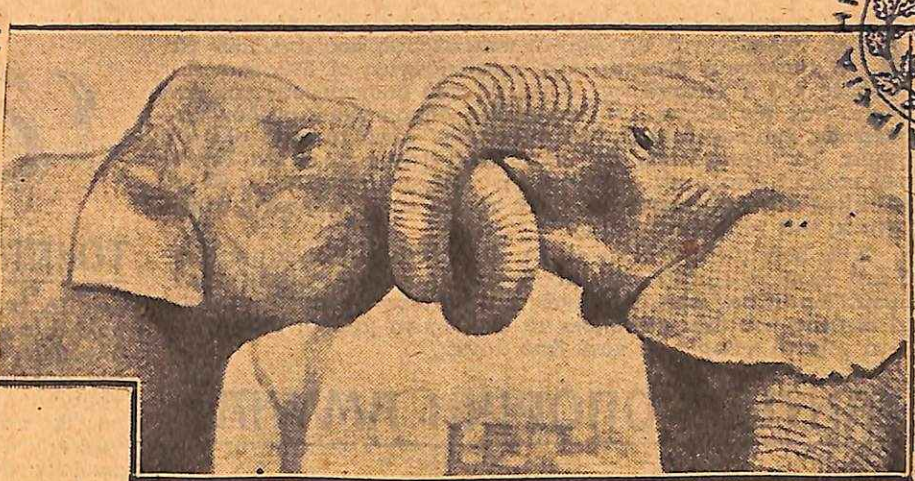
Ἄς πάρουμε μιὰ ἀντιλόπη πού θάσκει μέσα στὴ ζούγκλα. Ἀπόλυτη ἡσυχία θασιλεύει τριγύρω της. Ξαφνικά, ὅμως, ἀκούει ἓνα ὑπόπτο κρότο μέσα στοὺς θάμνους. Ἀμέσως σηκώνει τὸ λεπτὸ κεφάλι της καὶ μένει ἀκίνητη, τεντώνονται τ' αὐτιά της καὶ ἀνοικοκλίνονται τὰ ρουθόνια της γιὰ νὰ συλλάβῃ τὸν παρειακρότερο ἦχο. τὴν παρειακρότερη μυρωδιά.

Ἡ ἀκίνησις της εἶναι φαινομενικὴ, γιὰτὶ ὅλα τὰ νεῦρα τῆς δουλεύουν, ὅλοι της οἱ μῦς εἶναι τεταμένοι. Εἶναι ἔτοιμη νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν. μόλις ἀντιληφθῇ ὅτι τὴν πλησιάζει κάποιος ἐχθρὸς μὲ κακοὺς σκοποὺς — ζῶον ἢ ἄνθρωπος. Δὲν φεύγει ὅμως ἀμέσως, γιὰτὶ δὲν εἶναι ἀκόμη βεβαία σὲ τί ὀφείλεται αὐτὸς ὁ κρότος. Πολλὸ πιθανὸν νὰ εἶναι κανένας λαγός, καμιά ἄλλη ἀντιλόπη, κανένα πουλί. Ἀλλ' ἂς ὑποθέσωμε τέλος ὅτι ἀποκτᾷ τὴν βεβαιότητα πὺς ἓνα λεοντάρι τὴν πλησιάζει καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον της γιὰ νὰ τὴν κατασπαράξῃ. Ξεκινᾷ ἀμέσως σὰν θέλος καὶ τότε ἀρχίζει μιὰ δραματικὴ καταδίωξις, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ δύο ζῶα ἀναπτύσσουν ἀφάνταστη ἐξυπνίστα καὶ ἐτοιμότητα πνεύματος, μιὰ καταδίωξις πού ἀποτελεῖ γιὰ τὸν κυνηγὸν ἓνα μοναδικὸν θέαμα καὶ ἡ ὁποία παροισιάζει φάσεις ἐξέχου ἐνδιαφέροντος.

Ἄν τύχῃ καὶ ἡ ἀντιλόπη περάσῃ ἀπὸ ἀνοικτὸ μέρος, ὅπου μπορεῖ ν' ἀναπτύξῃ ὅλη τὴν ταχύτητά της πρὸ τοῦ χωθῇ καὶ πάλι μέσα στοὺς ψηλοὺς θάμνους καὶ τὰ δένδρα, σταματᾷ γιὰ μιὰ στιγμή, ρίχνει μιὰ ματιά πίσω της, γιὰ νὰ δῇ πόση ἀπό-

Ἡ ἀνησυχία τῆς μητέρας πού φοβάται μήπως κανένας κίνδυνος ἀπειλεῖ τὸ μικρὸ της.

Δυὸ ἐλέφαντες πού φιλοῦνται.

στασι ἔχει κερδίσει ἀπὸ τὸν διώκτη της. Κατόπιν συνεχίζει τὸν δρόμον της.

Αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται ὡς τὴ στιγμή πού θὰ βεβαιωθῇ ὅτι τὸ λεοντάρι ἔχει ἐγκαταλεῖπει τὴν καταδίωξι. Γότε καταφεύγει σ' ἓνα ἀσφαλὲς μέρος καὶ ἐκεῖ ξεκουράζεται. Πολλὲς φορές, ὅμως, τὸ λεοντάρι κρύβεται πίσω ἀπὸ κανένα ὄραχο ἢ μέσα στὰ χόρτα γιὰ νὰ ἐξεγλάσῃ τὸ θῆμα του. Καὶ ὅταν ἡ δυστυχισμένη ἀντιλόπη, ἡσυχὴ πιά, προχωρεῖ μὲ σιγανὸ θῆμα, τὸ βλέπει ξαφνικά νὰ ξεπροβάλλῃ ἐμπρός της.

Αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα μὲ ἔχουν πείσει, ὅτι τὰ ἀγρία ζῶα τῆς ζούγκλας σκέπτονται — ὄχι καὶ πολλὸ διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους...

★

Ἄς ἔλθουμε τώρα στὰ αἰσθήματα τῶν ἀγρίων ζῶων. Γιὰ τὸ αἶσθημα τοῦ φέβου μίλησα προηγουμένως. Ἐνα ἄλλο αἶσθημα πού παίζει μεγάλο ρόλο στὴ ζωὴ του εἶναι ἡ περιέργεια, τὴν ὁποίαν ἔχουν ἀντεπτυγμένη σὲ ἐξαιρετικὸ βαθμὸ. Κάθε τι πού θέλουν γιὰ πρώτη φορὰ τὰ μαγνητίζει κυριολεκτικῶς, χωρὶς νὰ τοὺς ἐμπνέῃ κανένα φόβο.

Ἡ θέα ἐνὸς αὐτοκινήτου ἢ μιᾶς κινηματογραφικῆς μηχανῆς τὰ κάνει νὰ στέκονται ἀκίνητα ἐπὶ ὁλόκληρα λεπτά — ἀρκεῖ νὰ μὴν ὑπάρχουν ἀνδραποὶ ἐκεῖ κοντὰ — κυττάζοντας μὲ πραγματικὴ ἐκπληξὴ τὰ παράξενα αὐτὰ πράγματα.

Ἐπίσης ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένο στὰ ἀγρία ζῶα εἶναι τὸ αἶσθημα τοῦ μίσους ἢ μάλλον τῆς ἐκδικητικότητος. Θυμοῦνται τίποτε ἐκείνεν πού τοὺς κάνει κακὸ καὶ στὴν πρώτη εὐκαιρία τὸν ἐκδικοῦνται. Τὰ ἀγρία ζῶα μαλλώνουν συχνὰ ἀναμεταξύ τους, πρὸ πάντων ὅταν διεκδικοῦν κάποια λεία. Κάποτε παρευρέθηκα σὲ μιὰ δραματικὴ σκηνὴ μεταξύ ἐνὸς ἀρσενικοῦ λεονταριοῦ καὶ μιᾶς λεαινῆς. Τὸ λεοντάρι κατεβρόχθιζε τὰ ὑπολείμματα μιᾶς ἀντιλόπης, ὅπότεν ἡ ἀξιότιμη σύζυγός του εἶχε τὴν τόλην ν' ἀπλάσῃ κι' ἐκείνη τὰ νύχια της γιὰ νὰ λάβῃ μέρος στὸ γεῦμα. Τὸ λεοντάρι ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ ἐτιμώρησε αὐτὴ τὴν ἑλλειψὶ σεβασμοῦ... δέρνοντας — μὲ τὸν τρόπο του, φυσικά — ἀλύπητα τὴν δυστυχισμένην λεαινίδα.

Δὲν εἶμαι βέβαιος, ἂν τὰ θηρία εἶναι γενναῖα ἢ ὄχι. Μάλλον νομίζω ὅτι δὲν εἶναι. Μόνον ὅταν προστατεύουν τὰ μικρά τους δείχνουν πραγματικὸ θάρρος. Εἶδα κάποτε μιὰ λεοπαρδάλη νὰ τρέπῃ εἰς ἀτακτὸν φυγὴν ὁλόκληρη ἀγέλη ἀπὸ βαῖνες, πού τῆς εἶχαν ἐπιτεθῇ γιὰ νὰ κατασπαράξουν τὰ μικρά της.

Ἐπίσης, συχνὰ τὰ ἀγρία θηρία ἐκδηλώνουν αἰσθήματα ἀγνῆς οὐλίας, ἀπληγαμένης τελείως κάθε σεξουαλικῆς ἐπιθυμίας. Θὰ σὰς ἀναφέρω ἓνα παράδειγμα, πού εἶδα μὲ τὰ μάτια μου καὶ τὸ ὁποῖον μὲ συνεκίνησε βαθεῖα.

Στὸ Γιοχάνεσμπουργκ ζοῦν ἀρμονικώτατα μέσα στὸ ἴδιο κλουβί ἓνα πελώριο λεοντάρι καὶ ἓνας σκύλος. Τρῶνε μαζί, παίζουν μαζί καὶ εἶναι κυριολεκτικῶς ἀχώριστοι. Ποτὲ ἕως τώρα τὸ λεοντάρι δὲν ἐπεχείρησε νὰ κανὴ κακὸ στὸν πιστὸ σύντροφό του. Ἡ ἱστορία τους εἶναι συγκινητικώτατη. Ἐγνωρίσθηκαν σὲ πολὺ μικρὴ ἡλικία καὶ ἐμεγάλωσαν μαζί στὸ σπίτι ἐνὸς πλουσιοῦ γαιοκτημόνος τοῦ Τρανσβάαλ. Γρήγορα, ὅμως, τὸ λεοντάρι ἔβασσε σὲ τέτοιες διαστάσεις, ὥστε ὁ κύριός του ἀναγκάσθηκε νὰ τὸ δωρήσῃ στὸ ζωολογικὸ κῆπο τοῦ Γιοχάνεσμπουργκ. Τὸν σκύλο, φυσικά, τὸν ἐκράτησε στὸ σπίτι. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ τους, τὰ δύο ζῶα κυριευθῆκαν ἀπὸ μεγάλῃ μελαγχολίᾳ, ἐπαύσαν νὰ τρῶν καὶ νὰ παίζουν, ἀδυνατίσαν, μὲ λίγα λόγια ἐπαύσαν μαρσαρεῖ. Στὸ τέλος ὁ γαιοκτημὸν ἀναγκάσθηκε νὰ δώσῃ καὶ τὸν σκύλο στὸν ζωολογικὸ κῆπο καὶ ἔτσι οἱ δύο φίλοι ἐξαγνισμὸν εὐτυχισμένοι. Ὁ σκύλος περὶνὰ συχνὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κάγκελλα τοῦ κλουβιοῦ καὶ κάνει περιπάτους στὸν κῆπο, ποτὲ ὅμως, δὲν ἀργεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ κοντὰ στὸν ἀγαπημένο του σύντροφο.

Ὁμολογεῖτε ὅτι σπανιὰ συναντᾷ κανεὶς τέτοια ἀφροσύαι ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους...

Ο. Ν. ΧΟΥΜΠΑΡΝΤ
Α. Ο. Δ. Ο. = 101

Επὶ οκτὼ δλόκληρα χρόνια ἔζησα μέσα στὶς ζούγκλες τῆς Ἀφρικῆς, μελετώντας τὴν ζωὴ τῶν ἀγρίων ζῶων. Ἐ, σήμερα πιά μπορῶ νὰ καυηθῶ, ὅτι γνωρίζω κατὰ θέα, ἄλλα καὶ ὅτι εἶμαι εἰς θέσιν νὰ νοιώθω κάθε ἐνδόμυχη σκέψι τους. Χάρης στὶς δυὸ αὐτὲς ἰδιότητες πού ἀπέκτησα, κατάρθωσα πολλές φορές νὰ σώσω τὴ ζωὴ μου ἀπὸ θέατο θάνατο.

Τὰ ἀγρίμια ἔχουν προσωπικότητα, δηλαδὴ ἀτομικὸ χαρακτήρα, σὰν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸ ἐνδιαφέρον εἶναι ὅτι οἱ χαρακτηριστὲς τῶν διαφέρουν ἀκριβῶς μεταξύ των, ὅπως οἱ ἀνθρώποι. Ποτὲ δυὸ ζῶα δὲν ἀντιδρῶν στὴν ἴδια ἐξωτερικὴ ἐπίδρασι, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Εἶδα λεοπαρδάλεις, ἡμερώτατες καὶ ἡσυχες, πού ἐδέχοντο τὰ χάδια τοῦ ἀνθρώπου σὰν ἀφωσιωμένα σκυλάκια, εἶδα ὅμως καὶ ἄλλες πού ἦσαν πραγματικὴ ἐνσάρκωσις ἀφάνταστον κακίας καὶ ἐκδικητικότητος.

Θὰ μπορούσε νὰ χωρίσῃ κανεὶς τὰ διάφορα εἶδη τῶν ζῶων σὲ τάξεις, ἀναλόγως τοῦ χαρακτῆρος των. Ἡ λεοπαρδάλεις κατὰ γενικὸν κανὸνα εἶναι εὐερέστες καὶ κυριεύονται εὐκολὰ ἀπὸ ἀπερίγραπτη μανία. Εἶναι, ὅμως καὶ πολὺ δειλὲς καὶ δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τίς τρομοκρατήσῃ κανεὶς. Ἐγὼ, προσωπικῶς, τίς θεωρῶ ὡς μάλλον κουτὰ καὶ ἐπιτόλαια ζῶα.

Τὰ λεοντάρια, πάλι, δὲν ἐρεθίζονται εὐκολὰ ἄλλ' ὅταν θυμώσουν, ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους πού θὰ θρεθῇ μπροστά τους. Οἱ θουβάλοι εἶναι φλεγματικοί. Φυσικά, ὅταν θρῖσκονται ἀκόμη σὲ ἀγρία κατὰστασι καὶ τύχει νὰ ὑποστοῦν ἐπίθεσι, ἐξαγριώνονται ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα θηρία. Ὅταν, ὅμως, συλληφθοῦν, ὑποτάσσονται καὶ ἐξημερώνονται πολὺ γρήγορα καὶ τότε, τίποτε πιά δὲν τοὺς ταρασσει. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ ὠρισμένα εἶδη ἀντιλόπων.

★

Τὸ ἐνστικτο — ἴσως αὐτὸ πού θὰ σὰς πῶ τώρα σὰς φανῇ κάπως παράξενο — παίζει πολὺ μικρὸ ρόλο στὴ ζωὴ τῶν ἀγρίων ζῶων. Ἐγὼ καταλήγει στὸ συμπέρασμα, ὅτι τὰ ἀγρία ζῶα ἀποκτοῦν τίς γνώσεις τους μὲ τὴν πείρα καὶ τὰ διάφορα σκληρὰ ἀτυχήματα πού τοὺς συμβαίνουν καὶ ὄχι χάρις σὲ μιὰ ἐμφυτὴ «σοφία» πού κληρονομοῦν ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους.

Παραδείγματος χάριν, εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ φόβος δὲν τοὺς εἶναι ἐμφυτος, ἀλλὰ ἀποτέλεσμα τῆς ἀτομικῆς τους πείρας. Εἶχα κάποτε στὴν κατασκήνωσί μου ἓνα μικρὸ ἀγριογούρουνο καὶ μιὰ μικρούλα λεοπαρδάλη, πού εἶχαν συλλάβει πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

Τὸ ἀγριογούρουνο τὸ εἶχα ἀφήσει νὰ περιφέρεται ελεύθερα. Ἦταν ἓνα ἀγαθώτατο ζῶο πού δεχόταν μὲ γρυλισμοὺς εὐχαριστήσεως τὰ χάδια μου. Τὴν λεοπαρδάλη, ὅμως, τὴν ἔδεσα μὲ ἓνα μακρὸ σχοινί — γιὰ νὰ ἔχῃ κάποια σχετικὴ ἐλευθερία καὶ νὰ μὴ πάθῃ μαρσαρεῖ — σ' ἓνα πάσσαλο.

Μιὰ μέρα τὸ ἀγριογούρουνο, ἀναζητώντας τροφὴ ἐπλησίασε ὡς τὸ μέρος ὅπου ἦταν ξαπλωμένη ἡ λεοπαρδάλη. Τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ. Ἀφοῦ τὴν ἐκύτταξε μὲ κάποιαν περιέργεια, ἀπὸ μακριὰ, ἐπροχώρησε ἐντελῶς ἄφοδα καὶ ἀνυποψίαστα πρὸς τὸ μέρος της.

Ἡ λεοπαρδάλη τὸ ἀφῆσε νὰ πλησιάσῃ καὶ ὅταν ἔφθασε σὲ βολικὴ ἀπόστασι μὲ ἓνα πῆδημα θρέθηκεν ἐπάνω του. Ἄν δὲν ἐπενέβαινα θὰ τὸ κατεσπάρασσε.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὸ ἀγριογούρουνο ἀπέφευγε συστηματικὰ ὁλόκληρη τὴν πλευρὰν τῆς κατασκήνωσεως ὅπου ἦταν δεμένη ἡ λεοπαρδάλη. Ἡ πείρα τοῦ εἶχεν ἐμπνεύσει τὸ αἶσθημα τοῦ φόβου.

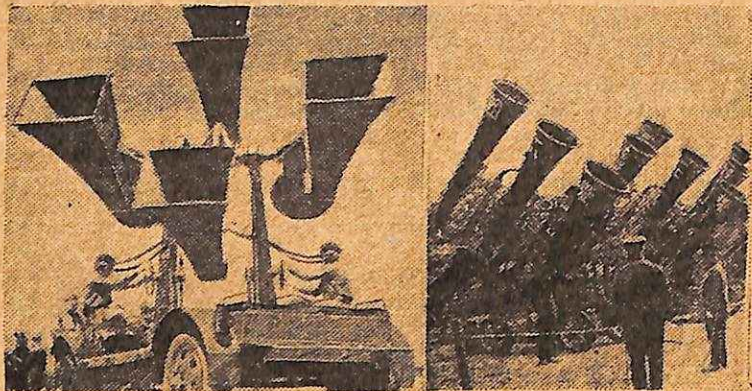
Ἄλλὰ καὶ τὸ ἐνστικτο τῆς ἐπιθετικότητος εἶναι ἐπικτήτο. Κάποτε, κατὰ τὸ γόρυσμα μιᾶς κινηματογραφικῆς ταινίας, ἀ-

Τὸν τελευταῖο καιρὸ ὅλος ὁ κόσμος μιλά γιὰ τὸν προσεχὴ πόλεμο, γιὰ τὴν φρικτὴ καταστροφὴ πού ἀπειλοῦν νὰ ἐξαπολύσουν ἐναντίον τῆς ἀνθρωπότητος οἱ διάφοροι δι-
κτάτορες καὶ ἡ καταχθόνιος δυνάμεις πού ὑπονομεύουν τὸν πο-
λιτισμὸ καὶ τὴν εἰρήνη. Ἡ ἐφημερίδες δημοσιεύουν σχεδὸν κα-
θημερινῶς ἐντυπωσιακὰ ἀρθρὰ σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ τόσο φλέγον
ζήτημα. Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ εἶναι φανταστικά καὶ δὲν ἔ-
χουν καμμιὰ ἀπολύτως σχέσι μετ' τὴν πραγματικότητα. Τὰ ἄλλα
πάλι εἶναι τόσο «θεωρητικά», ὥστε πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς στρα-
τιωτικὸς γιὰ νὰ τὰ καταλάβῃ.

Στὶς δύο αὐτὲς σελίδες τὸ «Α. Ο. Δ. Ο.» σὰς δίνει μιὰ ζωη-
ρὴ καὶ ἀληθινὴ εἰκόνα τῆς φρίκης τοῦ προσεχοῦς πολέμου, πα-
ρουσιάζοντάς σας φωτογραφικῶς τὰ νεώτερα μέσα ἐξοντώσεως
καὶ ἀμύνης πού ἔχει ἐπινοήσῃ τὸ ἀνθρώπινο μυαλό, μετ' τὴν εὐ-
χὴ νὰ μὴν τὰ γνωρίσετε ποτὲ ἀπὸ κοντὰ.

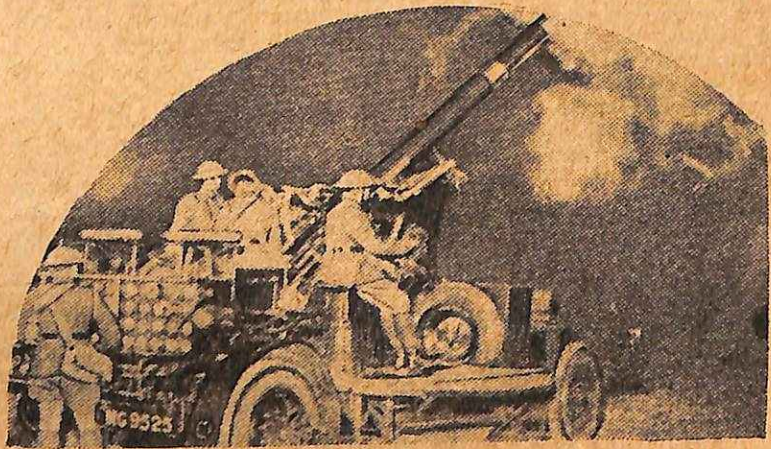
ΑΝΤΙΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗ ΑΜΥΝΑ

Καὶ τώρα ἂς δοῦμε τί μέσα διαθέτουν οἱ διάφοροι στρα-
τοὶ γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὶς ἐναέριες ἐπιδρομές. Ἡ ἀποτελε-
σματικότης αὐτῶν τῶν μέσων ἀμφισβητεῖται πολὺ. Πάντως εἴ-
ναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἀμυντικὴ ὀργάνωσι μιᾶς χώρας.

«Τ' αὐτιά τοῦ στρατοῦ», ἡ συσκευή πού προδίδει τὴν προσέγγισι τῶν ἐχθρι-
κῶν ἀεροπλάνων

Οἱ ἱσπανοὶ ἔχουν τελειοποιήσῃ αὐτὴ τὴν συσκευή σὲ τέτοιο βαθμὸ, ὥστε
εἶναι εἰς θέσιν νὰ γινώσκουν τὴν παρουσίαν ἐχθρικοῦ στολίσκου σὲ ἀκτίνα 200
χιλιόμετρων

Ἀντιαεροπορικὸ κανόνι, τελευταίου τύπου, τοῦ Ἀγγλικοῦ Στρατοῦ, κατὰ τὴν
διάρκειαν γυμνασίων στὴν περιοχή τοῦ Λονδίνου

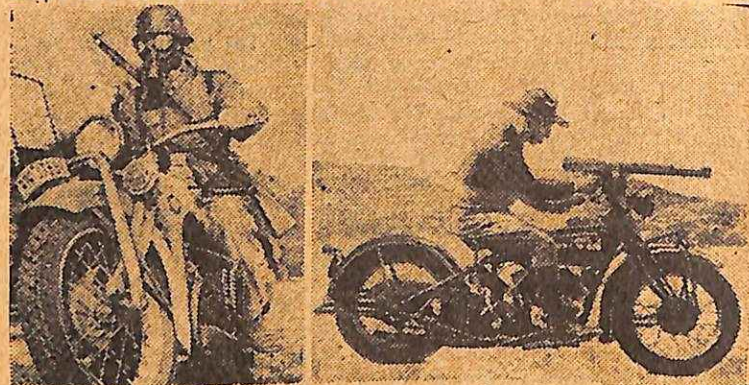

Ὁ πόλεμος

ΤΟ ΙΠΠΙΚΟ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

Τὸ ἱππικὸ πού ἔπαιξε τόσο μεγάλο ρόλο ἄλλοτε καὶ πού
πολλὲς φορές ἔκρινε τὴν ἔκβασι μιᾶς μάχης ἢ συντελοῦσε στὴν
ὀλοσχερὴ συντριβὴ τῶν ἡττημένων, δὲν ἔχει πιά τὴν θέσι του σ'
ἓνα μοντέρνο Εὐρωπαϊκὸ στρατό. Φυσικὰ θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ
χρησιμοποιεῖται στὶς ἀποικίες : οἱ περίφημοι Γάλλοι σπαχήδες
δὲν θὰ παύσουν νὰ διατρέχουν τὰς ἐρήμους ἐκτάσεις τῆς Σα-
χάρας καὶ οἱ Ρώσοι κοζάκοι, ἂν καὶ «ἐρυθροὶ» πλέον, νὰ
παίζουν ρόλο χωροφύλακος στὶς ἀγανεὶς οὐτέπες τῆς Σιθι-
ρίας. Ὅσον ἀφορᾷ, ὅμως, τὴν Εὐρώπῃ καὶ τὴν μελλοντικὴ
σύγκρουσι εὐρωπαϊκῶν ἢ ἐξευρωπαϊσμένων στρατῶν, τὸ ἱππι-
κὸ ἀνήκει στὴν ἱστορίαν. Τί μποροῦν νὰ κάνουν τὰ δυστυ-
χισμένα ἄλογα ἐμπρὸς στὰ θεριαστικά πυρὰ τῶν πολυβόλων ἢ
κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς ἀεροπορικῆς ἐπιθέσεως, ὅπότεν καθέ-
νας πρέπει νὰ κρύβεται ὅσον τὸ δυνατόν πιο θαθεῖα μέσα στὴ γῆ.

Ἔτσι, λοιπόν, τὸ ἱππικὸ ἐξαφανίζεται σιγὰ - σιγὰ γιὰ νὰ
ἀντικατασταθῇ, ὅμως, μετ' ὀμοσυνκλήτες. Ἰδοὺ τώρα καὶ τὸ
ἀποτέλεσμα τῆς ἀντικαταστάσεως αὐτῆς, ὅπως τοῦλάχιστον πι-
στοποιήθηκε, ἀπὸ τὰ τελευταῖα γυμνάσια τῶν Μεγάλων Δυνά-
μεων : περισσότερος θόρυβος, ἀλλὰ καὶ μεγαλυτέρα ταχύτης
ἀσφάλεια τοῦ ἀναβάτου καὶ, πρὸ πάντων, καταστρεπτικότης.

Ἐνας Γερμανὸς «κούλανος»,
νωτέρου τύπου. Ἡ θωρεῖα
μοτοσυκλέττα ἀντικατέστησε
τὸ συμπαθητικὸ ἄλογο.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐσκέφθηκαν κατὰ καλὸ τε-
ρο : Ὡπλισαν τὴν μοτοσυκλέτταν μετ' ἓνα
πολυβόλο...

Τότε οἱ Γερμανοὶ, γιὰ νὰ μὴ μείνουν πίσω, προσέθεσαν ὀχι μόνο πολυβόλο,
ἀλλὰ καὶ σάντιν - κάρ...

Οἱ Γάλλοι, ὅμως, τοὺς ξεπέρασαν, προσθέτοντας ἓνα τε-
θωρακισμένον σάντιν - κάρ.

Ἀριστερά: Ἀντιαεροπορικὴ πυροβολαρχία, ἐτοιμὴ νὰ
ὑπερασπίσῃ τὸν λιμένα τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου ἀπὸ ἓνα
ὑποθετικὸ στόλο θωρηκτῶν καὶ ἀεροπλανοφόρων, προερ-
χόμενο ἀπὸ τὰς νήσους Χαβάι, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν
τελευταίων πολεμικῶν γυμνασίων τῶν στρατιωτικῶν δυνά-
μεων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν

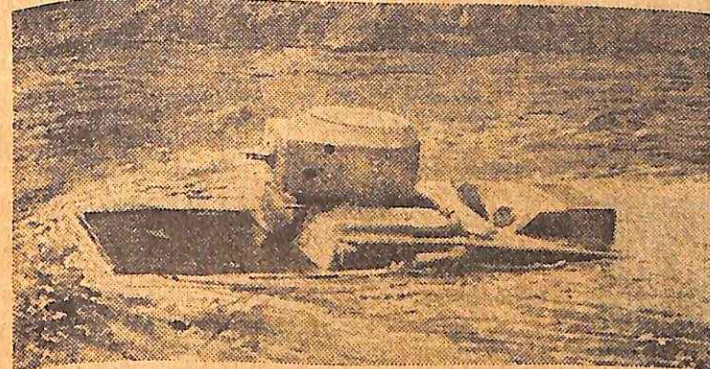
πού ἔρχεται

ΜΗΧΑΝΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

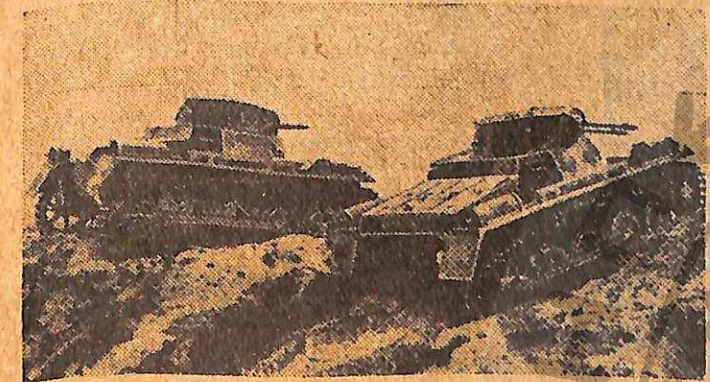
Τὰ τάνκς ἔκαναν γιὰ πρώτη φορά τὴν ἐμφάνισί τους κατὰ
τὴν διάρκειαν τοῦ Μεγάλου Πολέμου. Τὰ «ἐλάνσαρ» ἀλφινδια-
στικῶς οἱ Ἀγγλοὶ καὶ ἀμέσως τοὺς ἐμιμήθησαν οἱ ἄλλοι ἐμ-
πόλεμοι. Τὰ πρῶτα τάνκς ἔμοιαζαν μετ' ἐλάνια τεθωρακισμένα
μεγαθήρια : ἦσαν φρικωδῶς...ἀκομψα καὶ ἐκινούντο μετ' ταχύ-
τητα 5 ἕως 6 χιλιομέτρων τὴν ὥραν.

Σήμερα τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει. Τὰ τάνκς ξεπερνοῦν
τὰ ἐβδομήντα χιλιόμετρα, ἔχουν ἀρμονικώτερες γραμμὲς καὶ
περνοῦν τοὺς ποταμοὺς μετ' τὴν ἴδια εὐκολίαν πού ὑπερπηδοῦν τὰ
διάφορα ὀχυρωματικά ἔργα.

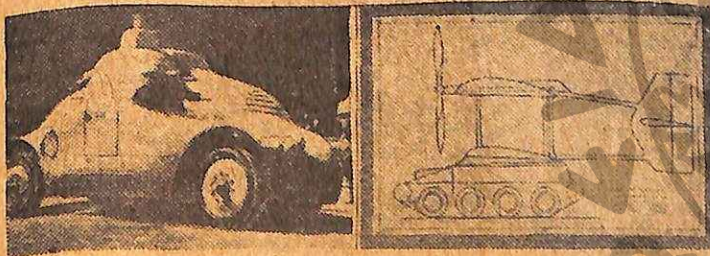
Τὰ τελευταῖα χρόνια, ὅλοι οἱ στρατοὶ τοῦ κόσμου «μηχανο-
ποιοῦνται» μετ' ὀργιστὰ ρυθμὸ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἱππικὸ, τὸ ὀ-
πίον, ὅπως εἶδαμε, τείνει νὰ ἐξαφανισθῇ τελείως, φαίνεται πῶς
καὶ τὸ πεζικὸ — τοῦλάχιστον ἔτσι ὅπως παρουσιάζεται ὑπὸ
τὴν σημερινή του μορφή — θ' ἀκολουθήσῃ τὴν ἴδια τύχη. Ἡ χα-
ρακτηριστικώτερη ἐκδήλωσις τῆς «μηχανοποιήσεως» τοῦ στρα-
τοῦ ξηρᾶς εἶναι τὰ τάνκς (ἄρματα μάχης).

Τὸ «ἀμφίβιο τάνκ». Ἐνὰ ἀπὸ τὰ προμενέστερα ὄπλα τοῦ Σοβιετικοῦ στρα-
τοῦ, ἐνῷ περὶ ἀπὸ τὴν μιὰ ὁχθὴ τοῦ Βόλγα στὴν ἄλλη.

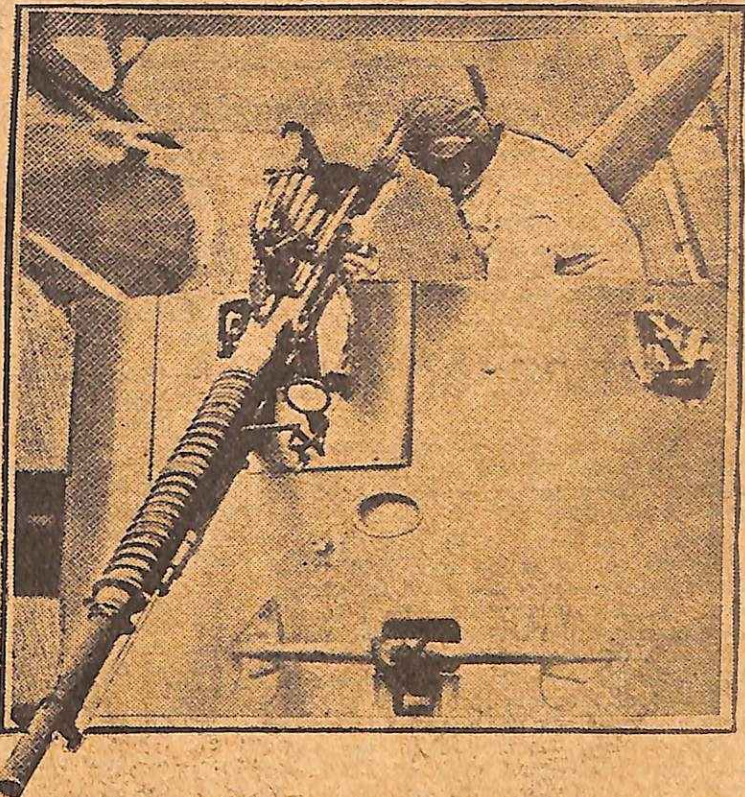

Βαρεῖα γερμανικά τάνκς, ὀπλισμένα μετ' ταχυβόλο (κανόνια) καὶ πολυβό-
λα, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τελευταίων μεγάλων γυμνασίων τοῦ Χιτλερί-
κοῦ στρατοῦ.

Τεθωρακισμένον αὐτοκίνητον τελευταίου τύπου, ἀπὸ αὐτὰ πού διαθέτει ὁ Ἀδ-
στριακὸς στρατός.

Τὸ ἀρχικὸ σχέδιον τοῦ «ἡπταμένου τάνκ», τοῦ φοβερωτέρου ὄπλου πού δὲν ἔχῃ
γνωρίσῃ ποτὲ ἡ ἀνθρωπότης, ἀκριβῶς ἔτσι ὅπως τὸ ὑπέδειξε ὁ ἐφευρέτης
τοῦ μηχανικοῦ Κρίστι στο Γενικὸ Ἐπιτελεῖο Στρατοῦ τῶν Ἡνωμένων Πο-
λιτειῶν. Φαίνεται ὅτι τὸ σχέδιον ἐνεκρίθη, ἀπολύτῃ, ὅμως, μυστικότης πε-
ριβάλλει τὴν πραγματοποίησί του.

Τὰ γιγαντιαῖα ἀτσαλένια πουλιά, πού διαθέτει ἡ ἀγγλικὴ ἀεροπορία, εἶναι
ἐφοδιασμένα μετ' ἓνα ταχυβόλο, πού μπορεῖ νὰ βάλῃ 100 βόλτες, ἀρκετὰ με-
γάλου διαμετρήματος, στὸ λεπτό

ΤΑ ΝΕΑ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

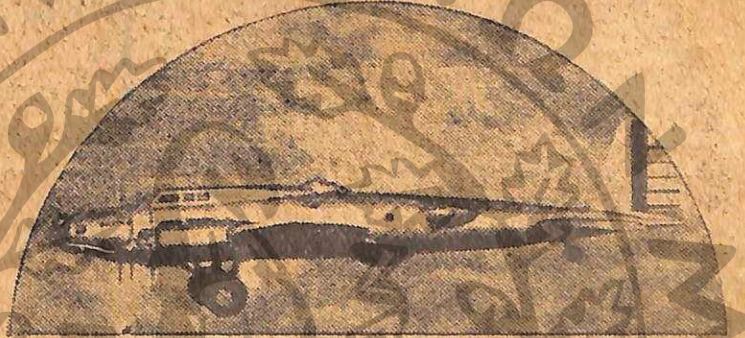
Εἶναι πιά γεγονός ἀναμφισβήτητο, ὅτι στὸν προσεχὴ πό-
λεμο, τὸν κυριώτερο ρόλο θὰ τὸν παίξουν τ' ἀεροπλάνα. Αὐτὰ
θὰ ποῦν τὴν πρώτη καὶ τὴν τελευταία λέξι.

Γι' αὐτὸ, ἀκριβῶς, ὅλα τὰ Κράτη ὀργανώνουν πυρετωδῶς
τὴν πολεμικὴ ἀεροπορία τους καὶ συνεχῶς καινοῦργια κοπά-
δια ἀτσαλένιων πουλιῶν διασχίζουν τοὺς αἰθέρας.

Ἐνας μοντέρνος ἀεροπορικὸς στρατὸς περιλαμβάνει τὴν
βοηθητικὴ καὶ τὴν ἀμυντικὴ ἀεροπορία.

Ἡ βοηθητικὴ ἀεροπορία ἐκτελεῖ τὰς ἀνάγκαις, τὶς φω-
τογραφήσεις τῶν ἐχθρικών γραμμῶν καὶ χρησιμεύει ὡς σύν-
δεσμος μεταξὺ τῶν διαφόρων σωμάτων στρατοῦ.

Ἡ ἀμυντικὴ ἀεροπορία — ἡ σπουδαιότερα — ὑποδιαιρεῖ-
ται σὲ «ἐλαφρὰν ἀεροπορίαν ἢ ἀεροπορίαν διώξεως» καὶ σὲ «βα-
ρεῖαν ἀεροπορίαν ἢ ἀεροπορίαν βομβαρδισμού».

Αὐτὸ τὸ νέο γαλλικὸ ἀεροπλάνο βομβαρδισμοῦ εἶναι ἓνα πραγματικὸν ἡπτά-
μενο φρούριο, ἱκανὸ νὰ σπείρῃ τὸν θάνατον καὶ τὴν καταστροφὴν σὲ ἔκτασι πολ-
λῶν τετραγωνικῶν χιλιομέτρων. Ἐχει τέσσαρα μοτέρ δυνάμεως 800 ἰσχύων

Τὰ νεώτερα ἀμερικανικά ἀεροπλάνα βομβαρδισμοῦ ἔχουν τρεῖς ἀσπληνέ-
ς πολυβόλων τὸ καθένα. Μία γιὰ τὴν καταδίωξι καὶ δύο γιὰ τὴν ὑποχωρήσι

ΓΙΑΤΙ;... ΔΙΟΤΙ...

Εξήγησις διαφόρων καθημερινών φαινομένων

— Γιατί το καλοκαίρι που ο ήλιος θρίσκει πιδ μακρὰ από την Γη, είναι θερμότερος από τον χειμώνα, έπου, έν τούτοις, βρίσκεται πλησιέστερα ;

Διότι τὸ καλοκαίρι ἡ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου πέφτουν κάθετα ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα τις ἀπορροφᾷ τελειότερα, ἐνῶ τὸν χειμῶνα πέφτουν πλάγια καὶ διασκορπίζονται στὴν ἀτμόσφαιρα, πού ἐξ ἄλλου κρύνει εὐκολώτερα, ἐπειδὴ ἡ νύκτες εἶναι μεγαλύτερες.

— Γιατί φουσούμε τὰ χέρια μας, ὅταν κρύνουν γιὰ νὰ τὰ ζεστάνουμε, φουσούμε ἔμως καὶ τὸ ζεστὸ φαγητό μας γιὰ νὰ τὸ κρύνουμε ;

Διότι ὅταν φουσούμε τὰ χέρια μας, ἀνοίγουμε τὸ στόμα καὶ θγάζουμε τὸν ἀέρα τῶν πνευμόνων πού εἶναι θερμότερος ἀπὸ τὰ παγωμένα χέρια μας. Ὅταν ὁ μῶς φουσούμε π.χ. τὴν ζεστὴ σούπα γιὰ νὰ τὴν κρύνουμε, τότε κλείνουμε τὸ στόμα, πιέζουμε τὸν ἀέρα πού θρίσκειται μέσα, φουσκώνοντας μάλιστα τὰ μάγουλά μας κί' ἀφήνουμε μιά μικρὴ τρυπίτσα ἀνάμεσα στὰ χεῖλη ἀπ' ὅπου διώχνουμε μὲ ὀρμὴ τὸν ἀέρα. Ὅλα αὐτὰ θὰ σκεφθῆτε δὲν ἐξηγοῦν τὸ γιὰτί κρύνει τὸ φαγητό, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ θυμηθῆτε ἢ νὰ μάθετε κάποιον νόμον τῆς φυσικῆς, τὸν ἀκόλουθο : Ὅταν σ' ἕνα δοχεῖο πιέσετε τὸν ἀέρα καὶ ἔτσι κατορθώσετε νὰ θάλετε περισσότερον ἀέρα ἀπ' ὅσον θὰ ἔμπαινε ἐν τὸ δοχεῖο ἴταν ἀνοιχτό, ὁ ἀέρας αὐτὸς θερμαίνεται, ἢ μᾶλλον τὸν ἀναγκάζετε νὰ ἀποδώσῃ τὴν θερμότητά πού ἔχει. Ἄν τὸν ἀφήσετε νὰ κρύνῃ καὶ κατόπιν ἀνοίξετε τὸ δοχεῖο, τότε ὁ ἀέρας θγαίνει μὲ ὀρμὴ καὶ ζητεῖ νὰ πάρῃ πίσω τὴν θερμότητα πού ἔδωσε ὅταν τὸν ἐπιέζατε. Ἄν λοιπὸν τὴν στιγμὴ πού θγαίνει ὀρμητικὸς ὁ ἀέρας, θάλετε ἐμπρὸς τὸ χέρι σας, θὰ αἰσθανθῆτε κρῦο, ἐπειδὴ, ἀπλούστατα, θὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ χέρι σας τὴν θερμότητα πού ζητεῖ.

Τὸ ἴδιο φαινόμενο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἀτμούς τοῦ ὕδατος. Βάλετε τὸ χέρι σας ἐπάνω ἀπὸ μιά χύτρα ὅπου θράζει νερό : Θὰ αἰσθανθῆτε θερμότητα. Ἄν ἀπεναντίας θάλετε τὸ χέρι σας ἐπάνω ἀπὸ ἀτμὸ πού θγαίνει ὀρμητικὸς ἀπὸ ἀτμολέβητα (τὸν ἀτμὸ, π.χ., πού θγάζει ἡ σειρὴν τοῦ σιδηροδρόμου ὅταν σφυρίζῃ), θὰ αἰσθανθῆτε κρῦο. Αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τὸ φύσημα τοῦ φαγητοῦ. Ὁ ἀέρας τοῦ στόματός μας πού ἀνανεώνεται συνεχῶς, ἀφαιρεῖ τὴν θερμότητα τοῦ φαγητοῦ πού κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κρύνει.

— Γιατί ὅταν φουσούμε ἐπάνω σὲ ἀναμμένα κάρβουνα, ἢ καύσις γίνεται γρηγορώτερα ;

Διότι ὅταν φουσούμε στέλνουμε ἐπάνω στὰ κάρβουνα περισσότερον ἀτμοσφαιρικό ἀέρα καὶ κατὰ συνέπειαν περισσότερο ὀξυγόνο, πού, ὅπως εἶναι γνωστό, εἶναι ἡ τροφὴ τῆς φωτιάς.

— Γιατί ἕνα πῆλινο ἢ μετάλλينو δοχεῖο, ὅταν τὸ θάλουμε ἄδειο ἐπάνω σὲ φωτιά, σπάει ἢ ραγίζει, ἐνῶ ὅταν εἶναι γεμάτο νερὸ δὲν παθαίνει τίποτε ;

Διότι στὸ γεμάτο δοχεῖο, ἡ θερμότης μεταδίδεται ἀπὸ τὰ τοιχώματα τοῦ δοχείου στὸ νερὸ πού θερμαίνεται καὶ τέλος ἐξατμίζεται. Γι' αὐτὸ μπορεῖ κανεὶς νὰ θρᾶσῃ νερὸ μέσα σὲ χάρτινο δοχεῖο καὶ στὴ φλόγα ἐνὸς κεριοῦ, χωρὶς νὰ καῖ τὸ χαρτί τοῦ δοχείου.

— Γιατί ὅταν ρίξουμε σφαῖρα μὲ πυροβόλο ἔπλο ἐπάνω σ' ἕνα τζάμι παραθύρου, τὸ τζάμι δὲν σπάει ἐντελῶς, 144 — Α. Ο. Δ. Ο.

ἀλλὰ σχηματίζεται μιά τρυπίτσα στρογγυλή, ἴση σχεδὸν μὲ τὸ μέγεθος τῆς σφαίρας ;

Διότι ἔνεκα τῆς μεγάλης ταχύτητος τῆς σφαίρας, τὰ μόρια τὰ ὁποῖα ἐγγίζει μετατοπίζονται πρὸς τὰ ἐμπρὸς μὲ τὴν ταχύτητα, ὥστε δὲν προφθαίνου νὰ μεταδώσουν τὴν κίνησιν στὰ γειτονικά μόρια.

— Γιατί τὰ τζάμια τῶν παραθύρων πού δωμάτιου μας σκεπάζονται μὲ ἀχνὸ τὸν χειμῶνα ;

Διότι ὁ ἀέρας τοῦ δωματίου μας εἶναι θερμότερος ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν ἀέρα καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγον περιέχει μεγαλύτερη ποσότητα ὕδατιν. Καθώς, λοιπὸν, ὁ ἐσωτερικὸς ἀέρας ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ ψυχρὸ τζάμι, ψυχραίνεται κί' αὐτὸς καὶ οἱ ὕδατιν, τοὺς ὁποῖους περιέχει μεταβάλλονται σὲ δρόσο πού κυλᾷ πάνω στὸ τζάμι ὅταν πάλι ὁ ἐξωτερικὸς ἀέρας γίνῃ ψυχρότερος, μεταβάλλεται σὲ ἀχνὸ (παχυν). Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ τὸ καλοκαίρι, ὅταν γεμίσουμε ἕνα ποτήρι μὲ παγωμένο νερό. Ἀμέσως στὰ ἐξωτερικὰ τοιχώματα τοῦ ποτηριοῦ παρουσιάζεται μιά ἐφίδρωσις.

— Γιατί ἡ γάτα, ὅταν πρόκειται νὰ βρεθῇ, τρίβει μὲ τὰ πόδια τῆς τ' αὐτιά της ;

Ἡ τρίξις, κατὰ κανόνα, ἀπορροφῶν εὐκόλα τὴν ὑγρασία τῆς ἀτμοσφαιρας. Καὶ ἐπειδὴ, ὅταν πρόκειται νὰ θρέξῃ, ἡ ἀτμοσφαῖρα ἔχει πολλοὺς ἀτμούς, ἡ τρίξις τῆς γάτας καθὼς τοὺς ἀπορροφῶν

τῆς προσξοῦν μιά «φαγούρα» γι' αὐτὸ καὶ ἔρνεται μὲ τὰ πόδια τῆς.

— Γιατί τ' ἀναμμένα κάρβουνα σβύνουν ὅταν τὰ ἐκθέσουμε στὶς θερμὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ;

Διότι ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀέρας, ὁ ὁποῖος συντελεῖ στὴν καύσιν δίνοντας στὴ φωτιά τὴν ἀναγκαία τροφὴ τῆς, δηλαδὴ τὸ ὀξυγόνο, μόλις ζεσταθῇ ἀπὸ τις ἡλιακὲς ἀκτίνες γίνονται ἀραιότερος. Συνεπῶς καὶ τὸ ὀξυγόνο λιγοστεύει καὶ ἔτσι τὰ κάρβουνα σβύνουν σιγά - σιγά.

— Γιατί σκεπάζοντας τὴν φωτιά μὲ στάχτη, μποροῦμε νὰ διατηρήσουμε ἐπὶ πολλὰ ὥρες τὰ κάρβουνα ἀναμμένα ;

Πρῶτον διότι ἡ στάχτη εἶναι κακὸς ἀγωγὸς τῆς θερμότητος, δηλαδὴ δὲν τὴν μεταδίδει εὐκόλα. Καὶ δεύτερον, διότι ἡ στάχτη ἐμποδίζει τὴν ἀμεση ἐπαφὴ τῶν ἀναμμένων κάρβουνων μὲ τὸν ἀτμοσφαιρικό ἀέρα, ὁ ὁποῖος συντελεῖ στὴν καύσιν μὲ τὸ ὀξυγόνο πού περιέχει.

— Γιατί τὰ σύννεφα μεταβάλλονται σὲ βροχὴ ;

Διότι τὰ σύννεφα εἶναι ὕδατιν πού

ὅταν θρεθοῦν σὲ ψυχρότερο περιβάλλον συμπυκνώνται καὶ σχηματίζουν σταγόνες βροχῆς, ἢ ὁποῖες πέφτουν πρὸς τὸ ἔδαφος ἐξ αἰτίας τοῦ θάρους τῶν.

Τὸ νερὸ πού παράγουν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὰ σύννεφα, πέφτει κατὰ σταγόνες ἐπειδὴ ἡ ἀτμόσφαιρα τὸ ὑποδιαρεῖ. Ἄν δὲν ὑπῆρχε ἀτμόσφαιρα, τὸ νερὸ τῆς βροχῆς θὰ ἔπεφτε σύσσωμο, σάν μιά μάζα.

— Γιατί τὸ νερὸ ζεσταίνεται γρηγορώτερα μέσα σ' ἕνα μαῦρο σκεῦος καὶ πολὺ πιδ δύσκολα σ' ἕνα σκεῦος λευκὸ καὶ στιλπνὸ ;

Διότι τὸ μαῦρο σκεῦος, πρὸ πάντων ὅταν εἶναι σκεπασμένο ἐξωτερικῶς μὲ καπνιά, ἀπορροφᾷ τελειότερα τὴν θερμότητα καὶ τὴν μεταδίδει ἀμέσως στὸ περιεχόμενό του. Ἐνῶ ἕνα σκεῦος λευκὸ καὶ στιλπνὸ ἀντανεκλᾷ ἕνα μεγάλο μέρος τῆς θερμότητος, ἢ ὁποῖα, μὴ μπορῶντας νὰ περάσῃ στὸ ἐσωτερικὸ καὶ νὰ ζεσταθῇ τὸ νερὸ, σκορπίζεται στὴ γύρω ἀτμόσφαιρα.

— Γιατί οἱ περιβολάρηδες προφυλάσσουν τὰ τρυφερά φυτὰ καὶ τὰ λευλούδια ἀπὸ τὸ μεγάλο κρῦο, σκεπάζοντάς τα μὲ λεπτὲς ψάδες καὶ γιὰ ποῖο λόγο τὸ κρῦο «καίει» τὰ φυτὰ ;

Διότι ἡ ψάθα ἐμποδίζει τὴν θερμότητα τῶν λουλουδιῶν νὰ μεταδοθῇ στὴν ἀτμόσφαιρα, καθὼς καὶ τὸν κρῦο ἀέρα νὰ εἰσχωρήσῃ καὶ ν' ἀφαιρέσῃ τὴν θερμότητα αὐτῇ.

Ὅταν τις χειμωνιάτικες νύχτες κἀνὴν πολὺ κρῦο καὶ ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀέρος φθάνει στὸ μηδενικὸ, ὁπότεν τὸ νερὸ μεταβάλλεται σὲ πάγο, τότε τὰ φυτὰ κινδυνεύουν νὰ καταστραφῶν καὶ πολλὰς φορές ξεραίνονται. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις οἱ κηπουροὶ συνηθίζουν νὰ λέγουν: τᾶκαψε ὁ πάγος. Στὴν πραγματικότητα, ὅμως, συμβαίνει κατὰ τὸ ἐντελὸς διαφορετικόν. Τὰ φυτὰ καὶ τὰ λουλούδια ἔχουν στὸ ἐσωτερικὸ τοὺς διάφορα ὕγρα, πού ὀνομάζουμε χυμούς. Ὅταν ἡ θερμοκρασία φθάσῃ στὸ μηδενικόν, οἱ χυμοὶ αὐτοὶ μεταβάλλονται σὲ πάγο. Ἀλλὰ, καθὼς ἔξτερε, ὅταν τὸ νερὸ μεταβάλλεται σὲ πάγο, ὁ ὄγκος τοῦ μεγαλύνῃ.

Ἡ διασταλτικὴ αὐτὴ δύναμις τοῦ νεροῦ ὅταν ἀλλάξῃ κατὰστασι εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε ἂν γεμίσετε ἕνα σιδερένιο σωλήνα μὲ νερὸ καὶ ἀφοῦ τὸν κλείσετε ἐρμητικῶς, κάνετε νὰ κατεθῇ ὁ θερμοκρασία του στὸ μηδέν, τὴν στιγμὴ πού τὸ νερὸ μεταβάλλεται σὲ πάγο, ὁ σωλήνας σπάει. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὰ λεπτοκαμωμένα λουλούδια : οἱ χυμοὶ παγώνουν, μεγαλώνουν σὲ ὄγκο καὶ σπάζουν τοὺς ἱστούς καὶ τὰ ἀγγεῖα τοῦ φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ξεραίνεται καὶ πεθαίνει.

★

Ἀλήθειες

— Ὁ ἄνθρωπος ἔχει δυὸ αὐτιά καὶ ἕνα στόμα γιὰ νὰ ἀκούῃ πολλὰ καὶ νὰ λέῃ λίγα.

— Ἐπίσης ὁ Θεὸς ἔδωκε στὸν ἄνθρωπο δυὸ μάτια καὶ ἕνα στόμα γιὰ νὰ βλέπῃ πολλὰ, ἀλλὰ νὰ μὴ λέῃ πολλὰ.

— Νὰ θυμάσαι πάντοτε τὸ παρελθὸν διὰ νὰ κερδίσῃς τὸ μέλλον.

— Ἡ ἐκτίμησις ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὴν διασημότητα, ἢ ὑπόληψις ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὴν φήμη καὶ ἡ τιμὴ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὴν δόξα.

— Τὴν ἀπρέπεια δὲν τὴν ἀνέχεται οὔτε ἡ φύλα.

— Ἡ θάσις τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ὀλιγάρκεια.

— Ἡ σύνεσις καὶ ἡ σιωπὴ τροφοδοῦν τὴν φύλα.

— Καὶ ὁ νέος καὶ ὁ γέρος πρέπει νὰ περιποιητὰν τὸν ἑαυτὸν του διὰ νὰ ἀρέσῃ.

— Αἱ ὀψηλαὶ θέσεις ὀμοιάζουν μὲ τις κορφές τῶν βουνῶν.

ΛΑΘΓΡΑΦΙΑ

Οἱ ἔθνικοι ὕμνοι τῶν διαφόρων λαῶν

Τί εἶναι ἔθνικὸς ὕμνος ;

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα εἶναι ἕνα τραγοῦδι, πού ἀναβλύζει ἀπὸ τὰ στήθη ἐνὸς λαοῦ σὲ στιγμὲς μεγάλης ψυχικῆς διεγέρσεως καὶ ἐκφράζει τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα του. Τὸ τραγοῦδι αὐτό, πού τὸ γεννᾷ ἡ βαθύτερη ἐσωτερικὴ διεγερσις ἐνὸς λαοῦ, δὲν μπορεῖ, βέβαια, νὰ νομοθετηθῇ μὲ ἕνα διάταγμα τοῦ Ὑπουργείου. Ἀνθρώποι τοῦ λαοῦ αὐθόρμητα τραγουδᾶνε δὲι τοὺς υποβάλλει ἡ συγκίνησις τῆς στιγμῆς. Γι' αὐτὸν τὸν λόγον χάρες μὲ πλουσιώτατη ἱστορία σπάνια ἔχουν ἕνα μόνον ἔθνικον ὕμνον, πού νὰ ἐπικρατῇ σ' ὅλες τις ἐποχές — ἐκτὸς ἂν ἰδιαίτεροι λόγοι συνετέλεσαν σ' αὐτό.

Ἡ χώρα πού ἔχει τὴν ἀρχαιότερη ἱστορία, ἡ Κίνα, μεταμορφώθηκε ἀπὸ Αὐτοκρατορία σὲ μιά νεαρὰ Δημοκρατία μέσα ἀπὸ τὴ θύελλα συγκλονιστικῶν ἐθνικῶν περιπετειῶν. Ἡ Κινεζικὴ Δημοκρατία σήμερα πολὺ δύσκολα ἀντιμετωπίζει τὸν κίνδυνον μιάς ἐσωτερικῆς καταρρέσεως. Ἐξ ἄλλου ἔχει σχηματισθῇ στὰ ἐνδότερά της μιά Κομμουνιστικὴ Δημοκρατία, πού περιλαμβάνει περισσότερα ἀπὸ 80.000.000 κατοίκους. Ἀπ' ἐξῆς τὴν πιέζει ἡ Ἰαπωνία, τὰ γειτονικά της κράτη βρίσκονται σὲ διαρκεῖς ἀνταρτίες καὶ ὅλη ἡ Κίνα κατασπαράσσεται ἀκόμη ἀπὸ ἀτελείωτους ἐμφυλίους πολέμους. Γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους ἀκριβῶς ὁ ἔθνικὸς ὕμνος τῶν Κινέζων ἐκφράζει τὸν διακαῆ πόθο καὶ τὸ ἀσύλληπτο ὄνειρό τους : Ὁ Βασίλειο τοῦ Χρυσοῦ Μόσχου ἄς ὑψωθῇ πανίσχυρο στὸν κόσμον !

Αἰθιοπικὸς ὕμνος

Τὸ δεύτερο κατὰ σειράν ἀρχαιότητος μεγάλο κράτος τῆς πλανήτου μας εἶναι ἡ Αἰθιοπικὴ Αὐτοκρατορία. Ἐδῶ βασιλεύουν οἱ μακρυνοὶ ἀπόγονοι μιάς δυναστείας, πού τὴν ἀπώτερη καταγωγὴν τοὺς τὴν ἔλκουν ἀπὸ ἕνα παιδί τοῦ Σαλομῶντος καὶ ἀπὸ τῆς Βασίλισσας τοῦ Σαββά. Ὅποιος γνωρίζει καλὰ τὴν Ἀνατολή, αὐτὸς ἔρειε ὅτι ὁ σπουδαίτερος διαμεσολαθῆτης μεταξὺ κοφτανιμένων, κατατρεγμένων, ἔξιο Ἀρμένιοι. Ἐνας ἀπόγονος τοῦ μουσικοδιδάσκαλος τῆς Ἀντις ἐτόνισε στὰ 1926 τὸν ἔθνικὸ ὕμνον τῆς Αἰθιοπίας, ἕνα εἶδος πολεμικοῦ ἐμβατηρίου.

Ἰαπωνικὸς ὕμνος

Καὶ τῆς Ἰαπωνίας ὁ ἔθνικὸς ὕμνος φανερώνει τὴν ἰδιαίτερη θέσιν τῆς μέσα στὴν ἱστορία καὶ τὸ μεγάλο τῆς ἱστορικὸ παρελθόν. Ὁ ὕμνος αὐτὸς γεννήθηκε μαζὶ μὲ τοὺς παμπάλαιους σκοποὺς, πού ἡ πρώτη τους ἀρχὴ φθάνει ἔως τὸ 900 μ. Χ. Ὁ ὕμνος ὀνομάζεται «Κίμι-Γκάγιο» καὶ σὲ ἐπίσημο τελετουργικὸ τόνο καλεῖ τοὺς Ἰάπωνας «στὴ μεγάλη θυσία». Ὅπως ἦταν ἐπόμενο γιὰ τὴν Ἰαπωνία, μιλεῖ κυρίως γιὰ τὰ κατορθώματα τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας. Ἐτονίσθηκε μουσικὰ ἀπὸ τὸν Χιαγασί Χιρονόκαμι. Ὑστερα διεσκεύασε τὸν ὕμνον Ὁ Φράνσις Ἐκκερτ πού γεννήθηκε στὴ Σιλεσία τὸ 1852, ἔζησε ὡς μουσικοδιδάσκαλος στὸ Τόκιο καὶ πέθανε τὸ 1916 στὴ Σελούλ, τὴν πρωτεύουσα τῆς

Κορέας. Ὁ Ἰαπωνικὸς ὕμνος εἶναι μιά σύντομη ἐκκλησις, γεμάτη ἀπὸ μυστικοπαθὴ ἐγκώμια πρὸς τὴν μοῖρα τῆς ἀνθρωπότητος, ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀπὸ ἡρωικὸ παλμό. Ἡ γενεσις τοῦ ὕμνου δείχνει τὸ δρόμο τῆς Ἰαπωνίας ἀπὸ τοὺς πανάρχαιους χρόνους ἕως τὴν ἐποχὴ πού ἡ Ἰαπωνία ἠσπάσθη τὸν Δυτικὸ πολιτισμό.

ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΚΟΣ ὙΜΝΟΣ

Τὸ νεαρὸ κράτος τῆς Γιουγκοσλαβίας φανερώνει ὀλόκληρη τὴν παρὰδλην πολιτικὴν του συγκρότησιν στὸν ἔθνικόν του ὕμνον. Ὁ πρῶτος στίχος ἀντιστοιχεῖ στὸν παλαιὸν σερβο-«Θεὰ τῆς Δικαιοσύνης Ἐσὺ πού φυλάς...»

Στιχογραφήθηκε στὰ 1872. Ἡ δεύτερη στροφὴ περιέχει τὸν κροατικὸ ὕμνον καὶ λέγει : «Ἡ ὁμορφὴ, γλυκειὰ πατρίδα μας...» Ὡς τρίτη στροφὴ ἀκολουθεῖ ὁ σλοβενικὸς ὕμνος : «Ἐμπρὸς, ἐμπρὸς ! Ἀθάβορο τῆς Δόξας !» καὶ τελειώνει πάλι μὲ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ παλαιοσερβικοῦ ὕμνου. Ἐτοὶ ὁ γιουγκοσλαβικὸς ὕμνος κάνει δλους τοὺς λαοὺς τῆς νέας Γιουγκοσλαβίας νὰ ἐκφράξῃ ὁ καθένας τὴν ψυχὴν του.

Ἰσπανικὸς ὕμνος

Στὰ 1770 ἐσπούδαζε τὴν πολεμικὴν τέχνην στὸ Βερολίνο ὁ Ἰσπανὸς μεγιστὰν Κόμης Ἀράντα. Ὁ Φρειδερίκος ὁ Μέγας τοῦ ἔδωκε, ὅταν ἐτελείωσε τις σπουδὰς του, ὡς δῶρο προαρισμένο γιὰ τὸν Βασίλεα τῆς Ἰσπανίας Κάρολο τὸν 3ο ἕνα ἐμβατήριο, πού ὕστερα ἔγινε ἔθνικὸς ὕμνος τῶν Ἰσπανῶν μὲ τὸ ὄνομα «Μάρσια ρεάλ». Ἡ μουσικὴ του δείχνει τὴν πρῶσική του καταγωγὴ.

Ἰταλικὸς ὕμνος

Καὶ τῆς Ἰταλίας ὁ ἔθνικὸς ὕμνος ἔμοιαζε ἀρχικῶς μὲ τὸ «Μάρσια ρεάλ». Ἀφ' ὅτου ὅμως ἐκυριάρχησε ὁ Μουσσολίνι, δίπλα στὸν παλαιὸν ἔθνικὸ ὕμνον οἱ Ἰταλοὶ τραγοῦδουν καὶ τὴν περίφημη «Τζιοβινέτσα», τὸ μαχητικὸ ἐμβατήριο τῶν φασιστῶν.

Βουλγαρικὸς ὕμνος

Ἀπὸ πού τηγάσουν οἱ μελωδίες τῶν ἔθνικῶν ὕμνων; Γεννῶνται μ' ἕνα πολὺ ἁπλὸν τρόπο καὶ αἰχμαλωτίζουν ἔξαφνα τὴν ἀκοὴ ἐνὸς λαοῦ.

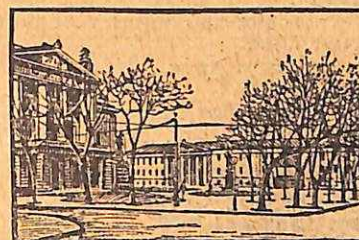
Ὅταν ἡ βαυαρικὴ περαρχία τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ, στὰ 1917, εἶχε σταλῇ κατὰ τῆς Ρουμανίας, ἕνας ὑπαξιωματικὸς ἀνήγγειλε μιά μέρα στὴν διοίκησιν τοῦ 15ου Ἐφεδρικοῦ Συντάγματος τῆς Μεραρχίας : «Κύριε ἀντισυνταγματάρχα, μέσα στὸ δάσος εἶναι κατὰ παράξιν οἱ ἀνθρώποι. Δὲν καταλάβαινα τὴ γλῶσσά τους, μὰ τί τραγοῦδανε, τὸ νοιώθω». Ὁ ἀντισυνταγματάρχης κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ρώτησε : «Τί τραγοῦδανε λοιπὸν ;» «Σὺ ἀνερπᾶνε οἱ φατᾶροι μὲς ἀπὸ τὴν πόλιν μας...» Ἀπεδείχθη ὅτι τὸ γερμανικὸν στρατεῖμα εἶχεν ἔλθει

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ θὰ μιλήσουμε καὶ γιὰ τὰ ἄλλα Ἔθνη.

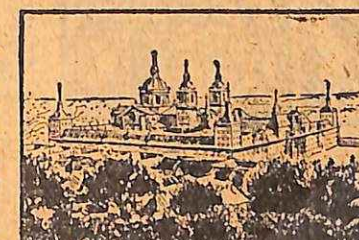
Α. Ο. Δ. Ο. — 105

Βελιγράδιον : Τὰ Παλαιὰ Ἀνάκτορα.

Ὀσλο : Ἐθν. Θέατρον - Πανεπιστήμιον

Μαδρίτη : Τὸ Ἐσκουριάλ.

Βέρνη : Τὸ Δημαρχεῖον.

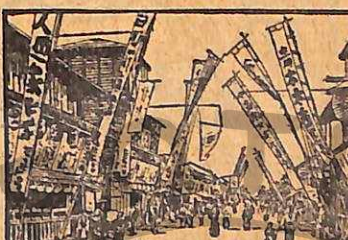
Σόφια : Τὸ Θέατρον.

Πεκίνον : Ὁ Ναὸς τοῦ Οὐρανοῦ.

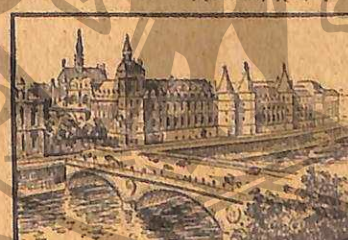
Βιέννη : Πλατεῖα Μαρίας Θηρεσίας.

Τόκιο : Ἡ ὁδὸς Θεάτρου.

Λονδίνον : Ἡ Γέφυρα τῆς Τουρ.

Παρίσι : Τὸ Δικαστήριον

‘Ο φθονερὸς γιατρός

“Ενα βουλγαρικό παραμύθι

Μιά φορά κι’ έναν καιρό ζούσε ένας αυτοκράτορας. ‘Ο αὐτοκράτορας αὐτὸς εἶχε στὴν ὑπηρεσία του ἕνα γιατρό, πού ἤ-
τανε πολὺ σοφός, ἀλλὰ καὶ πολὺ ζηλιάρης συνάμα. Φαντασθῆ-
τε ὅτι κρατοῦσε γιὰ τὸν αὐτὸ τοῦ ὅλες τὲς γνώσεις τῆς ἐπιστή-
μης καὶ ἀπὸ φέβο μὴ τοῦ μωγγὸ παιδὶ σκέφθηκε :

“Εκεῖνη τὴν ἐποχὴ γύριζε τὶς χώρες, ζητώντας τὴν τύχη
του, ἕνα ἔξυπνο παλληκάρι, πού ἔκανε τὸν μωγγό. Τὸ παλ-
ληκάρι ἔφθασε καὶ στὴν πολιτεία ὅπου ζούσε ὁ σοφὸς γιατρός.
Μόλις ὁ γιατρός εἶδε τὸ μωγγὸ παιδὶ σκέφθηκε :

“Νὰ ἕνας θεοβὸς γιὰ μένα ! Κι’ ἂν ἀκόμα μάθῃ τὴν τέ-
χνη μου, δὲν θὰ μπορῇ νὰ μὲ παραγγί, ἀφοῦ εἶναι μωγγός.»
Κι’ ἔτσι κράτησε κοντὰ τοῦ τοῦ μωγγὸ παλληκάρι.

Τὸ παλληκάρι ἔμεινε στὴν ὑπηρεσία του ἑπτὰ ὀλόκληρα
χρόνια καὶ σ’ αὐτὰ κανένας δὲν ἀντελήφθηκε ὅτι μποροῦσε
νὰ μιλήσῃ. ‘Ο γιατρός τοῦ ἔλεγε ὅλα τὰ μυστικά του κι’ ἔτσι
ἔμαθε τὴν τέχνη σὺν κι’ αὐτὸν καὶ καλύτερα ἀκόμη.

Ἀπὸ καιρὸ ἡ κόρη τοῦ Αυτοκράτορα ὑπέφερε ἀπὸ
πονοκεφάλους. Καὶ ὁ αὐτοκράτορας διέταξε τὸν γιατρὸ νὰ
μεταχειρισθῇ ὅλες τὶς σοφίες του γιὰ νὰ γιατρέψῃ τὴν βασιλο-
πούλα. ‘Ο γιατρός ὅμως ἀπάντησε :

— “Ἀρχοντά μου, ἡ ἀρρώστια τῆς κόρης σου εἶναι πολὺ
κακία. “Ενα ἀκόμα γιατρικὸ μᾶς μένει κι’ αὐτὸ θὰ τὸ δοκιμά-
σω. Ἀλλὰ εἶναι φοβερό. Μπορεῖ καὶ νὰ πεθάνῃ ἡ κοπέλλα.
Γι’ αὐτὸ θὰ μοῦ δώσῃς γραφτὴ ἐντολὴ καὶ θὰ μοῦ λὲς ὅτι δὲν
θὰ μὲ σκοτώσῃς — ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ — κι’ ἂν ἀκόμα πεθάνῃ ἡ
κόρη σου. Τότε μόνον θ’ ἀποφα-
σίσω νὰ δοκιμάσω καὶ τὸ τελευ-
ταῖο γιατρικόν.

‘Ο αὐτοκράτορας ρώτησε τὴν
βασιλοπούλα κι’ αὐτὴ ἀπάντησε :
— “Ἄς γίνῃ ὅ,τι θέλῃ. “Ἄς πε-
θάνω ἢ ἄς ζήσω. Δὲν μπορῶ
πέρασσοτερό νὰ ὑποφέρω τοὺς
πόνους.

Κι’ ἔτσι δόθηκε ἡ ἀδεία στὸν
γιατρὸ. Κι’ αὐτὸς κλειδωθῆκε μὲ
τὴν βασιλοπούλα σ’ ἕνα δωμάτιο,
χωρὶς νὰ πάρῃ κατὶ τὸν τὸν
βοηθὸ του. Ἀλλὰ ὁ μωγγὸς
βοηθὸς πού ἤθελε νὰ ξέρῃ ὅλα
τὰ μυστικά τῆς γιατρικῆς, ἀνέ-
θηκε, χωρὶς νὰ τὸν ἦ κανένας,
στὸ πατάρι καὶ κούταξε.

‘Ο γιατρός εἶχε ἐκπλᾶσει τὴν ἄρρωστη βασιλοπούλα ἀ-
πάνω σ’ ἕνα τραπέζι, ἀφοῦ τὴν ἔδεσε σφιχτὰ, τὴν ἀποκοίμησε
καὶ τῆς ἀνοίξε τὸ κεφάλι ἀκριβῶς στὸ μέτωπο. Κι’ ἐκεῖ μέσα
ὁ γιατρός βρῆκε ἕνα μεγάλο ζουζούνι πού ἦτανε στριμωγμένο
μέσα στὸ μυαλὸ τῆς βασιλοπούλας. Κατατρομαγμένος ὁ για-
τρός πήρε ἐμέσῃς τὴν τοιμπίδα, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ τραβῇ
ἔξω τὸ ζουζούνι. Μονομιάς ὅμως ἀκούσθηκε ἀπὸ τὴν σκεπὴ
ἀπάνω μιά φωνή :

— Μὴ, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! Μὴ τραβᾷς τὸ ζουζούνι μὲ τὴν
τοιμπίδα ! Θὰ σκίσῃς τὸ μυαλὸ καὶ ἡ κοπέλλα θὰ πεθάνῃ !
Κάψε μιά θελόνα καὶ σούβλις τὸ ζουζούνι. Θὰ φοφήσῃ μόνο
του καὶ δὲν θὰ καταστραφῇ τὸ μυαλόν.

‘Ο γιατρός κατάλαβε ὅτι ἡ φωνὴ ἐκεῖνη ἡ ἀγνωστὴ εἶχε
ἀπόλυτα δίκαιον καὶ ἔκανε ὅπως τὸν πρόσταξε. Κατόπιν ἔκλει-
σε πάλι τὴν πληγὴ κι’ ἔδεσε τὸ κεφάλι τῆς βασιλοπούλας.

“Ὅταν ξύπνησε ἡ βασιλοπούλα κατάλαβε ἀμέσῃς ὅτι οἱ
πόνον εἶχαν λιγιστέψει καὶ δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ καλά.

Καὶ ὁ αὐτοκράτορας φώναξε μόλις γιατρεύθηκε τὸν γιατρὸ
καὶ τὸν ρώτησε :

— Τί ἐμοῖθι βέλεις γιὰ τὸ καλὸ πού ἔκανες στὴν κόρη
μου ;

‘Ο ζηλιάρης γιατρός ἀπάντησε :

— Ζητῶ μόνο νὰ σκοτώσῃς τὸν μωγγὸ τὸ παλληκάρι,
τὸν βοηθὸ μου.

‘Ο αὐτοκράτορας σ’ αὐτὸ τὸ ἀκουσμα παραξευεύτηκε καὶ
εἶπε στὸν γιατρὸ :

— Ζήτη κατὶ ἄλλο, ἀλλὰ ὄχι αὐτό. Δὲν
μπορῶ νὰ καταλάβω, γιὰτί θέλεις νὰ σκο-
τώσω τὸν βοηθὸ σου.

‘Ο γιατρός ὅμως ἦταν ἀνένδοτος καὶ ἐπέ-
μενε πάνω σ’ αὐτὸ πού ζήτησε.

Τότε ὁ αὐτοκράτορας διέταξε νὰ φωνά-
ξουν τὸ παλληκάρι μπροστὰ του.

“Ὅταν ἔφθασε τὸ παλληκάρι, ὁ αὐτοκρά-
τορας τοῦ εἶπε ὅτι ὁ γιατρός ζήτησε ὡς χά-
ρι πού γιάτρεψε τὴν κόρη του τὸν θάνατό του.

Τότε τὸ παλληκάρι μίλησε στὸν αὐτοκράτορα καὶ τοῦ
εἶπε :

— “Ἀρχοντά μου, βλέπω ὅτι μὲ λυπᾶσαι καὶ δὲ θέλεις νὰ
μοῦ κάνῃς κακόν, ἀλλὰ ὁ γιατρός ἐπιμένει στὸν θάνατό μου.
Δώσε διαταγὴ νὰ μὲ φαρμακώσῃ μόνος του κι’ ἂν δὲν πεθάνω
τὴν ἡμέρα πού θὰ ὀρίσῃ αὐτός, τότε νὰ ἐτοιμάσω ἐγὼ γι’ αὐ-
τὸν ἕνα δηλητήριο, νὰ τοῦ ὀρίσω σὲ πόσο καιρὸ πρέπει νὰ πε-
θάνῃ καὶ θὰ δοῦμε τότε ἂν θὰ μπορέσῃ νὰ σωθῇ.

‘Ο αὐτοκράτορας ἐξαφίστηκε ἀκούγοντας τὸν μωγγὸ νὰ
μιλά, ἀφοῦ κι’ αὐτός, ὅπως καὶ ὁ γιατρός νόμιζε ὅτι ἦταν
πραγματικὰ μωγγός. “Εμεινε ὅμως σύμφωνος καὶ γιὰτί δὲν
ἤθελε νὰ σκοτωθῇ τὸ παλληκάρι, τώρα πού τὸ εἶδε νὰ μιλά καὶ
γιὰτί ἔτσι θὰ φαινότανε ποῖος ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶναι ὁ καλύτερος
γιατρός γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ κοντὰ του.

Μόλις ὁ αὐτοκράτορας ἔδωσε τὴ διαταγὴ, ὁ γιατρός ἔφυ-
γε, πήγε σπῆτι τοῦ καὶ ἔφερε τὸ πῶς δυνατό δηλητήριο πού ἤξε-
ρε καὶ τὸ ἔδωσε στὸν βοηθὸ του νὰ τὸ πῇ.

Τὸ παλληκάρι χωρὶς νὰ πῇ τίποτα, μπροστὰ στὰ μάτια
τοῦ αὐτοκράτορα ἤπια τὸ δηλητήριο. “Επειτα ρώτησε τὸν
γιατρὸ :

— Τώρα πού πήρα τὸ δηλητήριο πόσες ὥρες μοῦ δίνεις
γιὰ νὰ ζήσω ;

Καὶ ὁ γιατρός, θέβαιος ὅτι θὰ πεθάνῃ τὸ παλληκάρι, τοῦ
ἀπάντησε :

— Μόνο ἑπτὰ ὥρες !
Τὸ παλληκάρι, ὅμως, πού εἶχε πάρει ἀπὸ πρὶν ἄλλο για-
τρικόν, πού λιγώσκει τὴν δύνα-
μι τοῦ δηλητηρίου πού τοῦ εἶχε
δώσει ὁ γιατρός, ἔφυγε.

Μόλις περάσανε ἡ ἑπτὰ ὥρες
καὶ μὲ ἀγωνία ὁ αὐτοκράτορας
περίμενε τὸ ἀποτέλεσμα, παρου-
σιάσθηκε γερὸς καὶ χαρούμενος
μπροστὰ στοὺς δυὸ καὶ γυρίζον-
τας στὸν αὐτοκράτορα τοῦ εἶπε :

— Τώρα, ἄρχοντά μου, εἶναι ἡ
δική μου ἡ σειρά νὰ ἐτοιμάσω
τὸ δηλητήριο γιὰ τὸ δάσκαλό
μου. Σὲ παρακαλῶ, λοιπόν, νὰ
διατάξῃς στὸν ντελάλη σου νὰ
φωνάξῃ νὰ μὴ θυγῇ κανένας ἀπὸ
τοὺς ὑπηκόους σου ἔξω ἀπὸ τὸ
σπίτι τοῦ τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς
νύχτες. Τὸ δηλητήριο πού θὰ ἐτοιμάσω εἶναι τόσο δυνατό,
πού ὅταν θρᾷξῃ ἀπὸ τοὺς ἀτμούς του πέφτουν καὶ τὰ πουλιὰ
ἀκόμη ἀπὸ τὰ δέντρα.

“Ἦρθε ἡ τετάρτη ἡμέρα καὶ τὸ παλληκάρι παρουσιάσθηκε
πάλι στὸν αὐτοκράτορα καὶ μπρὸς στὰ μάτια τοῦ ἔβαλε σ’ ἕνα
μπουκαλάκι λίγο νερό. Κατόπιν παρεκάλεσε τὸν αὐτοκράτο-
ρα νὰ δώσῃ ἐντολὴ νὰ ἔρθῃ καὶ ὁ γιατρός, ὁ δάσκαλός του.

Μόλις ἔφθασε ὁ γιατρός, τὸ παλληκάρι τοῦδεῖξε τὸ μπου-
καλάκι μὲ τὸ γιατρικόν καὶ ὁ γιατρός τὸν ρώτησε :

— Πόσες ὥρες θὰ ζήσω ἀφοῦ πῶς τὸ γιατρικόν ;

Καὶ τὸ παλληκάρι ἀπάντησε :

— Μόλις πιάσῃς τὸ μπουκαλάκι θὰ πεθάνῃ !

‘Ο ζηλιάρης γιατρός πλησίασε τὸ παλληκάρι καὶ δὲν πρό-
φθασε καλὰ - καλὰ νὰ ἀγγίξῃ τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ δηλητήριο
κι’ ἔπεσε χάμα πεθαμένος !

Τότε ὁ αὐτοκράτορας κατάλαβε τὴν ἀξία τοῦ παλληκαριοῦ.
Κι’ ἔτσι τὸ παλληκάρι βρῆκε τὴν τύχη του, ἔγινε ὁ γιατρός
τοῦ αὐτοκράτορα, ἐγιάτρευε ὅλο τὸν κοσμάκη κι’ ἔζησαν κι’
αὐτοὶ καλὰ κι’ ἐμεῖς καλύτερα.

Μετάφρασις : ΦΟΝΗΣ ΖΩ.Ι.ΤΟΠΟΥΛΟΥ

★

Τὸ Α. Ο. Δ. Ο. μὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον θὰ παρακολου-
θῇ τὴν λαογραφία, ὅχι μόνον τῆς Χώρας μας, ἀλλὰ καὶ ὅλων
τῶν ἄλλων λαῶν, κυρίως δὲ τῶν γειτονικῶν μας. Σὲ κάθε τεύ-
χος τῆς μηνιαίας ἐκδόσεώς μας, ἐκτὸς τῆς ἄλλης σχετικῆς ὁ-
λης, θὰ δημοσιεύεται κι’ ἕνα λαϊκὸ παραμῦθι,
ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα κάθε λαοῦ. “Ἡ
σελίς αὕτη, ἔτσι, θὰ μπορῇ νὰ διαβασθῇ εὐχά-
ριστα κι’ ἀπὸ τὰ παιδιά, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς
μεγάλους — ὅσοι θέλουν μέσα ἀπ’ τὰ παρα-
μῦθια τῶν διαφόρων λαῶν νὰ εἰσδύσουν στὴν
ψυχολογία τους.

“Ἡ θινιέτες πού στολίζουν τὴν σελίδα μας,
εἶναι πιστὲς ἀντιγραφές λαϊκῶν Βαλκανικῶν
μοτίβων.

Τὴν Καθαρὰ Δευτέρα σὲ πολλὰ χωριά
τὰ παιδιά δὲν τρῶνε τίποτα, «γιὰ νὰ βρι-
σκουν τὶς φωνῆς τῶν πουλιῶν». Ἐπίσης
δὲν τρῶνε κι’ ἡ γρηῃς «γιὰ τὴν ψυχὴ
τους». Οἱ δὲ παπᾶδες σὲ πολλὰ μέρη δὲν
τρῶνε τίποτα καὶ τὶς τρεῖς πρώτες μέρες
τῆς Μεγάλης Σαρακοστής, ἡ τρῶνε τρεῖς
σῦκα τὴν ἡμέρα μονάχα — ἐξ οὗ καὶ ἡ
παροιμία : «‘Ὅσα ἀγροικαίει ὁ παπᾶς τὲ
τρίμερο, κακὴ τυρινὴ τοῦ πάει».

Σὲ ἄλλα μέρη, τοῦναντίον, ὅπως στὴν
“Ηλεία π.χ., τὴν Καθαρὰ Δευτέρα γίνετα
μεγάλον γλέντι μὲ τραγούδια καὶ χορό,
ἀπ’ τὸ ὅποιον δὲν λείπουν κι’ οἱ παπᾶδες.
ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΛΑΪΚΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Τὴν Δευτέρα δὲν κάνει νὰ κόβῃ κανεὶς
τὰ νύχια του, λὲν ἡ γρηῃς, τὴν Τρίτῃ
«τὴν καταραμένην» δὲν κάνει ν’ ἀρχίσῃ κα-
μὴ ἐργασία καὶ πρὸ πάντων δὲν κάνει
νὰ ξεκινᾷ κανεὶς γιὰ ταξίδι. Τὸ Σάββατο,

δὲν κάνει νὰ σοῦ κόψουν καινούργια
ροῦχα.

“Αλλοῖμονο σὲ ὅποιον τύχῃ νὰ κόψῃ μὲ
τὸ σουγιά σῦκο καὶ τὸν δὴ ἡ κυρά τῆς
σουκιάς. Θ’ ἀκούσῃ τὸν ἀναβαλλόμενο. Για-
τί στὰ περισσότερα χωριά μὲ πιστεύουν
ὅτι στὸ ἔξῃς θὰ σκουληκιάξουν τὰ σῦκα
ἐκείνης τῆς σουκιάς.

Σὲ πολλὰ χωριά ἔχουν ἕναν πρωτότυ-
πο τρόπο γιὰ νὰ διακρίνουν ἂν εἶναι ἀρ-
σενικὰ ἢ θηλυκὰ τὰ κοτόπουλα μόλις
βγοῦν ἀπὸ τὸ αὐγό: Πάνουν τὸ κοτόπου-
λο ἀπὸ τὴν οὐρὰ του καὶ τὸ σέρονουν λέ-
γοντας τρεῖς φορές: «ἂν εἶσαι κόκορας νὰ
φᾶς τὴν οὐρὰ σου κι’ ἂν εἶσαι κότα νὰ
αὐτό, τότε, ταμπάει ἐξάπαντος ἡ τὴν οὐ-
ρὰ του ἢ τὰ φτερά του» καὶ ἂν μὲν κἀν
τὸ πρῶτον, σημαίνει ὅτι εἶναι κόκορας, ἂν
δὲ κἀν τὸ δεύτερον, εἶναι κότα!
Στὴν “Ηλεία οἱ γυναῖκες πιστεύουν ὅτι

ὅσα ροῦχα πλυθοῦν ἀκριβῶς τὴν νύχτα
πού εἶναι πανσέληνος, λυάνουν ἀμέσῃς!
“Ὅταν ὁ κομπάρσος θέλῃ νὰ τοῦ μοιά-
σῃ ὁ βαφτισμιὸς του, τὸν... φτύνει στὸ
στόμα.

Τὰ παιδιά, ὅταν τύχῃ καὶ δοῦν σὲ καμ-
μὰ φῶλῃα αὐγὰ πουλιῶν, τὰ λένε «λιβα-
ράκια», γιὰτί πιστεύουν πὼς ἂν τὰ πούν
μὲ τὴν ὀνομασία τους, θὰ... τ’ ἀκούσῃ τὸ
φίδι καὶ θὰ πᾶρῃ νὰ τὰ φάῃ!

Στὴν ἔγκυον γυναῖκα δίνουν εὐχαρί-
στως ὅ,τι ἰδῇ καὶ λιχουδεύσῃ, γιὰτί νομί-
ζουν ὅτι ἐκεῖνο πού τῆς δίδουν μεταφέρε-
ται αὐτοῦσιον στὸ στόμα τοῦ κοσφορομέ-
νου ἐμβρύου. “Ἡ συνήθεια προήλθε ἀπὸ
τὸ ὅτι κάποτε ἕνας πασὰς διέταξε νὰ σφά-
ξουν μιά γυναῖκα ἐπειδὴ ὁ ὑπηρέτης του
τῆς εἶχε δώσει νὰ φάῃ ἕνα τσαμπὶ σαφύ-
λι, πού ἦταν προωρισμένον γι’ αὐτόν. “Ε,
μόλις τὴν ἔσφαξαν, τὸ τσαμπὶ βρέθηκε
στὸ στόμα τοῦ ἐμβρύου!

ΛΑΪΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΙΟ

Γιὰ κάθε μῆνα ὁ λαὸς ἔχει τὶς παροι-
μίες του, πού ἀποτελοῦν, σχεδὸν πάντοτε,
ἀκριβῆς καὶ ἀσφαλῆστατες παρατηρή-
σεις, σχετικῶς μὲ τὴν κατάστασιν τῆς ἀ-
τμοσφαιρᾶς καὶ τὴν ἐπιδρασίαν τῆς στὴν
γεωργία. Σ’ αὐτὸ τὸ φύλλον δημοσιεύο-
με ὅσες παροιμίες ἀναφέρονται στὸ μῆ-
να Ἀπρίλιον.

“Ὁ Ἀπρίλης κι’ ἂν χιονίσῃ,
καλοκαίρι θὰ μυρίσῃ.

★
Στῶν ἀμαρτωλῶν τὴ χώρα
τὸ Μαγιάπριλον χιονίζει.

★
“Ὅλο τὸ Μάρτη φύλαγε
καὶ τὸν Ἀπρίλ ὡς τὶς δώδεκα.
ἢ, ἀλλοιῶτικα:

“Ὅλο τὸν Μάρτη φύλαγε καὶ τ’ Ἀπριλιοῦ
(τὶς δέκα,

ἀκόμη καὶ τὶς δεκαοχτῶ.
Πέρονικα μώφῃς στ’ αὐτό.

Δηλαδή ὡς τὴν ἐποχὴ αὕτη, ὁ καιρὸς
εἶναι εὐμετάβλητος καὶ ὑπάρχουν πιθαν-
νότητες νὰ πιάσῃ τέτοια κακοκαιρία καὶ
τόσο δυνατό κρύον, ὥστε νὰ ψοφήσουν οἱ
πέρδικες, πού κλωσοῦν συνήθως κατὰ τὰ
μέσα ἢ τὰ τέλη Ἀπριλίου.

Καὶ ἡ ἐπομένη παροιμία ὀρίζει τὴν 18η
Ἀπριλίου ὡς τελευταία ἡμέρα τῆς ἐπο-
χῆς τῶν τρικυμιῶν:

“Ἀπριλιοῦ δεκοχτῶ
νᾶχῃς τὸ μάτι σου ἀνοιχτό.
Πέρασαν οἱ δεκοχτῶ;
ἄραξε εἰς ἐν’ αὐγό.

Σύμφωνα ὅμως μὲ μίαν ἄλλη παροι-
μία, ἡ θάλασσα εἶναι ἐπιφύση καὶ τὸν
Μαῖο ἀκόμη:
Τῶν ναυτῶν ἡ γυναῖκες τὸ Μαγιάπριλον
(χηρεῦουν.

★
Τὸ Μᾶν χηρεῦουν οἱ Θεραπειάνες.
δηλαδή ἡ γυναῖκες τῶν ψαράδων, πού κα-
τοικοῦν στὰ Θεραπεία τῆς Κωνσταντινου-
πόλεως.

★
“Ἀν κἀν ὁ Μάρτης δυὸ νερά κι’ ὁ Ἀπρί-
(τῆς ἄλλο ἕνα,
Τότε χαρὰ σὲ κείνινε πᾶχει στὴ γῇ σπαρ-
(μένα.

★
“Ἀν κἀν ὁ Μάρτης δυὸ νερά κι’ ὁ Ἀπρί-
τῆς ἄλλο ἕνα,
θὰ ἰδῇς τὰ αἰτοκριθαρά στὸν κάμπο ἔα-
(πλωμένα.

★
“Ἀν βρέξῃ ὁ Μάρτης δυὸ νερά, κι’ ὁ Ἀπρί-
τῆς ἄλλο ἕνα,

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

“Ο Μέγας Πέτρος τῆς Ρωσίας ἐσκάρω-
σεν εἰς βάρος τῶν κατοίκων τῆς Μόσχας
ἕνα πρωταπριλιάτικο ἀστεῖον, πού ἔμεινε
ιστορικόν. Τὴν νύχτα τῆς 31ης Μαρτίου διέ-
ταξε τοὺς ἀνδρας τῆς φρουρᾶς του νὰ
στοιβαζοῦν σὲ μιά κάπως ἀπόκεντρη πλα-
τεῖα ἐξόλα, ἄχυρα καὶ ἄλλη καύσιμη ὕλη.

Τὰ μεσάνυχτα, ἀκριβῶς, ἔβαλε ὁ ἴδιος
φωτιά στὸ σωρὸ καὶ σὲ λίγο τεράστιες
φλόγες ἐφώτιζαν ὀλόκληρη σχεδὸν τὴν
πόλιν, δίνοντας τὴν ἐντύπωσιν, πὼς εἶχαν
ἐκραγῇ πυρκαϊά. Οἱ κάτοικοι ἐξύπνησαν
καὶ, τρομαγμένοι, ἄρχισαν νὰ τρέχουν
στοὺς δρόμους, ξεφωνίζοντας καὶ ζητών-
τας ἀντίλη. “Ὅταν ἔφθασαν τέλος στὴν
πλατεῖα, εἶδαν τοὺς στρατιῶτες νὰ χο-
ρεῦουν γύρω ἀπὸ τὴν φωτιά καὶ τὸν τσά-
ρο, σκασμένο στὰ γέλια καὶ φωνάζῃ:
«Πρωταπριλιά!... Πρωταπριλιά!...»

★
Νὰ καὶ μιά ἄλλη ἱστορικὴ πρωταπριλιά-
τικὴ φάρα, πού ἀφῆσε ἐποχὴ. Στὶς 23
Μαρτίου 1798 ἀγνωστοὶ ἐποικοκλήσαν
σ’ ὅλους τοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου προ-
κηρύξεις, πού ἔλεγαν τὰ ἑξῆς:

«Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρες, ὅλοι οἱ γέροντες καὶ
ἡ γρηῃς, οἱ χήροι καὶ ἡ χήρες, οἱ παν-
τρεμένοι καὶ οἱ ἀνύπαντροι, οἱ νέοι καὶ
ἡ νέες, τ’ ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια τοῦ
Λονδίνου θὰ κάνουν στὴ 1 μ.μ. μίαν ἐξαι-
ρετικὰ περιεργὴ λιτανείαν, στὴν ὁποία

προσκαλοῦνται οἱ πολλοὶ παντὸς φύλου,
τάδεως καὶ ἡλικίας.»

Τὴν ὁρίσμεν ἡμέρα καὶ ὥρα, χιλιάδες
κόσμου περιμέναν μὲ ἀγωνία στοὺς δρό-
μους κι’ ἐσκύβαν ἀπὸ τὰ μπαλκόνια καὶ
τὰ παράθυρα, γιὰ νὰ ἰδοῦν καλύτερα.
Καὶ ἐξαφνικὰ, μέσα στὸ ἀναρίθμητον πλη-
θος, ἀκούσθηκε μιά στενωροῖος φωνή,
πού ἔλεγε: «Πρωταπριλιά!»

★
“Ο Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος
ΙΓ’ κρατοῦσεν αἰμαλώτους σ’ ἕνα φρού-
ριο τὸν δούκα καὶ τὴν δούκισσα τῆς Λωρ-
ραίνης.

Τὴν πρώτῃν Ἀπριλίου, πολὺ νωρὶς, ὁ
δουὲ καὶ ἡ δούκισσα κατάρθωσαν νὰ δρα-
πετεύσουν, ντυμένοι πολὺ φτωχικὰ καὶ
φορτωμένοι μὲ ξύλα. Στὸν δρόμον, ὅμως,
μιά γυναῖκα τοὺς ἀνεγνώρισε καὶ ἔτρεξε
νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν φρουρὸν, πού τοὺς εἶχε
ἀφήσει νὰ περάσουν, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ
τίποτε.

★
—Χάσου ἀπ’ ἐδῶ! τῆς εἶπεν αὐτός. “Ε-
μένα δὲν μὲ ξεγελοῦν ἔτσι εὐκολὰ. Ἐξέρω
πὼς εἶναι πρωταπριλιά σήμερα.

Καὶ ὅσο ἐκεῖνη ἐπέμενε, τόσο ὁ φρου-
ρὸς γελοῦσε.

★
Σὲ λίγο, ὅμως, διηγήθηκε τὸ περιστά-
τικόν σ’ ἕνα ἀξιωματικόν.

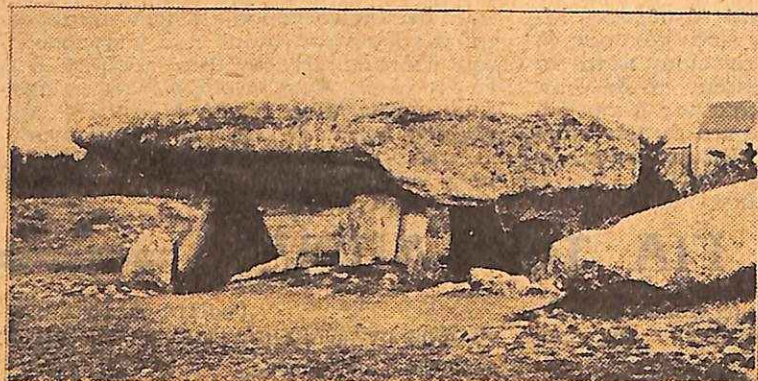
—Παίει τὴν ἐσπέρην... πρωταπριλιάτικα
καμμένη ! ἔκανε αὐτὸς γελοῦντας. Σὲ πῆρε
γιὰ ἡλιθίον!

(πρίλης ἄλλο ἕνα,
νὰ ἰδῇς σταφύλια σὰν παιδιά καὶ πῆτες
(σὰν ἀλῶνια.

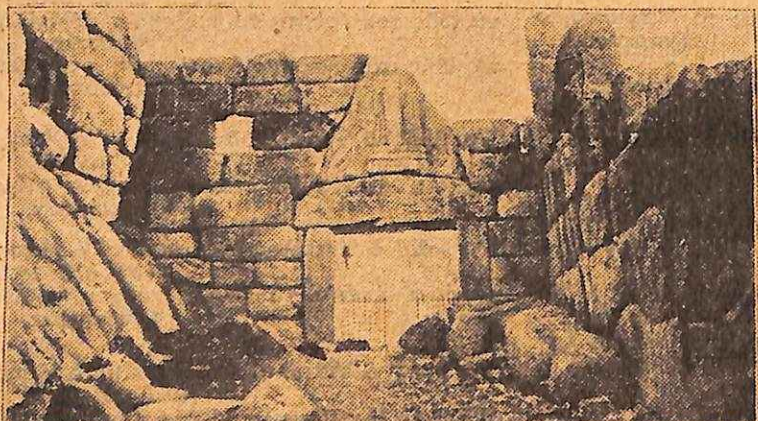
★
Στὴ Μάνη ἡ ἀκόλουθη παροιμία ἐκ-
φράζει πόση σημασία ἔχουν γιὰ τὰ σπαρ-
τὰ ἡ βροχὴς τοῦ Μαρτίου καὶ τοῦ Ἀπρι-
λίου:

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

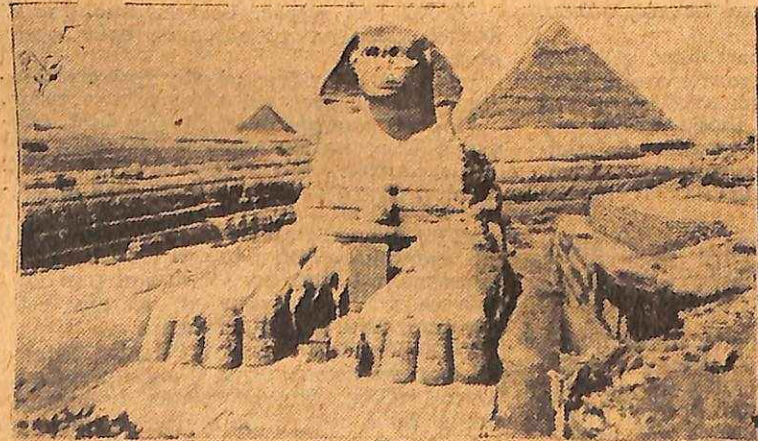
Δεν υπάρχει χαρακτηριστικότερη εκδήλωση του πολιτισμού και του πνεύματος ενός λαού από την αρχιτεκτονική του. Γι' αυτό, ακριβώς, το Α. Ο. Δ. Ο. πιστεύει ότι αρχίζοντας την σειρά των μηνιαίων μαθημάτων του με την αρχιτεκτονική, όχι μόνο θα πλουτίσει τις γνώσεις των αναγνώστών του, αλλά θα τους δώσει και μία γενική ιδέα για την εξέλιξη του πολιτισμού και της κοινωνίας.

ΤΟ «ΝΤΟΛΜΑΝ» ΤΟΥ ΛΟΚΜΑΡΙΑΚΕΡ : «ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΩΝ». — Τα «ντολμάν» είναι τάφοι αρχαίων της προϊστορικής εποχής. Αποτελούνται συνήθως από έναν όγκο λίθου, τοποθετημένο επάνω σε πελώριες πέτρες. Το σύνολο έχει σχήμα τραπέζιου. Το «ντολμάν» του Λοκμαριακέρ βρίσκεται στην Βρετάνη (Γαλλία) και θεωρείται ως το ωραιότερο δείγμα της προϊστορικής αρχιτεκτονικής.

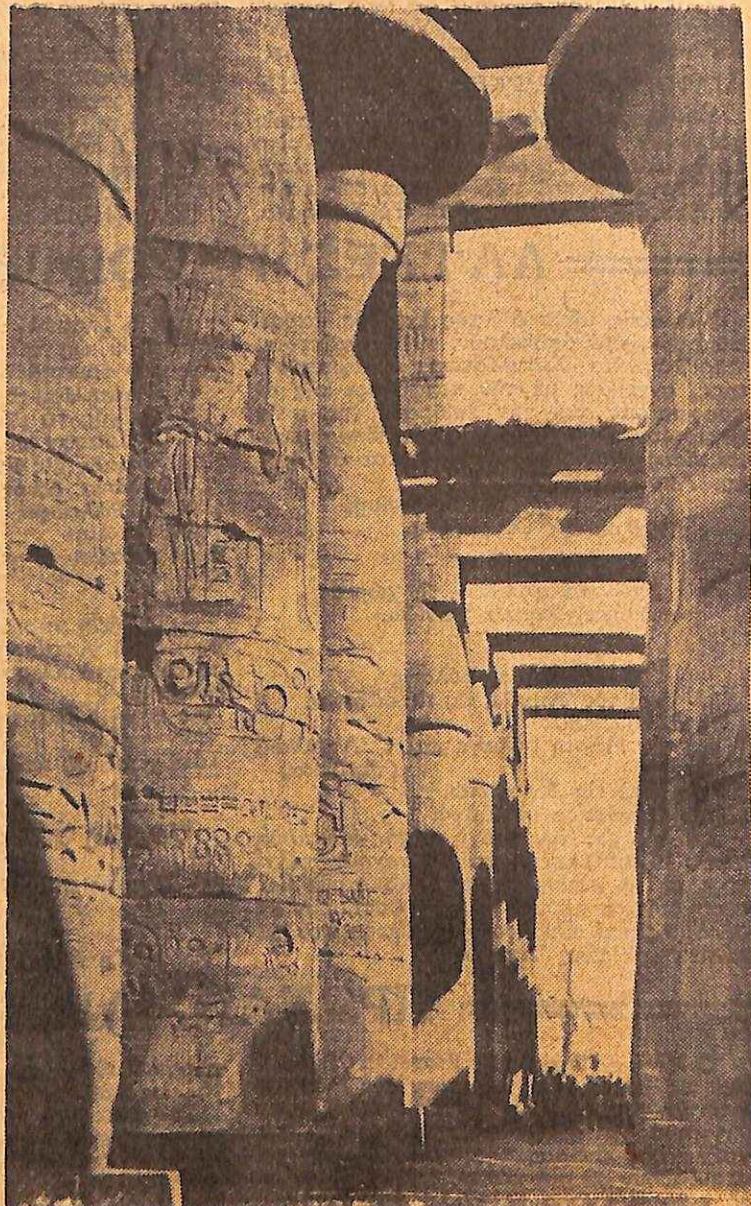

ΜΥΚΗΝΑΙ : Η ΠΥΛΗ ΤΩΝ ΛΕΟΝΤΩΝ. — Η περίφημη Πύλη των Λεόντων των Μυκηνών, της πρωτεύουσας του θρυλικού Αγαμέμνονος, συγκαταλέγεται μεταξύ των αρχαιότερων μνημείων της ηρωικής εποχής της Ελλάδας.

Η ΣΦΙΓΞ. — Το κολοσσιαίο αυτό μνημείο θεωρείται ως ένα άριστο δείγμα αρχιτεκτονικής και γλυπτικής συγχρόνως. Κατά την γνώμη των περισσότερων αρχαιολόγων, το πρόσωπο αναπαριστά τα χαρακτηριστικά του Φαραώ Κεφρέν.

Η αρχιτεκτονική είναι η τέχνη του κτίσιν. Στους προϊστορικούς χρόνους οι άνθρωποι δεν ένοιωθαν την ανάγκη να κτίσουν σπίτια ή μνημεία. Το καλοκαίρι ζούσαν στο υπαίθρο, σαν τα ζώα, τον χειμώνα κατέφευγαν στις σπηλιές. Η αρχιτεκτονική εμφανή μαζί με τις πρώτες εκδηλώσεις του πολιτισμού, όταν άρχισε η συγκρότηση των ανθρώπων σε κοινωνία. Από την εποχή εκείνη έως σήμερα, θα μπορούσε κανείς να διατρέξει την ιστορία της αρχιτεκτονικής σε τέσσερες με-

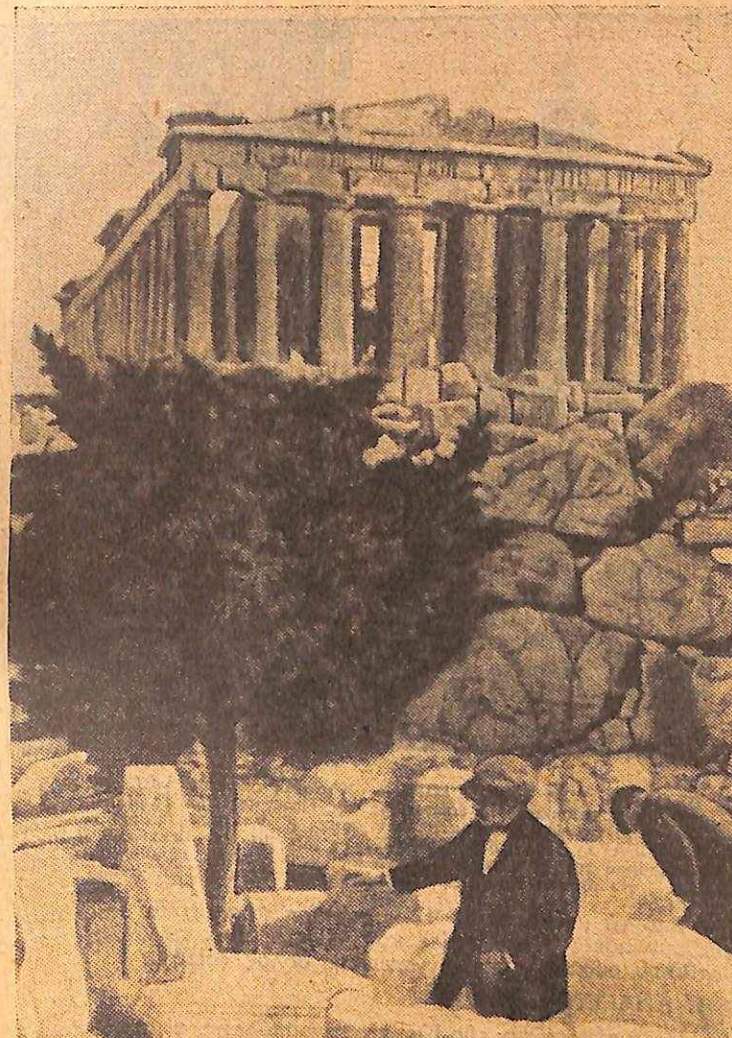

ΚΑΡΝΑΚ. ΥΠΟΣΤΥΛΟΣ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΑΜΩΝ. — Έκτίσθηκε τον δωδέκατο αιώνα π.Χ. από τους Φαραώ Σέτι Α' και Ραμσή Β'. Οι 134 κολοσσιαίες στήλες της υπερέσταν μία στέγη από πελώριες λίθινες πλάκες.

γάλες περιόδους που αντιστοιχούν στις τέσσερες ιστορικές περιόδους της ανθρωπότητας και του πολιτισμού : την Αρχαιότητα, τον Μεσαίωνα, την Αναγέννηση και τους Νεωτέρους Χρόνους. Παράλληλα, όμως, με την αρχιτεκτονική αυτών των περιόδων, που αφορούν σχεδόν αποκλειστικώς τον δυτικό πολιτισμό και την ιστορία των λαών της Μεσογειακής λεκάνης, πρέπει να μελετήσει κανείς και την αρχιτεκτονική των εξωτικών λαών — δηλαδή των Κινέζων, των Ινδών, των αρχαίων κατοίκων της Αμερικής κ.τ.λ. — η οποία είναι διαφορετική και σε πνεύμα και σε έκτελεση.

1. Η ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Μετά τους προϊστορικούς χρόνους, εκτείνεται μία σκοτεινή περίοδος από την οποία δεν έχουν απομείνει παρά ελάχιστα λείψανα. Ξέρουμε ότι οι άνθρωποι της εποχής εκείνης ζούσαν μέσα σε καλύβες κτισμένες επάνω σε πασσάλους, στις όχθες των λιμνών και των ποταμών της Ευρώπης. Ξέρουμε επίσης ότι συνήθιζαν να ανεγείρουν κολοσσιαία μνημεία στους νεκρούς αρχηγούς των, τα περίφημα «τολμάν», μερικά από τα οποία σώζονται ακόμη. Τίποτε, όμως, περισσότερο,

Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝ. — Επάνω από την πόλη όπου ελαμψαν για πρώτη φορά στον κόσμο τα φώτα του πραγματικού πολιτισμού, ο ναός της Θεάς της Σοφίας υψώνεται σαν ένα αιώνιο μάρτυρα ισορροπίας και αισθητικής.

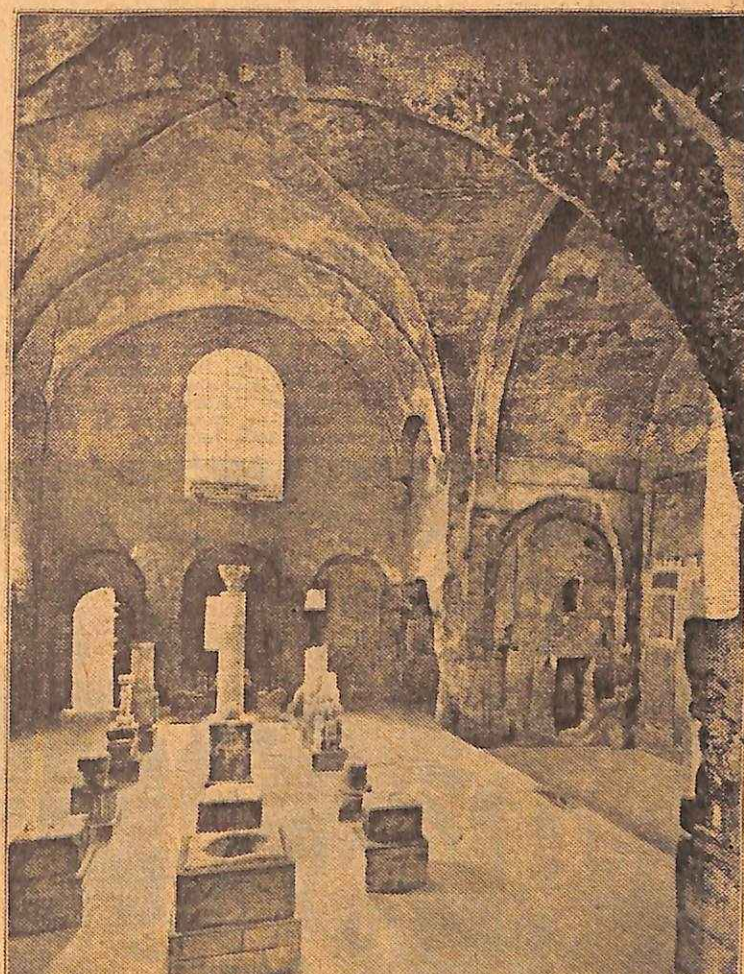
Η πραγματική αρχιτεκτονική πρωτοφάνηκε, άνθισε και εξαπλώθηκε στην Αίγυπτο. Από το 5000 ως τον 6ο αιώνα π.Χ. έχουμε μία σειρά μνημείων, συγκεντρωμένων στο Δέλτα του Νείλου, που εξακολουθούν να μένουν σχεδόν ανέπαφα και που μαρτυρούν ένα ανώτερο επίπεδο πολιτισμού. Τα μνημεία αυτά είναι, ως επί το πλείστον, τάφοι βασιλέων (ή πυραμίδες, οι οποίες είναι τάφοι της κοιλάδας των Βασιλέων κ.τ.λ.) ή ναοί. Τα κυριότερα χαρακτηριστικά της αιγυπτιακής αρχιτεκτονικής είναι οι κολοσσιαίες διαστάσεις και η στερέωση των υλικών και της κατασκευής.

Οι κάτοικοι της Μεσοποταμίας, οι Ασσύριοι και οι Βαβυλώνιοι και αργότερα οι Πέρσες, μάς άφησαν επίσης κολοσσιαία κτίρια και μνημεία — ανάκτορα, ναούς, τάφους — που ανεκαλύφθηκαν μόλις πρό ολίγων ετών από τους αρχαιολόγους. Τα κτίρια αυτά τα χαρακτηρίζει αρχιτεκτονικός ρυθμός επιθλητικός, αλλά χωρίς καμιά λεπτότητα και χάρι. Βάναυσος μεγαλοπρέπεια που εκφράζει την αμείωτο θάρρος των αυτών των λαών. Ό,τι λείπει από την αιγυπτιακή αρχιτεκτονική, το παρουσιάζει η ελληνική και, γενικώς, η Ασιατοελληνική. Αυτή, αφού περνά από την μεγαλοπρέπεια των Ανακτόρων της Κνωσού, της Τίρυνθος και των Μυκηνών (1600 — 800 π.Χ.) καταλήγει στους τρεις αιώνιους ρυθμούς της απλότητας, της ισορροπίας, της αρμονίας και του μέτρου, στον Δωρικό, στον Ιωνικό και στον Κορινθιακό, που αποτελούν την ωραιότερη εκδήλωση του αθάνατου ελληνικού πολιτισμού και που εξαγέρσαν στον κόσμο άθανατα αριστουργήματα σαν τον Παρθενώνα.

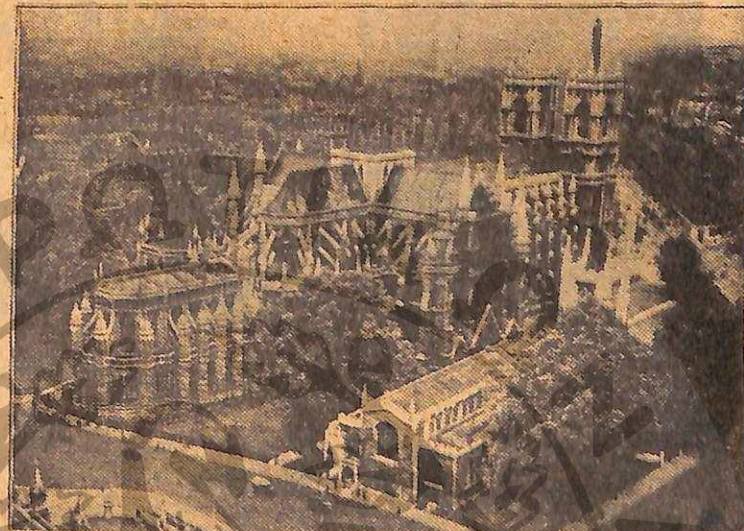
Μετά την παρακμή της Ελλάδας, οι Ρωμαίοι συνεχίζουν την αρχιτεκτονική παράδοσή της, προσθέτοντας όμως στους τρεις ρυθμούς τον θόλο και την αψίδα, που αγνοούσαν οι Έλληνες και που αποτελούν το κυριότερο χαρακτηριστικό της αρχιτεκτονικής των αρχαιότερων κατοίκων της Ιταλίας, των Ετρούσκων. Οι Ρωμαίοι αρχιτέκτονες ανεγείρουν, όπως όλοι οι άλλοι λαοί της αρχαιότητας, ναούς και μνημεία. Κυρίως όμως, οι σκοποί τους είναι ωφέλιμοι. Κτίζουν υδραγωγεία, δημόσια λουτρά, αμφιθέατρα, γέφυρες, δρόμους κ.τ.λ.

2. Η ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Μετά την διαίρεση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, την παρακμή του δυτικού τμήματός της και την επικράτηση του Χριστιανισμού, κάνει την εμφάνισή της η Βυζαντινή τέχνη, η οποία κυριαρχεί σε ολόκληρη την Ανατολική λεκάνη της Μεσογείου επί χίλια ολόκληρα χρόνια. Η αρχιτεκτονική των Βυζαντινών

Η ΘΕΡΜΗΣ ΤΟΥ ΚΑΟΥΝΥ - ΠΑΡΙΣΙ. — Τα ερείπια των Ρωμαϊκών Λουτρών που βρίσκονται κοντά στο Μουσείο Κλουύ, στο Παρίσι, αποτελούν ένα χαρακτηριστικό δείγμα της Ρωμαϊκής Αρχιτεκτονικής.

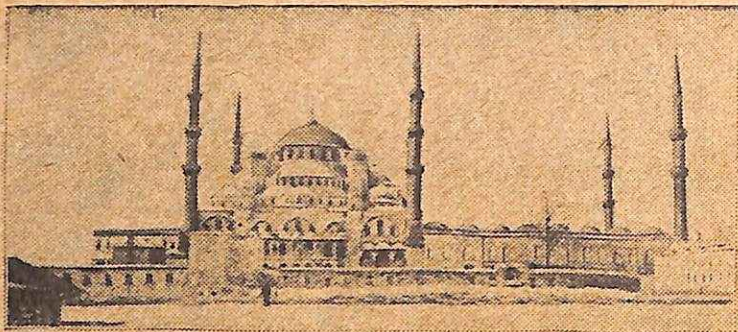

ΛΟΝΔΙΝΟΝ : ΤΟ ΗΓΟΥΜΕΝΙΟΝ ΤΟΥ ΟΥΕΣΤΜΙΝΣΤΕΡ. — Το περίφημο αυτό μοναστήρι, όπου αναπαύονται τα λείψανα των ενδόξων ανθρώπων της Αγγλίας, είναι το αντιπροσωπευτικότερο μνημείο του αγγλικού αρχιτεκτονικού ρυθμού του 13ου αιώνα.

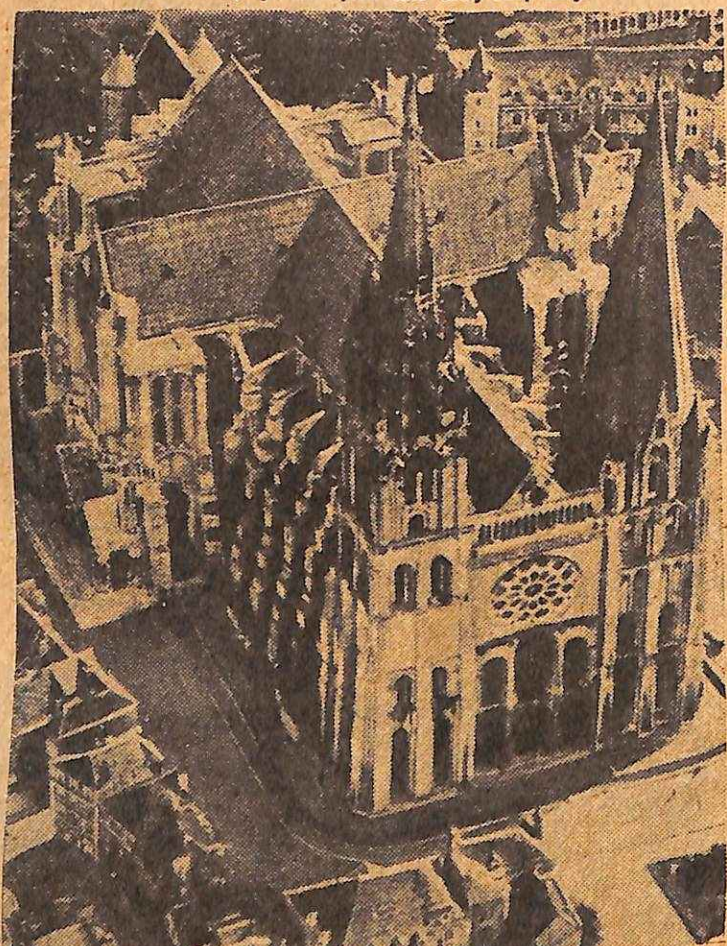
συνδυάζει την ασιατική μεγαλοπρέπεια με την χάρι, την αρμονία και την απλότητα των γραμμών της αρχαίας ελληνικής τέχνης. Επίσης οι αρχιτέκτονες του Βυζαντίου δεν διστάζουν να υιοθετήσουν τον θόλο και την αψίδα των Ρωμαίων και τελειοποιούν σε καταπληκτικό βαθμό την τέχνη της διακοσμήσεως των κτιρίων με μωσαϊκά.

Κατά τον 8ο αιώνα, μετά την εξοργιστική των Μουσουλμάνων, γεννιέται μία νέα τέχνη : η αρσενική ή μουσουλμανική. Είναι ένα μίγμα βυζαντινής και περσικής τέχνης, που δεν παρουσιάζει τίποτε το πρωτότυπο. Έν τούτοις, οι Μεσσηθινοί αρχιτέκτονες, ανεγείρουν παντού — στην Αραβία, στην Μεσοποταμία, στην Συρία, στην Βόρειο Αφρική, στην Ισπανία — κομψά και μεγαλοπρεπή κτίρια και μνημεία, που πάντων τεμένων, που, αν και θυμίζουν καταπληκτικά βυζαντινές εκκλησίες, έχουν κάποια ξεχωριστή χάρι.

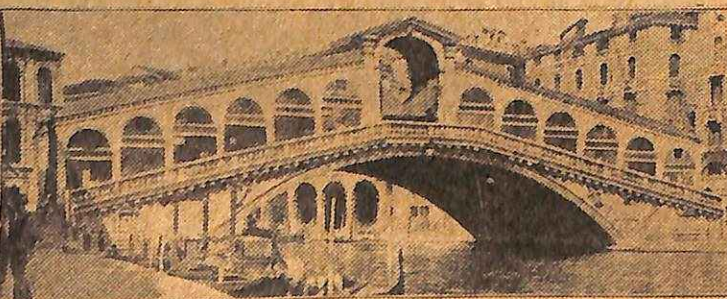
Την ίδια περίπου εποχή κάνει την εμφάνισή της στην Δυτική Ευρώπη η Ρομανική τέχνη, η οποία εκδηλώνεται αποκλειστικά με την αρχιτεκτονική. Η Ρομανική τέχνη προέρχεται από

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ : Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ. — Είναι ο κλασσικός τύπος της βυζαντινής αρχιτεκτονικής. Η εκκλησία της Αγίας Σοφίας εκτίσθηκε από τον Αυτοκράτορα Ιουστινιανό μεταξύ του 532 και του 537 από τους αρχιτέκτονες Ανθέμιο και Ισιδώρο. Το κυριώτερο χαρακτηριστικό της είναι ένας πελώριος τρούλλος, διαμέτρου 31 μέτρων. Οι μινωαρές προσετέθησαν από τους Τούρκους.

ΣΑΡΤΡ (ΓΑΛΛΙΑ) : Η ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ. — Μίγμα άγνης Ρωμανικής τέχνης (πύλη και παλαιό καθωυστάσιο) και αρχιτεκτονικής του 13ου και 15ου αιώνας. Ολόκληρο το κτίριο έχει σχήμα σταυρού.

ΒΕΝΕΤΙΑ : ΤΟ ΡΙΑΛΤΟ. — Η γέφυρα του Ριάλτο εκτίσθηκε κατά τα τέλη του 16ου αιώνα, δηλαδή στην πιο δοξασμένη περίοδο του μεγαλείου της Βενετίας. Χάρη σε ένα υπέροχο τόξο από μάρμαρο, υψώνεται με χάρι και μεγαλοπρέπεια επάνω από το Γκραν Κανάλ και θεωρείται ως το ωραιότερο γεφύρι του κόσμου.

την Ρωμική. Έν τούτοις αποφεύγει τους τρούλλους, τους θόλους και τις αψίδες. Τα κυριώτερα της Ρωμανικής αρχιτεκτονικής είναι μοναστήρια, που περικλείουν συνήθως μίαν ή περισσότερες εκκλησίες και που μοιάζουν περισσότερο με φρούρια παρά με κατοικίες Ιερωμένων. Αποτελούν μιά χαρακτηριστική εκδήλωση της ανήσυχης εκείνης εποχής.

Τον Ρωμανικό ρυθμό τον διαδέχεται ο γοτθικός, ο οποίος εμφανίζεται σαν αντίδρασις έναντι των μοναχών και των καλογέρων. Η διάφορος Κοινοτήτες κτίζουν εκκλησίες ανεξάρτη-

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. — Κλασσικός τύπος γοτθικής εκκλησιαστικής αρχιτεκτονικής. Ο έσωνάρθξ της Παναγίας των Παρισίων είναι ένα από τα επιβλητικότερα θεάματα που μπορεί ν' αντικρύσει στον κόσμο. **ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΗΣ ΚΟΡΔΟΥΗΣ.** — Δείγμα του Ισπανικού αρχιτεκτονικού ρυθμού του 17ου αιώνα, έργο της μεταβατικής περιόδου που εκτείνεται από το τέλος της Αναγέννησης ως τον 18ον αιώνα.

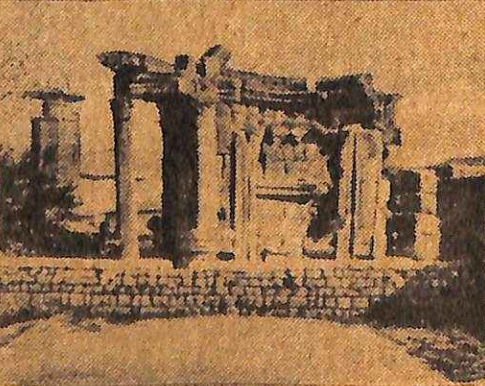
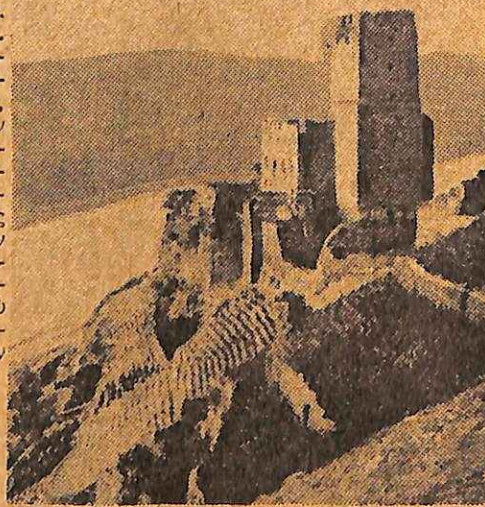
τες από τα μοναστήρια. Η κυριώτερη πρωτοτυπία που παρουσιάζουν αυτές η εκκλησίες και γενικώς όλα τα άλλα κτίρια γοτθικού ρυθμού, είναι ο γωνιώδης θόλος (όζιθ).

3. Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

Μετά την πτώση της Κωνσταντινουπόλεως, οι σοφοί του Βυζαντίου καταφεύγουν στην Δυτική Εύρωπη, μεταφέροντες εκεί τα φώτα της Αρχαίας Ελλάδος. Τα γράμματα και η τέχνη αναγεννώνται. Ο Μεσαίων τελειώνει και αρχίζει μιά νέα εποχή γεμάτη ζωή και δράση. Όλοι πίνουν ακόρεστα από την ανεάντητη πηγή της αρχαίας ελληνικής σοφίας. Στην αρχιτεκτονική, οι τρεις ελληνικοί ρυθμοί, τροποποιημένοι από τους Ιταλούς αρχιτέκτονες και καλλιτέχνες, θριαμβεύουν. Σ' ολόκληρη την Δ. Εύρωπη κτίζονται εκκλησίες, μέγαρα, πύργοι, δημόσια κτίρια, που συνδυάζουν την αρχαία ελληνική απλότητα με το ραφιναρισμένο Ιταλικό γούστο. Ο νέος ρυθμός εξελίσσεται κατόπιν σιγά-σιγά και στο τέλος φθάνει σε μιά μεταβατική περίοδο, που οδηγεί στην αρχιτεκτονική των νεωτέρων χρόνων.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΓΚΕ-ΣΤΕΝΦΙΛΣ. — Η «εξοφωλή» των Γερμανών φεουδαρχών που υπερέσπιζαν τα σύνορα της Γερμανίας κατά την διάρκεια του Μεσαίωνα, μαρτυρούν πόσο εάσφαροι και δάνατοι ήσαν τα ήθη εκείνης της εποχής. Έν τούτοις, κάτω από την σκιά τους άνθισαν ποιητικοί θρύλοι.

ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΗΣ ΒΑΛΛ-ΒΕΚ. — Η Βασιλέα, το «στολίδι της Συρίας», υπήρξε άλλοτε μιά από τις πλουσιότερες πόλεις της Ανατολής. Τα ερείπια που απέμειναν (Ναός του Διός και Εξη στήλες του Ναού του Σήρα, ο νήσιον στην εποχή του Ρωμαίου Αυτοκράτορος Αντωνίου του Ευσέβους).

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ

Ένῶ άκούμε μέσα στο δωμάτιό μας, το ραδιόφωνο.... τι δέν βλέπουμε !

Ο κάθε κάτοχος ραδιοφώνου ξέρει τι σημαίνει η έκφρασις «ραδιοφωνική παράσταση». Είναι, απλούστατα, η εκτέλεσις ενός οποιούδήποτε θεατρικού έργου σ' έναν άρισμένο σταθμό έκπομπης κυμάτων. Οι κάτοχοι ραδιοφώνων μπορούν να παρακολουθήσουν, από την αρχή ως το τέλος, τον διάλογο του έργου, όπως μιά διάλεξι ή μιά συναυλία.

Κατά τα πρώτα χρόνια της διαδόσεως του ραδιοφώνου, η «ραδιοφωνική παράσταση» — που άπτελούντο από σειρά ξηρών άπαγγελιών — δέν είχαν καμμία άπολύτως έπιτυχία.

Τελευταίως, όμως, η διευθύνσις των μεγάλων ραδιοφωνικών κέντρων είχαν μιά λαμπρή έμπνευσις : έσκέθησαν ν' αναθέσουν σε γνωστούς συγγραφείς, την διασκευή διάφορων θεατρικών έργων, τα όποια να «παρουσιάζονται» στο ραδιοφωνικό κοινό με την κατάλληλη ήχητική «διακόσμησι». Εύθως εξ αρχής η καινοτομία αυτή έσημείωσε μεγάλη έπιτυχία. Σήμερα ο κάθε κάτοχος ραδιοφώνου, ακούοντας οιαδήποτε «ραδιοφωνική παράσταση», χωρίς στην ήχητική διακόσμησι, δέν έχει παρά να κλείσει τα μάτια του, για να νομίσει — αν έχη φυσικά λίγη φαντασία — πως παρευρίσκεται σε πραγματική θεατρική παράστασι.

Άκούει τον κρότο των κυμάτων επάνω στους θράχους, την κλαγγή των όπλων, τον γλυκό ήχο ενός παθητικού φιλήματος κ.τ.λ., ό,τι χρειάζεται δηλαδή για να του δώσει την άπαιτούμένη έντύπωσι. Έξαιρετική έπιτυχία έσημείωσε η «παράστασις» μιάς διασκευής του «Προ-

μηθέως» του Αισχύλου. Τον ρόλο του Προμηθέως τον έπαιξε ο Έσκάντ της Γαλλικής Κωμωδίας. Άκούει κανείς το θλιβερό σφύριγμα του ανέμου, το ξεψύχισμα της θείας λύρας, το κάρφωμα του ήρωος επάνω στον θράχο, το πέταγμα του γυπός, το θογγητό του Προμηθέως...

Κατά την γνώμη πολλών κριτικών, η «παράστασις» αυτή ήταν άνωτερη και από πραγματική θεατρική παράστασι γι' ατί, μιά παράστασις που βλέπουμε στο θέατρο, όσο τέλεια και αν είναι, δέν μπορεί ποτέ να έχη το μεγαλείο που της προσδίδει η φαντασία με την βοήθεια της καταλλήλου ήχητικής διακοσμήσεως, όπως συμβαίνει με τις άόρατες «ραδιοφωνικές παραστάσεις».

★

Και τώρα, άς εισδύσμε στα παρασκήνια των ραδιοφωνικών «παρστάσεων», για να δούμε με τι τρόπο εκτελείται η ήχητική διακόσμησις.

Πρώτα - πρώτα γίνεται μεγάλη χρήσις δίσκων γραμμοφώνων, τους οποίους χειρίζεται ένας υπάλληλος ειδικευμένος σε αυτή την δουλειά : οι δίσκοι αυτοί είναι παρμένοι κοντά στην θάλασσα, σε ώρα τρικυμίας, σε σιδηροδρομικό σταθμό την στιγμή που φθάνει ή που ξεκινά το τρένο, στον ζωολογικό κήπο ενώ θρυάται ένα λεοντάρι κ.λ.π. Ένῶ λοιπόν έσεις άκούτε την θάλασσα να σπάη με όρμη επάνω στους θράχους, έμπρός στο μικρόφωνο απλούστατα παίζει μιά πλάκα γραμμοφώνου.

Κατόπιν έρχονται τα διάφορα «τρύκ».

ΑΡΙΣΤΕΡΑ : «Ο...Ηρακλής άναγγέλλει στον Προμηθέα την προσηή άπελευθέρωσί του. Για να φανή πως ή φωνή του έρχεται από ψηλά, έχει ανεθεί επάνω στο πιάνο.

ΣΤΟ ΜΕΣΟΝ : «Ο...Ζεύς καρφώνει τις αλυσίδες του Προμηθέως επάνω στον Βράχο.

ΔΕΞΙΑ : «Ένας έξαγριωμένος σύζυγος ρίχνει την άπιστη σύζυγο του σε κάποιο έλας.

Σ' όποιον παρευρίσκεται στην εκτέλεσί τους, φαίνονται κομικώτατα. Κανένα τους, έν τούτοις δέν εφαρμόζεται προτού μελετηθή έπισταμένως από ολόκληρο συνεργείο ειδικών.

Κάθεσθε, παραδείγματος χάριν, έμπρός στο ραδιόφωνό σας και παρακολουθήτε μιά ραδιοφωνική «παράστασι». Αυτή τη στιγμή εκτίλλεται ή δραματικότερη σκηνή του έργου : Ένας άνδρας επιχειρεί να ρίξη την άπιστη γυναίκα του μέσα σε ένα έλος. Έκείνη ξεφώνίζει, προσπαθεί να του ξεφύγη, αλλά δέν τό κατορθώνει και εξαφνικά άκούτε καθαρώτατα τον κρότο της πτώσεως του σώματός της στο νερό.

Είναι φυσικό να διερωτηθήτε, πως επιτυγχάνεται αυτός ο ρεαλιστικός κρότος στο ραδιοφωνικό στούντιο. Απλούστατα : Ένας βοηθός του στούντιο άφήνει να πέσει έμπρός στο μικρόφωνο μιά άδεια κατσαρόλα μέσα σ' ένα κουβά γεμάτο νερό.

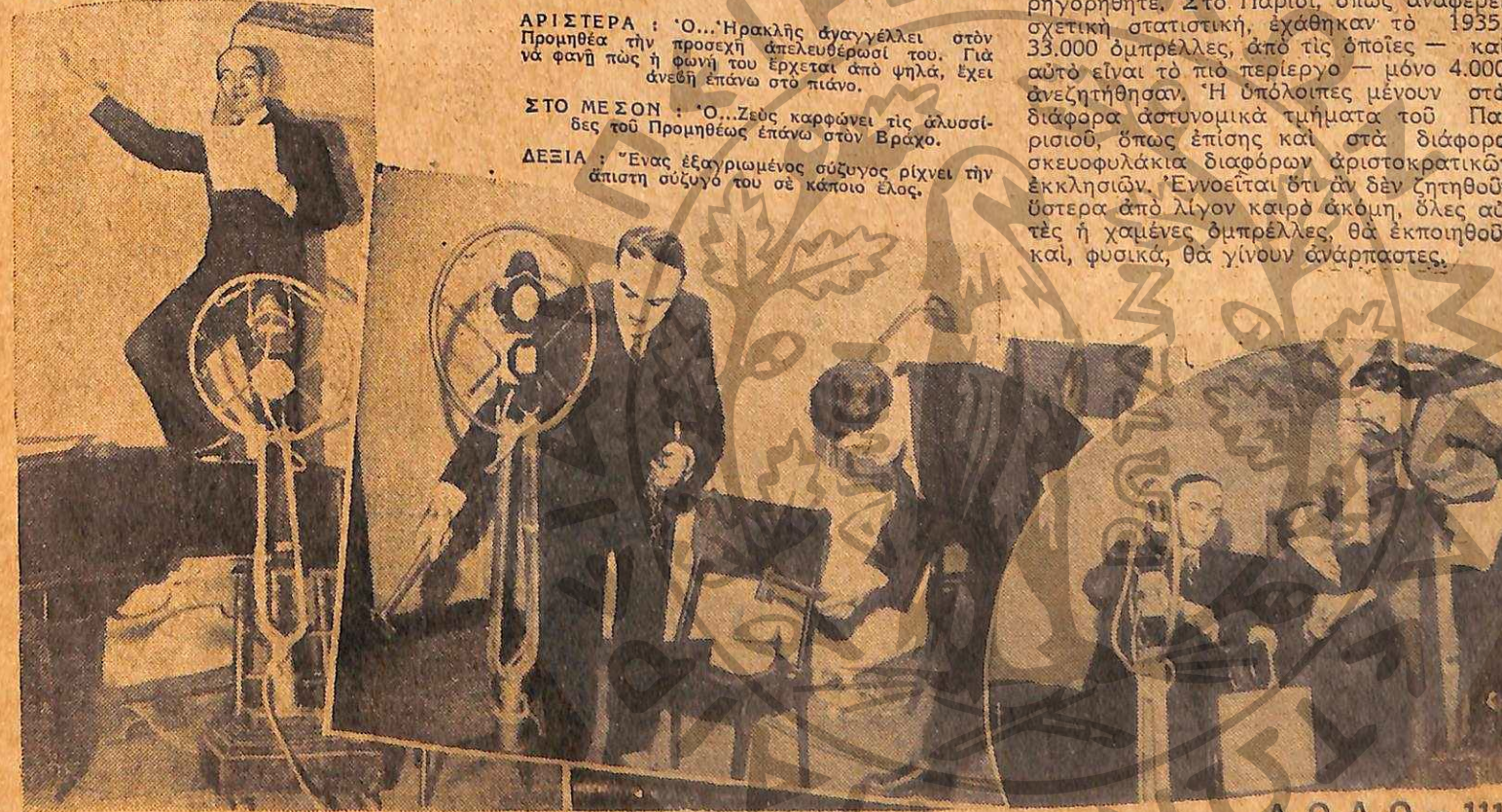
Όταν άκούτε τον Δία να καρφώνει επάνω στην κορυφή του Καυκάσου τον Προμηθέα, ξεύρετε τι συμβαίνει στο ραδιοφωνικό στούντιο : Η απάντησις θά σας φανή ίσως πολύ περή : Ένας υπάλληλος, με σασκάκι και γραβάτα κυτπά με ένα σφυρί δύο πέτρες μετρίου μεγέθους, τοποθετημένες ή μιά επάνω στην άλλη. Συγχρόνως ένας άλλος υπάλληλος κουνα έμπρός στο μικρόφωνο μιά συνηθισμένη άλυσίδα και βοηθεί τον συνάδελφό του κτυπώντας κάπου - κάπου κι' αυτός με το σφυρί που κρατά τις δύο πέτρες. Σεις έν τώ μεταξύ συγκινείσθε και αισθάνεσθε συμπαθία για τον δυστυχισμένο Προμηθέα.

Έξαφνα άνηχεί ή φωνή του 'Ηρακλέους. Έρχεται από ψηλά και άναγγέλλει στον Προμηθέα ότι θά τον άπολυτρώσει... Άπό ψηλά ; «Ω, ναι, άπλούστατα : Για να δώσει την παραίτησι αυτή, ή ήθοποιός που υποδύεται τον 'Ηρακλέα, έχει σκαρφώσει επάνω στο πιάνο !

Τι τά θέλετε ; Η ραδιοφωνικές παραστάσεις μοιάζουν με τη ζωή περισσότερο ίσως κι' από τις θεατρικές παραστάσεις. Όπως ή ζωή, έτσι κι' αυτές είναι γεμάτες παραισθήσεις και μας οδηγούν σε χίλιες δυό αυταπάτες...

33000 όμπρέλλες χαμένες

«Όσοι χάνετε τις όμπρέλλες σας, παραγορηθήτε. Στο Παρίσι, όπως αναφέρει σχετική στατιστική, έχάθηκαν το 1935, 33.000 όμπρέλλες, από τις όποίες — και αυτό είναι το πιο περίεργο — μόνο 4.000 ανεζητήθησαν. Η υπόλοιπες μένουσ στα διάφορα αστυνομικά τμήματα του Παρισιού, όπως έπίσης και στα διάφορα σκευοφυλάκια διάφορων άριστοκρατικών εκκλησιών. Έννοείται ότι αν δέν ζητηθούν ύστερα από λίγον καιρό άκόμη, όλες αυτές ή χαμένες όμπρέλλες, θά εκποιηθούν και, φυσικά, θά γίνουν άνάρπαστες.

Καὶ ὅμως τὴν ἀλήθειαν αὐτὴ κανεὶς λόγιος δὲν θέλει νὰ τὴν ὁμολογήσῃ. "Ίσως γιατί εἶναι πάρα πολὺ πικρὴ...

Η ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ ΤΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ...

Συνήθως, τα κινηματογραφικά περιοδικά δεν γράφουν τίποτε για την πολιτική ζωή του Χόλλυγουντ και για τις πολιτικές πεποιθήσεις των αστέρων. Έν τούτοις, το Χόλλυγουντ έχει ζωηρότατη πολιτική ζωή και ούτε οι αστέρες, ούτε οι σκηνοθέται αδιαφορούν για τα πολιτικά ζητήματα. Το γεγονός ότι κερδίζουν, πέντε, έπτά ή δέκα χιλιάδες δολάρια δεν τους εμποδίζει όχι μόνον να πολιτικολογούν με πάθος, αλλά και ν' αριστοτερίζουν πολλές φορές, να κοιμούνται όχι λίγες και κάποτε — σπανιότατα όμως — να ένθουσιάζονται με τον φασισμό.

Στο Χόλλυγουντ έχουν οπαδούς όλα τα κόμματα, όλες η πολιτικές αρέσεις και δοξασίες. Υπάρχουν αστέρες συντηρητικοί, εθνικιστάι, ειρηνιστάι, κομμουνιστάι, σοσιαλιστάι, αστέρες όλων των πολιτικοκοινωνικών ιδεολογιών και αποχρώσεων. Και το παράξενο είναι ότι στην πόλι της απεριγράπτου πολυτελείας, των έξωφρενικών εξόδων και των υπερδύκων μισθών και, ιδίως, στον κύκλο των περιφημότερων αστέρων του κινηματογράφου, επικρατούν οι οπαδοί των άριστερων ιδεών. Πολλοί, φυσικά, απ' αυτούς αποφεύγουν να έκδηλώνουν δημοσίως τις πολιτικές των πεποιθήσεις, για να μη προκαλούν σκάνδαλα. "Ενα οίοδήποτε σκάνδαλο, βλέπετε, μπορεί ν' άποτελέσει δικαιολογητικό διαρρήξεως των συμβολαίων που υπάρχουν μεταξύ έταιρειών και αστέρων. "Ισως να σάς φανή περίεργο, αλλά τελευταίως η άμερικανικές κινηματογραφικές έταιρείες άντί να έπιζητούν, για διαφημιστικούς λόγους, την δημιουργία σκανδάλων, φαίνεται ότι τά φοβούνται — τουλάχιστον όσα είναι πολιτικού χαρακτήρος.

Πάντως, όμως, δεν είναι λίγοι οι ήθοποιοί που όχι μόνον δεν έχουν διατάσει να διατυμπάνισουν τις πολιτικές τους ιδέες, αλλά και έχουν δράσει συστηματικά για την επικράτησί τους. Οι περισσότεροι απ' αυτούς είναι γνωστοί, από τις ταινίες των, φυσικά, και στο έλληνικό κοινό.

Η Τζών Κράουφορντ, λόγω χάριν, που ή ψυχή της κλείνει τόση τρυφερότητα και τά μάτια της τόση γοητεία, έχει έκδηλωμένη συμπάθειαν για τ' άριστερά κόμματα. Αυτό, ίσως, να όφείλεται στην έντελώς λαϊκή καταγωγή της. Ο Ντούγκλας Φαίρμπανκς υίός, έν τούτοις, ό πρώτος σύζυγός της, συμμερίζεται τις ιδέες της, άν και ό πατέρας του είναι συντηρητικών άρχών. Πρό τριών έτών, ή Τζών και ό τότε σύζυγός της έπήγαν στον "Άγιο Φραγκίσκο, όπου έλασαν μέρος σε μία εργατική συγκέντρωση διαμαρτυρίας για την φυλάκιση του Μύνεϋ, του περιφημού πολιτικοκαταδίκου. Δεν είναι δύσκολο να φαντασθί κανείς την έντύπωση που έπροξένησε ή συμμετοχή τους, καθώς και τά σχολία των άμερικανικών έφημερίδων.

Ο Σαρλώ, πάλιν, ό όποιος άνέκαθεν δέκεται συμπάθειαν προς τό προλεταριάτο, διέθεσεν άλλοτε σημαντικά ποσά για την εργατική κίνηση. "Ωστόσο, τελευταίως, έχει εγκαταλείψει τις καθαρώς πολιτικές του ιδέες και άφιερώθηκε στην θεωρία του διεθνούς νομίσματος, που κατά την γνώμη του, θα λύση πολλά από τά προβλήματα που μάς βασανίζουν σήμερα. Αυτό, έννοείται, δεν τον εμποδίζει από του να παρακολουθί με την μεγαλύτερη συμπάθειαν την φιλεργατική δράσι της νεαρής γυναίκας του, Πωλέτ Γκοντάρ.

Επίσης ή "Άννυ Χάρντιγκ, άν και κόρη "Αμερικανού στρατηγού, δεν κρύβει την συμπάθειά της για την εργατική κίνηση. Ο Τζέιμς Κάνεϋ, ό συμπάθετατος κομικός "Έντν Κάντορ και αυτή έχουν ιδρύσει τό Σωματείο των ήθοποιών του κινηματογράφου, στο όποιον έχουν δώσει καθαρώς σοσιαλιστικές τάσεις. Ο Πωλ Μισϋνι, ό άξέχαστος «Σκάρφεις», ταξίδεψε πέρυ-

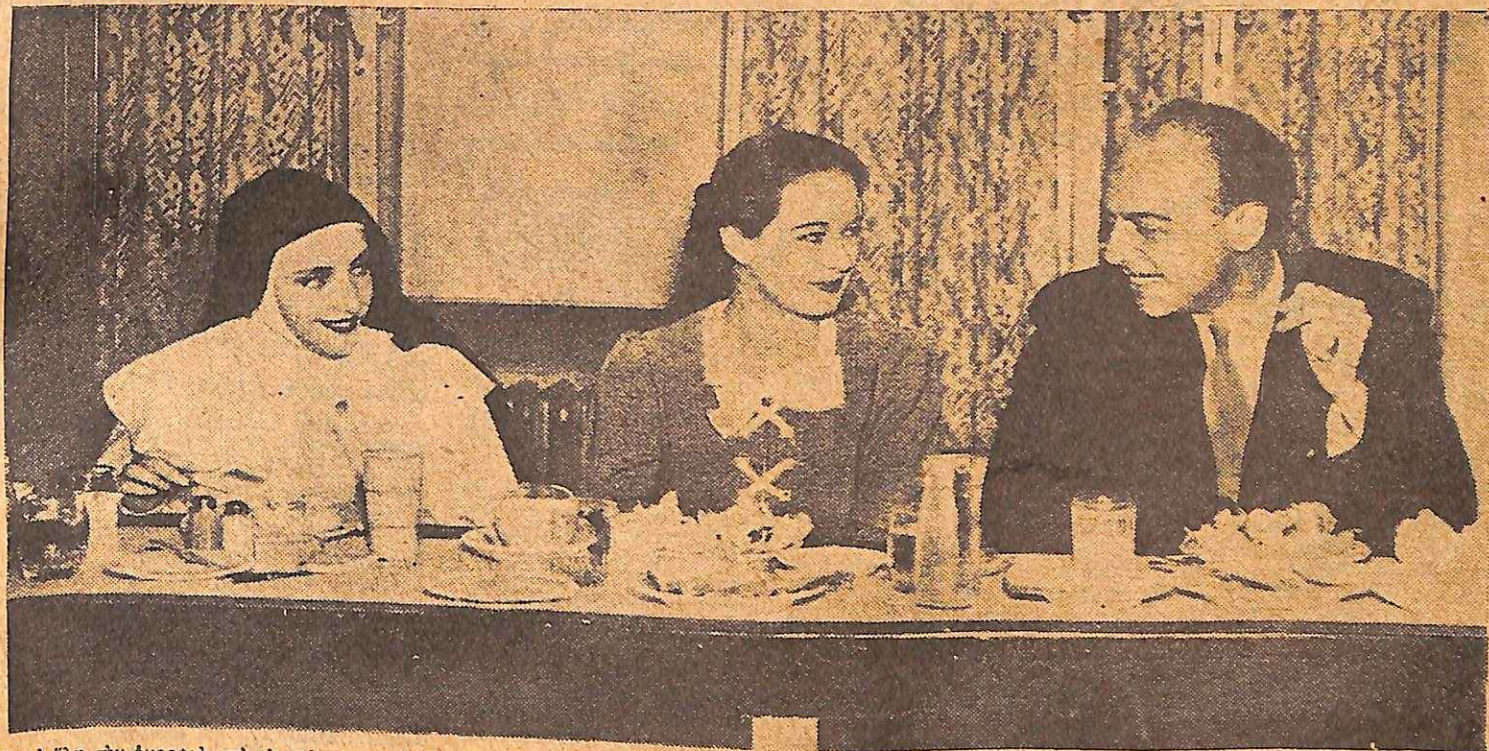
Λίγν έλειψε να συλληφθί από την "Αμερικανική "Αστυνομία ή Λούπε Βελέζ ως κομμουνίστρια.

σι στην Ρωσία. "Επείστρεψεν ένθουσιασμένος στο Χόλλυγουντ και, από τότε, δεν έπαυσε να προπαγανδίζη υπέρ των Σοβιέτ. "Εκείνος, όμως που θ' αφήση έποχή στην πολιτική ιστορία του Χόλλυγουντ, είναι ό Τζαίμς Κάνεϋ. Παιδί φτωχών εργατών, κατώρθωσε χάρις στην έπιμονή του, στο ταλέντο του, και στην εργατικότητα του, να γίνη ένας από τους διασημότερους αστέρας του Χόλλυγουντ. Και όμως, θα έλεγε κανείς πως είναι περισσότερο καμωμένος μάλλον για πολιτικός ή γέτης, παρά για ήθοποιός.

Ο Τζαίμς Κάνεϋ δεν είναι κομμουνιστής, δεν προπαγανδίζει υπέρ της εργατικής έπανάστασης, του γενικού αίματοκυλίσματος, της έξοντώσεως των άστών. Θέλει, όμως, ένα πιο δίκαιο κοινωνικό καθεστώς και πιστεύει στην δυνατότητα της ειρήνης.

Ο Κάνεϋ έξεδήλωσε για πρώτη φορά τις πολιτικές και κοινωνικές του πεποιθήσεις στην ύπόθεσι Γκότσμπορο που άνεστάωσε επί όλοκληρους μήνας τις "Ηνωμένες Πολιτείες. "Οκτώ Νέγροι με την κατηγορία πως είχαν κακοποιήσει μία λευκή, κατεδικάσθησαν χωρίς πολλές διατυπώσεις σε θάνατο. Στις "Ηνωμένες Πολιτείες τό να είναι κανείς Νέγρος θεωρείται...έγκλημα. Οι μόνοι που ύποστηρίζουν την μαύρη φυλή είναι οι οπαδοί των άριστερων κομμάτων. Στην περίπτωση των όκτώ Νέγρων του Γκότσμπορο, ό Κάνεϋ έφαγε κυριολεκτικώς τά σίδερα για να μην έκτελεσθί ή άπόφασις του δικαστηρίου. "Ωργάνωσε έράνους για να κατορθώση την άναθεώρησι της δίκης, έλαθε μέρος σε κομμουνιστικά συλλαλητήρια, ήλθε σε έπαφή με τους κορυφαίους κομμουνιστάς συγγραφείς και ήγέτας και, τέλος, έπέτυχε εκείνο που έπέδιωκε.

Η δραστηριότης, όμως, που έπέδειξε σ' αυτήν την ύπόθεσι, καθώς και διάφορες ταινίες με σοσιαλιστικές τάσεις όπου έπαιζε τον πρωτεύοντα ρόλο, τον κατέστησαν ύποπτο στην "Αμερικανική άστυνομία και τον περασμένο Αύγουστο, παρ' όλων να συλληφθί και να φυλακισθί ως ύποκριντής άπεργιών και εργατικών στάσεων. Με μεγάλη δυσκολία κατώρθωσε

Παρ' όλη την όμορφιά και την τέχνη της, ή Δωροθέα Βίκ, δεν μπορεί πλέον να παίξη στο Χόλλυγουντ, ένεκα των πολιτικών και κοινωνικών ιδεών της.

ν' άποδείξη την άθωότητά του.

Μαζί με τον Κάνεϋ κατηγορήθηκαν ως...έπικίνδυνοι κομμουνιστάι ή Ντολорές ινέλ Ρίο, ό Ραμόν Νοδάρρο και ή Λούπε Βελέζ, και οι τρεις μερικανικής καταγωγής. Αυτοί, όμως, άπέδειξαν σχετικώς εύκολα πως ή όλη κομμουνιστική δράσις των περιωριζόταν στην οικονομική ύποστήριξι των έξορίστων συμπατριωτών τους.

*

Η μόνη πολιτική ιδεολογία που δεν βρίσκει οπαδούς στο Χόλλυγουντ είναι ό Χιτλερισμός. "Όταν ό Φύρερ, για να ένισχύση τον γερμανικό κινηματογράφο, που είχαν άποδεκατισθί από τον διωγμό των "Εβραίων ήθοποιών, έκάλεσε τους Γερμανούς καλλιτέχνας του Χόλλυγουντ να έπιστρέψουν στην πατρίδα τους, οι περισσότεροι και οι καλύτεροι — ή Μαργλένε Ντήτριχ, ό Γιόσεφ φόν Στέρνμπεργκ, ό "Ερνστ Λούμπιτς — άρνήθηκαν κατηγορηματικώς και δεν έκρυψαν την περιφρόνησί τους για τό Χιτλερικό καθεστώς.

Έξ άντιθέτου, οι καλλιτέχνηι του κινηματογράφου που έδιωξεν ή Χιτλερική Γερμανία, ό "Ερικ Πόμμερ, ό περίφημος Πάμπστ, ό "Ερικ Σάρρελλς, έγιναν δεκτοί με άνοικτές άγκά-

λες στο Χόλλυγουντ.

Γενικώς, τό αντιφασιστικό αίσθημα είναι τόσο δυνατό στις "Ηνωμένες Πολιτείες, ώστε σ' αυτό, και μόνο σ' αυτό, όφείλεται ή καθαρώς έθρική στάσις που έδειξεν άπέναντι της γνωστής Γερμανίδος ήθοποιού του κινηματογράφου Δωροθέας Βίκ, τό άμερικανικό κοινό. Για την Βίκ έκυκλοφόρησεν ή φήμη ότι ήταν Χιτλερική. Αυτό ήρκεσε για να οργανωθί έναντίον της ένα άληθινό μπουκοτάς και παρά την όμορφιά της, παρά τό μεγάλο της ταλέντο, δεν κατώρθωσε ν' άνανεώση τό συμβόλαιό της με την Παραμάουντ. Γιατί, άπλούστατα, τό κοινό άπειλησε πως δεν θα πήγαινε να δή καμιά ταινία της Παραμάουντ, άν ή έταιρεία αυτή έξακολουθούσε να χρησιμοποίη την Δωροθέα Βίκ. "Ενας έπίσης από τους σοδαρωτέρους λόγους της άποτυχίας της Λιλιαν Χάρβεϋ στην "Αμερική, ήταν τά φιλοχιτλερικά της αισθήματα.

Παρ' όλα αυτά, παρατηρήθη πρό καιρού στο Χόλλυγουντ κάποια φασιστική κίνηση. Μία οργανώσις τά «Άργυρά Πουκάμισα», άρχισε να προπαγανδίζη υπέρ του φασιστικού καθεστώτος. Η άποτυχία όμως των μιμητών του Χίτλερ και του Μουσσολίνι, ύπήρξεν αλκτρά και ή οργανώσις των δεν άργησε να διαλυθί.

Μερικές χρήσιμες συμβουλές για τους συζύγους

Να μην πιστεύης πως μπορείς να διορθώσης ποτέ τά έλαττώματα της συζύγου σου. Πάρε την όπως είναι. Καλύτερα να της άποδίδης προτερήματα που δεν έχει. Η ίδια στο τέλος...θα τά άνακαλύψη και θα θά σου είναι ευγνώμων!

*

"Αν ή γυναίκα σου είναι όραία, μην της τό λές, πές της πως είναι έξυπνη και εκείνη θα πιστέψη ότι κ' έσύ είσαι έξυπνος σχεδόν τόσο όσο είναι και ή ίδια. Μά αν είναι θλάξ — όλα συμβαίνουν, δυστυχώς, ως και στις καλύτερες οικογένειες...ώστε... με συγχωρείτε — τότε πές της πως είναι όμορφη. Η γυναίκα σου τότε θα άνακαλύψη ότι έχεις ψυχή καλλιτέχνη.

*

Μή λές ποτέ "Εγώ" όταν καμιά δουλειά σου πήγε καλά, ούτε "Εμείς", όταν σου έρχονται άνάποδα τά πράγματα. Αυτό θα ήταν παράφασις των κανόνων. "Αν κάποτε θγής έξω και διασκεδάσης της συζυγικής γραμματικής.

*

Μαζί με φίλους μη τό γράψης στη γυναίκα σου, έστω κι αν ή διασκεδάσις σου

ήταν έκατό τοίς έκατό τιμιά. Γράψε της άντιθέτως : «Μοϋ λείπεις, άνώ, όλο σένα συλλογίζομαι». Η γυναίκες δεν παραδέχονται πως οι άνδρες τους μπορούν να είναι ευτυχισμένοι δίχως αυτές.

*

Δεν θα μπορέσης ποτέ να ευτυχίσης αν δεν κάνης ευτυχισμένη τη γυναίκα σου. Αυτό είναι ένα αξίωμα γνωστό σε όλους τους έγωιστάς.

*

"Αφήσε τη γυναίκα σου να πιστέψη πως αυτή διευθύνει τη ζωή σου, μην της τό έπιτρέψης ποτέ όμως αυτό. "Όταν μία γυναίκα λεί : «Θά σε κάνω ευτυχισμένο», σκέπτεται πάντα τη δική της ευτυχία.

*

Ο έρως είναι μία κατάθεση που την έκάμαμε πρό του γάμου στην συζυγική τράπεζα. Φρόντισε να ζής μετρημένα από τό εισόδημα και μην τρώς ποτέ τό κεφάλαιο. "Αλλοιώτικα, χάθηκες!

*

Όλες ή γυναίκες έχουν την κρυφή έλπίδα πως κάποτε θα θροϋν έναν άφασωμένο και αιωνίως πιστό σύζυγο. Αυτό μοι-

άζει σαν να ζητάς να θρής ένα μπεκρή που να μην πίνη.

*

Οι ζηλότυποι σύζυγοι έξοργίζουν τις γυναίκες τους. "Όσοι πάλι δεν είναι ζηλότυποι τις έξαγριώνουν.

*

Μην πιστεύης τη γυναίκα σου όταν σου λήη πως δεν είναι ζηλιάρα. Τό λείη τη στιγμή ακριβώς που ή ζήλεια της έχει φουντώσει.

*

Για τις γυναίκες ό έρως είναι πρόγμα πολύ σοβαρό, γι' αυτό και προτιμούν τους ευθιμους συζύγους.

*

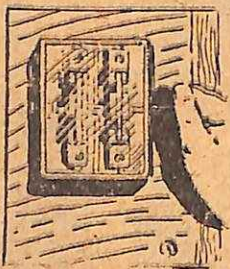
Η γυναίκα σου ως μητέρα είναι άνώτερη από σένα. "Ως γυναίκα είναι κατώτερη σου. Να κρατάς πάντοτε αυτή την Ισορροπία.

*

Μία γυναίκα που ό άνδρας της δεν άσχολείται ποτέ με τά φορεμάτά της, πείθεται σιγά - σιγά πως παιδρεύθηκε έναν άνθρωπο που δεν την έτιώσσε.

'Εάν έκραγῇ νέος πόλεμος...

Πῶς θὰ προφυλαχθοῦν οἱ ἄμαχοι πληθυσμοί μας μὲ τὰ μέσα πού διαθέτουμε.

Πρέπει νὰ κλείσουμε τὸν μετρητὴ τοῦ γκαζίου.

Καὶ στὰ περισσοτέρω μὲν Κράτῃ οἱ πληθυσμοὶ ἔχουν προπληρωθῇ καὶ εἶναι ἡδὴ ἔτοιμοι νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν πιθανὴν ἐπίθεσιν τοῦ ἐχθροῦ. Γιατὶ στὸν μέλλοντα πόλεμο, θά πετε, οἱ στρατοὶ θὰ προσπαθῶσιν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμῇ, μὲ ἐπιδοσμεῖς τῶν πολεμικῶν τῶν ἀεροπλάνων νὰ ἐρίουν» τὸ ἥθικόν τῶν πληθυσμῶν τῆς ἐχθρικής χώρας γιὰ νὰ παρεμβάλουν δυσκολίας στὴν ἐπιστράτευσιν τῆς ἡ καὶ νὰ δημιουργήσουν ταραχές καὶ ἐπαναστάσεις στὸ ἐσωτερικόν, καθὼς ἐπίσης καὶ νὰ καταστρέψουν τὰ ἐχθρικά συγκοινωνιακὰ κέντρα καὶ τὰ κέντρα ἐφοδισμού. Ἐδῶ ὅμως :

Ἐάν, παρὰ πᾶσαν μας ἐλπίδα, κηρυχθῇ μιὰ μέρα ξαφνικὰ ὁ πόλεμος καὶ, πράγμα πού ἀπευχόμεθα, δεχθούμε τὴν ἐπίσκεψιν ἐχθρικών ἀεροπλάνων, πάνω ἀπὸ τίς πόλεις μας, πῶς θὰ προφυλαχθοῦμε ἐναντίον τῆς, μὲ τὰ μέσα — τὰ ἀνύπαρκτα, δηλαδή, μέσα — πού διαθέτουμε ;

Οἱ εἰδικὲς μάσκες πού δὲν ἔχουμε...

Ἐάν ἔχρῳς θὰ προσβάλλῃ, φυσικὰ, τίς μεγάλες κυρίως πόλεις. Στὴν περίπτωσιν αὐτῇ οἱ κάτοικοι πού δὲν ἔχουν ἐξαιρετικὰ σοβαροὺς λόγους νὰ μείνουν στὴν προσβαλλομένη πόλιν, τὸ καλὸτερον πού ἔχουν νὰ κάνουν εἶναι νὰ φύγουν ἐγκαίρως ἀπὸ αὐτήν, συναποκοιμίζοντες μερικὰ τρόφιμα καὶ τὰ ἀπαραίτητα σκεύη, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸν συνωστισμό καὶ τὴν μεγάλη ἀνάμειξη πού θὰ δημιουργηθῇ, ὅταν ἀρχίσῃ ἡ γενική φυγή. Τὸ καλὸτερον μέσον προφυλάξεως ἀπὸ τ' ἀσφυζιόγωνα ἀέριον εἶναι, ὡς γνωστόν, ἡ εἰδικὴ μάσκα, γιὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν ὁποίων ἀλλοῦ ἔχει ἀρχίσῃ ἡδη καὶ ἡ σχετικὴ προπρόντης. Ἀφοῦ ὅμως δὲν ἔχουμε μάσκες, ἂν ἐξαπολύσῃ ὁ ἐχθρὸς ἀέριον, τὸ μόνο πού ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶναι πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ κλείσουμε ἀμέσως τὸν μετρητὴ τοῦ γκαζίου. Καὶ ἀμέσως κατόπιν :

1ον) Νὰ ξαπλωθοῦμε καὶ νὰ μένουμε ἀκίνητοι.

2ον) Νὰ μὴ τρίβουμε τὰ μάτια μας.

3ον) Νὰ μὴ ἐγγιζοῦμε τὰ φορέματά μας μὲ γυμνά χέρια, νὰ γδυνώμαστέ μετὰ χέρια γαντοφορεμένα, νὰ πλυνώμαστέ πολλές φορές μὲ σαποῦνι καὶ νὰ μὴ πίνουμε ποτὶ.

Μὴν τρίβετε τὰ μάτια σας...

Πολὺ πρέπει ἂν τὰ πτώμα τῆς σφραγῆς κόβῃ νὰ προσέξωμε στὴν περίπτωσιν τῶν ἀσφυζιόγων ἀερίων καὶ τὸ πόσιμον νερὸ.

Ἐάν παρατηρήσουμε ὅτι ἀπὸ τίς κάνουλες τρέχει νερὸ ὑποπρᾶσιν ἢ ὑπογάλακον, εἶναι ἀνάγκη, πρὶν τὸ πιόμε, νὰ τὸ θράσουμε ἐπὶ ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας, τοῦλάχιστον, κρατῶντας τὰ παράθυρα ἀνοιχτά καὶ ἀποφεύγοντας νὰ εἰσπνεύσουμε τὸν αἵμα. Τὸ καλὸτερον εἶναι νὰ περιμένουμε νὰ ξαναῦρῃ τὸ νερὸ τὸ φυσικὸ χρῶμα τοῦ καὶ τότε νὰ τὸ πιόμε.

Ἐπίσης πρέπει νὰ καταστρέψουμε ὅσα φαγητὰ ἢ ποτὰ ἔτυχε νὰ θρᾶσκονται μὲ σα σὲ δομάτιον ὅπου μπήκαν τὰ ἀέρια.

Καὶ τώρα, δυὸ λόγια γιὰ τίς πρώτες βοήθειες πού πρέπει νὰ προσφέρουμε στοὺς ἀεροπληκτούς — σὲ ὅσους δηλαδή δὲν τῆρησαν ὅσα ἀναφέραμε προηγουμένως καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὑποστοῦν τὴν προσβολὴ τῶν δηλητηριωδῶν ἀσφυζιόγων ἀερίων.

Ὅποιοι, λοιπόν, προσβλήθῃ ἀπὸ ἀσφυζιόγωνα ἀέριον — χλωρὸν ἢ φωσγένιον — καὶ παρουσιάσῃ τὰ πρώτα συμπτώματα δηλητηρίασεως, πρέπει ἀπαραίτητως, εὐθὺς ἀμέσως :

Προσέξτε τὸ πόσιμον νερὸ...

Ἡ ἀπόλυτὴ ἀκίνησις τοῦ προσβληθέντος ἐπιβάλλεται, γιὰτὶ καὶ ἡ ἐλαχίστη κόπωση αὐξάνει τὴν ἀνάγκη τοῦ ὀργανισμοῦ γιὰ ὁξυγόνο» γι' αὐτὸ πρέπει εἰ δυνατόν νὰ μεταφερθῇ στὸν Σταθμὸν Πρώτων Βοηθειῶν ἢ στὸ πλησιέστερον νοσοκομεῖο μὲ φορεῖο ἢ ἔστω καὶ στυλ ὠμος, φροντίζοντας ὅμως νὰ μὴ τραντάζεται κατὰ τὴν μεταφορά καὶ νὰ θρᾶσκει σὲ στάσι ὑπτία.

Μετὰ τὴν μεταφορὰ ἀφαιρούνται ἀμέσως ἀπὸ τὸν ἀεροπληκτὸ τὰ ρούχα τοῦ καὶ τοῦ γίνεται ἀφαίμαξις 300 — 500 γραμ. αἵματος. Γιὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς ἀφαίμαξεως, πρέπει νὰ τοῦ ἐνεργηθῇ προηγουμένως ἐνεστικὴ καφεΐνης. Ἐάν ἡ δόσιν αἵμα ἐξακολουθῇ, τοῦ παίρνουμε πάλιν αἷμα — 100 — 150 γραμ. μόνον ὅμως αὐτὴ τὴν φορά γιὰ δευτέρη καὶ τρίτη φορά. Ἡ ἀφαίμαξις γίνεται ἀπὸ τὴν φλέβα τοῦ χειρὸς ἐν ἀνάγκη ὅμως μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ μὲ κοψὲς θεντοῦζες. Κατόπιν, πρέπει νὰ τοῦ δοθῇ νὰ εἰσπνεύσῃ ὁξυγόνο.

Τὰ οἰκονομικὰ ποτὰ (κονιάκ, οἶζο κ.τ.λ.) ὠφελοῦν τοὺς προσβληθέντας ἀπὸ ἀσφυζιόγωνα. Πρέπει, ὅμως, πάντως, ν' ἀκολουθοῦν καὶ μιὰ ὀρισμένη διαίτα :

Νὰ μὴ τρῶνε διτὶ δὴ πρὸς τὴν φαγητὰ καὶ μόνον τοὺς τροφὴ πρέπει νὰ εἶναι τὰ γαλακτοκέρρα.

...καθὼς καὶ τὰ φαγητὰ.

«Ο ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πολλοὶ ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι ὄλων τῶν κλάδων, καὶ ἰδίως οἱ ἀνργάνωντες δὲν ξέρουν ἀκριβῶς ποῖα δικαιώματα ἔχουν ἐναντὶ τῆς ἐπιχειρήσεως στὴν ὁποία ἐργάζονται — δικαιώματα πού τοὺς δίνει ἡ κείμενη ἐργατικὴ νομοθεσία. Καὶ ἡ ἀγνοία αὕτη ἔχει πολλὰς φορές ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ὑφίστανται ἓνα σωρὸ ἀδικαιολογητῆς πιέσεως, νὰ χάσουν ὀριζόμενα ὠφελήματα πού τοὺς παρέχει ὁ νόμος, ὀλίκα κυρίως καὶ γενικῶς νὰ συναντοῦν δυσκολίες στὴ ζωὴ τους.

Γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους, τὸ Α. Ο. Δ. Ο. ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ ἓνα σύντομο σημείωμα, τὰ βασικὰ σημεῖα τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου.

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὅταν ἓνας ὑπάλληλος προσληθῇ σὲ μιὰ ἐπιχειρήσιν, καλὸν θὰ εἶναι νὰ ζητήσῃ ἐγγράφως μιὰν ἐξασφάλισιν γιὰ τὸν μισθὸν τὸν ὁποῖον εἰσπράττει, καθὼς καὶ γιὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας τῆς συμβάσεως. Ἰδιαιτέρως εἶναι ἀπαραίτητον ἡ ἐξασφάλισιν αὕτη νὰ γίνῃ δι' ἐπιστολῆς, ὅταν ὁ ὑπάλληλος προσλαμβάνεται γιὰ ἓνα ὀρισμένον χρονικὸ διάστημα μετὰ τὴν λήξιν τοῦ ὁποίου δὲν δικαιούται ἀποζημιώσεως.

Ὅταν ὁ ὑπάλληλος προσλαμβάνεται ἐδὲ ἀόριστον χρόνον ἐργαζομένην πρὸς αὐτὴν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2112 καὶ 4558.

Κατὰ τοὺς δύο πρώτους μῆνας τῆς ἐργασίας τοῦ στήν ἐπιχειρήσιν δὲν δικαιούται καμίας ἀποζημιώσεως εἰς περίπτωσιν ἀπολύσεως. Ὅταν ὁ μισθὸς συμπληρωθῇ 61 ἡμέρες ἐργασίας περὶ αὐτὴν ἀνέβηται στὴν πρὸς αὐτὴν ἀποζημιώσεως, ὡς νόμος 2112 καὶ ἀναλόγως τοῦ χρόνου τῆς ἐργασίας τοῦ δικαιούται καὶ ἀποζημιώσεως. Ὁ νόμος ὁρίζει ὡς ἐξῆς τὸ «κλιμάκιον» ἀποζημιώσεως τοῦ ὑπαλλήλου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας του.

Γιὰ ὑπηρεσίαν 61 ἡμερῶν ἕως ἐνὸς ἔτους, πρέπει νὰ δοθῇ ἀποζημιώσεως ἓνα μῆνον μισθοῦ. Ἀπὸ ἐνὸς ἔτους καὶ μίας ἡμέρας μέχρι δύο ἔτων, δύο μισθοί, ἀπὸ 2 μέχρι 4 ἔτων, τρεῖς μισθοί, ἀπὸ 4 μέχρι 6 ἔτων 4 μισθοί, ἀπὸ 6 μέχρι 8 ἔτων πέντε μισθοί, ἀπὸ 8 μέχρι 10 ἔτων ἕξι μισθοί καὶ 7 μισθοί γιὰ τοὺς ἔχοντας συμπληρώσει 10 ἔτων ὑπηρεσίαν. Γιὰ ὅσους ἔχουν ἔστω ἀπὸ 10 ἔτων ὑπηρεσίαν πρὸς αὐτὴν ὅσους 7 μισθοὺς καὶ ἓνας μισθὸς γιὰ κάθε ἔτος ὑπηρεσίας.

Ὁ μισθὸς πού καταβάλλεται στὸν ὑπάλληλον, εἰς νύκτῃ ἀποβλήσῃ ἡ συμβάσις ἀπὸ τὸν ἐργοδότην — συμφώνως φυσικὰ πρὸς τὸ ἀνωτέρω «κλιμάκιον» — περιλαμβάνει : τὴν τακτικὴν ἀποδοχὴν του, καθὼς καὶ κάθε ἄλλη παροχὴ πού λαμβάνει ἀπὸ τὸν ἐργοδότην, ὅπως τὰ ἐπιμίσθια, τὰ ποσοστὰ ἐπὶ τῶν κερδῶν, τὰ ἐξόδα παραστάσεως, τὴν προμήθειαν τῶν ὑπαλλήλων ἐπὶ τῶν εἰδῶν πού παύονται ἢ ἐπὶ τῶν συμβάσεων πού συνάπτουν κ.λ.π., καθὼς ἀκόμη καὶ τὸν 13ον μισθόν.

ΠΩΣ ΛΥΕΤΑΙ Ἡ ΣΥΜΒΑΣΙΣ

Γιὰ νὰ λυθῇ μιὰ συμβάσις, πρέπει νὰ γίνῃ ἀπαραίτητως τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο : ἢ ὁ ἐργοδότης νὰ προσβῇ στὴν ἀμέσων ἀπολύσιν τοῦ ὑπαλλήλου, ὅποτε γιὰ νὰ εἶναι ἐγκυρὸς αὕτη πρέπει νὰ εἶναι ἐγγράφως, ἢ ὁ ἐργοδότης νὰ προσβῇ πάλιν ἐγγράφως εἰς προειδοποίησιν ἐνὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν, ὅπως ἔχει δικαίωμα.

Καὶ στὴν πρώτη μὲν περίπτωσιν ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται στὴν ἀμέσων καταβολὴν ἀποζημιώσεως, συμφώνως πρὸς τὸ ἀνωτέρω κλιμάκιον. Στὴν δευτέρω δὲ ὀφείλει νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2112 πού ὁρίζει σαφῶς ὅτι ἀπαιτεῖται νὰ προειδοποιηθῇ ὁ ὑπάλληλος ἐγγράφως :

— 30 ἡμέρες πρὸ τῆς ἀπολύσεως του, ἐάν πρόκειται περὶ ὑπαλλήλου ἔχοντος ὑπηρεσίαν ἄνω τῶν 60 ἡμερῶν καὶ μέχρι ἐνὸς ἔτους.

— 60 ἡμέρες ἐάν ἔχῃ ὑπηρεσίαν ἀπὸ ἐνὸς ἔτους μέχρι 2 ἔτων.

— 90 ἡμέρες ἐάν ἔχῃ ὑπηρεσίαν ἀπὸ 2 ἔτων καὶ μέχρι 4 ἔτων.

— 4 μῆνες ἐάν ἔχῃ ὑπερτετραετὴ ὑπηρεσίαν.

— 5 μῆνες ἐάν ἔχῃ συμπληρώσει ὑπηρεσίαν 6 ἔτων.

— 6 μῆνες ἐάν ἔχῃ δετὴ ὑπηρεσίαν.

— 7 μῆνες ἐάν ἔχῃ συμπληρώσει δεκαετὴ ὑπηρεσίαν.

Ὅσοι ἔχουν ἄνω τῶν δέκα ἔτων ὑπηρεσίαν, στήν προθεσμίαν τῶν 7 μῶν πρὸς αὐτὴν καὶ χρόνον 30 ἡμερῶν γιὰ κάθε ἔτος ὑπηρεσίας. Ἐάν ὁ ἐργοδότης δὲν συμμορφωθῇ μὲ τοὺς ὅρους αὐτοὺς, ὑποχρεοῦται στὴν καταβολὴ μισθῶν ἴσων πρὸς τὸ ἀνωτέρω κλιμάκιον. Ὁ ὑπάλληλος τοῦ ὁποίου ἡ σύμβασις δὲ λυθῇ ἐπὶ τῇ βάσει πρὸς αὐτὴν ἀποζημιώσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότην τοῦ μετὰ τὴν λήξιν τοῦ νομίμου χρονικοῦ ὅρου δικαιούται νὰ εἰσπράττει ἀπὸ τὸν ἐργοδότην τοῦ καὶ ἀποζημιώσιν ἴσην πρὸς τὸ 1/4 τῶν μισθῶν τοῦ χρόνου πρὸς αὐτὴν ἀποζημιώσεως.

Ἐάν εἴχε συμφωνηθῇ μετὰ τὸν ὑπάλληλον καὶ ἐργοδότην μεγαλύτερη ἀποζημιώσις ἢ καὶ ἂν ὁ παρῇ ἔθελον πληρωθῇ μεγαλύτερη ἀποζημιώσεως, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται στὴν καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως αὐτῆς.

Ἡ λύσις τῆς συμβάσεως πρέπει νὰ γίνηται πάντοτε ἐγγράφως παρὰ τοῦ ἐργοδότην, γιὰτὶ διαφορετικὰ δὲν εἶναι ἐγκυρὸς.

Ἀπόλυσις ἀπᾶς κοινοποιηθεῖσα παρὰ τοῦ ἐργοδότην στὸν ὑπάλληλον δὲν ἀνακαλεῖται, χωρὶς τὴν συναίνεσιν καὶ τοῦ ὑπαλλήλου. Ὁ ἐργοδότης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπολύσῃ τὸν ὑπάλληλον, χωρὶς

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ»

ΚΑΙ ΟΔΗΓΙΕΣ

ριε νὰ τὸν προειδοποιήσῃ, μὴ ὑποχρεούμενος στὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως, μόνον ὅταν ὑποβλήσῃ ἡμῖνος κατὰ τὸν ὑπαλλήλου δι' ἀδείας ἀπὸ τῆς ἐν γεινομένην ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἢ ὅταν ἀπαγγελεθῇ κατ' αὐτοῦ κατηγορία ἐπὶ πλημμελήματι ἢ κακούργηματι. Στὴν περίπτωσιν αὕτη ἂν ὁ ὑπάλληλος ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν κατηγορία δικαιούται νὰ τυχῇ τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως.

ΑΣΘΕΝΕΙΑ - ΑΔΕΙΑ

Ἄν ὁ ὑπάλληλος ἀρρωστήσῃ, αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ αἰτίαν λύσεως τῆς συμβάσεως, ἐφ' ὅσον ἡ ἀρρώστεια τοῦ δὲν διαρκεῖ πλέον τοῦ μῆνός, προκειμένου περὶ ὑπαλλήλου ἔχοντος 4 ἐτὴ ὑπηρεσίαν πλέον τῶν τριῶν μῶνων προκειμένου περὶ ὑπαλλήλου ἔχοντος ὑπηρεσίαν 3 — 10 ἔτων, πλέον τῶν τεσσάρων μῶνων, προκειμένου περὶ ὑπαλλήλου ἔχοντος ὑπηρεσίαν 10 — 15 ἔτων καὶ ἐξ μῶνων, προκειμένου περὶ ὑπαλλήλου ἔχοντος ὑπηρεσίαν 15 ἔτων καὶ ἄνω.

Ὁ ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρώσει ἓνα ἔτος ἐργασίας στὴν ἰδίαν ἐπιχειρήσιν, δικαιούται δεκαπενθήμερον κανονικῆς ἀδείας καθ' ἓνα χρόνον μὲ πληρεῖς ἀποδοχὰς.

Ἐάν μὴ ἐπιχειρήσῃ πτωχεύσῃ, ὁ ὑπάλληλος δικαιούται τὸ 1/2 τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως, κατατασσόμενος — γιὰ τὸ ποσὸν αὐτὸ — προνομιώκως πρὸς πάντοτε ἐτέρου πιστωτοῦ.

Ἐὰς βάσει γιὰ τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως λαμβάνονται αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ τελευταίου μισθοῦ τῆς λύσεως τῆς συμβάσεως.

Καθὲς μεταβολὴ τῶν ὁρῶν τῆς ὑπαλλήλικης συμβάσεως — ἀλλὰ μὴ τυχόν μονομερὲς ἀπὸ τὸν ἐργοδότην καὶ θάπτεται τὸν ὑπάλληλον, ἀποτελεῖ καταγγελλαν τῆς συμβάσεως, ἡ ὁποία ὑποχρεώνει τὸν ἐργοδότην στὴν καταβολὴν τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως. Τέτοιαις μεταβολαῖς εἶναι : 1) Ἡ ἐλάττωσις τῶν ἀποδοχῶν του, 2) Ὁ ὑποβιβασμὸς τοῦ σὲ θάμιν κατώτερον ἢ σὲ θέσιν κατώτερα, 3) Ἡ ἡθικὴ μείωσις τοῦ ἐδᾶ μετατάξεως εἰς τάξιν καὶ ἐργασίας κατωτέραν καὶ μὴ ἀρμοῦσαν ἔστω καὶ ἂν δὲν ὑφίσταται ὁ ὑπάλληλος ὀλικὴν ζημίαν.

4) Ἡ προαγωγή — διὰ τὸ ὀργανισμὸν τῆς ἐπιχειρήσεως — ἀλλὰ μὴ τῶν ὑποδεστέρων ἢ ἰσότητων θέσεων. 5) Ἡ ἀπὸ σκοποῦ ἢ κορηγῆσεως ἐργασίας στὸν ἀμειβάμενον ἡμερησίως ἢ κατ' ἀποκοπὴν ὑπάλληλον. 6) Ἡ μεταβολὴ τοῦ τρόπου πληρωμῆς τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὑπαλλήλου ἐπὶ τὸν δυσμενέστερον. 7) Πᾶσα κακοθεσίαν τοῦ ἐργοδότην τοῦ τελευταίου σὲ νὰ ἐξαναγκασθῇ ὁ ὑπάλληλος νὰ παρατηρήσῃ ἢ πού δυσχεραίνει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συμμετέχουσας διὰ τῆς προσθήκης νέων ὁρῶν εἰς τὴν συμβάσιν τοῦ ὑπαλλήλου.

Αἱ διαφοραὶ μετὰ τὸν ὑπάλληλον καὶ ἐργοδότην σχετικῶς μὲ τὴν πληρωμὴν ἀποζημιώσεως — συμφώνως πρὸς τὸ ἀνωτέρω — ἐφ' ὅσον δὲν ὑπερβαίνουν τὴν 5000 δρχ., ἐκδικάζονται ἀπὸ τὸν Εἰρηνοδίκην, ἂν δὲ εἶναι ἄνω τῶν 5000 δρχ., ὑπάγονται στὴν ἀρμοδιότητα καὶ τὴν τακτικὴ διαδικασία τῶν δικαστηρίων.

Ὁ νόμος 1234 (ἄρθρον 10ον) δίνει σαφῶς τὸν ὁρισμὸν τοῦ ποῖος λογίζεται ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος. Κατ' αὐτὸν ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος θεωροῦνται οἱ μὴ ἐκτελούντες σωματικὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ πνευματικὴν ταύτην.

ΠΑΛΑΙΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ

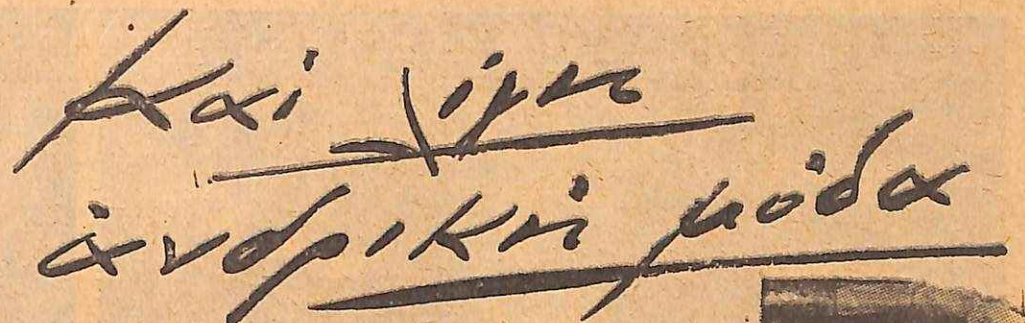
Μία εἰδικὴ κατηγορία ὑπαλλήλων εἶναι οἱ παλαιοὶ πολεμιστὰ, εἰτε εἶναι πολεμιστὴς διὰ διαφορὰς ἐργασίας (ὀργανισμοὺς δημοτικοῦ δικαίου, ἀνώνυμοις ἐταιρείαις, τραπεζαῖς κ.λ.π.) δυνάμει τοῦ ἀπὸ 24 Ιανουαρίου ἐ.ε. ἀναγκαστικοῦ νόμου ἐπὶ προστασίας παλαιῶν πολεμιστῶν, εἰτε καὶ προὔπρην ἀπὸς σκάνδον ἐργασίας αὐτῆς καὶ ὑπαγομένην δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 24ου τοῦ νόμου τοῦτο στήν εἰδικὴ αὐτῇ κατηγορίαν.

Οἱ ὑπάλληλοι αὗτοι, σὲ περιπτώσιν λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας, πρὸς ἀπόλυσιν, ὑποβιβασμὸν μισθοῦ, ἀνυμπίεσθαι ἐργασίας κ.λ.π.) χαιροῦν εὐεργετημάτων πέραν τοῦ νόμου 2112. Στὴν περίπτωσιν αὕτη ἡ ἐπιχειρήσιν εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ τοὺς καταβάλῃ 24 μισθοὺς, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ τελευταίου μισθοῦ, σὲ 24 μηνιαίαις δόσεσι ἀκατοχουρμέναις κατὰ κρίσιν καὶ ἐν ἀνάγκη διὰ συντηρητικῆς κατασχέσεως.

Τὴν ἰδιότητα τοῦ Παλαιοῦ Πολεμιστοῦ καθορίζει λεπτομερῶς ὁ σχετικὸς αὐτὸς ἀναγκαστικὸς νόμος, ὁ ὁποῖος καθορίζει συγχρόνως δι' εἰδικῶν ἀρθρῶν καὶ τὰ ἀπαιτούμενα ἀποδεικτικά τῆς ἰδιότητος αὐτῆς.

Πάντως ὁ ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν τοὺς ὁποιοδήποτε κατηγορίας καὶ ἂν ἀνήκῃ, διὰ τὸν νόμον 2112, ἂν καὶ δὲν εἶναι τελείως, ἂν καὶ δὲν εἶναι ὅλες τίς περιπτώσεις, τὸν πρὸς αὐτὴν ἀρκετὰ, ἐν τούτοις, ἐναντίον τοῦ δυσπρόσπυτον τυχόν ἐργοδότην τοῦ. Ἐπίσης ὁ ὑπάλληλος πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ ὅτι ὁ νόμος 2112 πού τοῦ παρέχει τίς ἐξασφαλίσεις τίς ὁποῖες τοῦ ἀναφέρει, ἐκ παραλλήλου τοῦ ἐπιβάλλει καὶ ἀναφέρει, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει ποτὶ νὰ ἀπομακρύνεται. Πρέπει, δηλαδή, νὰ εἴ μετὰ σὲ στενὰ πλαίσια τοῦ νόμου. Καθὲς ἀπομακρύνεισιν τοῦ ἀπ' αὐτὰ θὰ ἀποβῇ εἰς βέρος τοῦ.

Γ. Σ. ΤΣΙΜΠΟΥΡΑΚΗΣ

Ὁ Ροντίν, ὁ περίφημος ποικαμίσος τῶν Βρυξελλῶν, πού ἔχει τὴν ἐκλεκτότερη ἀνδρικήν πελατεῖαν τοῦ κόσμου, ἐτύπωσε τελευταίως ἓνα μικρὸ θιθλιαράκι μὲ τοὺς κανόνες πού πρέπει κανεὶς ν' ἀκολουθῇ γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῆς γραβάτας.

Ἐὺ κύριος πού θέλει νὰ εἶναι πάντοτε ντυμένος κομψά — γράφει ὁ Ροντίν — πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ ὅτι ταυριάζουν :

Μὲ μπλέ κοστούμι : Γραβάτα μπλέ, ἄσπρη καὶ μπλέ, ἄσπρη γκρενὰ καὶ μπλέ, γκρενὰ μονόχρον, γκρενὰ καὶ μαύρη.

Μὲ κοστούμι γκρι : Γραβάτα γκρι, γκρι ἀσπιδία, γκρι καὶ γκρενὰ, γκρενὰ μονόχρον, γκρενὰ καὶ μαύρη.

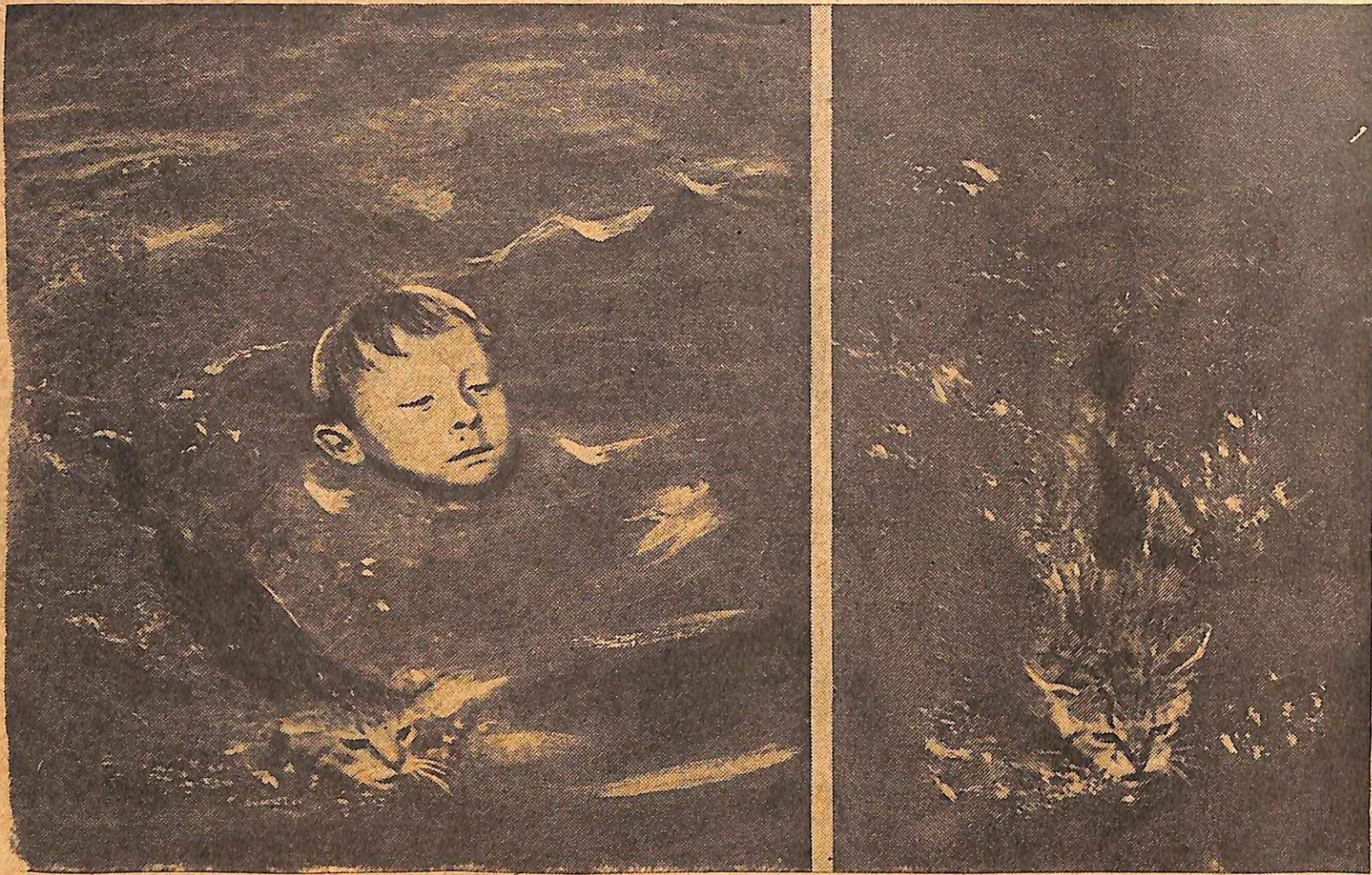
Μὲ καφέ κοστούμι : Γραβάτα καφέ, καφέ καὶ κίτριν, καφέ καὶ γκρενὰ, γκρενὰ μονόχρον, πράσιν, πρασινοκίτριν.

Γραβάτα, μαντήλι καὶ κάλτσα ὁμοῦ χρώμῃ, θεωροῦνται ὡς ἐξαιρετικὰ «εἰς» ἀπὸ τοὺς κομψευομένους τῆς Ἀγγλίας.

Τὰ μαντήλια τῆς μόδας εἶναι εἴτε λευκὰ μὲ μὲν χρωματιστὰ πού τὰ χρώματά τους νὰ ταυρίζουν μὲ τὸ κοστούμι πού φοροῦμε, εἴτε ὁλόλευκα ἀπὸ λεπτὴν βατίσιν μὲ ἐπίσημο ἐνδυμασίαν κυρίως θραυνοῦ. Τὰ καλλιτεχνικὰ κεντημένα μονογράμματα (ὅχι ὅμως συμπλέγματα κεφαλαίων, ἀλλὰ τὸ ἓνα κεφαλαίον κοντὰ στὸ ἄλλο), θεωροῦνται πάντα ἀπαραίτητα ἀπὸ τοὺς κομψευομένους.

Ποικαμίσος ἀπὸ ποπελίνα. — Τὰ ποικαμίσια ἀπὸ ποπελίνα, ἀντιστοίχως τοὺς Λονδρέζους ρυθμιστὰς τῆς ἀνδρικής μόδας, φαίνεται ὅτι θὰ κυριαρχήσουν τελευταίως, προτιμώμενα, ὡς ποικαμίσια τοῦλάχιστον πολυτελείας, ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα εἶδη. Πραγματικὰ, τὸ σκληρὸ λινὸ δὲν χρησιμοποιοῦται πιά πᾶν ἐνδυμασίαν, τὸ δὲ ζεφυρὶ δὲν εἶναι ἔτι ἀρκετὰ ἀπαλόν. Ἀντιθέτως, ἡ ποπελίνα ἔχει ἀπέραντο πλεονεκτήματα. Μαίζει μὲ αὐτὸ, πλὴνεται εὐκόλως καὶ ἐπιδέχεται τοὺς ὀρεινότερους χρωματισμούς καὶ τὰ νοστιμώτερα σχέδια. Τέλος, σὲ μιὰ ἐποχὴ μανικέτια, τὸ ὕφασμα αὐτὸ ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ λερώνεται δυσκολώτερα παρὰ τὸ ἄσπρο λινόν.

Ὅσον ἀφορᾷ τώρα τὸ κόσμιν τῶν ποικαμίσων, οἱ Λονδρέζοι βασίλεις τῆς μόδας νομίζουν ὅτι ἐπεβλήθη τελεσιδικία τὸ

ΜΙΑ ΓΑΤΑ ΠΟΥ ΤΡΕΛΛΕΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΛΥΜΠΙ

Απ' όλα τα κατοικίδια ζώα εκείνο που αισθάνεται την μεγαλύτερη απέχθεια για το νερό είναι χωρίς άλλο η γάτα. Δεν έχουμε παρά να την παρακολουθήσουμε λίγο για να πεισθούμε γι' αυτό. Μόλις δη νά πέφτει θροχή, μαζεύεται αμέσως στο σπίτι κι' αν έτυχε νά βραχή, δεν μπορεί νά ήσυχάσει έως ότου νοιώσει το τρίχωμά της πάλι νά στεγνώσει. Την βλέπουμε νά τρίβεται σ' ε, π. θρή για νά το επιτύχει μιά ώρα γρηγορότερα. "Αν πάλι τυχαίως καμμιά φορά πέσει χωρίς νά το θέλη στο νερό, ή άπεγνωσταίως προσπαθείς που καταβάλλει για νά βγίη στην στεριά, όσο τὸ δυνατόν πιὸ γρήγορα, τὰ ξεφωνητά της καὶ ἡ θλιβερὴ ὄψις πού παρουσιάζει ἀκόμη καὶ ὅταν ξαναπατήση στὸ στερεὸν ἔδαφος, φανερώνουν ὅλη τὴ φρίκη πού τὴς προξενεὶ τὸ νερό.

Ἡ φρίκη αὐτή, ἐν τούτοις, εἶναι ἀνεξήγητη. Καὶ ἂν ζητήσουμε νὰ θεωροῦμε τὴν αἰτία της, παρ' ὅλα ὅσα ξέρουμε ἢ νομίζουμε πὼς ξέρουμε γιὰ τὴς γάτες ἀπὸ τὴν πείρα, θὰ δοῦμε παρὰδῶς ὅτι ὑπάρχουν πολλὰ ἐπιχειρήματα πού μᾶς πείθουν ὅτι ἀπεναντίας τὸ ζῶο αὐτὸ ὠφελεῖ νά τρέφῃ μεγάλη ἀγάπη πρὸς τὸ νερό.

Καὶ πρῶτα - πρῶτα ἀνάμεσα στὰ αἰλουροειδῆ - ἀπ' τὰ ὁποῖα κατάνετα καὶ ἡ γάτα - βρίσκουμε εἶδη, τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον δὲν φοβούνται καθόλου τὸ νερό, ἀλλὰ εἶναι μάλιστα καὶ πολὺ ἐξοικειωμένα μ' αὐτό, ὅπως, π.χ., ὁ πάνθηρ.

Ἐπειτα εἶναι γνωστὸν, πὼς ἀπ' ὅλες τὴς τροφῆς πού μπορούμε νὰ προσφέρουμε στὴ γάτα μας, αὐτὴ προτιμᾷ τὸ ψάρι. Αὐτό, φυσικά, δὲν μπορεί νά εἶναι μιά προτίμησις πού γεννήθηκε καὶ ἀναπτύχθηκε ἀπὸ τὴν συμβίωσι τῆς γάτας μὲ τὸν ἄνθρωπο. "Οχι βέβαια. "Οφείλεται μᾶλλον σὲ λόγους... κληρονομικούς : τὴν ἴδια προτίμησις θὰ εἶχε ἀσφαλῶς ἡ γάτα καὶ τότε πού ἦταν ἀκόμη σὲ ἀγρία κατάστασι. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ ὅμως θὰ ἦταν ἀναγκασμένη νὰ παίρνῃ τὰ ψάρια ἐκεῖ πού βρίσκονται, δηλαδὴ στὴ θάλασσα.

Παρ' ὅλα αὐτά, ἐν τούτοις, εἶναι γεγονὸς ὅτι ἡ φυσιολογικὴς ιδιότης τῆς γάτας δὲν τὴν βοηθοῦν πολὺ στὸ κολύμημα. Τὸ τρίχωμά της εἶναι λιγώτερο λιπαρὸ ἀπὸ τοῦ σκύλου καὶ δὲν προστατεύει ἀρκετὰ τὸ σῶμα της ἀπὸ τὸ νερό. Θὰ ἔχετε παρατηρήσει, βέβαια, πόσο μιά θρεγμένη γάτα φαίνεται ἐξαφνικὰ ἀδύνατη καὶ δείχνει καθαρὰ μὲ τὸ ἀπελπισμένο της βλέμμα πὼς ὑποφέρει ὑπερβολικά. Σημειώστε ἀκόμη πὼς ἡ θερμοκρασία τοῦ ζώου εἶναι κατὰ δυὸ - τρεῖς βαθμοὺς μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ συνεπῶς ἡ ἀντίθεσις στὴν ἐπαφὴ τοῦ νεροῦ δὲν μπορεῖ παρὰ νά εἶναι δριμύτερη.

"Οἱ αὐτὰ ὅμως δὲν ἐμποδίζουν τὴν γάτα, ὅταν βέβη στὸ νερό, νά κολυμπᾷ ἐξ ἴσου καλὰ καὶ μάλιστα γρηγορότερα ἀπὸ

τὸν σκύλο. Τὰ μπροστινὰ της πόδια, καθὼς εἶναι ἐφωδιασμένα μὲ ἀρθρώσεις πού λείπουν ἀπὸ τὸν σκελετὸ τοῦ σκύλου, ἐπιτρέπουν στὴ γάτα νά κάνῃ χρήσιμες πλάγιες κινήσεις, πού ἀπαγορεύονται σ' αὐτὸν καὶ τὰ πινιά της πάλι πόδια μὲ τὰ νύχια πού διαστέλλονται ὅταν θέλῃ, μποροῦν νά πλαταίνουν, πρᾶγμα πού τὴν βοηθεῖ πολὺ στὸ κολύμημα. Καὶ τὸ σῶμα της ἄλλως τε εἶναι ἐλαφρότερο καὶ γι' αὐτὸ ἐπιπλέει πιὸ εὐκόλα ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ σκύλου.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, δὲν πρέπει νά ἐπιλησώμεθα ὅταν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τυχαίῃ νά συναντήσουμε στὴν οἰκγένεια τὸν αἰλουροειδῶν μερικὰ ζῶα ἐξαιρετικά, πού δὲν συμμερίζονται τὴν ἀπέχθεια τῆς οἰκογενείας τους πρὸς τὸ νερό καὶ μπαίνουν εὐχαρίστως σ' αὐτό, ὄχι μόνον ὅταν ἡ ἀνάγκη τὸ καλεῖ, ὅταν πρόκειται δηλαδὴ νά «ψαρέψουν» τὴν τροφὴ τους, ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς γιὰ νά διασκεδάσουν.

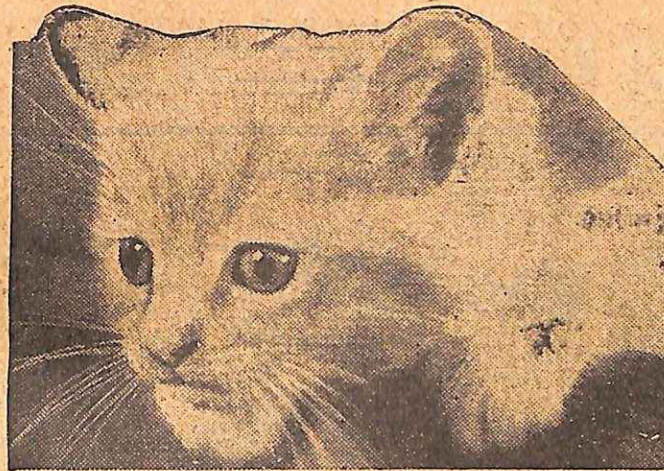
Τέτοια ἐξαιρετικά παραδείγματα ἔχουν σημειωθῇ πολλὰς φορὲς ἀπὸ διάφορους συγγραφεῖς πού ἀσχολήθηκαν μὲ τὴ ζωὴ καὶ τῆς συνήθειες τῶν αἰλουροειδῶν.

Εἶναι ἀξιοσημείωτο, π.χ., τὸ ὅτι ἐνῶ ἡ γάτα εἶναι ἕνα ζῶο πιὸ ἐλεύθερο καὶ πιὸ ἀνεξάρτητο ἀπὸ τὸν σκύλο, ἐν τούτοις ξέρεῖ νά προσανατολίζεται καὶ νά συμμορφώνεται πολὺ γρήγορα μὲ τὰ ἔθιμα καὶ τὴς ἔξεις τῶν προσώπων, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα ζῇ καὶ νά τροποποιῇ ἐν ἀνάγκη τὰ ἐνστικτὰ της γιὰ νά περνᾷ ὅσο μπόρῃ καλύτερα μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Γι' αὐτό, βλέπουμε ὄχι σπανίως γάτες πού ζοῦν σὲ σπίτια ψαράδων καὶ βλέπουν πὼς οἱ κύριοί των ἀπολαμβάνουν τὴν ὠφελήματα ἀπὸ τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο, νά συμφιλιώνονται μὲ τὴ θάλασσα καὶ νά μπαίνουν σ' αὐτὴν χωρὶς κανένα δισταγμὸ γιὰ νά βοηθήσουν κι' αὐτὲς ὅσο μποροῦν τὰ ἀφεντικά τους, οὕτως ὥστε ἡ συγκομιδὴ νά εἶναι πιὸ πλούσια. Αὐτὴ τὴν συνεργασίαν τὴν παρατηροῦμε συνήθως σὲ διάφορα παρὰ τὰ μέρη ὅπου ψαρεύουν κογχύλια.

Κάποτε μάλιστα συμβαίνει ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὴς γάτες τῶν ψαράδων νά φανερώνονται μερικὲς πού ν' ἀποτελοῦν πραγματικὰ φαινόμενα κολυμβητῶν, πολλὰς φορὲς μάλιστα καὶ... «βουτηχτῶν».

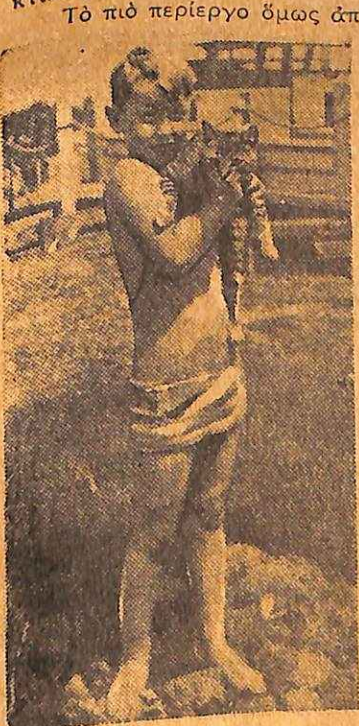
Χωρὶς ν' ἀναφερθοῦμε στοὺς θρύλους τῆς ἀρχαιότητος, θὰ περιορισθῶμε νά μιλήσουμε γιὰ ἕνα σύγχρονο τέτοιο παράδειγμα, πολὺ χαρακτηριστικὸ. Τὸ παράδειγμα τῆς περιφημῆς γάτας τῆς Πλυμοῦθ, πού γιὰ κάμποσα χρόνια εἶχε καταπλήξει μὲ τὰ κατορθώματά της ὅλους ὅσους τὰ εἶχαν ἰδῇ, ἢ τὰ εἶχαν ἀκούσει ἀπὸ αὐτόπτας.

Στὴν ἀρχὴ ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ γάτα ἤρκετο στὸ νά κυνη-

γά τὸς «ποντικούς τοῦ νεροῦ» μέσα σ' ἕνα ρυάκι πού θρῖσκταν κοντὰ στὸ φρούριο τῆς Πλυμοῦθ καὶ σιγὰ - σιγὰ συνήθισε νά τοὺς κυνηγᾷ μέσα στὸ φυσικὸ τους καταφύγιο. Κι' ὅταν ἀντιλήφθῃ πὼς μποροῦσε νά μπαίῃ χωρὶς νά διατρέχῃ κανένα κίνδυνο μέσα στὸ νερό, ἐπῆρε θάρρος κι' ἄρχισε νά κυνηγᾷ ὡς καὶ τὰ ψάρια ἀκόμη μέσα στὴ θάλασσα. Παραμόνευε κάθε μέρα τὴ λεία της στὰ θράχια τῆς παραλίας κι' ὅταν ἔβλεπε κανένα ψάρι νά πλησιάζῃ βουτοῦσε στὸ νερό καὶ τὸ καταδίωκε μέσα στὴ θάλασσα, κατορθώνοντας τὴς περισσότερες φορὲς νά τὸ συλλαμβάνῃ. "Ἐνα τόσο ἐξαιρετικὸ φαινόμενο, ὅσο κι' ἂν διεπιστώθῃ ἀπὸ αὐτόπτας μάρτυρας, πού εἶναι μὲ τὸ παραπάνω ἀξίπιστοι, θὰ μᾶς φαινόταν ἴσως ἀπίστευτο, ἂν ἕνα ἄλλο ἐντελὲς σύγχρονο παράδειγμα δὲν ἐργόταν νά ἐνισχύσῃ τὴν πίστιν μας. Στὸ Λόγκ - "Ισλαντ τῆς Νέας "Υόρκης, ζῇ τώρα, στὴν ἐποχὴ μας, κάποια οἰκγένεια Μπέτελ. Ἡ οἰκγένεια, λοιπόν, αὐτὴ, ἢ μᾶλλον, ὁ μικρὸς γιὸς τῆς οἰκογενείας, ὁ Μερβὲν Μπέτελ, ἡλικίας ὀκτὼ χρονῶν, ἔχει ἕναν γάτο... καταπληκτικὸ ! Φαντασθῆτε πὼς ὁ Τόμμι - αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ γάτου - ὄχι μόνον μπαίνει εὐχαρίστως στὸ νερό, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τοῦ μικροῦ του κυρίου, πού λατρεύει τὸ κολύμπι, ἀλλὰ...πρέπει νά μεταχειρισθῇ βία κανέναν γιὰ νά τὸν ἐξαναγκάσῃ νά βγῇ ἀπὸ τὴ θάλασσα ! Πρόκειται, κυριολεκτικῶς, περὶ... «γάτου - ἀμφιβίου» ! Τὸ ἀγαπημένο του παιχνίδι δὲ εἶναι νά συναγωνίζεται στὸ κολύμημα μὲ παιδιὰ - φίλους τοῦ μικροῦ του κυρίου - ἢ καὶ μὲ σκυλιὰ ἀκόμη, ὁπότε ἀνακηρύσσεται πάντα σαμπιόν !

Φαίνεται ὅμως πὼς ὁ ἔρωσ του αὐτὸς γιὰ τὴ θάλασσα ἄρχισε ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴ ἀγάπῃ πού αἰσθάνονταν γιὰ τὰ κογχύλια. Ὁ μικρὸς του κύριος τὸν προσκαλοῦσε στὴν ἀρχὴ νά πάρῃ ἀπὸ τὸ χέρι του τὴν πολυτιμὴ αὐτὴ τροφὴ στὴν ἀκρὴ τῆς παραλίας, ὅπου τὸν ὄρον ὅμως νά μουσκέψῃ λίγο τὰ πόδια του γιὰ νά τὸν φθάσῃ. "Ἐτσι, ὁ Τόμμι ξεθάρρεψε σιγὰ - σιγὰ καὶ προχωροῦσε δλοένα καὶ θαυότερα στὴ θάλασσα, ἕως ὅτου ἔφθασε μιά μέρα ὅπου τὸ νερό τοῦ σκέπαζε ὅλο τὸ σῶμα. Κατόπιν ὁ Μερβὲν Μπέτελ τὸν ἀνάγκασε νά βουτήξῃ καὶ τὸ κεφάλι του μέσα στὸ νερό γιὰ νά πάρῃ τὰ κογχύλια πού τὰ κρατοῦσε στὸ χέρι του κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. "Ἐ, ἀπὸ κεινὴ τὴ στιγμή ὁ Τόμμι ἔκλωσε νά ἐμπνᾷ μέσα του ὁ ἀταίσιμος ποῖος ξέρεῖ ποῖων ἀγρίων προγόνων του καὶ...ξετρελλάθηκε κυριολεκτικῶς μὲ τὸ κολύμπι !

Τὸ πιὸ περίεργο ὅμως ἀπ' ὅλα εἶναι, ὅτι ἐνῶ ὁ Τόμμι βουτᾷ στὴ θάλασσα χωρὶς κανέναν νά τὸν ἀναγκάζῃ μόνον καὶ μόνο γιὰ τὸ χέρι τοῦ κάνει εὐχαρίστησι, διατηρεῖ ἐν τούτοις τὴς συνθιμισμένες ἀντιδράσεις τοῦ γένους του, ὅση ὥρα θρίσκει μέσα στὸ νερό. Ἡ φυσιολογία του ἔχει τὴν ἐκφρασίαν ἑνὸς γάτου λυσσασμένου καὶ τὰ νιαουρίσματά του ξεσχίζουν τ' αὐτιά. Θάλεγε κανεῖς ὅτι δὲν βλέπει τὴν ὥρα πότε νά βγῇ στὴ στεριά. Κι' ὅμως, ὅπως εἶπαμε, κάθε ἄλλο συμβαίνει παρὰ τέτοιο πράγμα... Κι' ὅταν, μὲ τὰ πόδια, βγῇ τέλος πάντων στὴν παραλία, ἐξαπλῶνεται ἡσυχᾶ - ἡσυχᾶ, κάνει λίγο τὴν τουαλέττα του καὶ εἶναι πάλι ἕτοιμος νά...ἐξαμβουτήξῃ στὴ θάλασσα μὲ τὴν παραμικρὴ ἀφορμή.

Ἡ φήμῃ τοῦ Τόμμι ἔκανε πολλοὺς συνομηλικούς τοῦ κυρίου του νά ζηλεύουν καὶ πολλοὶ προσπάθησαν νά ἐκπαιδεύσουν τοὺς γάτους των, ἀλλὰ κανεῖς δὲν μπόρεσε νά φθάσῃ τὸν Τόμμι.

Ὁ Τόμμι καὶ ὁ μικρὸς του κύριος Μερβὲν Μπέτελ.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΕΡΑΤΑ = ΠΟΥ ΖΟΥΝ ΣΗΜΕΡΑ

Τὰ ἀντίθετα ἔλκονται, λέγει ἕνα γνωμικόν. "Ἰσως γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τοῦ γνωμικοῦ αὐτοῦ, ὁ εὐτραφέστατος κ. Χάρρυ Ρόουερ παντρεύθηκε τὴν ταίχλοιδη μὲς Κέιζγουελ. Ὁ νεαρὸς σύζυγος ζυγίζει μόλις 710 λίτρες ὁ καμεινούλης, ἐνῶ ἐκείνη πού ἔχει ὅλο τὸ δικαίωμα, ὡστόσο, νά τὴν ὀνομάξῃ ἕτερον ἥμισυ τοῦ, ζυγίζει 49 μόλις κιλά. Ὁ εὐτυχὴς σύζυγος ἔχει καὶ τὸ παγκόσμιο ρεκόρ τῶν μεγάλων θαρῶν, πράγμα πού δὲν ἐκπλήσσει κανένα, ἔτσι...λιγὸς καὶ ἀδύνατος πού εἶναι !

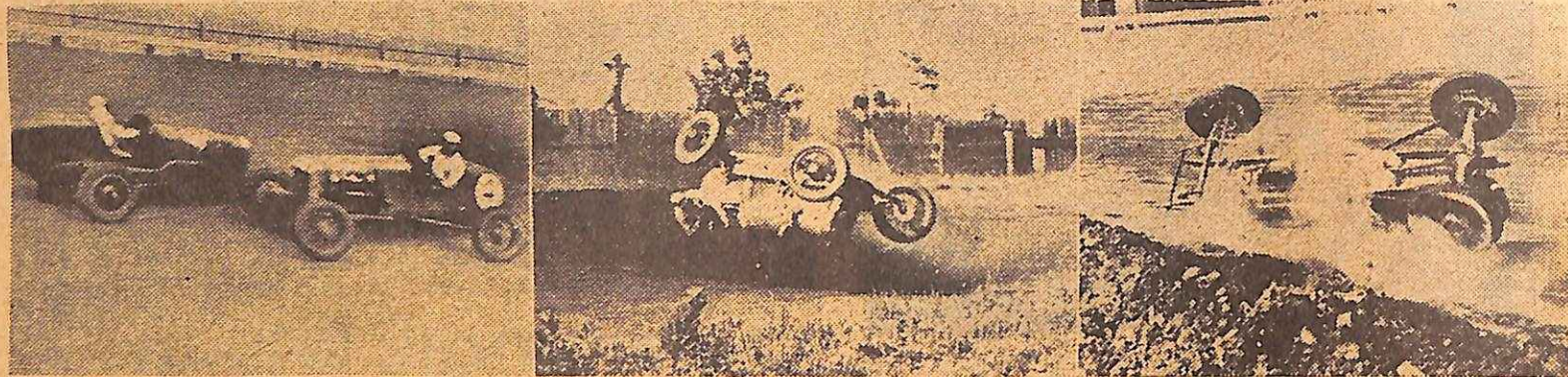
"Ἄλλ' αὐτὸς ἐπὶ τέλους εἶναι ἄνδρας. Τί νά πῇ ὅμως κανεῖς γι' αὐτὸν τὸν μικρὸ...μαϊμού πού ζυγίζεται ; Εἶναι ἕνα παιδίαν τῆς ἴδιας ἡλικίας μὲ τὸ ἄλλο πού τὸ κυττάζει, ἕνα "Αμερικανόπουλο 3 χρονῶν πού ζυγίζει κιόλας 50 κιλά. Φαντάζεται κανεῖς τί μεγαθῆριο θὰ γίνῃ ὅταν περάσουν λίγο τὰ χρόνια του, ἐὰν ἐξακολουθῇ, φυσικά, νά εἶναι...παρούλος ὅπως σήμερᾷ !

Ὅσο γιὰ τὸν χαριτωμένο γενειοφόρο γέρο πού μᾶς χαμονοῦν...τὸσο συμπαθητικὰ, δὲν εἶναι γέρος, ἀλλὰ...μιά γυναίκα στὴν ὁποίαν ἡ φύσις ἐξάρισε ἕνα ζευγάρι μουστάκια καὶ μιά πλούσια γενειάδα. "Αν κρίνῃ ὅμως κανεῖς ἀπὸ τὸ χαμόγελό της, φαίνεται ὅτι ὑπομένει ἀρκετὰ στοϊκὰ τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ ὄψα τῆς φύσεως.

Ἡ δύο αὐτὲς κολλημένες ἀπὸ τὴ ράχι γυναῖκες - σισαίτες ἀδελφές - στὴς ὁποῖες ἕνας χωροφύλακας δειχνεῖ τὸ δρόμο, εἶναι δύο καλλιτέχνιδες. "Αμερικανίδες πού ἐπισκέφθηκαν τελευταίως τὸ Παρίσι. Οἱ Σισαίτες ἀδελφές, ὀνομάζονται ἔτσι ἀπὸ κάποιους ἀδελφούς καταγομένους ἀπὸ τὸ Σέιμ κοληγιόμ, ἐνῶ ὁ ἕνας τῶν ἀδελφῶν, Σισήθας τὰ περίεργα αὐτὰ τέρατα γεννιοῦνται ἀπὸ ἄλλὰ μέρη τοῦ σώματος. Εὐτυχῶς γι' αὐτοὺς οἱ πιὸ τερατώδεις δὲν ζοῦν. Οἱ ἄλλοι μποροῦν νά χωρισθοῦν, ὅταν δὲν ἔχουν κοινὸ ὄργανο. Σιχνὰ ὅμως ἡ ἐγχείρησις εἶναι ἀδύνατη καὶ ἔτσι ζοῦν ὡς τὰ ἐξηγῶμεν καίποτε. Τὸ πιὸ περίεργο εἶναι ὅτι συνήθιζον τόσο πολὺ τὴν κατάστασίν τους, ὥστε δὲν ὑποφέρουν ὅσο θὰ μπορούσε κανεῖς νά φαντασθῇ.

"Ἄλλο ὑπερφυσικὸ φαινόμενο. Ὁ νεαρὸς αὐτὸς "Αμερικανὸς γίγας εἶναι μόνον 17 χρονῶν. Φαίνεται, ὡστόσο, ὅτι ἐξακολουθεῖ νά ρίχνῃ μπόι. Καὶ ὅμως τὸ ἀνάστημά του φθάνει ἤδη τὰ δύο μέτρα καὶ 46 ἐκατοστὰ καὶ τὸ βάρος του τὰ 167 κιλά. Μὲ τὸ ἀριστερὸ του χερὶ σπινθίζεται στὴν μητέρα του καὶ μὲ τὸ δεξιὸ στὸν μικρὸ του ἀδελφόν, τὸ ἀνάστημά τοῦ ὁποῖου, ὡς εἰπόμεθα, ὅτι δὲν θὰ ἐξερρήσῃ τὴς φυσιολογικῆς διαστάσεως.

«Ο αυτοκινητιστής πρέπει πρώτ' απ' όλα να είναι ψύχραιμος

«Όταν τὸ αὐτοκίνητο ἐθεωρεῖτο δημόσιος κίνδυνος Νο 1!

Ἡ ἀγάπη, ἡ μᾶλλον τὸ πάθος, ποὺ ἔχει σήμερα ὁ κόσμος γιὰ τὸ αὐτοκίνητο, δὲν τὸ εἶχε ἄλλοτε, τὸν πρῶτο καιρὸ, κυρίως, μετὰ τὴν ἐφευρέσει του. Ὁ περισσότερος κόσμος τὸ φοβόταν, τὸ ἀντιπαθοῦσε καὶ κανένας δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ὅτι τὸ «παιχνιδάκι αὐτό», ὅπως τὸ ἐχαρκτηρίζαν τότε, θὰ ἐπαίρνε τὴν ἐξέλιξι, ποὺ ἐπῆρε ἀπὸ τότε...

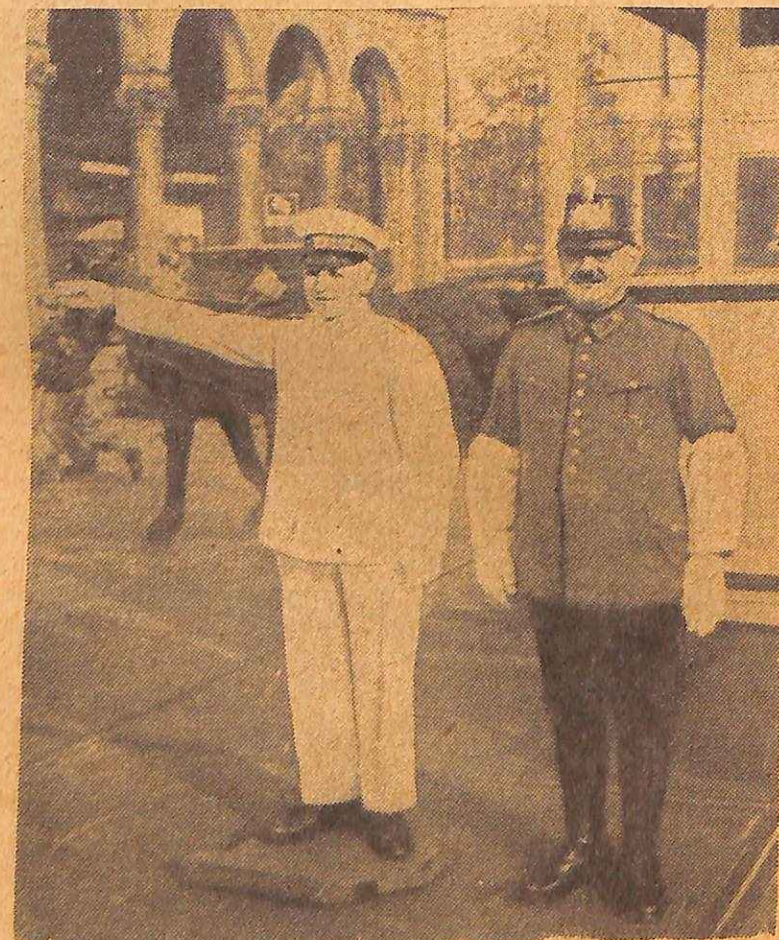
Παραθέτομε μερικές γνῶμες διασημῶν Γάλλων συγγραφέων ἐκείνης τῆς ἐποχῆς (1900-1905), ποὺ ἐρμηνεύουν τὴν τότε κοινὴ γνώμη γιὰ τὸ αὐτοκίνητο.

«Μία ὑβριστικὴ γελοιογραφία τοῦ ἀμαξιθοῦ, ἰδοὺ τί εἶναι τὸ «αὐτοκίνητο». Ἡ γελοία ἀνάπτυξις τοῦ αὐτοκινητισμοῦ ἐπιβάλλει, ὅπωςδήποτε, τὴν ἐπέμβασιν τῶν ἀρχῶν πρὸς καταστολὴν τῆς.»

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΜΠΡΙΕ

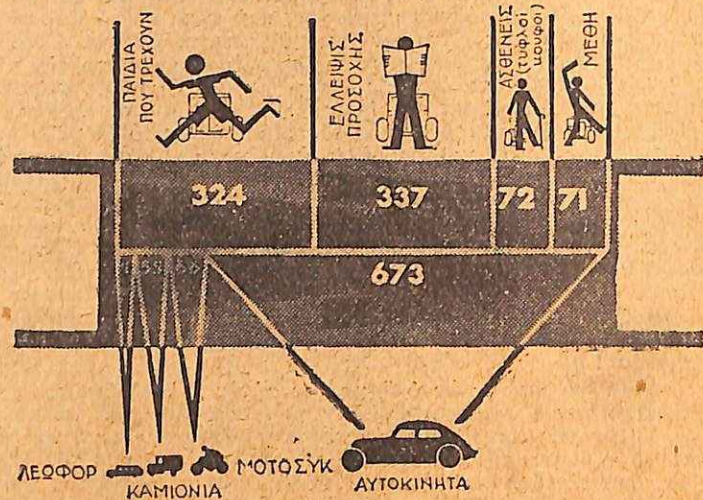
«Τὸ αὐτοκίνητο δὲν θὰ ἐπιταχύνῃ οὔτε κατὰ ἓνα τέταρτο τὴν διανομὴ τῆς ἀλληλογραφίας μας, ἀλλὰ θὰ πλουτίσῃ τὸ γυναικεῖο ντύσιμο μὲ χίλιες νέες ποικιλίες. Ἀπέναντι τοῦ θριάμβου αὐτοῦ, τί σημασία μποροῦν νὰ ἔχουν ἡ ἀναίδεια καὶ ἡ ἀσχημία τοῦ νέου τροχοφόρου;»

ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΚΑΠΥΣ

Στὴν Γερμανία, τελευταίως, οἱ πόλινιες τῆς Τροχαίας ἐφόρεσαν ἄσπρο κοστούμι, γιὰ νὰ διακρίνονται καλύτερα

ΠΩΣ ΔΙΑΜΟΙΡΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΩΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΩΝ ΠΟΥ ΠΡΟΞΕΝΟΥΝΤΑΙ ΕΞ ΑΙΤΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΑΒΑΤΩΝ

«Τὸ αὐτοκίνητο εἶναι ἓνας τύραννος. Ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ἐπιδεξιότητα, ὑπομονή, ἐπιμονή. Ὁ νέος αὐτὸς Μολῶχ δὲν νοιώθει κανέναν οἶκτο γιὰ τοὺς ἀπίστους. Δὲν ἐπιβάλλει παρὰ μίαν μόνο τιμωρία: τὸν θάνατο!»

ΙΟΥΛΙΟΣ ΛΕΜΑΙΤΡ

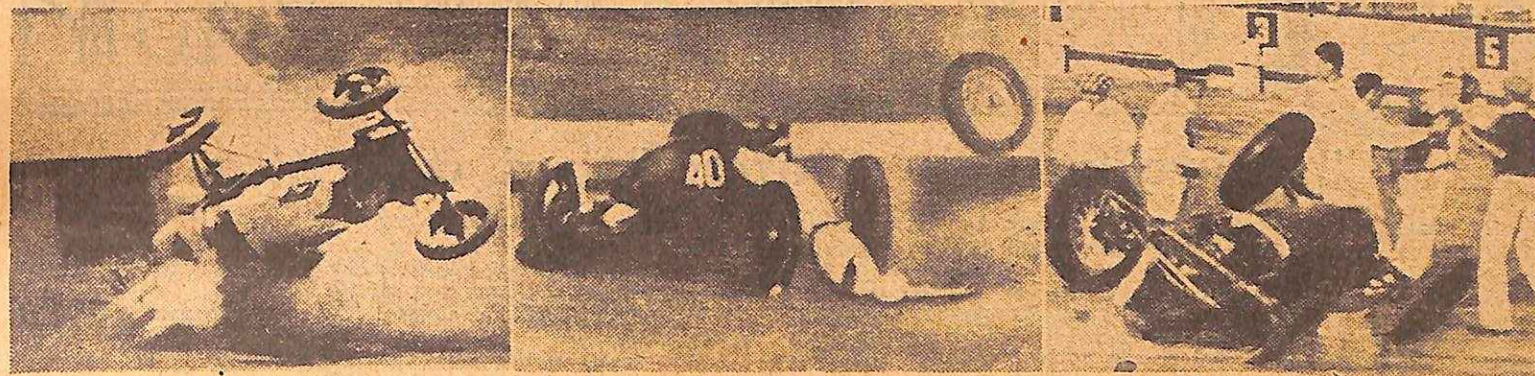
«Υπῆρχαν ἤδη τόσοι τρόποι νὰ τρέχωμεν πρὸς τὸν θάνατον ὥσάν τὸ ὑπολὸν ροκάνισμα τοῦ χρόνου, ἡ μονοτονία τῆς ζωῆς γιὰ τόσες ὑπάρξεις νὰ μὴν εἶναι ἀρκετὰ. Ὁ αἰὼν μας ἐδημιούργησε καὶ ἄλλα μέσα, ποὺ ὁδηγοῦν στὸν θάνατο καὶ τὰ ὕμνησε μάλιστα. Καὶ ὅταν σκέπτεται κανένας ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τόσον καιρὸ δὲν ἐπεδίωξε τὴν θελτίωσι τῆς τύχης του, παρὰ γιὰ νὰ καταλήξῃ στὴν ἐφευρέσει μηχανῶν, ποὺ θὰ τὸν ρίχνουν πρὸς γρήγορα στοὺς γκρεμούς!»

ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

Ἰδοὺ τώρα καὶ ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ μίαν ἀπόφασιν ποὺ ἐξεδόθη τὴν ἴδια ἐκείνη ἐποχὴ ἀπὸ τὸ Πρωτοδικεῖο τῶν Παρισίων, καὶ ποὺ ἐπικυρώνει ἀπολύτως τὴν γνώμην ποὺ ἀναφέραμε:

«Ἐπειδὴ πᾶσα πράξις ἐπιχειρηθεῖσα ἐναντίον ἐνὸς ἰδιοκτῆτου αὐτοκινήτου ἢ τοῦ ἀντικαταστάτου του δύναται νὰ θεωρηθῇ «ἐκ τῶν προτέρων» ὡς δικαιολογημένη, ἐπειδὴ τὸ νὰ διασχίζῃ κανεὶς τοὺς ἀρχαίους δρόμους τῆς Γαλλίας μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα, μὴ ἐπιτρέπουσαν τὸν ἐν ἀνέσει θαυμασμόν τῶν διασχισμένων τοπίων, ἀποτελεῖ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ μίαν ἀρχὴν παραπτώματος. Ἐπειδὴ ἡ ἀντίληψις ἡμῶν αὕτη εἶναι τοσοῦτο μᾶλλον δικαιολογημένη, ὅσον τὰ αὐτοκίνητα, μὲ τὴν ἀκαλαίσθητον φόρμα τῶν, πληγώνουν τὸ βλέμμα μας, μὲ τοὺς ἐκκωφαντικούς θορύβους ποὺ συνοδεύουν τὸ δολοφονικὸν τρέξιμόν των, πλῆττον δυσάρεστα τὴν ἀκοήν μας καὶ μὲ τοὺς δηλητηριώδεις ἀτμούς, ποὺ ἐκπέμπονται ἀπὸ τ' ἀδιάκριτα ὀπίσθια των, προσβάλλουν τὴν ὁσφρησίν μας καὶ δηλητηριάζουν τὴν καθαρὴν ἀτμόσφαιραν τῆς ὑπαίθρου μας. Διὰ ταῦτα κτλ. κτλ.»

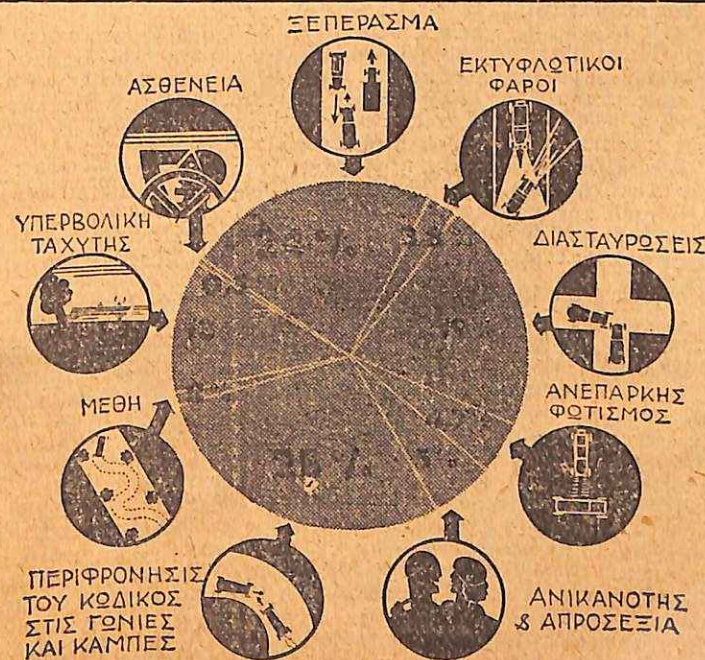
Ἀλλὰ καὶ σήμερα, παρ' ὅλες τὴς ὑπηρεσίες ποὺ μᾶς προσφέρει, δὲν ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς ἐνοχλῇ παντοιοτρόπως τὸ αὐτοκίνητο καὶ εἶναι τάχα βέβαιον ὅτι δὲν τὸ ἀντιπαθοῦν καὶ στὴν ἐποχὴ μας πολλοί, ὅσο καὶ πρὸ τριάντα-τριανταπέντε χρόνων!

Πῶς γίνονται τὰ δυστυχήματα

Τὸ αἰώνιο ζήτημα. Προσέξατε πῶς θὰ φρενάρετε!

ΠΩΣ ΔΙΑΜΟΙΡΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΩΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΩΝ ΠΟΥ ΠΡΟΞΕΝΟΥΝΤΑΙ ΕΞ ΑΙΤΙΑΣ ΤΩΝ ΟΔΗΓΩΝ

«Ένας περίφημος Γάλλος αυτοκινητιστής, ὁ Μπροντί ντε Σ'ωνιέ, εἶπε κάποτε μίαν ἀλήθειαν, ποὺ θὰ ἰσχύη πάντοτε, ὅσο ὑπάρχουν αὐτοκίνητα:

— Τὸ σπουδαιότερο μηχανήμα ἐνὸς αὐτοκινήτου δὲν εἶναι τὸ μοτέρ, εἶναι τὸ φρένο.

Πράγματι, ἐὰν τὸ μοτέρ σας πᾶθῃ καμμιὰ βλάβη, μπορεῖτε νὰ συνεχίσετε τὸν δρόμο σας πεζός, ἢ μὲ ἀμάξι, ἢ καὶ μὲ κανένα ἀγοραῖο αὐτοκίνητο, ἐνῶ ἐὰν τὸ φρένο σας δὲν λειτουργήσῃ τὴν στιγμήν ποὺ θὰ τὸ χρειασθῆτε, ἡ συνέπειαν θὰ εἶναι τρομακτικὴς.

Τὸ δεύτερο μέτρο φρονήσεως, ἀφοῦ ἐξασφαλίσετε τὴν τελείαν λειτουργίαν τοῦ φρένου, εἶναι τὸ νὰ μπορῆτε πάντοτε νὰ σταματᾶτε σ' ὁποιοδήποτε σημεῖο τοῦ δρόμου βρίσκεται στὸ πεδῖον ὁρατότητος ποὺ ἔχετε μπροστὰ σας. Αὐτὸ ἐξαλείφει ἐντελῶς τὸν κίνδυνον τοῦ αἰφνιδίου, ποὺ εἶναι τὸ ἀρχικὸ χτύπημα ὅλων τῶν αὐτοκινητικῶν δυστυχημάτων.

Φυσικά, πρέπει νὰ εἴμεθα λογικοί. Νὰ μὴν ἀπαιτοῦμε, ὅπως ἀπῆλθον ὡς ἀνώτατο ὄριο ταχύτητος γιὰ τ' αὐτοκίνητα τὰ τριάντα χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

Τὰ αὐτοκίνητα ἔγιναν γιὰ νὰ μεταφέρουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τ' ἀντικείμενα πρὸς γρήγορα ἀπὸ τ' ἄλλα μεταφορικά μέσα καὶ ἂν δὲν μποροῦμε νὰ τρέχουμε μὲ μίαν λογικὴ ταχύτητα — ὅτε μεγαλυτέραν, ἀλλ' οὔτε καὶ μικροτέραν ἀπ' ὅση πρέπει — εἶναι περιττὸν νὰ ἔχουμε αὐτοκίνητο...

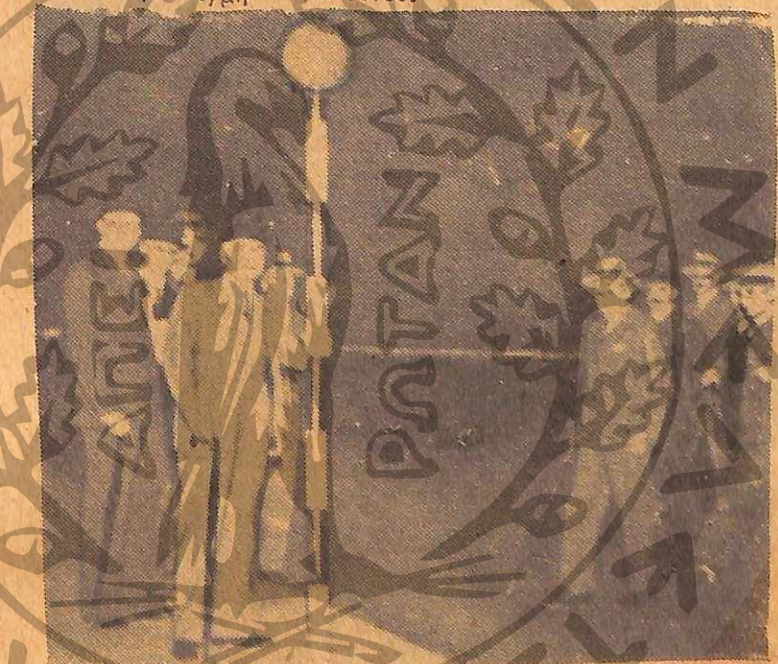
Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ ὀφείλομε πρὸ παντὸς νὰ μάθουμε καὶ νὰ θυμώσουμε, εἶναι ὅτι ἓνα «κινούμενον» ὅτι δῆποτε καὶ ἂν εἴθιμι νὰ σταματῇ ἐπὶ τόπου, ἀμέσως! Καὶ πράγματι, σπουδαιότερον ἀκόμη — ὅτι τὸ διάστημα ποὺ χρειάζεται γιὰ τὸ σταμάτημα, αὐξάνει, χωρὶς νὰ τηρῇ καμμιάν ἀναλογίαν μὲ τὴν κίνησιν.

Σχετικὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν μὲ αὐτοκίνητα ἐντελῶς τελευταίου μοντέλου ἐδείξαν ὅτι: ἓνα αὐτοκίνητο ποὺ ἔτρεχε μὲ ταχύτητα 35 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, χρειάσθηκε 6 μέτρα γιὰ νὰ σταματήσει (μιάμιση φορά, δηλαδὴ, τὸ μήκος του). Ἐνα ἄλλο ποὺ ἔτρεχε μὲ ταχύτητα 50 χιλιομ. χρειάσθηκε 12 μέτρα. Καὶ ἓνα ἄλλο ποὺ ἔτρεχε μὲ ταχύτητα 65 χιλ. χρειάσθηκε 24 μέτρα.

Ἐννοεῖται ὅτι τὰ παλαιότερα αὐτοκίνητα, τὰ μεταχειρισμένα, ὅσον τέλειος καὶ ἂν εἶναι ὁ ὁδηγὸς, χρειάζονται μεγαλύτερα ἀκόμη διαστήματα, γιὰ νὰ σταματήσουν. Ὅταν τρέχουν, π.χ., μὲ ταχύτητα 80 χιλιομ. χρειάζονται 40 μέτρα, γιὰ τὸ σταμάτημα. Τὰ περισσότερα μεταχειρισμένα αὐτοκίνητα εἶναι σχεδὸν ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ φρενάρουν ὅταν τρέχουν μὲ 90 χιλιόμετρα. Καὶ ὅταν τρέχουν μὲ 100, τὸ πρᾶγμα καταντᾷ ἀπολύτως ἀδύνατον, ἂν ὁ δρόμος εἶναι ἔστω καὶ ἐλάχιστος θρεγμένος. Ὅσοι, λοιπόν, ὁδηγῆτε αὐτοκίνητα, μὴ τὸ λησμονήτε ποτέ: Ἄν δὲν ἐπιβαίνειτε αὐτοκινήτου κούρασας ποὺ τὰ φρένα του εἶναι ἔτσι κατωμένα, ὥστε νὰ τὸ κάνουν νὰ κολλᾷ στὴν γῆ ἀκόμη καὶ ὅταν τρέχη μὲ 90 καὶ 100 χιλιόμετρα, μὴ φρενάρητε ποτέ, ὅταν τρέχετε, μὴν ξεπερνᾶτε δηλαδὴ ποτέ τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποῖαν μπορεῖτε νὰ σταματήσετε!

Πάντως, πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι σὲ περίπτωσιν κάπως μεγάλης ταχύτητος, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ φρενάρητε χωρὶς νὰ θυγάζετε τὸν μοχλὸ τῆς ταχύτητος (θιπές) καὶ νὰ ἀπομονώσετε τὴν μηχανὴ ἀπὸ τὸν ἄξονα, γιὰ νὰ μπορῇ ἔτσι νὰ γίνηται τὸ φρενάρισμα συγχρόνως καὶ μὲ τὴν μηχανὴ καὶ μὲ τὴν τροχοπέδη.

Νὰ ἔχετε δὲ πάντοτε ὑπ' ὄψιν σας ὅταν πρόκειται νὰ κάνετε μίαν κατάστασιν μεγάλης διαρκείας καὶ μὲ κλίσι τοῦ δρόμου 7-9 στά εκατὸ μέτρα, νὰ μὴ σβύνετε ποτέ τὴν μηχανὴ σας καὶ νὰ μεταχειρίζεσθε τὴν ἴδια ταχύτητα ποὺ μεταχειρισθήκατε κατὰ τὴν ἀνάστασιν. Ἐτσι, θέτοια, θὰ ἐξοδεύετε περισσότερη μπενζίνη, θ' ἀποφύγετε ὅμως τὴν φθορὰ καὶ τὴν υπερθέρμανσιν τῶν φρένων σας, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰς θέθει ὅτι θὰ λειτουργήσουν ἀσφαλῶς τὴν στιγμὴ τοῦ κινδύνου.

Στὸ Λονδίνο ἐφημερίσθησαν φωτεινὰ σημάτια ποὺ δείχνουν στοὺς διαβάτες ἀπὸ ποῦ πρέπει νὰ περῶνουν τὴν νύκτα

ΤΥΝΟΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

Η γυναίκα στην Αυστραλία και στην Κίνα

Η κοινωνία των αγρίων που υπάρχουν ακόμη και σήμερα, μας δίνουν μια εικόνα της καταστάσεως, από την οποίαν θα περάσαμε ασφαλώς κάποτε κι' έμεις οι πολιτισμένοι.

Όσοι μελέτησαν τις περιγραφές των εξερευνητών που εξήσαν ανάμεσα σε αγρίους και είδαν ποιά θέσι έχει η γυναίκα σ' αυτόν, απέκτησαν ήδη μια ιδέα για την μεγάλη τραγωδία που πέρασε — και που περνά ακόμη — το γυναικείο φύλο διά μέσου των αιώνων.

Οι Παρισινοί, π.χ., δεν θα ξεχάσουν ποτέ την φρικτή εντύπωση που απέκομισαν όταν για πρώτη φορά ο ιεραπόστολος Ρ. Σαλβάνιο προέβη σε ανακοινώσεις σχετικάς με τα πορίσματα των εξερευνητών του στην Αυστραλία.

Μετάξυ άλλων εξιστόρησε και το ακόλουθο επεισόδιο :

«Μια θραυιά, είπε, την ώρα που έκανα την προσευχή μου, άκουσα ξαφνικά έναν θόρυβο έξω από την καλύβα μου, που έβγαζε σαν να προήρχετο από κτυπήματα και από κραυγές σπαρακτικές γυναικών. Έτρεξα όσο μπορούσα πιο γρήγορα και... τί να ιδώ ! Στή μέση της αούλης ήταν αναμμένη μια μεγάλη φωτιά και δλόγυρά της όκτω γυναίκες ιθαγενείς χτυπούσαν ή μια την άλλη δυνατά με τις «ουάνες» τους, δηλαδή με κά- τι μεγάλα και χοντρά μπασιτούνια που συνήθιζαν να κρατούν. Έπεσα ανάμεσα τους για να τις χωρίσω, αλλά γρήγορα αντιλήφθη ότι τά λόγια μου επήγαιναν χαμένα. Δεν είχα να κάνω πια με γυναίκες, αλλά με άνημερα θηρία. Τότε... άρπαξα κι' εγώ ένα μπασιτούνι πιο χοντρό απ' τα δικά τους και άρχισα να χτυπώ μ' αυτό τις μανιέρες. Έτσι, αφού έκοιτούσα αρκετά το χέρι μου, έθεσα τέρμα στον καυγά τους. Έννοείται πως έως ό- του φθάσω σ' αυτό το αποτέλεσμα, είχαν σπάσει μερικά κεφάλια και είχε χυθεί άφθονο αίμα...»

Σ' όλο αυτό το διάστημα, ωστόσο, οι άνδρες τους καθόν- τουσαν με ύφος έντελως αδιάφορο και μάλιστα μερικοί απ' α- τους γελούσαν με την καρδιά τους για το θέαμα που αντίκρι- ζαν. «Ε, δεν πρόσεξα να κρατήσω την αγανάκτησή μου.

— Πώς !, εφώναξα. Η γυναίκες σας αλληλοσκοτώνονται και σας δεν σας καίγεται καρφή !

— Ποιός έχει δρεξί τώρα, μου απήντησαν, να ανακατεθής σε γυναικείους καυγάδες !...

— Μά καλά, έσεις... οι σύζυγοί τους ;...

— Έμεις ; Πολύ που μας νοιάζει, έμας !

— Πώς ; Δεν σας μέλλει ; Μά αν τύχαινε να πεθάνη καμ- μιά απ' αυτές, ο άνδρας της δεν θά λυπόταν ;

— Αυτό μάς έλειπε τώρα ! Αν πεθάνη ή μιά, μάς μένουν χίλιες άλλες !

Με άλλα λόγια, θεωρούσαν τη γυναίκα απλώς σαν ένα «πράγμα» και μάλιστα σαν ένα πράγμα χωρίς μεγάλη αξία.»

★

Στην Αυστραλία ειδικώς, η περιφρόνησις αυτή προς την γυναίκα εκδηλώνεται με το γνωστόν έθιμο που όριζε ότι κάθε γυναίκα, τρεις μέρες μετά το θάνατο του άνδρός της, γίνεται ιδιοκτησία του ανδραδέλφου της.

Ο 'Ολντφιλντ, ένας άλλος εξερευνητής των αγρίων φυλών, εξακρίβωσε ότι μια Αυστραλιανή γυναίκα πολύ σπάνια πεθαίνει με φυσικό θάνατο.

«Τις στέλνουν, γράφει, στον άλλο κόσμο πριν γεράσουν ή αδυνατίσουν. Πολλές φορές αναρρωτήθηκα, μήπως οι λαοί αυτοί δίνουν μεγαλύτερη αξία στα σκυλιά τους παρά στις γυναί- κες τους. Στην Βίτι, έτυχε να δω συχνά γυναίκες να τις καρ- φώνουν σ' ένα δέντρο ή σ' ένα παλούκι και να τις μαστιγώνουν δίχως καμιά αφορμή μέχρις αίματος.»

Δεν περνάν καλύτερα η γυναίκες της μαγγολικής φυλής. Στην Κίνα, η φυλή αυτή επραγματοποίησε έναν ανώτερο τύπο πολιτισμού, τον καλύτερο που γνώρισεν ο κίτρινος άνθρωπος. Κι' εκεί ακόμη η γυναίκα, δίχως θέβαια να καταταρανηται, θεωρείται σαν ένα δν κατωτέρας ποιότητος και μένει σε διαρκή ύποταξη.

Όταν ένας Κινέζος δεν έχει αρσενικά παιδιά, λέει πως εί- ναι άτεκνος.

Η νέες, εξ άλλου, στην Κίνα, είναι αντικείμενον έμπορικης συναλλαγής : πουλιούνται και προσφέρονται ως δώρα.

«Η νιόπαντρη, έλεγε ένας Κινέζος σοφός, δεν μπορεί να είναι μέσα στο σπίτι τίποτα άλλο παρά μόνον μια σκιά και μια ηχώ. Δεν τρώει ούτε μαζί με τον άνδρα της, ούτε μαζί με τα αρσενικά της παιδιά. Ο ρόλος της συνίσταται στο να σεβόιρη σιωπηλά το φαγητό και να ανάβη τις πίπες.»

Τέλος, η Κινέζες αποκλείονται από κάθε κληρονομικό δι- καίωμα και το μόνο που δικαιούνται είναι μια μικρή προίκα σε είδη, όταν έρχονται σε γάμο.

Ακόμη περιεργότερα πράγματα διηγείται ότι είδε στην Ταϊτή, ο Ραντιγκέ. Εκεί η παντρεμένη γυναίκα είναι πολύ πε- ρισσότερο υποδουλωμένη από την ανύπαντρη. Συχνά ο εξερευ- νητής αυτός είδε άνδρας να παραχωρούν σε άλλους τις γυναί- κες τους μόνο και μόνο για να... τους αποδείξουν πόσο ώραι- ες είναι ! Σημειώστε ότι η παντρεμένη γυναίκα πρέπει να θεωρή- ιερά, «ταμπού», όπως τά λένε, το κεφάλι, τα πόδια κ.λπ. του συζύγου και του πατέρα της. Δεν έχουν το δικαίωμα να τά εγ- χύσουν μόνες τους. Αν τύχη και αφήρημένες περιπέσουν σ' αυτό το αμάρτημα, τιμωρούνται σκληρά. Εξ άλλου, δεν τρώνε ποτέ φρεσκομαγειρεμένο φαί, αλλά τ' αποφάγια των ανδρών.

Μιά μέρα είδε τρεις παντρεμένες γυναίκες που, ενώ οι σύ- ζυγοί τους κάθονταν σταυροπόδι στην παραλία, εκείνες είχαν πέσει μισόγυμνες στη θάλασσα και επί ώρες πολλές μέναν επά- νω σε κοφτερά κοράλλια, έκτεθειμένες στον ήλιο, για να τους ψαρέψουν οστρακα και κάποια σπάνια είδη ψαριών, εξαιρετικά νόστιμα. Και ύστερα, αφού τέλος τά ψάρεψαν, ήταν υποχρεω- μένες, ως και να...θάξουν στο στόμα των ανδρών τους αυτούς τους μεζέδες, για να τους απαλλάξουν και από αυτόν ακόμη τόν κόπο.

Φυσικαλά τέλος είναι μια εικόνα που έδωσε ο 'Αγγλος έ- ξερευνητής Φρίτζοί για την τύχη μιας γυναίκας στη Γη του Πυ- ρός.

«Είδα το πρωί μια νέα γυναίκα Μονεγκιανή να θηλάζει το θρέφος της και ύστερα, αφού το φόρτωσε με ένα δέμμα δεμέ- νο στον ώμο της, άβειασε από το νερό δυο πύργες και έμάζεψε πάνω σε κοφτερά χαλίκια πεταλίδες. Τό θράδυ, μαζί με τη γρηά μάννα της, μου είπαν, ότι οι άνδρες τους τις έπνιξαν, κρατών- τας το κεφάλι τους πάνω από τους καπνούς της φωτιάς. 'Υ- πήρχε την χρονιά εκείνη φοβερή έλλειψις τροφίμων και θρήκαν καταφύγιο στις σάρκες των γυναικών.

Όταν έρωτήσαμε τους ιθαγενείς εκείνους γιατί δεν τρώνε τά σκυλιά τους, αλλά προτιμούν τις γυναίκες τους, εκείνοι α- πήντησαν :

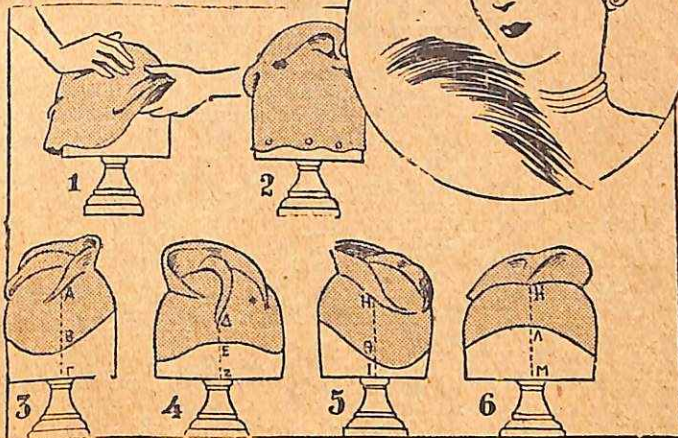
— Τό σκυλί πιάνει τό ι ά π ο (δηλαδή ένα είδος μικρού ζώου με νόστιμο κρέας).

Αυτή είναι και σήμερα ακόμη η τύχη της γυναικός στους αγρίους και θαρβάρους λαούς.

Πώς μπορείτε να κατασκευάζετε μό- νες σας τὰ καπέλλα σας.

Μπορείτε να κατασκευάσετε μονά- χη σας αυτό το ωραίο μικρό καπέλ- λοκι από καστόρι, σε χρώμα της μόδας : μπουαντέ ρόζ, περένζ, νιλ ή κόκ - ντε ρόζ.

Για να φτιάξετε το καστόρι σας και να το δώσετε το σχήμα που θέ- λετε, πρέπει πρώτα να το δρέξετε μέσα σε μια λεκάνη με νερό. Έπει- τα να το στίψετε καλά και να το τεντώσετε επάνω στο ξύλινο καλούπι. Ε ί κ ω ν 1 η : Το καστόρι πρέπει να ξεπεράσει σαν το τεντώνετε κατά τρία τουλάχιστον εκατοστά του μέ- τρου την βάση του ξύλινου καλου-

πιού, γιατί τόσο χρειάζεται απάνω - κάτω για να μπορέσετε έπειτα να κάνετε τις πιέσεις που θέλετε. Έπειτα το ανεβάσετε λίγο ώστε να ξεπερνά την κορυ- φή του κεφαλιού και το στερεώσετε κάτω με πινέζες. Κατόπιν ενώ είναι ακόμα υγρό το καστόρι, το τραβάτε προς το μέρος που θέλετε και σχηματίζετε τις πιέσεις (Ε ί κ ω ν 2).

Θα σας σημειώσωμε εδώ μερικά μέτρα για να οδηγηθήτε καλύτερα : Ε ί κ ω ν 3 η : (Τό μπροστινό μέρος του καπέλλου) απόσταση από τὸ Α' έως τὸ Γ' = 13 εκατ. και 1/2. Ε ί κ ω ν 4 η (δεξιά πλευρά) : Από τὸ Δ' έως τὸ Ζ' = 10 εκατ. Ε ί κ ω ν 5 η (το πίσω μέρος του καπέλλου) : Από τὸ Η' έως τὸ Ι' = 13 εκατοστά του μέτρου. Ε ί κ ω ν 6 η (ἀριστερή πλευρά) : Από τὸ Κ' έως τὸ Μ' = 14 εκατ.

Τὰ μέτρα αυτά πρέπει να τὰ παίρνετε ακριβώς από τη μέση του ξύλινου καλούπιου, γι' αυτό πρέπει από πριν να την έχετε διαιρέσει με μολύδι σε τέσσα- ρα ίσα μέρη. Άρρω σχηματίζετε τις πιέσεις που θέλετε, καρφώνετε μερικές πυ- νέζες στα ενδιάμεσα κοιλώματα για να στερεωθή καλά τὸ καστόρι και τὸ ἀ- φήνετε ὅλη νύχτα να στεγνώσει.

Για να κόψετε, ύστερα, ὀρθο - γώνιο τὸ καστόρι δίνοντας τὸ ἰδιότροπο σχήμα αὐτῆς τῆς τὸκ πρέπει να θασισθήτε σ' αὐτὰ τὰ μέτρα : Ε ί κ ω ν 3 η (μπροστινὸ μέρος) από Β' έως Γ' = 4 1/2 εκατοστά. Ε ί κ ω ν 4 η (δεξιά πλε- ρά) : Από Β' έως Ζ' = 6 εκατοστά. Ε ί κ ω ν 5 η (πίσω μέρος) : Από Θ' έως Ι' = 4 εκατοστά. Ε ί κ ω ν 6 η (ἀριστερὸ μέρος) : Από Λ' έως Μ' = 7 εκατο- στά. Για να είναι πὸν στερεές η πιέσεις που σχηματίζετε, φρονίμον είναι να τις συγκρατήσετε με λίγες βελονιές στο έσωτερικὸ του καπέλλου και για να μὴ χαλάσῃ ἡ φόρμα του κυματισμοῦδὲς μὲν πρέπει να ράψετε ἀπὸ μέσα μια κορδέλλα γκρό - γκραν. Έπειτα κρατῶτε μ' ἓνα ψαλίδι τις πιέσεις που δει- χνεί ἡ εἰκόνα και περνάτε ἀπὸ μέσα τὸ φτερό, τὸ ὁποῖον στερεώνετε με λίγες βελονιές, ὅστερα ράβετε γύρω - γύρω ἓνα μικρὸ βέλο που συμπληρώνει τὴν κομ- ψότητα τῆς ωραίας αὐτῆς τὸκ.

Τὸ ζήτημα τῆς προικὸς

Οι γονεῖς ἑνὸς κοριττιοῦ ποὺ πρόκειται νὰ παντρευθῇ ἐπικρατεῖ ἡ συνήθεια νὰ προσφέρουν μαζί με τὴν ἐπιτάχαι τὸν σπιτιοῦ και τ' ἀσπρόρουχα τῆς προι- κῆς : ὀχι μόνον, δηλαδή, τὰ εἰσώρουχα τῆς νύμφης, ἀλλὰ και δαα θὰ χρησι- μεύουν για τὸ νοικοκυριὸ τοῦ σπιτιοῦ : Τραπεζομάντηλα, πιπίτες ποὺ τρα- πῶν, πετσέτες ποὺ σπινῶν, σεντόνια, μαξιλαροθήκες κ.λπ.

Τὰ εἰσώρουχα τῆς νύμφης δὲν εἶναι φυσικὰ ἀνάλογα με τὴν κοινωνικὴ θέ- σι και τὴν οικονομικὴ κατὰστασὶ τοῦ πατέρα τῆς και κατὰ μέσον ὅρον θὰ πε- ριλαμβάνουν :

- 1 δωδεκάδα ἀπλὰ ποικύμια και κυλόττες ἡ δωδεκα κομπινάζον.
- 2 ποικύμια και δυὸ παλιν κυλόττες τοῦ λουσοῦ ἀπὸ κρέι ντε σιν.
- 10 ἀπλὰ νυχτικὰ ποικύμια.
- 4 νυχτικὰ πολυτελείας ἀπὸ κρέι ντε σιν ἀσπρο ἢ ρόζ.
- 4 μεσοφόρια για φορέματα χρώματος ρόζ ἢ δυὸ ρόζ, ἓνα ἀσπρο κι' ἓνα μαύρο ποὺ νὰ μπορῇ νὰ πηγαίνῃ με ὅλα τὰ φορέματα. Τὸ ἓνα ἀπὸ αὐτὰ καλυ- τερὰ νὰ εἶναι μακρὺ για νὰ φοιέται με φορέμα χοροῦ.
- 2 δωδεκάδες ματαξωτὲς κάλτσες.
- 6 ζευγάρια δαμάσκερες, τρία σουτιέν.

Για τὸ νοικοκυριὸ, ἐξ ἄλλου, θὰ χρειασθοῦν :

Για τὴν κρεββατοκάμαρα : Δώδεκα σεντόνια λινὰ καλῆς ποιό- τητος. Δώδεκα σεντόνια δευτέρας ποιότητος. Δεκαοχτὸ μαξιλαροθήκες. Δώ- δεκα πετσέτες τοῦ προσώπου.

Για τὴν κουζίνα : Μία δωδεκάδα πανιά για τὸ σκούπισμα τῶν πο- τηρίων. Μία δωδεκάδα για τὰ μαγειρικὰ σκεῦη. Ἐξη ποδιές μπλέ για τὴν μα- γείρσιμα και 6 ποδιές ἀσπρες για τὴν καμινιέρα ἢ τὴν ὑπέρθερμη ποὺ σερβίρει. Για τὴν τραπεζομάνηλο και δώδεκα πετσέτες πολυτελείας για τὰ ἐπίσημα γεύματα. Ἐνα τραπεζομάνηλο και δώδεκα πε- τσέτες για καθημερινὴ χρῆσι. Ἐνα σερέτιο ποὺ ταγιαλῶ. Δυὸ τραπεζομάνη- λα και ἰσώδεκα πετσέτακια ταγιαλῶ. ὑνῆθος χρωματιστὰ.

Μικρές ἀλήθειες

- Ἡ ὁμορφιά στὴν γυναίκα εἶναι ἓνα στόλισμα. Ἡ καλωσύνη εἶναι ἓνας θσαυρός.
- Ἡ ἡλεια εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς ὁμορφιάς : ἀσχημαίει και τὴν ωραιότερη γυναίκα.
- Ἡ πραγματικὰ φιλάρσηση γυναίκα κρύβει μὲν τὴν ἡλικία τῆς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δὲν τὴν ξεχνᾷ ὅμως ποτὲ ἡ ἴδια, ὅταν, κυρίως, ἐρσικεταὶ στὴ μοδίστρα.

Πέντε μόνον λεπτὰ γυμναστικῆς κυρί- ες μου για τὴν εὐγραμμία, για τὴν κομψότητα και για τὴν ἐλαστικότητα τοῦ σώματός σας.

Μποροῦμε νὰ ποῦμε χωρὶς ὀπε- ροῦλη, ὅτι ἡ ἡλικία μίας γυναικὸς ἐ- ξαρτᾶται ἀπὸ τὴν κατὰστασὶ τῶν μυῶνων τῆς. Ὅσο οἱ μῦς τῆς εἶναι ἐλαστικότεροι, τόσο περισσότερο διατηρεῖ τὴν ὁμορφιά και τὴν εὐ- κομψία τῆς. Καὶ γεννᾶται τὸρα τὸ πρόβλημα : Ποίους μῦς, ἔρα, νὰ, πρέπει νὰ γυμναζοῦμε. Ἀπλούστατα, ἐκείνους ποὺ ὑπὸκεινται περισσότε- ρο στὴν ἐξασθένισι, ἐπειδὴ ὑφίσταν- ται περισσότερο τὸ βάρος τοῦ σώ- ματος ἢ τὴν πίεσι τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων.

Ἐξέταστε μιά γυναίκα ποὺ ἀρχίζει νὰ γερνᾷ, εἴτε γιατί...περνῶν τά χρόνια, εἴτε γιατί ἔχει κοπιάσει πολὺ στὴ ζωὴ τῆς, εἴτε γιατί ἔχει κάνει πολλὰ παιδιά, εἴτε και ἓνα, ἔχει τῆς κακῆς τῆς ὑγείας. Ὅταν τὴν ἐξετάσετε, θὰ ἐξακριβώσετε ποὺ εἶναι τὰ ἀδύνατα μέρη τοῦ μυϊκοῦ τῆς συστήματος. Θὰ παρατηρήσετε, δηλαδή : 1ον) Κλίσι τῆς σπονδυλικῆς τῆς στήλης. 2ον) Πέσιμο τῶν ὤμων και τοῦ στήθους και 3ον) Ἐξόγκωσι τῆς κοιλιάς τῆς, ποὺ τις περισσότερες φο- ρές ἐξέχει περισσότερο ἀπ' ὅ,τι πρέπει.

Ὅλες αὐτὲς οἱ δυσαρμεινές πρέ- πει νὰ προληφθοῦν, ἀλλὰ και ἂν δὲν προληφθοῦν, μποροῦν νὰ ἐξαλειφθοῦν με μιά ἀπλή και εὐκόλη καθημερινὴ γυμναστικὴ δηλαδή :

1ον) Για νὰ διατηρήτε τὴν πλά- τη και ὅλο ἐν γένει τὸ σῶμα «εὐθύ- τεχνῇ», πρέπει ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, κάθε μέρα, νὰ ἐξασκήθετε μέσα στὸ δωμάτιό σας σὲ «θ ἄ ο ι σ ἡ α μ ε ὡ ψ ω μ ἔ ν α τ ἄ χ ἔ ρ ι α σ».

Ἀρχάβῃ, νὰ κάνετε καμμία πενήντα- ἑκατὸν πενήντα πατώντας στὰ νύ- ρια τῶν ποδιῶν σας καὶ ὑψωνοντας τὰ μπράτσα ὅσο τὸ δυνατόν περισ- σότερο ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι, ὅταν νὰ θέλατε νὰ φθάσετε τὸ ταῖσιν. Συγχρόνως, ὅμως, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ κρατῆτε τὰ χέρια ὀ- χήλου, χωρὶς νὰ σηκώνετε τὸ πηγούνι.

Τὸ θράδυ, πρὶν πέσετε για ὕπνο, πρέπει νὰ ἐκτελέσετε κινήσεις τεντώματος. Ἀρχάβῃ : Στὴν ἀρχή, σὲ ὀρ- θία στάσι, με τις κνήμες ἐλαφρὰ ἀνοιγμένες, πρέπει νὰ τεντώνετε ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο πρὸς τὰ ψηλὰ τὰ μπράτσα, χωρὶς νὰ λυγίζετε καθό- λου τὸ σῶμα. Ὑστερα, με γόνατα και ὤμους ἀλγυγιστά, πρέπει νὰ κλινε- τὸν κορμὸ τοῦ σώματος πρὸς τὰ ἔμπρος, ἐτοι ὥστε νὰ σχηματίσῃ ὀρθία γωνία με τὴν λεκάνη και νὰ προσπαθήτε νὰ φθάσετε, με τὰ χέρια τεντωμένα ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο, ἓνα ὁποιοδήποτε ἐντεταμένο εὐρισκόμενο χει- ὄμο, ἔμπρος, ὅστερα δεξιά και κατό- πιν ἀριστερά. Τέλος, πρέπει νὰ κά- πτε ἀκόμη και μερικὲς ἐλαφρὲς ὀ- ριζόντιες κινήσεις τοῦ κορμοῦ, ἐ- λεύθερα και ἀβίαστα.

Ὅλες αὐτὲς ἡ ἀσκήσεις εἶναι ἀ- παραίτητο νὰ γίνονιν τουλάχιστον ἔντε ἡ ἔξη φορές.

2ον) Για νὰ δώσετε εὐκαμψία στοὺς ὤμους, πρέπει νὰ ἀλλάβετε χῆμα, μπρομῆτα και νὰ τεντώσετε με τὴν παλάμη πρὸς τὰ κάτω τὰ μπράτσα σας, ἀπὸ ἓνα και ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ κεφαλιοῦ. Ὑστερα, νὰ τὰ ὑψώνετε ὅσο τὸ δυνατόν, χωρὶς νὰ μεγαλώσετε τὴν μεταξύ τους ἀπο- στάσι και χωρὶς τὸ κεφάλι ν' ἀκλωναῖ τὴν κί- νησι τους ἢ νὰ συμπᾶται ὁ λαιμός — ὅσο τὸ δυ- νατόν περισσότερο ἐπάνω ἀπὸ τὸ πάτωμα. Ὑστε- ρα νὰ γονατίσετε και σπινθήξετε τὰς παλάμες πάλι πρὸς τὰ μέσα, τὰ δυὸ χέρια σας και τὰ κά- τω μέρη τῶν μπράτσων σας χαμηλὰ και νὰ σπρώ- ζετε τὰ χέρια πρὸς τὰ ἔμπρος, ὅσο τὸ δυνατόν ποιοσότερο, χωρὶς νὰ χάσετε τὴν ἰσορροπία σας, ἐτοι ὥστε τὸ βάρος τοῦ σώματος νὰ πέφτῃ στοὺς ὤμους. Τέλος, στὴ

στάσιον αὐτῇ, κάνετε μερικούς ἐπικρατισμούς με τὰ τέσσερα.

Τὸ δάδιον με τὰ τέσσερα, ποτε ὅπως τὰ ζῶα, ποτε ἀνάπο- δα, με τὸ στήθος γυ- ρισμένο πρὸς τὸ παδα- νι, εἶναι ἓνα θαυμα- σία ἀσκήσις ὅλων τῶν μυῶνων τοῦ σώματος.

Θαυμάσια ἐπίσης ἀσκήσις για τὸ δυνάμωμα και τὴν διατήρησι τῆς ἐλαστικότητος τῶν μυῶ- νων τῆς μέσης εἶναι ἡ περιστροφή τοῦ σώματος. Ἐσπλώνονσε μπρομῆτα καταγής, ἐτοι ὥστε μόνο τὸ μέρος τοῦ σώματος ν' ἀκούμῃ στὸ πάτωμα, τὸ δὲ κεφάλι, τὰ χέρια και τὰ πόδια νὰ εἶναι ὕψωμένα. Κατόπιν κάνετε μιά πε- ριστροφικὴ κίνησι ἀπριμμένη στὸν κορμὸ, χωρὶς νὰ δομῆτε οὔτε ἀπὸ

τὰ χέρια, οὔτε ἀπὸ τὰ πόδια και ἐρίσκεσε ἀνάσκελα, ἀ- κουμπώντας πάλι μόνο με τὸν κορμὸ στὸ πάτωμα. Τὴν ἀσκη- σι αὐτῇ πρέπει νὰ τὴν κάνετε τουλάχιστον πέντε φορές πρὸς τὰ δεξιά, πέντε πρὸς τὰ ἀρι- στερά, με ἓνα μικρὸ ἐκκούρα- σμα κάθε φορὰ ποὺ θὰ ταχί- νη γὰ ἐρίσκεσε ἑσπλωμένη ὑπόμυα.

Ἐνα γύμνασμα για τὴν ἐλαστικότητα τῶν ὤμων.

Ὅταν ἀκολουθήσετε αὐτὰς ὅλες τις ἀσκήσεις μας, δὰ ὀπτε πῶσον ὀ- φελιμένο θὰ νοιώσετε τὸν ἑαυτοῦ σας. Τὸ σῶμα σας θ' ἀποκτήσῃ ἐξαιρετικὴ εὐκαμψία και εὐρυμμία. Ἡ ὁμορφιά σας, κατ' ἀκολουθίαν θὰ ἐπαυξήθῃ, τὸ χρώμα τῆς ὑγείας θ' ἀπλωθῇ στὸ προσωπο σας, δὰ δώσετε τὴν ἐντύπωσι

τῆς χαρᾶς — κυρίως ὅμως δὰ νοιώθετε και τὸ πνεῦμα σας ἐξ- ακούραστο, ἱκανοποιημένο — γι- ατὶ μὴ χρησιμοποιεῖτε πῶς εἴπα- ὀντες ἓν σῶματι ὄντες, ὅπως ἔλεγαν και οἱ ἀρχαῖοι πρόγο- νοί μας.

Στρίφογύρισμα στὴν πλάτη

Α. Ο. Δ. Ο. — 123

Για να διατηρήσετε την όμορφιά σας

Υδροθεραπεία

Η καθημερινή υδροθεραπεία και η καθαριότητα συμβάλλουν εξαιρετικά στην υγεία του ανθρώπου, απαλλάσσοντας τους πόρους του δέρματος από τις ανθυγιεινές ουσίες που φωλιάζουν σ' αυτούς και δίνοντας στο δέρμα μία φρεσκάδα και μίαν όμορφη αντανάκλαση. Εκτός όμως αυτών, ζωηρεύουν και την κυκλοφορία του αίματος, δυναμώνουν τον οργανισμό και τον κάνουν λιγότερο ευαίσθητο στις καιρικές μεταβολές.

Ένα καλό σάπουνισμα ολοκληρώσει το σώματός κι' ένα γερό τρίψιμο κατόπιν, καταστρέφουν αναρίθμητα μικρόβια και είναι ένα περίφημο προληπτικό φάρμακο για τις αρρώστιες. Το κρύο νερό ιδίως είναι ένα πρώτης τάξεως τονωτικό, εξαιρετικά ωφέλιμο στους αθλητικούς και τους νευροπαθείς.

Πριν όμως άρχιση κανείς την υδροθεραπεία, πρέπει να συμβουλευθεί τον γιατρό του. Γιατί υπάρχουν όρισμένα πρόσωπα, στα οποία η τακτική αυτή μπορεί να κάνει κακό αντί καλού. Όσοι όμως μπορούν ν' άνεχθούν την ψυχρολουσία, προφυλάσσονται αποτελεσματικά από το συνάχι, την βρογχίτιδα και άλλες παθήσεις των αναπνευστικών οργάνων. Οι νευρικοί όμως και οι αιματώδεις πρέπει να προτιμούν το χλιαρό νερό.

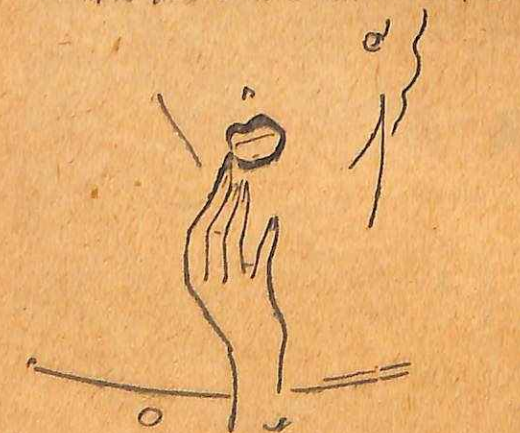
Τό ν τ ο υ ς . - Είτε χλιαρό, είτε ζεστό το ντους, ξεκουράζει θαυμάσια τον άνθρωπο ύστερα από την καθημερινή του εργασία. Το θραύς ιδίως, πριν από το γεύμα, ή δυο - τρεις ώρες ύστερα από αυτό.

Το ψυχρό ντους πρέπει να είναι σύντομο. Ωφελεί κυρίως τους νευρικούς. Ύστερα από αυτό θάπρεπε κανείς να κάνει μερικά γοργά λήματα για να υποβοηθήσει την αντίδραση του οργανισμού. Μπορεί επίσης να κάνει, αν θέλη, και λίγη γυμναστική.

Τα μπάνια εξασκούν μίαν ευεργετική επίδραση, όχι μόνο στο δέρμα, αλλά και σ' ολόκληρο τον οργανισμό. Μπορεί κανείς να πη πώς μαζί με την υγεία διατηρούν και την όμορφη.

Τα μπάνια, εκτός του ότι καθαρίζουν το δέρμα και το κάνουν πιο απαλό, καλμαίνουν και τα νεύρα και εμποδίζουν τις συμφορήσεις των διαφόρων άγγειων, αναγκάζοντας το αίμα να κυκλοφορή τακτικότερα. Δεν πρέπει όμως να είναι πιο ζεστά από 33 βαθμούς, γιατί τότε γίνονται μάλλον βλαβερά και μπορούν να προξενήσουν καμιά φορά και συμφορήσι. Δεν πρέπει επίσης να διαρκούν περισσότερο από είκοσι το πολύ τριάντα λεπτά της ώρας. Το ζεστό μπάνιο ωφελεί κυρίως τις νευρικές γυναίκες. Είναι επίσης πολύ χρήσιμο για τα παιδιά και τους κουράζονται από υπερβολική πνευματική εργασία.

Το κρύο μπάνιο κάτω των 25 βαθμών

είναι χρήσιμο για να προκαλέσει την πτώση της θερμοκρασίας, όταν υποφέρουμε από δυνατό πυρετό.

Τα μπάνια πρέπει να τα παίρνει κανείς ή το πρωί νηστικός ή τρεις ώρες τουλάχιστον μετά το γεύμα, όταν άρχη τελειώσει η χώνευσis.

Το σάπουνι της Μασσαλίας είναι το καλύτερο που μπορεί κανείς να μεταχειρισθεί για το μπάνιο του, όχι μόνο γιατί καθαρίζει καλύτερα από τ' άλλα, αλλά γιατί είναι και τέλειο αντισηπτικό και σκοτώνει τα μικρόβια του δέρματος.

Μακιγιάζ

Το μακιγιάζ είναι χωρίς άλλο μία τέχνη. Αλλά και το ξεμακιγιάρισμα έχει δυσκολίες, που λίγες μόνο γυναίκες ξεκουρούν να υπερνικήσουν. Ενώ θέβαια όλες τους θέλουν να περιποιηθούν το δέρμα του προσώπου των μόλις τα 90 % των θυγατέρων της Εύας είναι σε θέσι να το περιποιηθούν όπως πρέπει.

Πρώτα - πρώτα χρειάζεται αυστηρή και απόλυτη καθαριότητα. Όσο κουρασμένη κι' αν είναι μία γυναίκα, το θράδυ κι' όσο άργα κι' αν γυρίσει στο σπίτι της, πρέπει απαραίτητα πριν κοιμηθεί να πλύνει καλά το πρόσωπό της και να το καθαρίσει από κάθε ίχνος μακιγιάζ, αλλιώς κινδυνεύει να καταστρέψει το δέρμα της, το οποίο έχει ανάγκη ν' αναπαυθεί το θράδυ, απηλλαγμένο απ' όλες τις προσβολές της ημέρας, σκόνης, πούδρας, κοκκινάδια κ.λ.π.

Πολλές συνταγές υπάρχουν για την νυκτερινή περιποίηση του δέρματος. Ένα καλκρέμ φρέσκο και καλής ποιότητας, συνιστάται πολύ, όπως και τα αρωματισμένα έλαια των λουλουδιών, τα τελευταία αυτά όμως δεν είναι κατάλληλα για πρόσωπα λιπαρά, γιατί μπορούν ν' ανοίξουν τους πόρους του δέρματος.

Τελευταίως, είναι περισσότερο της μόδας να θιάζει κανείς το μακιγιάζ με ύγρα καλλυντικά, που δεν δίνουν πάντως στο πρόσωπο δυσάρεστη γυαλάδα.

Ακούστε τώρα πώς πρέπει να καθαρίζετε το πρόσωπό σας από το μακιγιάζ. Ρίχνετε ένα κομμάτι μπισκόκι με το ύγρο που κατά προτίμηση μεταχειρίζεσθε και τρίβετε ελαφρά το δέρμα σας έως ότου φύγουν ή πούδρες και τα χρώματα. Έπειτα ξεπλένετε το πρόσωπό σας με νερό μάλλον χλιαρό και το ξαναδίνετε έτσι την ανάπαυση και την φρεσκάδα του. Το πρωί πάλι πλένετε πρώτα το πρόσωπό σας με μία τονωτική λοσιόν και κάνετε έπειτα ένα ελαφρό μασάζ με μία καλή κρέμα έναντιον των ρυτίδων, ή μία άλλη οποιαδήποτε κρέμα που νάχη συστατικά να δώσουν τροφή στο δέρμα σας. Μετά το μασάζ πρέπει να σκουπίσετε καλά το πρόσωπό σας και να περάσετε ακόμη μία φορά παντού το μπαμπάκι με την τονωτική λοσιόν. Έπειτα λαούδιαν την κρέμα που μεταχειρίζεσθε για να συγκρατήτε την πούδρα. Και τέλος ξαναρχίζετε το μακιγιάζ σας επάνω σε μία επιδερμίδα ξεκούραστη και δυναμωμένη από τις περιποιήσεις που προηγήθησαν.

Για να διατηρήσετε πάντοτε αρωματισμένη και σε καλή κατάσταση την πούδρα σας, πρέπει να την αφήσετε μέσα στο κουτί της, όπως την αγοράσατε και να βάζετε κάθε φορά στην πουντριέρα σας όση ποσότητα σας χρειάζεται για την τουαλέτα της ημέρας.

Όταν το δέρμα των ποδιών σας είναι πολύ ξερό, θάλετε στην χούφτα του χεριού σας δυο-τρεις σταγόνες ρετινόλαδο και τρίβετε κάθε μέρα την επιφάνεια των ποδιών έως ότου το δέρμα πάρη την φυσιολογική του όψη.

Τα φορέματα που ταιριάζουν σ' ένα κορίτσι

Μπορούμε άρα γε να μιλήσουμε για τη μόδα, που πρέπει ν' ακολουθούν τα κορίτσια; Μοιάζει να είναι μία τέτοια μόδα δεν έχει άλλο λόγο παρά να επιτρέψει στις γυναίκες των 30 χρονών, που θέλουν να φαίνονται πιο νέες, να...προσπαθούν να το επιτύχουν αυτό, ακολουθώντας την. Έχουμε προσέξει πώς όταν ένα μανεκέν εμφανίζεται στην αίθουσα μιάς μεγάλης ράφτρας, ντυμένο μ' ένα ιδεώδες φόρεμα κοριτσιού, δεν βλέπουμε τον ενθουσιασμό και την επιθυμία να λάμψη παρά μόνο στα μάτια των ώριμων γυναικών. Τα κορίτσια απεναντίας έρωτοτροπούν μάλλον με τα σοβαρά και επιβλητικά φορέματα - κατά προτίμηση τα θελουδένια - τα οποία παρουσιάζει το μανεκέν για τις πελάτισσες που έχουν περάσει την πρώτη νεότητά. Γιατί φαίνεται πώς όταν μία νέα είναι είκοσι χρονών, καταβάλλει την ίδια προσπάθεια για να φανη μεγαλύτερη που καταβάλλει αργότερα για να φανη πιο νεότερη.

Άλλως τε, σήμερα τίποτε πιά δεν απαγορεύεται στα κορίτσια. Όλα τους ντύνονται με την ίδια κομψότητα και την ίδια πολυτέλεια που ντύνονται και η παντρεμένη.

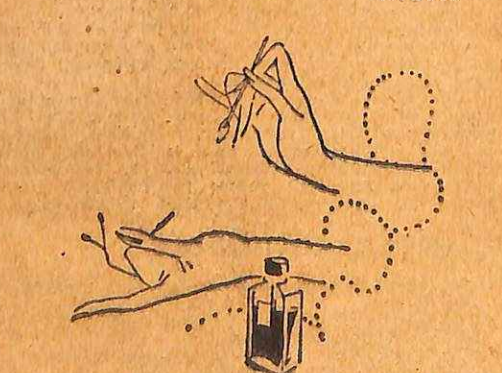
Γι' αυτό θέλω να επισύρω μονάχα την προσοχή των δεσποινίδων του 1936 σ' ένα προνόμιο της ηλικίας των που παραμελούν: τη φρεσκάδα, τη δροσιά του νεανικού τους προσώπου.

Αν ήμουνα εγώ ένα νέο κορίτσι, δεν θάβγαζα ποτέ από πάνω μου τα χαρούμενα φορεματάκια των μαθητριών, με τα ζωηρά τους χρώματα και τα μικρά έκκεντρικά καπελλάκια που αφήνουν ξέσκεπο το δροσερό προσωπάκι. Αν ήμουνα εγώ ένα νέο κορίτσι θάκανα κατάχρησι των φορεμάτων σπόρ. Είναι ό,τι ταιριάζει καλύτερα με τον σημερινό τύπο του μοντέρνου κοριτσιού. Ένα ταγιεράκι από τούιντ φορεμένο μ' ένα πουλόβερ ανοιχτού χρώματος κάτω από ένα μεγάλο μαντώ δλά-μαλλο γαρνιρισμένο με γούνα, είναι ό,τι πιο chic μπορεί να γίνει. Η νεαρή Αμερικανίδες έχουν μοναδικό γούστο ν' αρμονίζουν περίφημα τα χρώματα της φούστας και του σανταίγ που φορούν. Κάθε μία έχει το δικό της προσωπικό στυλ.

Ένα φόρεμα κοριτσιότικο πρέπει πρώτο πάντως να είναι χαρούμενο, αλλά και λιτό στις γραμμές του, είτε πρωινό είναι, είτε απογευματινό, είτε και βραδινό.

Αντιθέτως προς εκείνους που θέλουν το φόρεμα χορού ενός κοριτσιού να είναι σαν σύννεφο από τούλια, ενώ προτιμώ ένα φόρεμα έντελως χυτό και σαν κολλημένο στο σώμα του, σήμερα ιδίως που θασιλεύει η λεπτή σιλουέττα. Η γυναίκα που πέρασε τα 35, όσο κι' αν προσπαθή να κρατήσει τη λεπτότητα της γραμμής της, δεν μπορεί νάχη πιά την έξοχη, τη φυσική σουπλές της εφηβικής ηλικίας. Γι' αυτό, τα φορέματα από τούλι της Chanel, π.χ., είναι ο θρίαμβος της μοντέρνας γυναίκας που αρχίζει να ώριμάζει, ενώ απεναντίας το ιδανικό φόρεμα για ένα κορίτσι είναι εκείνο που κολλά επάνω στο σώμα του, όπως ένα μαγιώ του μπάνιου.

ΝΤΟΡΑ

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ ΧΟΡΟΥ

Άνω: Χαριτωμένο φερμουάρ μετάλλιο στολισμένο με χρωματιστές πέτρες

Κάτω: Πολύ της μόδας είναι τα κουμπιά από αλουμίνιου σε σχήμα μικρών κουδουνιών

Δεξιά: Φόρεμα από μαύρο φάιν, πολύ σουαρό γύρω στο αρκετά μεγάλο ντεκολτέ. Συμπληρώνεται με μία μακρύτερα από μαύρα και άσπρα φτερά στρουθοκαμήλου

Άνω δεξιά: Για την ντεμυ-σαιζόν: Ένα χαριτωμένο μοτίφ κεντημένο με το χέρι τοποθετείται στο μέσον μιάς ζωής μαύρης ή τουρκουάζ, επάνω σε φόρεμα μαύρο μάλλινο.

Μια τουαλέττα χορού αποτελεί απαραίτητο εφόδιο για μία κυρία που θέλει να είναι προετοιμασμένη για κάθε ενδεχόμενο. Είναι μεγάλο πρόβλημα για μία γυναίκα μεσαιας τάξεως το τί θα φορέσει σε μία χορευτική συγκέντρωση όσο περιορισμένη και αν είναι αυτή. Έδώ θα εξετάσουμε την περίπτωση των γυναικών που δεν θα κάνουν παρά ένα θραυνό φόρεμα για όλο το χρόνο. Εκείνες που είναι εις θέσιν να κάνουν όσα φορέματα θέλουν δεν έχουν ανάγκη από συμβουλή. Θα φανη μάλιστα πολύ άστοίο που αντικρύζουμε με τόση σοβαρότητα ένα ζήτημα που γι' αυτές δεν είναι διόλου προβληματικό.

Πρέπει, λοιπόν, το φόρεμα αυτό να γίνει κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορούμε να το χρησιμοποιήσουμε όχι μόνο σε μία χορευτική συγκέντρωση, αλλά και σε μία λιγότερο επίσημη θραυνή δεξίωση.

Η πρώτη μας συμβουλή αφορά το χρώμα που θα διαλέξουμε για ένα τέτοιο φουστάνι. Συνήθως τα σκούρα ύφασματα κολακεύουν πολύ, δίδοντας μία ιδιαίτερη λάμψη στην επιδερμίδα. Και δεν δείχνουν ότι δεν ανανεώνονται συχνά. Το μαύρο είναι το πιο εύγενικό και σικ χρώμα, αν όμως δεν σας άρεση, διαλέξτε ένα μπλέ νουί, ένα πράσινο σκούρο ή ένα καφέ θαύ. Πάντως, αποφεύγετε το γαρνίρισμα της τουαλέττας σας με κεντήματα, με πολύ χτυπητά χρώματα και μη ξεχνάτε ότι αν είναι καλοραμμένη και όσο το δυνατόν απλή, μπορείτε εύκολα να της αλλάξετε την εμφάνιση αναλόγως των περιστάσεων, προσθέτοντας μία χρωματιστή σάρπα, ένα λουλούδι, μία κομψή καρφίτσα, μία ωραία ζώνη κ' άπλως φορώντας ένα ζευγάρι γάντια ανοικτού χρώματος.

Το ιδεώδες θραυνό φόρεμα για όσες δεν έχουν πολλά στην γκαρνταρόμπα τους, είναι το μεταμεσονύκτιο ταγιέρ, που παρουσιάζει όλα τα προτερήματα, χωρίς να έχη κανένα ελάττωμα. Υπάρχουν δύο είδη θραυνά ταγιέρ. Το πρώτο είναι ένα φόρεμα πολύ ντεκολτέ στην πλάτη και χωρίς μανίκια, που συμπληρώνεται με μία ζακεττούλα σχεδόν ανδρική ή με ένα πολύ κοντό μπολερό, κλειστό και με διπλό πλαστρόν από το ίδιο ύφασμα, ενώ, αντίθετα, η σμιζέττα είναι λαμπερή, προσέ ή από ύφασμα διαφανετικού είδους με μεταλλινές κλωστές, πάντα σε ανοικτό χρώμα. Δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς πόσο πολύτιμο είναι ένα τέτοιο φόρεμα που μπορεί ν' αλλάζει τόσο γρήγορα όψη. Με ζακέττα αποτελεί ένα θαυμάσιο φουστάνι για δείπνο, θέατρο ή χορευτικό τσάι. Χωρίς ζακέττα μπορεί να γίνει αναλόγως της σμιζέττας, που θα φορέσουμε και το ντεκολτέ, τουαλέττα κατάλληλη για κάθε επίσημη χορευτική συγκέντρωση.

Για τις πιο απλές δεξιότητες, το θραυνό ταγιέρ συνοδεύεται από ένα πολύ σικ καπελλάκι: μπερέ θελουδινό ή μικρούτσικη καλοτίτσα. Σε μία συγκέντρωση φιλικού στυλ θα θγάλουμε το καπέλλο. Τότε, όμως, τα μαλλιά μας πρέπει να είναι καλοκεντημένα και οντουλαρισμένα με τέχνη.

Και τώρα, δυο λόγια για τα «εξαρτήματα» μιάς θραυνής τουαλέττας.

Η «κάπες» είναι πάντοτε της μόδας. Την εποχή αυτή μάλιστα, όπου το θράδυ κάνει ακόμη αρκετή ψύχρα, η κάπα είναι το απαραίτητο συμπλήρωμα ενός φορέματος χορού. Πρέπει, φυσικά, κι' αυτή να είναι στον ίδιο τόνο του φορέματος και να είναι πολυτελής. Προκειμένου να είναι «μίζερη», η κάπα είναι προτιμότερο να λείπει. Η κάπες της τελευταίας «κρεσσίν» είναι από μαύρα και άσπρα φτερά στρουθοκαμήλου, όπως δείχνει και η εικόνα μας.

Ἡ μόδα, ἡ ὁποία δημιουργεῖ τὴν συνήθειαν, ἐθέσπισεν ἐφέτος ὅτι δὲν εἶναι εὐγενικὸν νὰ παρουσιάζεται μὴ κυρία σὲ δειπνὸν μὲ μάλλινο φόρεμα. Βαθυδόν, παρ' ὅλη τὴν οικονομικὴν κρίσιν, παρὰ τὴν μοντέρναν καὶ πρακτικὴν ζωὴν τῶν σπόρων, ποὺ πολλοὶ τὴν ἐγκαταλείψαν ὡς ἀσυμπίθαστην μὲ τὴν πλούσιαν, κομψὴν τουαλέτταν ἀπὸ μεταξωτὸ ὕφασμα, ἢ, τοῦλάχιστον, δουλευμένην μὲ μεταξὶ καὶ, τέλος, ἑραυρὴν τουαλέτταν, μακρὰ καὶ ἐντελὴς «γυναικεία».

Ἡ «σπορτίβ» τοῦ 1936 δὲν μοιάζει πιά διόλου μὲ τὴν ἐραφροδίτην ποὺ εἶχε λανσάρει ἡ μόδα τοῦ 1926. Φορεῖ, φυσικὰ, χαμηλὸν τακοῦνι, ἀλλ' ἔχει ἐγκαταλείψει τὴν θαρεὶά σόλα ἀπὸ κρέπ καὶ μοιάζει περισσότερο μὲ νεαρὴ μαθήτρια παρὰ μὲ γυμνασιόπαιδα.

Τὸ πρῶν θριαμβεύουν τὰ σκούρα μάλλινα ὕφασματα καὶ τὰ χονδρὰ πλεκτά (ζέρεσθ). Οἰοῦνται ποὺ τὸν αἰῶνα εἶναι ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὰ ὕφασματα ἀνδρικοῦ ρουχισμοῦ: πετὶ καρρῶ, ριγῶτά, σεθρόν ἢ χονδρὰ σκωτσέζικα τουήντ, ὁφασμένα μὲ τὸ χέρι. Γιατὶ ὠρισμένα ὕφασματα τῶν μεγάλων ραπτικῶν οἴκων εἶναι πράγματι ὁφασμένα μὲ τὸ χέρι καὶ, ἀκριβῶς, τὸ ἀκανόνιστον τῶν σιμονιῶν — κλωστῶν — εἶναι ἐκεῖνον ποὺ τοὺς δίδει τὴν ξεχωριστὴν χάριν τοὺς.

Τὰ ὕφασματα ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὰ πρῶν φορέματα καὶ τὰ ταγιέρ εἶναι ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὰ ὕφασματα ἀνδρικοῦ ρουχισμοῦ: πετὶ καρρῶ, ριγῶτά, σεθρόν ἢ χονδρὰ σκωτσέζικα τουήντ, ὁφασμένα μὲ τὸ χέρι. Γιατὶ ὠρισμένα ὕφασματα τῶν μεγάλων ραπτικῶν οἴκων εἶναι πράγματι ὁφασμένα μὲ τὸ χέρι καὶ, ἀκριβῶς, τὸ ἀκανόνιστον τῶν σιμονιῶν — κλωστῶν — εἶναι ἐκεῖνον ποὺ τοὺς δίδει τὴν ξεχωριστὴν χάριν τοὺς.

Πιά σ' αὐτὰ τὰ ὕφασματα, χρησιμοποιοῦνται ἐπίσης τὰ διάφορα κασμήρια καὶ ἡ φανέλλα. Τὰ ταγιέρ ἀπὸ χονδρὴ ἀγγλικὴ φανέλλα — ὅχι μόνον γκριζοῦ χρώματος, ἀλλὰ καὶ τὰ μπλε, πράσινα, μπῆζ καὶ καφέ — εἶναι πολὺ τῆς μόδας ἐφέτος.

Ἐπίσης μεγάλη ἐπιτυχία ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν τὰ ταγιέρ μὲ ζακέτταν καὶ φούστα διαφορετικοῦ χρώματος: παραδείγματος χάριν ζακέττα κόκκινη ἢ πράσινη, μὲ φούστα γαῖαν (χρῶμα μπανάνας) ἢ μπῆζ ρόζ. Κάτω ἀπὸ τὴν ζακέτταν φορεῖται συνήθως ἓνα πλεκτὸ (σοῦτερ, πούλλ - ὅθερ) ἢ μὴ μπλούζα, χρώματος ἄσορτι μὲ τὴν ζακέτταν. Αὕτη εἶναι πάντοτε ἐφαρμοστὴ στὴ μέση, θυμίζει στρατιωτικὸν χιτῶνιο καὶ ἔχει πέτα καὶ τσέπες, ἀκριβῶς ὡς τὰ ἀνδρικὰ σακκάκια. Οἱ βελούδινοι γιανκάδες ἔχουν καταργηθῇ τὸ πρῶν καὶ στολίζουν τώρα τὰ ἀπογευματινὰ μόνον φορέματα.

Μία ψηλὴ ζώνη ἀπὸ μπῶξ ἢ θερνωμένο πετσί, πλεκτὰ γάντια, χρώματος ἄσορτι μὲ τὴν ζακέτταν καὶ μὴ μικρὴ τόκα κατεβαμένη πρὸς τὸ δεξιὸ μάτι, θὰ συμπληρώσουν τὴν πρῶνίαν σας ἐμφάνισιν.

Τὸ ἀπόγευμα ἂν εἴσθε προσκαλεσμένη σὲ τσαί, θὰ φορέσετε ἓνα ταγιέρ ἀπὸ βελούδο ἢ μεταξωτὸ ὕφασμα καὶ ἐδῶ ἐπὶ τῆς, οἱ ζακέττες πρέπει νὰ προσελκύσουν ὅλην σας τὴν προσοχὴν. Πρέπει νὰ εἶναι καμωμένες ἢ ἀπὸ μεταξωτὸ ὕφασμα κεντημένο, ἢ ἀπὸ ἀγγλικὸ βελούδο ὑπορτισμένο μὲ μεταξωτὸ ζωηρὸν χρώματος. Κάτω ἀπὸ τὴν ζακέτταν μπλούζα ἀπὸ σάτεν μὲ σῶρες.

Ἡ «στρατιωτικὴ» μόδα τείνει νὰ ἐξαφανισθῇ σιγὰ - σιγὰ καὶ τὸ πνεῦμα μας δὲν εἶναι πιά κυριευμένο ἀπὸ τὴν λαμπρὴν στολὴν τῶν συνταγματῶν τοῦ παλαιοῦ καιροῦ. Μία ἐπιστροφὴ στὸ μαῦρον, στίς πιὸ συγκεκριμέναις γραμίαις ἦταν ἀναγκαία.

Γιὰ τὴν ὥραν τοῦ δειπνίου θὰ φορέσετε ἓνα ἐπανωφόρι, ποὺ θὰ φθάσῃ ὡς τοὺς ἀστραγάλους, μὲ πελώρια μανίκια, ἂν πρόκειται νὰ δειπνήσετε ἔξω. Ἀπὸ μέσα τουαλέτταν ἀνοικτοῦ χρώματος, ἀπὸ κρέπ κλοκέ, ἢ ἀπὸ σάτεν, μὲ κοντὰ ἢ διαφανή μανίκια. Ἐνα λουλούδι ζωηροῦ χρώματος, καρφιστωμένο κοντὰ στὸ πρόσωπο, θὰ δώσῃ ἓνα πολύτιμον τόνο στὸ σύνολο. Τὸ καπελλάκι — μικρὴ σκερτσόζικη τόκα — πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἐλαφρὸ καὶ νὰ δίδῃ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι θρίσκειται κατὰ τύχην στὸ κεφάλιν σας.

Μετὰ τὸ δειπνόν, ἂν εἴσθε προσκαλεσμέ-

νη σὲ μπριτζ, θὰ κρατήσετε τὸ καπέλλο σας. Ἀλλ' ἂν σὰς ἔχουν προσκαλέσει σὲ χορὸν, τότε θὰ πάτε χωρὶς καπέλλο, ἀφοῦ στολίσετε τὰ μαλλιά σας μὲ λουλούδια ἢ μὲ κοσμήματα.

Ἡ τουαλέττα σας πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἐξωμὴ καὶ ἡ φούστα τόσο μακρὰ, ὥστε γιὰ νὰ χορέψετε, θὰ πρέπει νὰ τὴν σηκώσετε, ὅπως ἡ προπολεμικὴ κυρία. Χαριτωμένη παραδοξολογία ποὺ χαρακτηρίζει θαυμάσια τὴν ἀστάθεια τῆς Μόδας.

Mme JEANNE

1. Αὐτὸ τὸ σύνολο κατὰλληλον γιὰ οἱδήποτε ὥραν τῆς ἡμέρας, εἶναι καμωμένο ἀπὸ κόκκινον μάλ-
λινο ὕφασμα. Τὸ καπέλλο εἶναι χρώματος ἄσορτι. 2. Σύνολο πολὺ μοντέρνον, ἀπὸ μαροκανὴν ἐμπρι-
μῆ καὶ κόκκινον, μὲ μπλάζα ἀπὸ φανέλλα κόκκινη. 3. Κι' ἐφέτος θὰ φορεθοῦν ἡ δικτυωτὴ γάντια κά-
λας, ποὺ δίδουν πρὸς κομψὴν καὶ ἐλαφρὴν γραμμὴν ἀπὸ γυναικεῖο πόδι. 4. Κομψὸτα γάντια γιὰ
θρόνον ἢ γιὰ ἐπίσημους τελετὰς ἀπὸ μεταξωτὸ «ανταρὲλ», μὲ μακρὰς μανιέτας. 5. Καπέλλο ἀπὸ
μαύρην ὕφασιν, γαρνιρισμένο μὲ γκρό - γκραν κίτρινον. 6. Χαριτωμένη ἀνοιξιάτικη καπελλάκι ἀπὸ
μαύρον ὕφασμα γαρνιρισμένο μὲ κροκέτες ρόζ. 7. Γιὰ ἀπογευματινὸν χορὸν, κοκτέιλ - πάρτυ,
ἢ φιλικὰ δειπνόν, τὰ δικτυωτά αὐτὰ γάντια, ἀποτελοῦν τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς
μόδας.

Ἡ τελευταία λέξις τῆς Μόδας

Προσοχὴ στὰ γάντια σας! Δὲν πρέ-
πει νὰ φαντάζεσθε πῶς ἀποτελοῦν ἓνα
συντελεστὴν δευτερευούσης σημασίας γιὰ
τὴν κομψότητα καὶ τὴν γενικὴν σας ἐμφά-
σιν. Ἀπεναντίας ἀπὸ τὰ γάντια σας θὰ φα-
νῇ ἂν ἔχετε πραγματικὸ γούστο, ἂν δι-
αισθανθεῖτε τὰ καπρίτσια τῆς Μόδας, ἂν
ξέρετε νὰ ντυθῆτε.

Ἐφέτος, λοιπόν, ἡ θεὰ Μόδα ἔχει θε-
σπίσει τὰ ἑξῆς:

Γιὰ τὸ πρῶν, μὲ σύνολον σπόρ, ἐπιθά-
λονται τὰ γάντια μὲ κοντὲς μανιέτες, ἐ-

ξωτερικὲς ραφὲς καὶ χονδρὲς βελονιές.
Ἡ κλωστής ἢ τὰ κορδονάκια μὲ τὰ ὁποῖα
εἶναι ραμμένα τὰ γάντια πρέπει νὰ εἶναι
τοῦ ἰδίου χρώματος μὲ τὸ δερμα, ἀλλὰ
διαφορετικῆς ἀποχρώσεως.

Ὡς δερμα, προτιμᾶται τὸ πικαρί: ἐπί-
σης, ὅμως, εἶναι τῆς μόδας καὶ τὰ γάν-
τια ἀπὸ «σεθρέτ» ἢ δερμα ζαρκαδιοῦ.
Γενικῶς, τὰ γάντια ἀπὸ πικαρί κρατοῦν
τὸ φυσικὸν τοῦ χρώματος. Συχνὰ, ὅμως, βλέ-
πει κανεὶς, πικαρί θαμμένα μπλέ, πρά-
σινα, γκρενὰ ἢ ἀκόμη καὶ βιολεῖ. Ἡ γαρ-
νιτούρα εἶναι συνήθως ἄσπρες, μαῦρες ἢ
χρωματιστές.

Πολλὲς κομψὲς κυρίες προτιμοῦν νὰ
φοροῦν, μὲ σύνολον σπόρ, γάντια ἀπὸ ὕ-

1. Μοντέλο τοῦ Λεμονιέ, κατασκευασμένο ἀπὸ δερμα φιδιοῦ. 2. Καπέλλο ντεμ - σαιδὸν ἀπὸ γκρό
γκραὶν χρώματος μπλέ ζωηροῦ. Τὸ φτερό εἶναι ἐπίσης μπλέ. 3. Ἐνα ἀνοιξιάτικον ταγιέρ πρὸς
κάρ (τὸ φόρεμα ἀπὸ μέσα εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιον ὕφασμα ὡς ἐπάνω). 4. Καπέλλο ἀπὸ γὰρ τῆς
Ἰταλίας, γαρνιτούρα: γκρό - γκραὶν. 5. Τὰ πλίσσιν εἶναι πολὺ τῆς μόδας ἐφέτος, κυρίως
ἀπογευματινὰ φορέματα. 6. Βραδυὸν φόρεμα ἀπὸ σάτεν μπλέ - λαζάν (κοσμήματα: σπέρ-
καὶ κοράλι). 7. καὶ 8. Σχέδια καπέλων ἀπὸ «παναμά». Γαρνιτούρα ἀπὸ φτερά μπλέ φαντασί.

φασμα, ποὺ δίνει τὴν ἐντύπωσιν ὠραίου
«σούντ». Αὐτὰ τὰ γάντια εἶναι πολὺ φθη-
νότερα καὶ μποροῦν νὰ πλέωνται κάθε
τόσο.

Γιὰ πρῶνι τουαλέττα συνήθιζοντο τὰ
γάντια ἀπὸ «σούντ», δερμα ζαρκαδιοῦ,
ἀντιλόπης ἢ ἀπὸ εἰδικὸ ὕφασμα.

Καὶ αὐτὰ ἔχουν κοντὲς μανιέτες, φαρ-
δύτερες ὅμως. Ἐνα μικρὸν ρολογάκι, το-
ποθετημένο μέσα σὲ μὴ θήκη μὲ «παρά-
θυρο», στὴ θάσιν τῆς μανιέττας, ἀποτελεῖ
μὴν χαριτωμένην πρωτοτυπίαν.

Τὸ ἀπόγευμα καὶ τὸ βράδυ ἡ μανιέττα
μεγαλώνουν, ἀνεβαίνουν πρὸς τοὺς ἀγ-
κῶνας, σκεπάζονται μὲ κεντήματα, στο-
λίδια, διακοσμήσεις. Τὰ δερμάτια εἶναι λε-
πτότατα, μαλακὰ καὶ ὁ χρωματισμὸς
πολλὲς φορὲς ἀπροσδόκητος (π.χ. ρόζ,
ἢ πράσινο) καὶ σὲ ἀπόλυτη ἀντίθεσιν
μὲ τὴν τουαλέτταν. Καὶ τώρα μὴ τελευ-
ταία συμβουλή: δὲν πρέπει νὰ τοιτώνετε
ποτὲ τὴν μανιέτταν ἐπάνω στὸ μπράτσο,
ἀλλὰ νὰ τὴν ἀφήνετε ἐλεύθερη. Ἐτοὶ κερ-
δίζετε καταπληκτικὰ σὲ χάριν καὶ σὲ ἀ-
φέλεια.

Οἱ χρωματισμοὶ τῆς μόδας

Ἐφέτος τὴν ἀνοίξιν θὰ δῆτε τοὺς πιὸ
ἀπροσδόκητους συνδυασμοὺς χρωμάτων:
παραδείγματος χάριν φοῦστες μαῦρες, μὲ
ζακέττες κατακόκκινες ἢ τουαλέττες γα-
λάζιες μὲ κάτες πλίσσιν μαῦρες.

Ἰδιαίτερος ταιριάζει ἐπάνω σὲ τουαλέ-
ταν καφέ, μὴ φαρδύα ζώνη βιολεῖ, ἀπὸ
δερμα ζαρκαδιοῦ ἢ ὁ συνδυασμὸς φοῦ-
στας μῶδ μὲ μὴ χαριτωμένη μεταξωτὴ
ζώνη ρόζ. Ἐπίσης τὸ μπλέ θὰ συμφιλιωθῇ
μὲ τὸ μπῆζ καὶ τὸ λιλὰ θὰ στολισθῇ μὲ
κίτρινες ἢ χρυσὲς γαρνιτούρες.

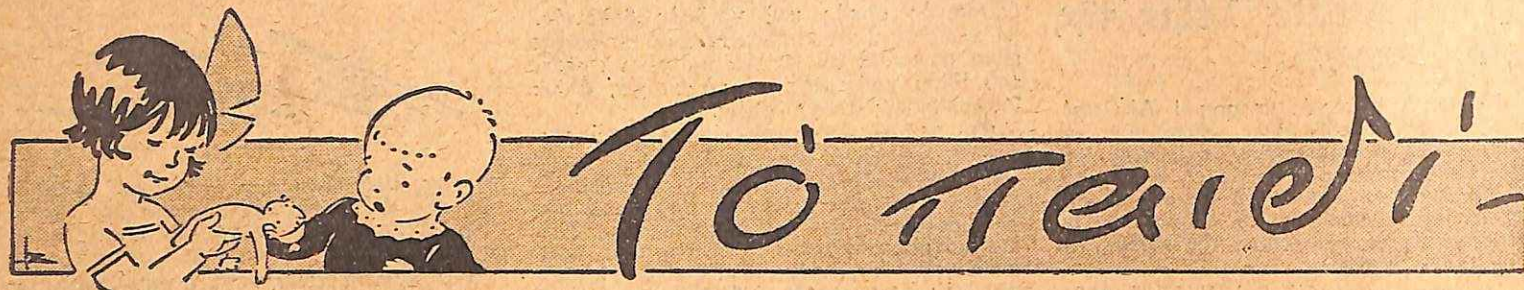
Τέλος ἐπάνω σὲ μαῦρες τουαλέττες θὰ
δῆτε ζῶνες, γιανκάδες, μοτίβα ἢ κοκά-
δες πράσινες, μπλέζ, ρόζ, ταγκὸ κ.λ.π.

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι ἡ
ἐκθεσις τῆς Κινέζικης Τέχνης, ποὺ ἀνοίξε-
το στὸ Λονδίνον πρὸ ὀλίγων ἐβδομαδῶν, θὰ
ἐξηρεάσῃ τὴν ἀνοιξιάτικὴν μόδα.

Πολλὰ μεγάλα κατὰστάματα γυναι-
κειῶν εἰδῶν τῆς ἀγγλικῆς πρωτεύουσος
ἐκθέτουν ἤδη στίς θίτρινες τοὺς κομψὰς
καὶ ἀγκράφες ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο, μὲ δι-
ακοσμήσεις κινέζικης τεχνουργίας. Ἐπί-
σης, πολλὲς κυρίες τῆς ἀγγλικῆς ἀριστο-
κρατίας ἔκαναν τὴν ἐμφάνισιν τοὺς μὲ ψη-
λοῦς, σκληροῦς γιανκάδες κεντημένους
μὲ χρυσάφι καὶ πετράδια, ὡς καὶ ἐκεῖ-
νους, ἀκριβῶς, ποὺ φοροῦσαν ἡ γυναῖκες
τῶν Κινέζων μανδρινῶν πρὸ τριακοσίων ἢ
τετρακοσίων ἐτῶν. Παρὰ τὴν ἐκθεσὶν τὰ κινέ-
ζικα μεταξωτά καὶ τὰ ἐμπριμῆ μὲ διά-
φορα μοτίβα παρμένα ἀπὸ τὴν ἐκθεσιν,
ἀρχισαν νὰ φοροῦνται καὶ ἀπὸ τὸ μεγάλο
γυναικεῖο κοινόν.

Ἀπὸ ἀρκετῶν μηνῶν, ὅλες ἡ κομψὲς
Παρισιναῖς ἔχουν ξετρελλαθῇ μὲ διάφορα
μικρὰ στολίδια καὶ ἄλλα ἐξαρτήματα τῆς
γυναικείας τουαλέττας, ποὺ ἔχουν σχήμα
κλειδιῶν. Τὰ μεγαλύτερα, ὅσα δηλαδὴ εἶ-
ναι κανονικοῦ σχήματος, τοποθετοῦνται
στὴν ζώνην. Τὰ μικρὰ χρησιμοῦνται ὡς μπα-
ρέτες ἢ κλιὰς. Τέλος ὑπάρχουν καὶ μικρο-
σκοπικά ποὺ παίζουν τὸν ρόλον ἀγκράφας.

Ἐπιπλέον, πολλὰ ὕφασματα ἐμπριμῆ γιὰ
ἀνοιξιάτικα φορέματα, ἔχουν τὸ μοναδικόν
μοτίβον κλειδιῶν διαφόρων σχημάτων.

Πώς πρέπει να τρέφονται τα βρέφη από τās μητέρας

Εκείνο που απασχολεί περισσότερο τη μητέρα ενός παιδιού που βρίσκεται στη θρεφική ηλικία είναι το πρόβλημα του ποιά είναι η καταλληλότερα, ή πιο θρεπτική τροφή του. Η άναπτυξη, βλέπετε, του νεαρού ανθρώπινου οργανισμού είναι «κατ' ευθείαν ανάλογος» με την ταχύτητα του πολλαπλασιασμού των κυττάρων, από τα οποία αποτελείται — όπως λένε οι επιστήμονες. Και ο πολλαπλασιασμός πάλι των κυττάρων αυτών εξαρτάται από την ποσότητα και την ποιότητα της τροφής που πρέπει να δώσουμε στο παιδί.

Όλοι μας ξέρουμε ότι η φυσική τροφή ενός βρέφους είναι το μητρικό γάλα και ότι το θηλάσσει είναι μία απαραίτητη ανάγκη για το μωρό. Ο καθηγητής Πινρ συνήθιζε να λέει: «Η καρδιά και το γάλα της μητέρας δεν αναπληρώνονται ποτέ». Δυστυχώς, όμως, η περισσότερες μητέρες στις πολιτισμένες κοινωνίες δεν είναι ποτέ πρόθυμες να θηλάσουν τα παιδιά τους. Κι' αυτό συνέβαινε πάντοτε σε κάθε εποχή στην αρχαία Ρώμη όπως και σήμερα.

Ας περιορισθούμε, λοιπόν, εδώ στο να δώσουμε μερικές οδηγίες στις μητέρες εκείνες που συναισθάνονται ακόμα τις υποχρεώσεις τους και εκπληρούν τα ιερά τους καθήκοντα, στις μητέρες εκείνες που δεν αρνούνται να προσφέρουν το γάλα του στήθους των στα βρέφη που έφεραν στον κόσμο.

Μόνο την τρίτη ημέρα ύστερα από τη γέννησή του το μωρό είναι σε θέση να θυζάει, γιατί έως τότε το πεπτικό του σύστημα είναι ανίκανο να χωνεύσει τίποτα άλλο εκτός από δυο - τρία κουταλάκια κάθε τόσο αποστειρωμένου νερού. Για τον ίδιο λόγο δεν πρέπει να δίνουμε ζαχαρωμένο νερό στο νεογέννητο βρέφος, που είναι αδύνατον να το αφομοιώσει ο οργανισμός του. Από την τρίτη ημέρα μπορεί ν' αρχίσει το παιδί να θηλάζει, όχι όμως συχνά για να μη κουράζει το μικρό του στομαχάκι. Κάθε 2 ½ ή 3 ώρες λίγο γάλα είναι αρκετό. Το θραυνό θηλάσσει πρέπει να γίνεται με μεγαλύτερα ακόμα διαλείμματα και όταν το παιδί γίνη 6 μηνών, πρέπει εντελώς να παύσει. Η διάρκεια του θηλάσματος έχει επίσης κεφαλαιώδη σημασία και είναι πολύ σύντομη, το βρέφος δεν πίνει αρκετό γάλα και εξασθενεί. Αν πάλι, αντιθέτως, είναι μακράς διάρκειας, μπορεί το μωρό να πάθει αεροφαγία ή στομαχικές και εντερικές διαταραχές. Η διάρκεια, άλλως τε, του θηλάσματος εξαρτάται όχι μόνο από την ποσότητα του γάλακτος, που είναι απαραίτητο για

την διατροφή του παιδιού, αλλά και από την πυκνότητά και την θρεπτική ικανότητα του μητρικού γάλακτος. Και επειδή το γάλα της μητέρας στην αρχή του θηλάσματος είναι αραιότερο και γίνεται πιο πυκνό όσο το γάλα κατεβαίνει αβθονώτερο, οι γιατροί συμβουλεύουν τις μητέρες να προσφέρουν στο βρέφος αλληλοδιαδόχως και τους δυο μαστούς για να θηλάσει και να μη το αφήνουν να θηλάζει περισσότερο από ¼ της ώρας. Για να ξέρουμε πόση ποσότητα γάλακτος έθλασε το μωρό, πρέπει να το ζυγίσουμε πριν και μετά το θηλάσσει και όταν συγκρίνουμε μία - δυο φορές το βάρος του παιδιού με την διάρκεια του θηλάσματος, τότε θα ξέρουμε πια πόση ώρα πρέπει να τ' αφήσουμε να θηλάζει χωρίς να καταφεύγουμε στο ζύγισμα.

Όσον αφορά την ποσότητα του γάλακτος, που πρέπει να θηλάζει κάθε μέρα ένα βρέφος για να τρέφεται αρκετά, οι ειδικοί την καθόρισαν ανάλογως του βάρους του παιδιού κατά την εξέλιξη πρόοδο:

Τον πρώτο μήνα η ποσότης του γάλακτος πρέπει να αντιστοιχίη με το 1)15 τοις εκατό του βάρους του μωρού.

Τον έκτο μήνα με το 1)3 τοις εκατό του βάρους του και όταν το παιδί γίνη 1)12 τοις εκατό του βάρους του σώματος του.

Εν τούτοις ο Βαριό, ένας από τους διασημότερους Γάλλους παιδίατρος, της αρχής του 20ου αιώνα, κατέκρινε την μέθοδο αυτήν του καθορισμού της ποσότητας του αναγκαίου γάλακτος για την διατροφή του βρέφους.

«Όταν ένα παιδί, έλεγεν, είναι ασθενικής φύσεως, το βάρος του αυξάνει λιγώτερο και κατά συνέπειαν και η ποσότης του παρεχομένου γάλακτος θα είναι μικρότερη. Άλλα τότε η ανεπαρκής αυτή ποσότης θα συντελέσει στην αύξησι της καχεξίας του παιδιού και θα το κάμει να χάσει ακόμη από το βάρος του κι' έτσι δημιουργείται ένας φαύλος κύκλος.»

Πρέπει να συνειθίση το παιδί μικρό:

Πρέπει να συνειθίση το παιδί από μικρό: Να μην είναι επίμονο, να μη λήη επιπολαιότητες, να μην έχει «καπρίτσια».

Όταν κάθεται στο τραπέζι να προσπαθή να φάει, όπως οι μεγαλύτεροι του: να τους έχει ως παράδειγμα, να τους μιμήται. Να μην έχει προτιμήσεις — και κυρίως να μη τις φανερώνη με φωνές και με πεισμάτα — στα διάφορα φαγητά, αλλά να τρώη ό,τι του δίνουν και όση ποσότητα του θάβουν το πιάτο του. Εάν δεν θηλήσει να φάη κάποιο φαί «γιατί δεν του αρέσει», οφείλετε να επιμείνετε λέγοντάς του: «Εάν δεν σου αρέσει, τότε κάθε μέρα θα σου δίνουν να τρώς απ' αυτό και μόνον απ' αυτό το φαγητό, έως ότου το συνηθίσης και αρχίσει να σου αρέσει!» Έννοείται ότι στην «άπειλη» αυτή θα καταφεύγετε μονάχα εάν το παιδί σας επιμείνη να μη θέλη να φάη το φαί που «δεν του αρέσει» και όταν ακόμη η μητέρα του το τη με τρυφερό και ήπιο τρόπο: «Πρέπει να φας τη σούπα σου, χρυσό μου. Πρώτον, για να ευχαριστήσης έμένα, δεύτερον, γιατί είναι ανάγκη να την φας και τρίτον, γιατί...νά, δες: και γώ την τρώω!»

Τα παιδικά «καπρίτσια», εάν δεν κοπούν εγκαίρως, θα μεταβληθούν αργότερα σε μεγάλα ελαττώματα.

Η ψυχολογία του παιδιού μόλις γεννηθή

Συμβουλές στους γονείς

Το μωρουδάκι μόλις γεννηθή δεν μπορεί να μιλή, δεν είναι σε θέση να θυμάται ούτε επί ένα λεπτό της ώρας τα πηδνδιαφέροντα πράγματα που του συμβαίνουν και δει ξέρει με ποιο τρόπο να εκφράση τα περισσότερα συναισθήματά του, όπως π.χ. τις επιθυμίες του και τις στενοχώριες του. Δεν έχει ακόμη ούτε καν τη φυσική δύναμη να σηκώση το κεφάλι του, να γυρίση το κορμάκι του προς το ένα ή το άλλο μέρος ή να κρατήση μικρά πράγματα πρὸς το θάβουν στο χεράκι του. Έν τούτοις, με όλην αυτήν την αδυναμία του, το μωρό δοκιμάζει, κατά τις πρώτες ημέρες της ζωής του, συγκινήσεις εξ ίσου ισχυρές με κείνες που θα δοκιμάσει στα ώριμότερα χρόνια του.

Η συγκινήσεις που νοιώθει ένα μωρό είναι μονότονες φυσικά, εάν συγκριθούν με τις συγκινήσεις που νοιώθει ο έφηβος ή και ο ενήλικας. Είναι όμως εξ ίσου ισχυρές. Τρία κυρίως αισθήματα νοιώθει άμεσα μετά την γέννησή του: κι' αυτά ξέρει να τα εκφράση χαρακτηριστικά και με τρόπο αλάνθαστο. Τα τρία αυτά αισθήματα είναι: ο φόβος, ο θυμός και ένα αισθήμα κάπως ακαθόριστο, που μοιάζει με χαρά και μ' ευχαρίστηση. Από αυτά πάλι, μολονότι ο θυμός είναι το πιο επιτακτικό από τα τρία, ο φόβος εν τούτοις παρουσιάζει περισσότερο ενδιαφέρον στην εκδήλωσή του και γι' αυτό έχει μελετηθή περισσότερο από τους ειδικούς ασχοληθέντας με την ψυχολογία του παιδιού. Το νεογέννητο μωρουδάκι, όπως έχει διαπιστωθή, φοβάται μόνον τους δυνατούς κρότους, καθώς και μήπως χάση απότομα την ισορροπία του. Αυτό σημαίνει ότι το νεογέννητο, έως ότου...μάθη αργότερα να τα φοβάται, δεν τρομάζει από την άσπραση, από το σκοτάδι, από το ύψος, ούτε από κανένα ζώο. Θα μπηξή όμως φωνές τρομαγμένες όταν ένα κουδούνι χτυπήσει δυνατά και ξαφνικά κοντά στ' αυτί του, ή όταν απότομα τραβήξουν τα σκεπάσματα από κάτω του, έτσι ώστε να του φανή ότι εξαφania έπεσε στο κενόν.

Όποσδήποτε, λίγους μήνες αργότερα, όταν αρχίξη να ενδιαφέρεται όχι μόνον για τους ήχους που ακούει, αλλά και για τα πράγματα που βλέπει, όταν τα λαμπρά φώτα και τα δυνατά χρώματα αρχίζουν να τραβούν την προσοχή του, όταν τέρπεται εξ ίσου βλέποντας το κόκκινο ή το γαλάζιο χρώμα του παιδιού του, όσο και ακούοντας το κουδούνισμά του, τότε η άχνηδιότητά του, όσο και ακούοντας το κουδούνισμά του, τότε η άχνηδιότητά του, όσο και οι τραχείς κρότοι. Και όσο περνούν οι μήνες τα αντικείμενα που μπορούν να προξενήσουν αληθινό τρόμο στο παιδί γίνονται όλο και περισσότερα. Έν τούτοις και στο τέταρτο έτος της ηλικίας του ακόμη φαίνεται ότι τους μεγαλύτερους το έτος του προκαλούν όχι τα πράγματα που βλέπει, αλλά εκείνα που ακούει.

Οι θεωρητικοί, που προσπαθούν να θρουν μία μοναδική θεωρία σ' όλα τα προβλήματα της επιστημονικής ανατροφής των παιδιών, έχουν αποδώσει εξαιρετική σημασία στο γεγονός ότι τα περισσότερα παιδιά μόλις γεννηθούν φοβούνται τόσο λίγα πράγματα και στηρίζουν σ' αυτό ακλόνητα επιχειρήματα, που πρέπει να τήνουν υπ' όψη της κάθε μητέρα. Εάν, λένε, το νεογέννητο δεν φοβάται τίποτα άλλο εκτός από ισχυρούς κρότους και από την απώλεια του στηρίγματος του, τότε ένα μωρό αναθρεμμένο προσεκτικά, δεν πρέπει σ' όλη του τη ζωή να νοιώση φόβους από άλλες αιτίες. Και, για να κατορθωθή αυτό, οι ίδιοι θεωρητικοί παιδαγωγοί πάντοτε, δίνουν στους γονείς τις εξής οδηγίες:

— Να στείλετε το παιδί σας σ' ένα νηπιαγωγείο, εσθως μόλις μπορεί να κρατηθή στα πόδια του, για να παρακολουθηται και επιβλέπεται η ζωή του από ψυχολόγους που εξειδικεύθησαν ειδικώς για τον σκοπόν αυτόν.

— Τις ώρες κατά τις οποίες αναγκαστικώς — και δυστυχώς — είναι περιορισμένο το παιδί στο σπίτι του, δεν πρέπει να το δώσετε ποτέ την ευκαιρία να υποπτευθή από όσα ακούει και βλέπει γύρω του — από τις συζητήσεις και τα φερόματα των γονέων του π.χ. — ότι και οι ηλικιωμένοι υπόκεινται στα «έκ γενετής πάθη», δηλαδή στην όργη και τόν φόβο.

— Ποτέ μη το εμποδίζετε από του ν' ανεβαίνει σ' επικίνδυ-

να ψηλά μέρη ή από του να μπαίνει σε νερά, γιατί τέτοιου είδους παρατηρήσεις είναι δυνατόν να του διδάξουν την έννοια του φόβου. Άπλως, πρέπει να το προσέχετε.

— Ποτέ μη το αφήνετε στις φροντίδες μιας νταντάς που θα μπορούσε να το τρομάξει με διάφορα υπερφυσικά και τρομακτικά παραμύθια.

— Μη του επιτρέπετε επίσης ποτέ να παίξη με παιδιά που τους άρρσει να τρομάζουν τους μικρούς των συντρόφους, ξεπηδώντας έξαφνα από μία κρυφή γωνιά με εξεφωνήτα.

— Μη του αναφέρετε ποτέ ιστορίες φαντασμάτων, μάγων κ.λπ.

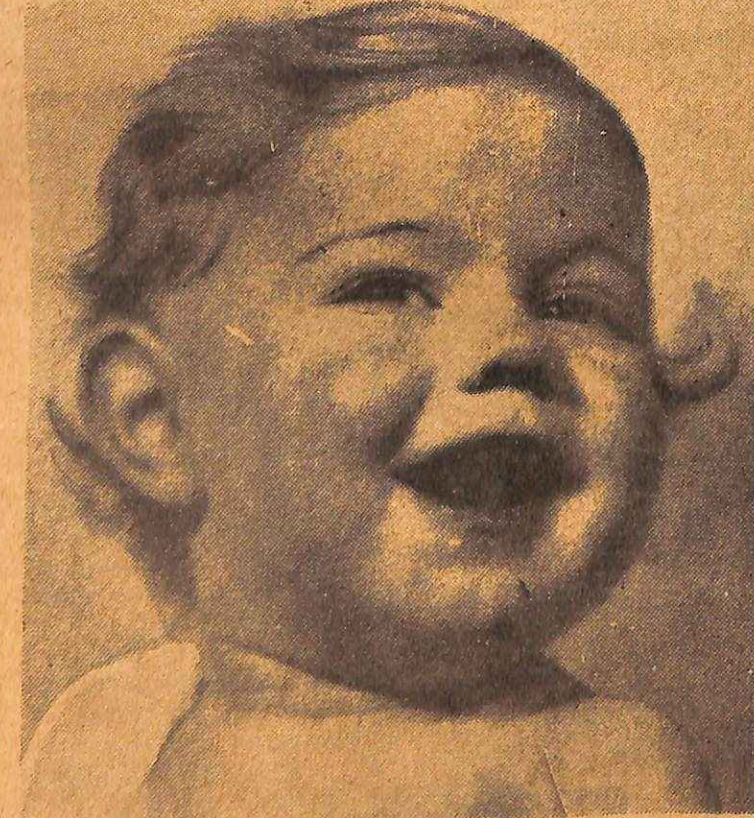
— Μη το αφήνετε να βλέπη παρά μόνον απολύτως αβλαβή έργα σε θέατρα και κινηματογράφους και φροντίζετε ώστε το κάθε τι που διαβάζει να είναι απηλλαγμένο κάθε ιδέας τρόμου και φόβου.

— Και, τέλος, πρέπει να εμπνέετε διαρκώς στην εξελισσόμενη ψυχή του θαυμασμό προς την γενναιότητα και την καλωσύνη.

Όλες αυτές η συμβουλές, βέβαια, μπορούν να βοηθήσουν τους γονείς στην ανατροφή των παιδιών τους. Δεν πρέπει να λησμονούμε όμως και δυο άλλους παράγοντες, σπουδαιότατους, που είναι φυσικό να επιδράσουν στον χαρακτήρα του παιδιού: την κληρονομικότητα και την σ υ σ τ α σ η του περιβάλλοντος μέσα στο οποίο θ' αναπτυχθή. Και το κακό είναι πως όσο και αν τα προσέχουν τα παιδιά τους, δεν μπορούν ποτέ, οι γονείς, από την πρώτη μέρα της γεννήσεώς τους να καθορίσουν τα γεγονότα που θα συμβούν στο περιβάλλον τους ή τα κληρονομικά χαρακτηριστικά που θα τους παρουσιασθούν ξαφνικά όταν μεγαλώσουν.

Όπως η κληρονομικότης δίνει σ' ένα παιδί χοντρά κόκκαλα, λευκή επιδερμίδα και μεγάλα γαλανά μάτια, ενώ σ' ένα άλλο δίνει μικρό σκελετό και μελαγχροινά χαρακτηριστικά, έτσι η κληρονομικότης πάλι θα καθορίση πολλές φορές ποιά παιδια, όταν μεγαλώσουν, θ' αντικρύσουν τη ζωή με γενναιότητα και χωρίς φόβο και ποιά πάλι θα γίνονται ολοένα και δειλότερα. Στους νόμους της κληρονομικότητος, βέβαια, δεν μπορούμε να αντιδράσουμε αποτελεσματικά. Το περιβάλλον, όμως, του παιδιού ασφαλώς μπορούμε να το δημιουργήσουμε όπως θέλουμε.

Η τρομάρα που αισθάνονται τα παιδιά όταν οι σύντροφοί των ξεφωνίζουν το «μπούου - ου...ου», κρυμμένοι πίσω από την πόρτα, ή το ρίγος που διατρέχει την σπονδυλική τους στήλη όταν η νταντά τους διηγείται φανταστικά παραμύθια φαντασμάτων, είναι, όπως είπαμε, αισθήματα επιβλαβή, όχι όμως τόσο πολύ — δοθέντος ότι τους προξενούν ευχαρίστησι κατά βάθος — όσον ο φόβος που τους μεταδίδεται βλέποντας ανθρώπους μεγαλύτερους και φρονιμωτέρους να μη μπορούν να συγκρατήσουν τον τρόμο τους.

Ο ΤΙΑΤΡΟΣ

Νεκροί που δίνουν ζωή σ' έτοιμοθανάτους

Η μεταγγίσις του αίματος έχει πάρει αυτά τα τελευταία χρόνια μία σημαντική θέση στη θεραπευτική. Τα λαμπρά της αποτελέσματα εξηγούν την επιτυχία της που ολοένα αυξάνει. Δεν μπορούμε βέβαια να πούμε πως είναι έντελως ακίνδυνη μία μεταγγίσις αίματος, παρουσιάζει αρκετούς κινδύνους του μέρα με την ημέρα όμως λιγοστεύουν. Όσο μικροί κι' αν είναι οι κίνδυνοι που απειλούν, είναι, ικανοί πάντα ν' απαγορεύσουν την μεταγγίσι, όταν η κατάσταση του αρρώστου δεν την καθιστά απαραίτητη. Γι' αυτό ο γιατρός πριν αποφασίση νά ενεργήση μία μεταγγίσι, πρέπει πρώτα να καθορίση τις ενδείξεις της, ώστε νά μπορεί νά την κάμη υπό τας καλύτερας συνθήκας και με όσον τον δυνατόν λιγότερους κινδύνους για τον αρρώστο.

Στην Γαλλία έχει συστασθή μεγάλη πρόοδος σ' αυτό το κεφάλαιο της έπιστήμης. Όχι μόνον έχει εξασκηθή ειδικώς στην μεταγγίσι του αίματος το καλύτερο προσωπικό των νοσοκομείων του Κράτους, αλλά και έχουν εξευρεθί και επιμελώς εξετασθή οι άνθρωποι που είναι πρόθυμοι να δώσουν όταν παρυσιασθή ανάγκη το αίμα τους. Και μ' αυτό τον τρόπο, ο κίνδυνος της μεταδόσεως μολυσματικών ασθενειών γίνεται ολοένα σπανιότερος.

Στο Παρίσι, σήμερα, όταν είναι ανάγκη νά γίνη σ' έναν άρρωστο μία μεταγγίσις αίματος, μπορεί νά γίνη άμέσως χωρίς καμιά χρονοτριβή και νά τον σώση ίσως από τά νύχια του θανάτου. Για νά το επιτύχ η όμως αυτό η γαλλική έπιστήμη, έχρειασθηκε μία συστηματική όργάνωσις που της έπιτρέπει σήμερα νά διαθέτ η : 1) Ένα όλοκληρο συνεργείο πειραμένων νοσοκόμων που έχουν ειδικευθή στην μεταγγίσι του αίματος. 2) Όλοκληρο στράτευμα ανθρώπων που μπορούν νά προσφέρουν το αίμα τους και που υπερβαίνουν σήμερα τους 600. 3) Ένα όργανισμός κλινικών μελετών σχετικών με την μεταγγίσι. 4) Ένα χημικό έργαστήριον μελέτης των μολυσματικών νόσων και 5) Ένα χημικόν έργαστήριον αιματολογίας προς εξέταση ης όμοιογενείας του αίματος εκείνου που τó παρέχει και εκείνου που τó δέχεται.

Τελευταίως όμως μία είδησις καταπληκτική, μία είδησις που άνεστάωσε τους Ιατρικούς κύκλους όλου του κόσμου ήλθεν από την Ρωσία : Ένας Ιατρός είχε κατορθώσει νά επιτύχη μεταγγίσις αίματος σε ζωντανούς ανθρώπους από πτώματα. Μία δημοσιογράφος, η Κλαυδία Χέλλυ, μάς περιέγραψε λεπτομερώς τó κατορθώμα αυτό. Νέοι όρίζοντες ανοίγουν στην έπιστήμη !...

Dr A. Tzanck

Μεταξύ των τραυματιών που έφεραν έπειγόντως στον καθηγητή Ζιντίν, πολλοί είχαν χάσει άφθονο αίμα και συχνά ζητούσαν, τρεις και τέσσερις συγχρόνως, νά τους γίνη μεταγγίσις αίματος. Στο Παρίσι, η θυμασία όργάνωσις που προαναφέραμε, θά μπορούσε νά ικανοποιήση όσεςδήποτε απαιτήσεις μεταγγίσεως. Στη Μόσχα όμως έλάχιστοι είναι εκείνοι που προσφέρουν τó αίμα τους' κι' αυτοί οι έλάχιστοι τó κάνουν για ύλικούς λόγους μόνον.

Στη Ρωσία τó χρήμα είναι σπάνιο και η πληρωμή του αίματος άσημαντη. Γι' αυτό δεν τρέχουν πολλοί με προθυμία νά τó προσφέρουν στον άρρωστο.

Γι' αυτό τον λόγο, ο καθηγητής Ζιντίν είχε την θαρραλέα έμπνευσι νά ζητήση από τους νεκρούς ό,τι δεν μπορούσαν ή δεν ήθελαν νά τó δώσουν οι ζωντανοί. Ό συνάδελφός του Σχαμώφ είχε καταφέρει λίγον καιρό πρίν νά μεταγγίση τó αίμα ένος σκύλου νεκρού σ' ένα σκυλό ζωντανό με μεγάλη επιτυχία. Γιατί νά μὴν άποτολμήση και αυτός τó ίδιο στον άνθρωπο ;

Η ιδέα αυτή, έκ πρώτης όψεως, φαινόταν λογική. Χρειάζόταν όμως μεγάλη τόλμη για νά την πραγματοποιήση.

Τό αίμα του πεθαμένου δεν μπορεί νά χρησιμοποιηθή παρά κατά τις όκτώ πρώτες ώρες του θανάτου του, όπου μένει ακόμη ρευστό και άσηπτικό. Για νά τó άφαιρέση όμως κανείς από τó πτώμα, πρέπει νά παραβιάση τον νόμον που άπαγορεύει την νεκροψία ή την ταφή πρίν περάσουν 24 ώρες. Ό Ζιντίν ήντλησεν από τά πεισμάτά του και από τά πειράματα του Σχαμώφ την πεποίθησι πού του έχρειασθη για νά παραβιάση τον νόμον και τόν όφελόμενο σεβασμό στους νεκρούς. Μία μέρα τόν φέρνουν έναν πληγωμένο, πού είχε χάσει σχεδόν όλο τó τó αίμα' υπήρχεν άμεσος ανάγκη μεταγγίσεως αίματος και όμως κανείς δεν θρσκόταν εκεί πρόθυμος νά δώση τó δικό του. Εκείνη τη στιγμή τόν φέρνουν και τó πτώμα ένος ανθρώπου πού είχε πεθάνει μόλις πρό όλίγων ώρών. Ό Ζιντίν μεταγγίζει τó αίμα τού νεκρού και σώζει τόν πληγωμένο. Έπαναλαμβάνει όκτώ φορές τó πείραμά του αυτό, παρ' όλες τις προειδοποιήσεις του Ιατροδικαστού, για τόν κίνδυνον πού διέτρεχε νά καταδικωθί ως κοινός έγκληματίας αν δεν πετύχαινε. Η επιτυχία όμως — μία έπιτυχία καταπληκτική, θριαμβευτική — έπέσπεσε και τις όκτώ φορές τά πειράματά του. Κι' έτσι, από τότε, ο καθηγητής Ζιντίν μπορεί νά διαλέξη τά πτώματά του, νά τελειοποιήση τη μέθοδό του, ν' άποθηκεύση άφθονο αίμα από σώματα νεκρών ανθρώπων, χωρίς κανένα νομικό έμπόδιο νά είναι σε θέση νά τόν σταματήσει.

Έτυχε νά είμαι η πρώτη δημοσιογράφος του κόσμου, στην όποιαν επέτρεψεν ο καθηγητής Ζιντίν νά παρευρίσκεται σε μία τέτοια άφαιρέσις αίματος από σώμα νεκρού.

Την ώρα πού έπισκεπτόμην τó Ίνστιτούτο, έφεραν στον καθηγητή τó πτώμα μίας γυναίκας πού είχε πεθάνει πρό όλίγου από αλβινισμό θάνατο. Απεφάσισε νά συλλέξη άμέσως τó αίμα της μπροστά μου, βοηθούμενος από την Ιατρώ Σκουντίνα, η όποιαν, αν και μόλις τριάντα χρόνων, έχει γίνει ήδη διάσημος από τις έπιστημονικές της εργασίες.

130 — Α. Ο. Δ. Ο.

Η άφαιρέσις του αίματος έγινε στο ύπόγειο του νοσοκομείου. Ό καθηγητής βλέποντας την ταραχή πού έδοκίμαζα στην θέα του πτώματος εκείνου, με την πρόφασιν πώς θά μού έδειχνε τó χημικό του έργαστήριον, με άνάγκασε νά θγώ για λίγο από κεί πού θρσκόταν τó πτώμα, ενώ έν τώ μεταξύ οι βοηθοί του τó έσκέπαζαν από κεφαλής μέχρι ποδών με πανιά καθαρά και άποστειρωμένα, αφήνοντας μόνο τó άριστερό μέρος του λαϊμού γυμνό.

Όταν ξαναγύρισα όλα ήσαν έτοιμα' η Ιατρώ Σκουντίνα εγύμνωσε γρήγορα την άρτηρία του λαϊμού, έβύθισε σ' αυτόν ένα μικρό σωλήνα, έτοποθέτησε τó πτώμα με τó κεφάλι προς τά κάτω και δι' ένος άλλου καουτσουκένιου σωλήνος τó αίμα άρχισε νά τρέχη μέσα σε μία μεγάλη μπότλια, άποστειρωμένη φυσικά κι' αυτή. Όταν έγέμισαν η μπότλιας, τις άποθήκευσαν σ' ένα ψυγείο και έγραψαν επάνω στην κάθε μία την ήμερομηνία της περισυλλογής του αίματος, καθώς και την ποιότητα και την ποσότητά του. Και κάθε δυό μέρες τó αίμα αυτό τó υποβάλλουν σε βακτηριολογική εξέταση.

Μόλις έτελειώσεν η άφαιρέσις του αίματος του νεκρού, έξέτασαν λεπτομερώς και έπισταμένως τó πτώμα για νά καθορίσουν ακριβώς τά αίτια πού έπροκάλεσαν τόν θάνατο.

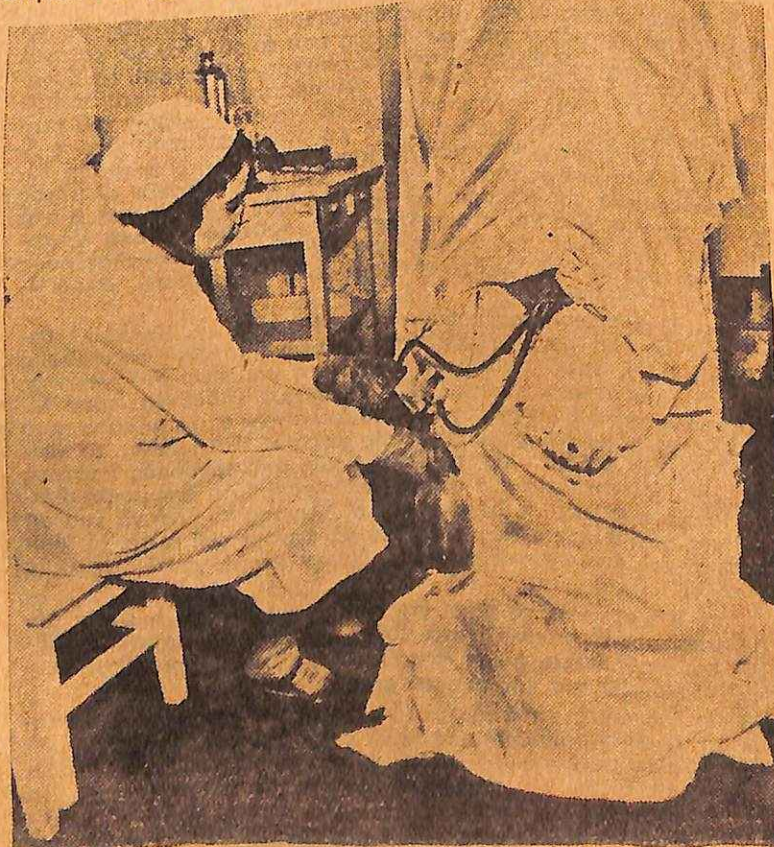
★

Σκεφθήτε πώς ένας ζωντανός προμηθευτής αίματος ζητούσεν 100 ρούβλια για 300 κυβικά έκατοστά του πλυτίμου αυτού ύγρου. Ένώ ένα πτώμα μπορεί νά δώση περίπου τρεις λίτρες αίματος χωρίς νά ζητά μία πεντάρα. Συνεπώς έχουμε μία οικονομία από 1.000 ρούβλια κατά νεκρόν. Και δεν είναι βέβαια εύκαταφρόνητο τó ποσόν αυτό. Με την βοήθεια του αίματος των νεκρών, ο καθηγητής Ζιντίν έθεράπευσεν έως τώρα τριακόσιες περιπτώσεις στομαχικών αιμορραγιών.

Όταν θγήκα από τó Ίνστιτούτο της Μόσχας, δεν μπορούσα ν' άποσπάσω τη σκέμη μου από τó υπόγειό του. Θαρρούσα πώς έυπνούσα από ένα έφιαλτικό όνειρο.

— Είδα πράγματι νά παίρνουν τó αίμα από ένα πτώμα εκεί κάτω ; άναρωτιόμουν.

— Αν τó σώμα σου άνήκη, όπως λέει ο τίτλος του περιήμου έργου του Βίκτωρος Μαργκερίτ, τó πτώμα σου άρα γε σου άνήκει επίσης, η μήπως άνήκει στον Θεό η στον χειρουργό ;

Αφού τó πτώμα τοποθετηθή όριζόντια, τó άφαιρείται τó αίμα. (Φωτογραφία ληφθείσα στο Ίνστιτούτο Σιληρσκόφσκυ της Μόσχας).

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ «ΠΕΘΕΡΑΣ»

■ ΑΠΟ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΑΠΟΨΕΩΣ ■

ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ Μ. ΕΥΛΑΥΔ

Έκείνο πού φαίνεται άναμφίβολο, λέει ο διάσημος Γάλλος Ιατρός και κοινωνιολόγος Έδλά, όταν εξετάζουμε την ψυχολογία της πεθεράς, είναι ότι η σχέσις πεθεράς και νύφης είναι πιο περίπλοκες από τις σχέσεις πεθεράς και γαμβρού.

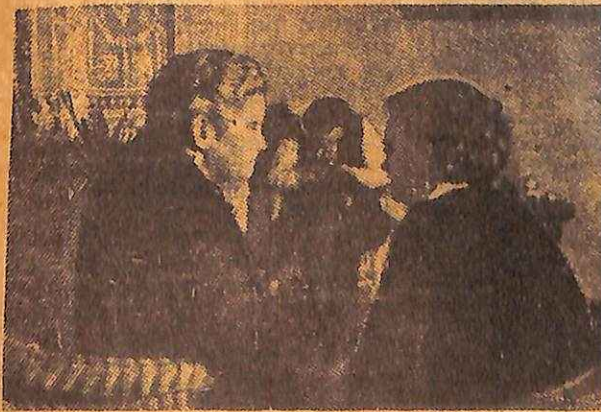
Ας εξετάσουμε προσεκτικά τó ζήτημα. Τι είναι η «νύφη» ; Είναι μία ξένη πού μπαίνει ξαφνικά μέσα σε μία οικογένεια, μία «παρείακτη», κάτι σαν ένα θραύσμα όδίδος πού εισχωρεί στην σάρκα και πού άργά η γρήγορα θά προκαλέση άπόστημα η θά φέρη πυρετό. Και πραγματικά. Η ρήξις μεταξύ πεθεράς και νύφης είναι κάποτε άναπόφευκτη. Πρώτα — πρώτα ένεκα της ζήλειας πού προκαλείται μοιραία για ένα και τó αυτό πρόσωπο : τόν γιού και σύζυγον. Έπειτα, ένεκα άπείρων μικροδιαφωνιών πού γεννιούνται κάθε στιγμή όταν δυό γυναίκες κατακτούν στο ίδιο σπίτι. Η νύφη θέλει νά κάνη κάτι με όρισμένο τρόπο, η πεθερά με διαφορετικό. Αποτέλεσμα : μικροκαυγαδάκι, κάποτε και καυγάς, ψυχρότης, έχθρα. Και φυσικά, όσο περισσότεροι οι χαρακτήρες της νύφης και της πεθεράς μοιάζουν, τόσο οι καυγάδες είναι συχνότεροι και μεγαλύτεροι. Αν π.χ. τόσο η νύφη, όσο και η πεθερά έχουν δεσποτικό χαρακτήρα, τότε είναι μοιραίο νά έρχονται κάθε στιγμή σε σύγκρουσι, γιατί δεν έννοει καμμία από τις δυό νά υποχωρήση στην άλλη.

Αλλος μεγάλος και πολύ συχνός λόγος αντιπαθείας μεταξύ πεθεράς και νύφης, είναι η καθαυτό γυναικεία αντίζηλια. Όταν μία γυναίκα γίνεται πεθερά θρσκειται στην καμητή εκείνη της ηλικίας, όπου τó σώμα ύφίσταται τις πρώτες προσβολές του γήρατος και όπου η ψυχή ενώ δεν έχει λησμονήσει ακόμη τόν έρωτα, νοιώθει ότι δεν μπορεί πιά νά τόν εύρη. Ένώ η νύφη είναι μία νέα, ως επί τó πλείστον, γυναίκα, πού τά νειάτα της ρίχνουν γύρω της μία διαρκή ακτινοβολία και πού έμπνέει κάθε στιγμή, ιδίως αν είναι και όραία, θαυμασμούς, συμπάθειες, έρωτα. Έ, αυτό πειράζει κατάκαρδα την πεθερά, θίγει τó πιο διαθέτει έθνηρικά άπέναντι της νύφης.

Η σχέσις πεθεράς και γαμβρού είναι πολύ άπλούστερη. Στην περίπτωση αυτή δεν υπάρχει ούτε αντίζηλια, ούτε διαφωνίες στο νοικοκυριό, ούτε κοκετταρία της ηλικιωμένης πεθεράς πού πληγώνεται από τά νειάτα της νύφης. Η πεθερά θ' αντιπαθήση και θά μισήση τόν γαμβρό της μόνον εάν αισθανθή ότι κάμνει την κόρη της δυστυχισμένη, ότι την παραμελεί, ότι της άπιστεί, η αν η κόρη παραπονεθή στη μητέρα της για νά εύρη σ' αυτήν ένα στήριγμα η για νά σχεδιάσουν μαζί μία νέα έκδίκισι. Και από την άλλη μεριά και για τόν ίδιο λόγο ακριβώς θά κάνη ότι μπορεί για νά συγκρατήση τόν γαμβρό της και νά μη τόν αφήση νά παρεκτραπή. Υπάρχουν πεθερές πού θυσιάζονται πραγματικά για νά μὴν ταραξούν την εύτυχία των παιδιών τους. Αυτό συμβαίνει λ.χ. στην «Λαμπαδοδρομία» τού Γάλλου θεατρικού συγγραφέως Πώλ Έρβιέ, όπου μία πεθερά ενώ θέλει νά ξαναπαντρευθή, δεν παντρεύεται, έν τούτοις, γιατί έναντιώνονται σ' αυτό τά παιδιά της. Θυσιάζει τόν έρωτά της χάριν της κόρης της και τού γαμβρού της.

Είναι πολύ λεπτή η θέσις της πεθεράς και γι' αυτό δεν πρέπει νά την κρίνουμε με όσην αυστηρότητα και σκληρότητα την κρίνουμε συνήθως. Με τόν γαμβρό της, η πεθερά μπορεί εύκολα νά μονιάση. Με την νύφη της δυσκολότερα. Πολλές πεθερές στην λεπτή αυτή τέχνη άποτυγχάνουν. Άλλες όμως επιτυγχάνουν. Είναι εκείνες πού στις πρώτες τους συγκρούσεις με τη νύφη τους μπορεί νά θυμώνουν, νά έπαναστατούν, νά νομίζουν ότι η ρήξις και η έχθρα θά διαρκέσουν για πάντα, με τόν καιρό όμως πείθονται ότι όλα στον κόσμο αυτόν βολεύονται, φθάνει νά δείξη κανείς λίγην ύποχωρητικότητα, λίγη ύπομνη και λίγη...διπλωματία...

— Μά άφοψ έπιμένει, μαμά, νά ράψη μόνος του τó κουμπί του...
— ...Έτσι παιδί μου.

Η διπλωματία σώζει πολλές φορές τά προσήματα.

Ας ξανάρθουμε όμως στο «είδος» των πεθερών πού μάς ενδιαφέρει ψυχιατρικώς : στις «κακές πεθερές», όπως τις λένε συνήθως.

Αν υπάρχουν γάμοι τελείως, η κατά τά τρία τέταρτα η έστω και κατά τó ήμισι εύτυχεις, υπάρχουν όμως και άλλοι πού ύστερ' από λίγο η πολύ χρόνο δεν δίδουν στον ένα από τους δυό και καμμία φορά και στους δυό συζύγους, άλλο τίποτε από την έπιθυμία νά ξαναποκτήσουν την έλευθερία τους πού λυπούνται γιατί την έχασαν. Ένας χωρισμός από κοίτης και τραπέζης η ένα διαζύγιο, είναι η μόνη θεραπεία, η μόνη δυνατή παρηγορία πού τους μένει. Στην περίπτωση αυτή, πολλές πεθερές, δυστυχώς, έπειδή ζηλεύουν κυρίως τις νύφες τους, καταργίνονται νά καλλιεργήσουν την δυοπιστία στο μυαλό των παιδιών τους και νά δημιουργήσουν μίαν ατμόσφαιρα θραειά από ύποψιες, ώστε νά ξεσπάση η θύελλα σε πρώτη εύκαιρία, με την παραμικρότερη άφορη, όπως είναι, π.χ., μία άργοπορία, μία κοκκεταρία, μία άπλη σύμπτωσης πού μπορούσε νά παρεξηγηθή.

Τό ίδιο μπορεί νά συμβη άλλως τε και εις θάρος του ναυαγρού αν η μητέρα της γυναίκας του δεν χωνεύει την συμπεθερά της, ενώ άπεναντίας άναπά την κόρη της και θέλει νά την προστατεύση η νά την άποσπάση από την κηδεμονία του συζύγου της. Πρόκειται, βέβαια, στην περίπτωση αυτή για ένα σπινικό, όπου η μητέρα του συζύγου μένει κάτω άπ' την ίδια στέγη και άπολαμβάνει διάφορα σημαντικά ήθηκα η ύλικά όφελήματα.

Όταν η ραδιοϋγίει, η άπειλής η η ύποχωρήσεις δεν καταλήθουν σε τίποτε, τότε δεν μένει παρά τó διαζύγιο — έκτός αν οι σύζυγοι είναι τελείως ταίριασμένοι και σίγουροι για την άγάπη τους, ώστε νά μπορούσαν νά υπερασπισθούν την εύτυχία τους. Με τις συνθήκες της σημερινής ζωής (άκριβά έννοικία, έργατικά άντρώγυνα πού μεταχειρίζονται σαν όπρητρια την πεθερά, όκνηρία του γαμβρού πού προτιμά νά ζή εις θάρος κάποτε της γυναίκας του και της πεθεράς του), βλέπει κανείς συχνά νέα άντρώγυνα πού δέχονται νά ζήσουν στο σπίτι του πεθερού. Σ' αυτήν την περίπτωση είναι πάντα προτιμότερο νά διαλέγουν τó σπίτι των γονέων της νύφης, γιατί ο γαμβρός εύκολότερα μπορεί νά ταιριάξη με την πεθερά του παρά η γυναίκα του με την δική της.

Τό καλύτερο όμως είναι τά άντρώγυνα νά κατοικούν χωριστά από τους δικούς τους. Η αίσθηματικές συνθήκες στην περίπτωση αυτή πρέπει νά θαραίνουν περισσότερο από τις οικονομικές συνθήκες.

Αλλά και από ύγιεινής άπόψεως δεν είναι όφνημο νά συγκατοικούν τ' άντρώγυνα με τά πεθερικά, εάν, μάλιστα, τά πεθερικά είναι σε μεγάλη ήλικία και έχουν τά μέσα νά ζούν χωριστά. Δεν πρέπει νά έχουνόμμε πως οι ηλικιωμένοι άνθρωποι συχνά καλλιεργούν μέσα τους, χωρίς ούτε οι ίδιοι νά τó έξερουν, τó μικρόδιο της φθίσεως. Δεν είναι λοιπόν δύσκολο νά τó μεταδώσουν στους νέους πού συγκατοικούν μαζί τους. Τό φανερότερο θά ήταν και αν ακόμη κατοικούν στο ίδιο σπίτι, νά μένουν τουλάχιστον σε διαφορετικά πατώματα η τά δωμάτια του ύπνου τους νά θρσκονται σε άποστάσι.

Ιατρός Μ. Eyraud

Α. Ο. Δ. Ο. — 131

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Τελευταίες πρακτικές εφευρέσεις

1. Σαπούνι για το ντους και το μπάνιο. — Το σαπούνι αυτό έχει σφαιρικό σχήμα και κρέμεται από ένα κορδόνι που περιβάλλει το λαιμό σας. Έτσι το έχετε πάντοτε πρόχειρο και δεν υπάρχει φόβος να σας γλιστρήσει από το χέρι, αρκετά δυσάρεστο πράγμα που συμβαίνει συχνά.

3. Μία συσκευή για το πλύσιμο των πιάτων και γενικά όλων μαγειρικών σκευών. — Και αυτή είναι μία τελευταία γαλλική εφεύρεση. Εξασφαλίζει όχι μόνο πλύσιμο γρήγορο και εύκολο, αλλά και τελεία απολύμανση, χάρις στο ζεματιστό νερό που πετά με μεγάλη δύναμη επάνω στο πλυνόμενο πιάτο ή σκεύος. Η καλή νοικοκυρά δεν έχει παρόν να τοποθετήσει ό,τι θέλει να πλύνει επάνω στη συσκευή και να πατήσει το λάστιχο που βλέπετε στην πρώτη εικόνα. Κατόπιν κατεβάζει τον μικρό μοχλό που δείχνει το θερμοστάθιο στη δεύτερη εικόνα και το σκεύος ξεπλένεται με κρύο νερό. Έτσι, ούτε το δέρμα των χεριών της κατστρέφει, ούτε υπάρχει φόβος ζημίας.

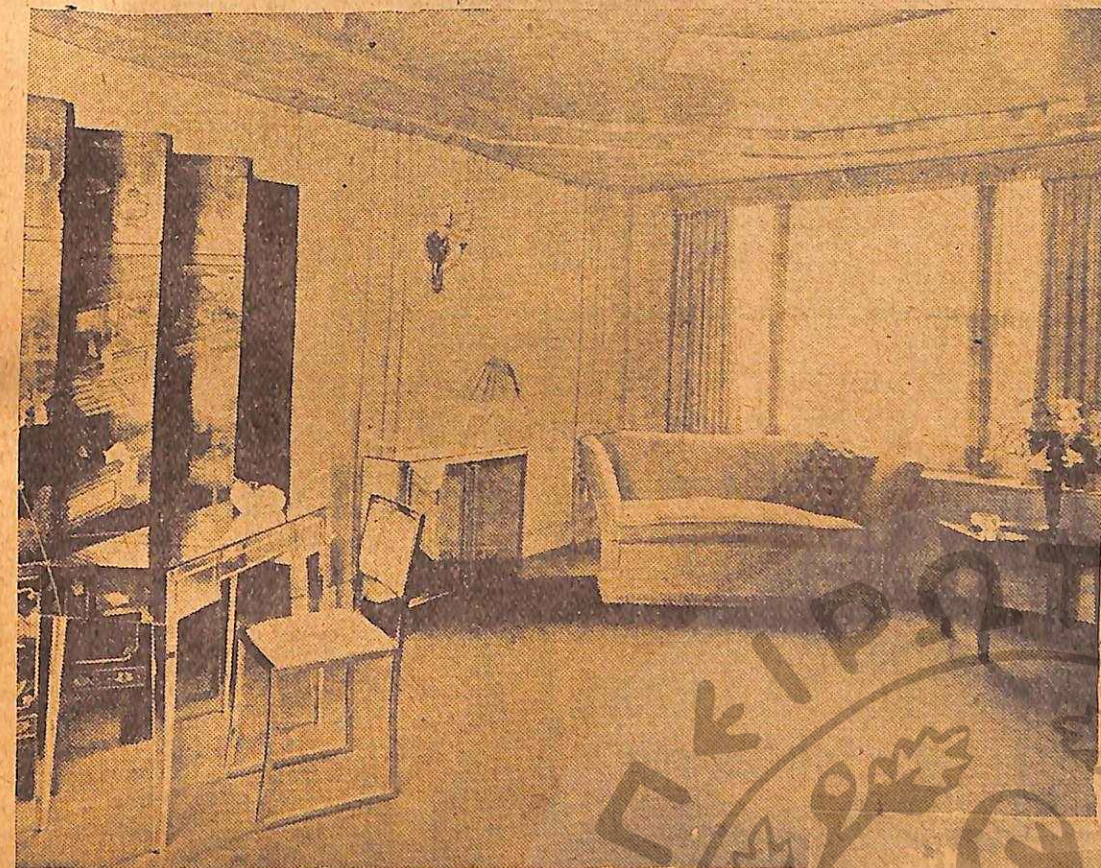
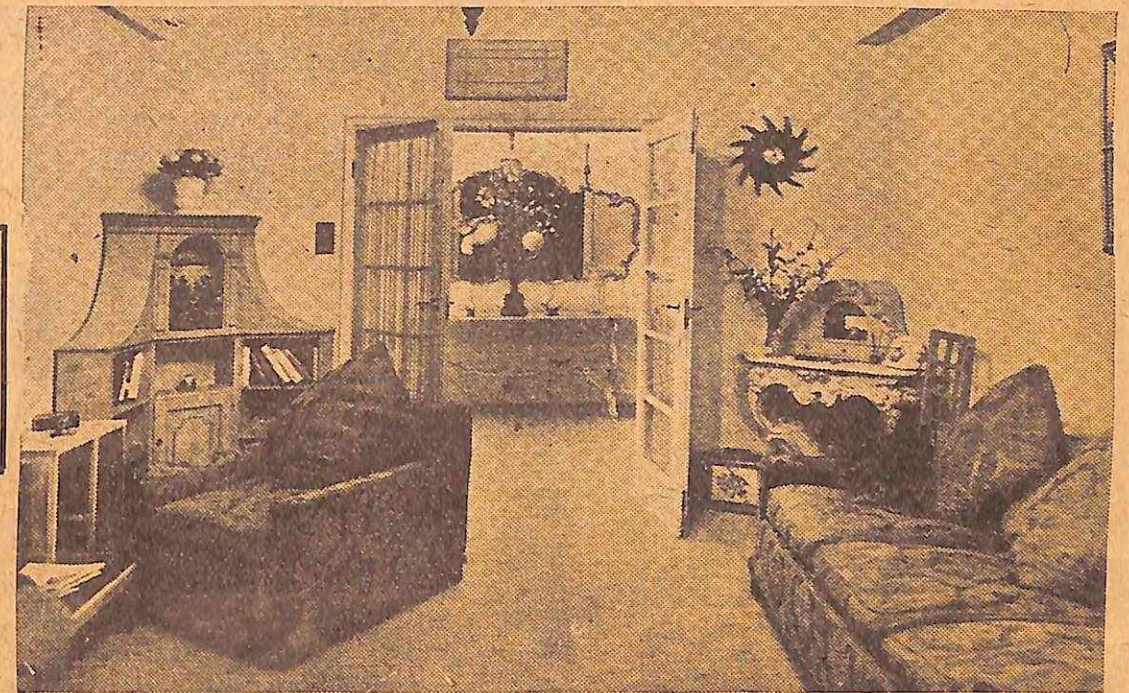
2. Μαχαίρι για το ψωμί με τρεις λεπίδες. — Αμερικανική εφεύρεση, που μόνο μία καλή νοικοκυρά μπορεί να εκτιμήσει την αξία της. Μ' αυτό το μαχαίρι το ψωμί κόβεται εύκολα, γρήγορα και σε κανονικές φέτες.

4. Μία γραφομηχανή... της τσέπης. — Προϊόν της γαλλικής διομηχανίας, αυτή η γραφομηχανή (μάκρος και φάρδος : 28 εκατοστά), δεν είναι μεγαλύτερη από ένα συνηθισμένο βιβλίο. Το σπουδαιότερο είναι ότι δεν υπάρχει σε τίποτα από τις συνηθισμένες μεγάλες γραφομηχανές. Επί πλέον, είναι και φθηνή, σχετικώς, θέλεια : 700 γαλλικά φράγκα, δηλαδή 4900 δραχμές.

5. Κομψή ηλεκτρική λαμπίτσα, σε σχήμα κουτιού πούδρας, για κρεββατοκάμαρα κυρίας ή δεσποινίδος. — Το φως του γλυπτού που υπάρχει στο επάνω μέρος είναι γλυκό, ελαφρύ και διάχυτο. Μόλις όμως, γυρίσετε την λαμπίτσα, εκπέμπει από κάτω ένα πολύ δυνατό και συγκεντρωμένο φως.

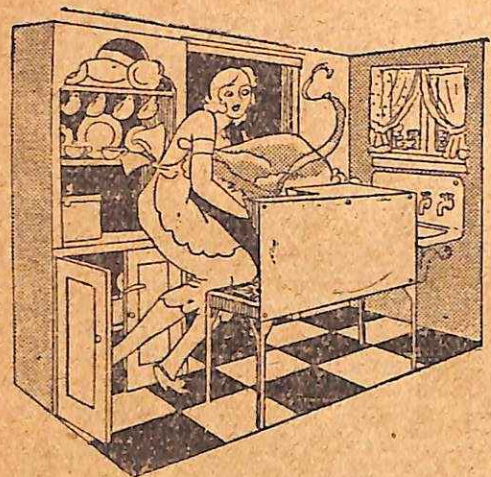
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΠΛΩΣΗ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΣΑΣ

ΑΝΩ : Κομψότατο σαλονάκι μοντέρνου Άγγλικού στυλ. Οι τοίχοι είναι ροζ-μπέζ, το ύφασμα των καναπέδων και το ταβάνι ανοικτό πράσινο !

ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Σαλόνι-καπνιστήριο μάλλον έπισήμου στυλ. Τοίχοι κίτρινοι, ύφασμα επίπλων και κουρτίνες καφέ ανοικτό με λίγο πράσινο.

ΔΕΞΙΑ : Κρεββατοκάμαρα με έντελως μοντέρνα διάταξη επίπλων. Καθώς βλέπετε ή τουαλέττα, ή βιβλιοθήκη, ή ντουλάπα και ή εταζέρες βρίσκονται κολλημένες ή μία πλάι στην άλλη κατά μήκος των τοίχων, οι όποιοι είναι κίτρινοι ή κουρτίνες και το σκέπασμα του κρεβατιού, κόκκινα.

ΕΥΚΟΛΕΣ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

Πουλιά 'Αντζέμ Πιλάφι. — Για τὸ ἀντζέμ πιάφι, τὰ πουλιά κόβονται ὡμαὶ καὶ καθαρίζονται· ὅταν κοκκινίσουν καλά τότε ρίχνουν τὸ ἀνάλογο νερό, δηλαδή τόσο, ὥστε νὰ σκεπασθοῦν καὶ προσθέτουμε ἀλάτι, πιπέρι καὶ λίγη ντομάτα. Ὅταν ἴδουμὲ ὅτι τὰ πουλιά ἔχουν ῥάσει, τότε ρίχνουμε καὶ τὸ ροζι μετρώοντας τὸ ζουμί μὲ τὸ φλυτζάνι γιὰ νὰ ἀκολουθήσουμε τὸ ἀνάλογο συνήθη μέτρα.

Ὅταν τὸ ροζι τραβήξῃ τὸ ζουμί, κατεβάζουμε τὴν κατασάρα καὶ τὴν σκεπάζουμε ἐπὶ 5 λεπτά μὲ μιά πετσέτα. Ἀν ὑπάρχῃ περὶ τὸ πάχος τὸ ἀφαίρουμε μὲ ἓνα κουτάλι καὶ τὸ κρύβουμε γιὰ ἄλλο φαγητό.

Ἄρι Φούρνου. — Γιὰ ψάρι τοῦ φούρνου νὰ ποτιμάτε πάντοτε τὸ μαγιάτικο, τὴ συναντίδα ἢ τὴ σφυρίδα. Τὸ κόβετε φέτες, ἔπειτα κόβετε ψυλὸ μαιντανό, τὸν ὁποῖον ἀνακατεύετε μὲ γαλλέττα κοπανισμένη, πιπέρι καὶ τρία τέσσαρα δόγματα σκόρδου κομμένο ψιλά. Ἔχουμε κατὰλληλο ταμίη ἢ κασαδίνα καὶ στρώνουμε μέσα τὸ μισό ὑλικό, ἐπάνω τοποθετοῦμε τὴς φέτες τοῦ ψαριοῦ, τὸ ὑπόλοιπο ὑλικό καὶ ἀπὸ πάνω ντομάτες κομμένες φέτες. Ἐπειτα ἀνακατεύουμε σ' ἓνα ἀγγεῖον κρασί, λάδι, χυμὸν λεμονιοῦ καὶ τὰ ρίχνουμε ἀπὸ πάνω ἔπειτα δὲ στέλνουμε στὸν φούρνο νὰ ψηθῇ μισὴ ὥρα ὡς τρία τέταρτα.

Κοτολίττες ἁλὰ Καταλάν. — Τσιγαρίζετε ἐλαφρὰ τὴς κοτολίττες, ἀφοῦ προηγουμένως τὴς ἀλατίζετε καὶ πιπεράσετε. Ὅταν ῥαγίσουν μὲ λάδι λίγο ψλοκομμένο κρεμμύδι καὶ ἀν θέλετε καὶ σκόρδο. Ὄστερα τὸ σβήνουμε μὲ λίγο ζουμί κρέαςος προσθέτοντες λίγο φιλοκομμένο μαιντανό καὶ ὅτι ἄλλο μυρωδικό ὡς ἀρέσει, ὡς καὶ ἓνα λεμόνι σπημένο. Τότε ρίχνετε καὶ τὴς κοτολίττες καὶ τὴς ἀφήνετε νὰ ῥάσουν προσθέτοντας ἐν ἀνάγκῃ ζουμί ὥσπου νὰ ψηθοῦν καὶ νὰ μείνῃ καὶ σάλτσα ἀρίστη.

Τὴς σερβίρετε μὲ γαρνιτούραν πατάτες καὶ χόρτων ποτέ.

Σουτζουκάκια Σμυρναικά. — Ἐτοιμάζουμε κίμα ὅπως γιὰ τοὺς κεφτέδες βάζοντας ¾ φαχνό καὶ ¼ πάχους, ζυμώνουμε καλά μὲ τὰ ἴδια ὑλικά ὅπως τοὺς κεφτέδες ἢ δηλαδή μὲ ψίχα ψωμιοῦ, κρεμμύδι φιλοκομμένο, βούτυρο, μαιντανό, τυρὶ τριμμένο, αὐγά, δίδυμο, μπαχαρικά καὶ λίγο σκόρδο. Πλάθουμε μὲ ἀλεύρι σὲ σχήμα κροῦδῶ καὶ τσιγαρίζουμε ἐλαφρὰ. Ἀκολουθεῖται μὲ μιά κατασάρα. — 8 κουταλιές ντομάτα πουρέ, ἓνα ποτηρίκι κρασί ὄσπρο, 2 κουταλιές ῥοδι, πιπέρι καὶ βάζουμε νὰ ῥάσουν μισὴ ὥρα μὲ τὸ σουτζουκάκια. Πρέπει ἢ σάλτσα νὰ εἶναι τόσο, ὥστε νὰ σκεπάζῃ τὰ σουτζουκάκια πρὸ τοῦ ῥασιμίσματος.

Μεγάλα μὲ σάλτσα Ταρτάρ. — Ἀφοῦ ῥάσουμε τὰ μισὰ κατὰ τὸν συνήθη τρόπον μὲ νερό ἀλατισμένο καὶ ῥοδι, τὰ στρώγουμε καὶ τὰ βάζουμε σὲ μιά πατάλια κεδονάτα σὰ φέτες. Ἐπειτα ἐτοιμάζουμε τὴν ἀκόλουθὴ σάλτσα: 8 — 10 κουταλιές μαγιονέζα στὴν ὁποῖαν ρίχνουμε 4 κουταλιές τσουράκι φιλοκομμένα καὶ 1 κουταλιά μαιντανό καὶ μὲ αὐτὴν περιχύνουμε τὴς φέτες τῶν μουσλῶν.

Σέγγυοι οἰκονομικοί. — 1 φλυτζάνι τσιγαροῦ γλαστρί σακκούλαιο. 1 φλυτζάνι ἁλέρυ. 2 αὐγά. 1 κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ σόδα. Δουλεύετε καλά τὸ γλαστρί, ρίχνετε λίγο - λίγο τὸ ἁλέρυ καὶ ξαναδουλεύετε. Ρίχνετε τὰ αὐγά, δουλεύετε ἀκόμη λίγο καὶ τελευταίον ρίχνετε τὴν σόδα. Ἀκολουθεῖτε ἔχετε βούτυρο πολὺ σ' ἓνα κατασάρα καὶ ὅταν κῆλῃ, ρίχνετε κουταλιές ἀπὸ τὴ ζύμη νὰ τσιγαρισθῶν.

Ἄμα ροδοκοκκινίσουν τοὺς περιχύνετε μὲ κρύο σιρόπι ποὺ ἔχετε ἐτοιμο ἀρματισμένο μὲ βανίλια.

Οἰκονομικὴ Κρέμα. — Βράζετε 100 βράμια γάλα, μὲ κρεῖς κουταλιές ζάχαρι, λίγη βανίλια καὶ μιά κουταλιά σοκολάτα τριμμένη καὶ τὴν ἀφήνετε νὰ ῥάσῃ μὲ ὅλα μαζί 5 λεπτά. Σὲ μιά λεκανίστα τοποθετοῦμε 40 γραμμάρια καλὸ βούτυρο καὶ δύο κουταλάκια γλυκοῦ πατατάλευρο. Ἀφοῦ γίνῃ ἓνας πολτός τὸν ἀναλύουμε μὲ λίγο κρύο γάλα καὶ τὸν ρίχνουμε σὸ γάλα μὲ τὴν σοκολάτα, ἀνακατεύουμε νὰ μὴ σβολιάσῃ. Ἐτοίμως χωρὶς τὸ ῥοδι τῶν αὐγῶν, ἔχουμε ὥραια κρέμα - σοκολάτα.

136 — Α. Ο. Δ. Ο.

Γιὰ ὅσες ἔχουν ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΗ

Κάθε νοικοκυρὰ ποὺ ἔχει ραπτομηχανή, πρέπει νὰ ἔξῃ κατὰ βάθος τὰ διάφορα «μυστικά» τῆς κατασκευῆς τῆς καὶ νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ κἀνὴν πλήρη χρῆσιν τῶν ἐξαρτημάτων μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι πάντοτε ἐφοδιασμένη. Ἐτοίμονα θὰ μποροῖ ν' ἀποφύγῃ τὴς συχνῆς ἀδάρεις καὶ τὴς ἀπατηρῆς ἐπισκευῆς.

Μία ραπτομηχανὴ γιὰ νὰ λειτουργῇ κανονικὰ καὶ ἱκανοποιητικὰ, ἀπαιτεῖ μεγάλες φροντίδες. Οἱ χειρότεροι ἔχθροι τῆς εἶναι ἡ ὑγρασία καὶ ἡ σκόνη. Γι' αὐτὸ ὅταν δὲν ἐρίσκειτ' ἐν χρῆσει, πρέπει νὰ εἶναι καλοσκεπασμένη καὶ τοποθετημένη μέσα σ' ἓνα θερμὸ καὶ ἥρῳ δωμάτιο.

Ἐξωτερικῶς, ἡ μηχανὴ πρέπει νὰ καθαρίζεται ὅσον τὸ δυνατόν συχνότερα μὲ ἓνα λαδωμένο πανί καὶ κατόπιν νὰ σκουπίζεται μὲ ἓνα στεγνὸ κομμάτι ὑφασμα, κατὰ προτίμησιν μάλλινο.

Ἐσωτερικῶς τὸ τακτικὸ λαδωμά εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ μιά ραπτομηχανή ποὺ ἐρίσκειτ' ἀσὲ συνεχῇ χρῆσιν. Τὸ λάδι (μηχανολαδὸν) πρέπει νὰ εἶναι ἐξ αἰρετικῆς ποιότητος. Λάδι μετρίως ἢ κατωτέρας ποιότητος καταστρέφει τὴν ραπτομηχανή.

Μετὰ τὸ λαδωμά, ἡ τρυπίσις, γύρω ἀπὸ τὴς ὁποῖες μένει πάντοτε λίγο λάδι, πρέπει νὰ σκουπίζονται ἐπιμελῶς καὶ ἡ μηχανὴ νὰ λειτουργῇ μὲ μεγάλῃ ταχύτητά ἐπὶ δύο ἢ τρία λεπτά. Ἀν τύχῃ καὶ μεταχειρισθῇ ποτὲ λάδι κατωτέρας ποιότητος καὶ θελήσει ἀργότερα νὰ καθαρίσῃ τὴν μηχανή σας, χύστε λίγη παραφίνη μέσα στὴς τρυπίσις. Περιμένετε μερικά λεπτά καὶ, κατόπιν, λαδῶστε τὴν μ' ἓν ἄλλο καλὴς ποιότητος.

Ἀπαραίτητο ἐπίσης εἶναι καὶ τὸ γενικὸ καθαρίσμα τῆς ραπτομηχανῆς, ποὺ πρέπει νὰ γίνετ' ἀπὸ ἑκάστη δύο ἢ τρεῖς μῆνες — γιὰ τὴς μηχανῆς ποὺ ἐρίσκονται σὲ διαρκή χρῆσιν — περιλαμβανέιν τὸ ντεμοντάρισμα τὸ καθαρίσμα ὅλων τῶν «στοιχείων» τῆς μηχανῆς μὲ ἓνα λαδωμένο πανί καὶ τὸ ρεμοντάρισμα ποὺ ἀπαιτεῖ μεγάλῃ προσοχή.

Τελευταίως ἔχουν διαδοθῇ καταληκτικὰ ἢ ηλεκτροκίνητες ραπτομηχανές, ἡ ὁποῖες ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μεγάλῃ ταχύτητα (800 βελόνες τὸ λεπτό), παρουσιάζουν τὸ σπουδαῖστο πλεονέκτημα ν' ἀφήνουν ἐλεύθερα καὶ τὰ δύο χεῖρα.

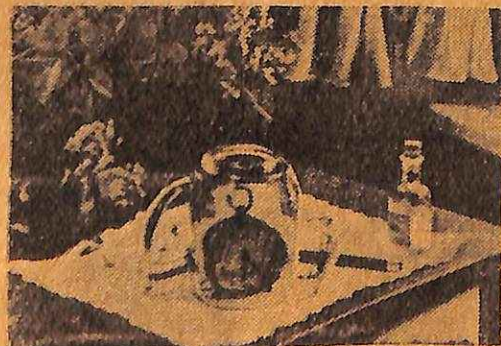
Κάθε ραπτομηχανὴ μπορεῖ νὰ μετατραπῇ εὐκολώτατα σὲ ηλεκτροκίνητη, χωρὶς σ' ἓνα μικρὸ μωτέρ ποὺ ἐφαρμόζεται στὸν τροχό. Μία μικρὴ διαλαδωσὶς ἐπιτρέπει τὴν τοποθέτησιν μῆος λαμπτήρος κοντὰ πρὸς τὸ θέλον καὶ ἔτσι ἔχετε ὅχι μόνον οἰκονομία φωτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ δὲν κουράζονται τὰ μάτια σας.

Τὸ 2ον ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ Α.Ο.Δ.Ο. ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ μετὰ ἓνα μῆνα ΘΑ ΠΕΡΙΕΧΗ

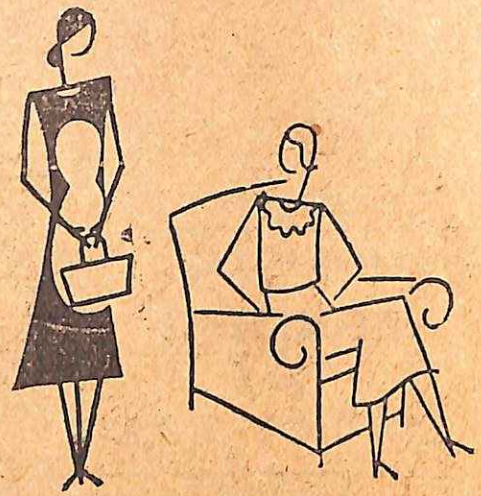
ἐκτὸς τῆς ἄλλης τοῦ ποικίλης καὶ ἐνδιαφερούσης ὕλης, ἓνα ὑπέροχο ἀγγλικὸ μυθιστόρημα περιπετειῶν

= ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ
= ΝΗΣΙ =

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Γιὰ νὰ μπορῇτε νὰ ἀποσπῆτε ἀπὸ τὴ φωτιά κατασάρες κ.τ.λ., χωρὶς νὰ κῆτε, δὲν ἔχετε παρά νὰ δοῦστέτε ἓνα κομμάτι πανὶ σὲ μιά διαισινὴ στήνωση καὶ ἀφοῦ στεγνώσῃ γὰ πιάνετε μὲ αὐτὸ τὰ καίοντα.

ΣΤΗΛΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΕΣ ΓΩΝΙΕΣ...

Τὰ μεγάλα παράθυρα ἀποτελοῦν τὸ ἀπαραίτητο στόλισμα τῆς μοντέρνας ἐπιβάσεως, γιὰτὶ ἓνα πλατὺ παράθυρο, ἐκτὸς τοῦ ὅτι χύνει ἀπλοῦ φῶς μέσα στὸ δωμάτιο, μὲς προσφέρει καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ στολίσουμε τὸν χῆρο ποὺ εἶναι ἐμπρὸς τοῦ καὶ νὰ ἀποκτήσουμε μιά συμπαθητικὴ γωνία.

Ἄλλοτε ἐπιμερινοῦσαν τὰ μεγάλα παράθυρα, ἀλλὰ τώρα πιά ἐκτάλασαν πόση ὁμορφιά δίνουν στὸ σπιτί.

Φαντασθῆτε ἓνα πλατὺ παράθυρο μέσα σ' ἓνα δωμάτιο ποὺ σὰς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ τοποθετήσῃτε σὸ θαυόλυμα τοῦ ἓνα πλατὺ ντινάνι γιμάτο μαξιλάρια. Μπροστὰ στὸ ντινάνι, τοποθετεῖτε ἓνα χαλί, ἓνα τραπέζι, μὲ πολυθρόνα, μιά χαμηλὴ καρέκλα καὶ ἴδου ποὺ ἐκρηκνίσθητε ἀμέσως μιά συμπαθητικὴ γωνίατα ὅπου μπορεῖτε νὰ κάθεσθε εὐχάριστα λίγες ὥρες τῆς ἡμέρας.

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ

Ἄν ρίξῃ κανεὶς μιά ματιά στὴ μοντέρνα ἐπιπλώσι, ἐκεῖνο ποὺ θὰ τοῦ κἀμὲ ἀμέσως ἐντύπωση εἶναι, ὁ τρόπος ποὺ ὅταν ὁποῖον τοποθετοῦνται τώρα ὅλα μέσα σ' ἓνα σπιτί, ὥστε νὰ προσφέρουν ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλυτέραν ἀνεσιν καὶ ἀνάπαυσιν. Δὲν ἐλέγεται παρά πλατεῖα καὶ χαμηλὰ ντινάνια, ἐσθλαὲς πολυθρόνες ποὺ ἔχουν κρεμασμένο σὲ ὑπέρταστο τοῦ καὶ τασάκι ἀκόμη, ὥστε νὰ μὴ πρῆπ νὰ κουνιθῇ ὁ καθήμενος γιὰ νὰ πετάξῃ τὴ στάση τοῦ τοῖνου τοῦ.

Τὰ παράθυρα εἶναι μεγάλα καὶ γλατεῖα γιὰ νὰ μποροῦν νὰ στολίσθουν καλύτερα καὶ νὰ ἀποτελέσουν μιά συμπαθητικωτάτη γωνία. Τὰ χαμηλὰ τραπέζια καὶ ἡ χαμηλὴ καρέκλες δὲν λείπουν ἀπὸ τὴν μοντέρνα ἐπιπλώσι.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΗ ΔΙΑΤΗΡΗΣΙ ΤΩΝ ΕΠΙΠΛΩΝ

Τὰ ἑπιπλά ποὺ στολίζουν τὸ σπιτί σας ἔχουν ἀνάγκη καὶ ἀπὸ καλὴ διατήρησι γιὰ νὰ μποροῦν νὰ κάνουν φιγούρα.

Τὰ κηρωμένα ἑπιπλά θέλουν καλὸ τρίψιμο μὲ μιά φανέλλα, κάθε τόσο, ὅποτε γυαλίζουν ὠραϊότερα. Τὸ καλύτερο μίγμα γιὰ κέρωμα εἶναι νὰ τρίψετε κίτρινο κερὶ μέσα σὲ νερό καὶ νὰ ἀφήσετε 2 — 3 ἡμέρες νὰ λυώσῃ. Μὲ αὐτὸ τὴ βοήθεια ἐνὸς πινέλου ἀλείφετε τὰ ἑπιπλά, τὰ ἀφήνετε νὰ στεγνώσουν καὶ ὕστερα τρίβετε δυνατὰ.

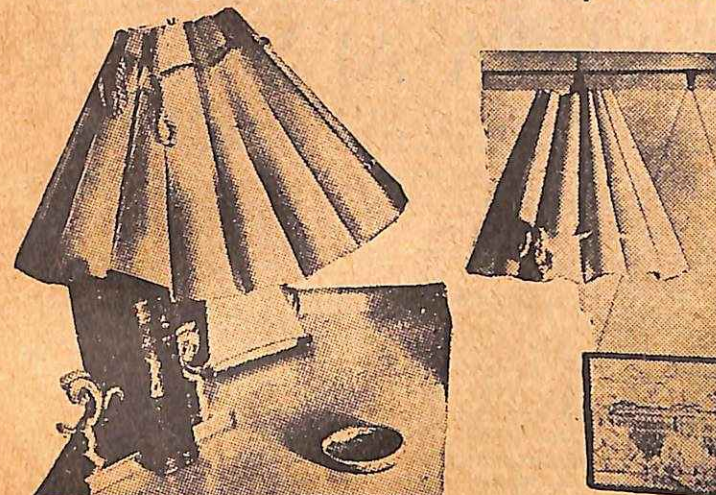
Τὰ βερνικωμένα ἑπιπλά ποὺ ἔχουν λούστρο, εἶναι δυσκολώτερο νὰ λουστραρισθῶν, ἀλλὰ ὅταν τὰ τρίβουμε καθημερινῶς μὲ φανέλλα δὲν χάνουν τὸ λούστρο τους.

Ἄν τὰ ἑπιπλά ἔχουν λεκέδες ἀπὸ λίπος, τὰ καθαρίζουμε τρίβοντας μὲ λίγο νεφτί.

Γιὰ νὰ μπορῇτε νὰ ἀποσπῆτε ἀπὸ τὴ φωτιά κατασάρες κ.τ.λ., χωρὶς νὰ κῆτε, δὲν ἔχετε παρά νὰ δοῦστέτε ἓνα κομμάτι πανὶ σὲ μιά διαισινὴ στήνωση καὶ ἀφοῦ στεγνώσῃ γὰ πιάνετε μὲ αὐτὸ τὰ καίοντα.

Πῶς θὰ κατασκευάσετε ἓνα ὠραιότατο ἄμπαζοῦρ ἀπὸ κανναβάτσο.

Δυὸ τύποι πολὺ μοντέρνων καὶ κομψῶν ἄμπαζοῦρ ἀπὸ κανναβάτσο ὑπάρχουν, ποὺ κάθε ἀναγνώστρια μπορεῖ κατασκευάσῃ εὐκολώτατα μόνῃ τῆς ὀπίτι.

1. Ἄμπαζοῦρ γιὰ συνθισμένη λάμπα τοῦ ταβανιοῦ. Γιὰ τὴν κατασκευὴ αὐτοῦ τοῦ ἄμπαζοῦρ δὲν χρειάζεσθε παρά ἓνα κομμάτι κανναβάτσο μήκους 90 ἐκατοστομέτρων καὶ πλάτους 30.

Κάθε 5 πόντους — κατὰ μήκος θέασις — τασκίζετε τὸ κανναβάτσο καὶ πιάνετε μὲ βελόνες κάθε τασκισιά. Κατόπιν ράβετε τὴς δύο ἀκρὲς τοῦ κανναβάτσο, μὲ τέτοιον τρόπο ποὺ νὰ σχηματισθῇ ἓνας κύλινδρος, ἀποτελούμενος ἀπὸ ἡμικυκλικὰ αὐλάκια. Ἡ τασκισιάς πρέπει νὰ ὀρίσκωνται, φυσικὰ, ὅσο ἐσώτερικὸ τοῦ κυλίνδρου.

Ἀφοῦ γίνουν ὅλα αὐτὰ, τρυπάτε ἓν αὐλάκια σὲ ὀπίσσω 5 ἐκατοστομέτρων ἀπὸ τὸ ἐπάνω καὶ κάτω μέρος. Στὴς ἐπάνω τρυπίσις, περνάτε ἓνα λεῖνο. Στὴς κάτω τρυπίσις περνάτε ἓνα χονδρὸ ἄσπρο κορδόνι καὶ τὸ δένετε μὲ ἓνα καλλιτεχνικὸ φιόγκο, χωρὶς νὰ τὸ σφίξετε διόλου. Δὲν σὰς μένει πιά παρά νὰ μοντάρετε τὸ ἄμπαζοῦρ σας σ' ἓνα σκέλετο ἀπὸ σύρμα καὶ νὰ τὸ κρεμάσετε.

2. Ἄμπαζοῦρ γιὰ λάμπα τοῦ τραπέζιο. Ὑλικά καὶ κατασκευὴ, τὰ ἴδια μὲ τὰ προηγουμένα, μὲ μόνῃ τὴν διαφορὰ ἄσπρο κορδόνι στὴς ἐπάνω τρυπίσις.

Ἰαπωνέζικη ἐτικέττα

Τὸ Γραφεῖον Τουρισμοῦ τῆς Ἰαπωνίας ἐδημοσίευσε πρὸς χρῆσιν τῶν ἱαπὼν, ὑπὸ τὸν τίτλον «Πῶς νὰ συμπεριφωριεσθε τοὺς ἱαπὼν», μιά σειρά οδηγοῦν ποῖες καλὲς συνήθειες ἔχουν, καθὼς φαίνεται, ἡ μικρὴ Ἰαπωνία, ὅστε γιὰ νὰ προσπαθῇ τὸ Γραφεῖον Τουρισμοῦ νὰ τοὺς τὴς ἐξηγήσῃ. Ἀκούστε λοιπὸν :

- Νὰ μὴ μιλήσετε κινήσεις καὶ χειρονομίες ποὺ εἶδαστε στὸν κινηματογράφου.
- Νὰ μὴ κρυφομιλάτε, οὔτε νὰ σιγομιλάτε μετὰ ὅς σας.
- Νὰ μὴ ρωτᾶτε ποτὲ τὴν ἡλικία ἑνὸς ἱαπὼν.
- Νὰ μὴ πρῶτε μπαίνετε χωρὶς νὰ τὴς καθαρίζετε.
- Νὰ μὴ γλύφετε τὸ δάχτυλό σας, οὔτε νὰ σχηματίζετε κύκλον ἐνώνοντας τὸν ἀντίχειρα μὲ τὸν δάκτυλο.
- Νὰ μὴ συνοδεύετε ἓνα ἱαπὼν ἔως τὴν πόρτα τοῦ μπάνιου.
- Νὰ μὴ μπαίνετε ποτὲ σ' αὐτὸ γιὰ νὰ ρωτήσετε τὸν ἱαπὼν ποὺ λούζεστε, ἀν τὸ νερό εἶναι ἀρκετὰ ζεστό, ἢ γιὰ νὰ τὸν δοῦσθε τὰ πλῆθος.
- Νὰ προσφέρετε μεγάλες πετσέτες στὴς ἱαπωνί, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ κρύβουν τὰ γόνατά τους ὅταν εἶναι καθήμενες.

Πῶς νὰ καθαρίζετε τοὺς λεκέδες ἀπὸ τὰ ὑφάσματα

ΟΤΑΝ ΒΡΙΣΚΩΝΤΑΙ ΕΠΙΠΛΩ ΣΕ ΛΕΚΕΔΕΣ

Οἱ λεκέδες ἀπὸ λίπος ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ μὲ πλῆθος μὲ σαποῦνι καὶ μὲ ποτάσσα.

Οἱ λεκέδες ἀπὸ λαδοπολῆς, βερνίκια, ρετσίνα, βουλοκέρι ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ μὲ τερεινθελαιο, οἰνόπνευμα ἢ κολώνια· κατόπιν πλῆθος καὶ σαποῦνισμα.

Οἱ λεκέδες ἀπὸ φυτικὰ χρώματα, φρούτα, κόκκινη μελάνη, κόκκινο κρασί ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ μὲ ἄμμιον θειοῦ ἢ ζεστὸ χλωρίοχο νερό.

Οἱ λεκέδες ἀπὸ σκουριά ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ μὲ ὀξάλικον ὀξυ (θερμὸ) ἢ ὕδροχλωρικὸν ὀξυ διαλελυμένον κατόπιν ρινίσματα κασιτέρου.

Οἱ λεκέδες ἀπὸ κερὶ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ μὲ οἰνόπνευμα συμπεπικνωμένο, ἢ τοποθετώντας ἓνα κομμάτι στουπόχαρτο ἐπάνω στὸν λεκέ καὶ αἰδερώοντας τὸ μὲ ζεστὸ αἰθερό.

Οἱ λεκέδες ἀπὸ αἶμα ἢ λευκοματώδεις οὐσίαι ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ μὲ ἄπλο πλῆθος μὲ χλιαρὸ νερό.

Οἱ λεκέδες ἀπὸ ἀσέβησι ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ μὲ ἄπλο πλῆθος.

Οἱ λεκέδες ἀπὸ ὀξεία, ῥοδι, ἑνὰ φρούτα ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ μὲ πλῆθος μὲ σαποῦνι καὶ ζεστὸ νερό ἢ αἰμωνία.

Οἱ λεκέδες ἀπὸ αἶμα ἢ λευκοματώδεις οὐσίαι ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ μὲ πλῆθος μὲ σαποῦνι καὶ ζεστὸ νερό ἢ αἰμωνία.

Οἱ λεκέδες ἀπὸ σκουριά ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ μὲ τερεινθελαιο, οἰνόπνευμα, κολώνια· κατόπιν πλῆθος καὶ σαποῦνισμα.

Οἱ λεκέδες ἀπὸ φυτικὰ χρώματα, φρούτα, κόκκινη μελάνη, κόκκινο κρασί ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ μὲ πλῆθος μὲ σαποῦνι καὶ ζεστὸ νερό ἢ μὲ αἰμωνία.

Οἱ λεκέδες ἀπὸ κερὶ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ μὲ πλῆθος μὲ σαποῦνι καὶ ζεστὸ νερό ἢ μὲ αἰμωνία.

Οἱ λεκέδες ἀπὸ αἶμα ἢ λευκοματώδεις οὐσίαι ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ μὲ πλῆθος μὲ σαποῦνι καὶ ζεστὸ νερό ἢ αἰμωνία.

Πῶς θὰ περιποιηθῇτε τοὺς καλεσμένους σας

Μιά καλὴ νοικοκυρὰ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἔξῃ ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ «σερβιρίματος» σὲ τραπεζί: τὴν διευθέτησι τοῦ κουδερ, τὸν καθορισμὸν τῶν θέσεων τῶν καλεσμένων, πῶς θὰ κἀνῃ τὴν ἐκλογὴν τῶν κρασιῶν, καὶ, πρὸ πάντων, πῶς θὰ καταρτίσῃ τὸ «μενῦ» τῶν φαγητῶν. Ἐνὰ καλὸ γεῦμα ἢ ἓνα καλὸ δείπνο πρέπει νὰ εἶναι εὐχάριστο ὅχι μόνον στὴν γεῦσι, ἀλλὰ καὶ στὴν ὄρασι. Τὸ στρώσιμο τοῦ τραπέζιο ἀπαιτεῖ πραγματικὴ τέχνη, ποὺ μόνον μὲ τὴν πείρα μπορεῖ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ κανεὶς. Τραπεζομάνηλο, πετσέτες, πιάτα, ποτήρια, μαχαίρι-πορτοκί, ὅλα αὐτὰ μαζί ἀποτελοῦν ἓνα πρό- ὄλημα, ποὺ ἡ λύσις τοῦ δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐκόλη.

Ἐκτὸς τούτου, μεγάλο ρόλο παίζει ἡ ἐμφάνισις τοῦ φαγητοῦ, δηλαδή τὸ πῶς θὰ παρουσιάσῃ καὶ θὰ τὰ σερβίρετε στοὺς καλεσμένους σας. Παραδειγματὸς χάριν, τὸ μπορεῖτε τὸ κρέας πρέπει νὰ κοποῦν μὲ μεγάλῃ τέχνῃ. Τὸ ψητὸ ἢ ῥαστὸ κρέας, ὅταν εἶναι κομμένο σὲ χονδρὲς φέτες, χάνει τὴν μισὴ τοὐλάχιστο γεῦσι τοῦ. Ἀπεμάντιας τὰ πατέ (φουὰ γκρά κ.τ.λ.) δὲν πρέπει ποτὲ νὰ σερβίρωνται φιλοκομμένα.

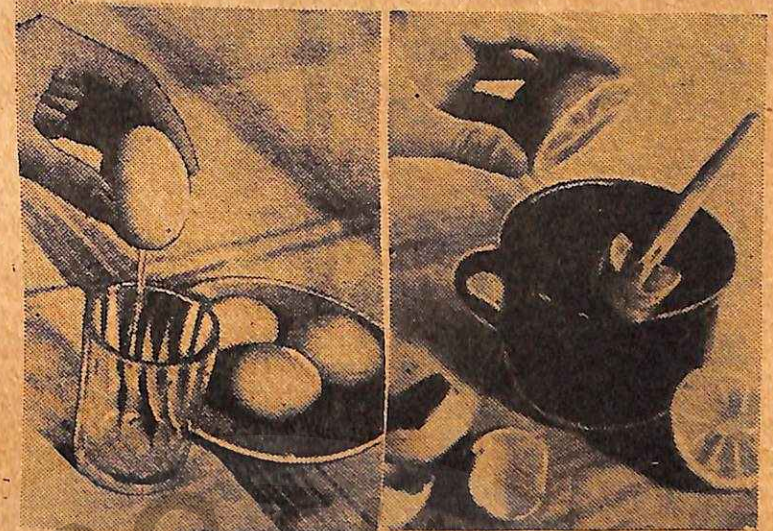
Ἐπίσης μιά καλὴ οἰκοδόμοινα ὀφείλει νὰ προσέχῃ τὸ «χρῶμα» τοῦ γεύματος ἢ τοῦ δείπνου. Παραδειγματὸς χάριν, τὸ ἴδιο μενὺ δὲν πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ δύο ἄσπρα φαγητὰ, λαδερὰ ἢ μὲ δούτυρο — ἢ δύο «κοκκίνα» κράτα — μπιφτέκι καὶ κοκκινιστό.

Γιὰ ἓνα ἐπίσημο δείπνο, τρία φαγητὰ εἶναι ἀπαραίτητα: μιά ἐντρίδα (δηλαδή τὸ πρῶτο φαγητό: κονσέρβη, σούπα, μακαρόνια, κρεμμύδι, ψάρι), ἓνα ψητὸ μὲ γαρνιτούρα λαχανικῶν, ἓνα κρύο φαγητό (πατέ) μὲ σάλτσα. Πρὶν ἀπὸ τὰ φρούτα ἐπιβάλλεται τὸ τυρὶ. Κρασιά δύο εἰδῶν: ἄσπρο γιὰ τὴν ἀρχὴ τοῦ δείπνου καὶ γιὰ τὸ τέλος (μαζί μὲ τὰ φρούτα)· κόκκινον γιὰ τὸ κρέας.

Σήμερα, λόγῳ τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως, πολλὰς οἰκοδόμοινας ἔχουν υἱοθετήσῃ — φυσικὰ ὅταν δὲν πρόκειται περὶ πολὺ ἐπίσημο γεῦματος — τὸ δείπνον μὲ δύο μόνον φαγητὰ: ἓνα ψάρι καὶ μιά ἐντρίδα.

—οοο—

Πρακτικὲς συμβουλές

Ρίξτε τὸ ἀσπράδι αὐγῶν σ' ἓνα δοχεῖο, σπύρετε λίγο λεμόνι καὶ χτυπήστε τὸ. Ἐὰν σχηματισθῇ ἓνας χιονάτος ἀφρός εὐγεστοτάτος, ποὺ μπορεῖ θαυμάσια ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ συνθισμένο αὐγολέμονο.

Γιὰ νὰ χωρίσῃτε τὸ ἀσπράδι ἀπὸ τὸν κρόκο ἑνὸς αὐγοῦ, δὲν ἔχετε παρά νὰ τρυπήσῃτε τὸ αὐγὸ καὶ ἀπὸ τὴς δύο τοῦ πλευρῆς καὶ νὰ τὸ κουνήσετε ὀ- ὀστερα. Τὸ ἀσπράδι θὰ χυθῇ μόνον τοῦ.

οἰνόπνευμα συμπεπικνωμένο ἢ τοποθετώντας ἓνα κομμάτι στουπόχα

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΕΧΟΥΝ ΣΚΥΛΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΓΑΠΟΥΝ ΟΔΗΓΙΕΣ, ΓΝΩΜΕΣ ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

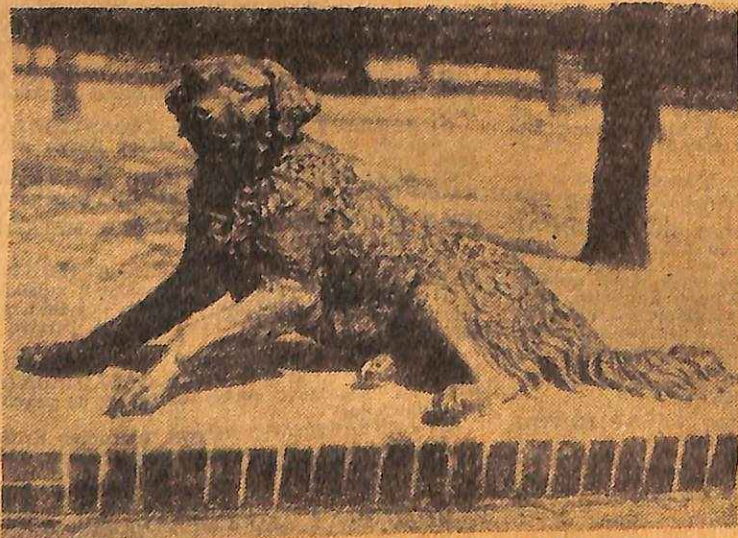
(Για πολύν κόσμο, τα σκυλιά είναι μια κοινωνική ανάγκη. Είτε τα χρησιμοποιούν ως φύλακες, είτε τα έχουν σαν ζωντανά στολίσια μέσα στο σπίτι τους, τα φροντίζουν, τα περιποιούνται και τ' αγαπούν σαν να είναι τα μικρότερα και γι' αυτό και ατελείωτα μέλη της οικογένειάς των. Η αλήθεια είναι πως το σκυλί με την ειλικρίνεια που είναι ζωγραφισμένη στο βλέμμα του, με την ανυστερόβουλη αγάπη του που εκδηλώνει σε κάθε ευκαιρία, με την πίστι του και με την αφοσίωσή του, είναι αδύνατον να μην αποσπάσει την στοργή και την τρυφερότητα και του πλέον σκληρού ακόμη «άφεντικού».)

Πολλοί όμως, είτε γιατί οι «ειδικοί γιατροί» σπανίζουν στον τόπο μας, είτε γιατί τα «νοσοκομεία των κατοικίδιων ζώων» με τις τιμές που έχουν θεσπίσει είναι απρόσιτα στους μη πλούσιους, δεν ξέρουν πως να περιποιηθούν τους αγαπημένους των τετράποδους συντρόφους. Δεν ξέρουν πως να προλάβουν τις αρρώστειες τους, πως να ανακουφίσουν τους πόνους τους, πως να τα θεραπεύσουν. Και τα βλέπουν να τους κυττάζουν μ' ένα πονεμένο βλέμμα — γεμάτο έλπιδα και παράπονο — γιατί φαντάζονται σαν ζωντανούς Θεούς τους άφεντικούς των, τα φτωχά τα σκυλάκια, χωρίς να μπορούν να τους προσφέρουν την παραμικρή βοήθεια.

Σ' αυτούς απευθύνονται ή σελίδες μας αυτές. Θα θρούν μέσα σε άρθρα που θα δημοσιεύσουμε — και σκοπεύουμε, πολύ γρήγορα, από το έρχόμενο ίσως φύλλο μας, ν' αρχίσουμε ν' ασχολούμεθα και με άλλα κατοικίδια μας, με τα συμπαθή γατάκια π.χ. — όλες τις γνώμες, όλες τις οδηγίες, όλες τις συμβουλές εκείνες — γραμμένες από άνεγνωρισμένους «ειδικούς» — που τους είναι απαραίτητες για να μπορούν να περιποιηθούν τους τετράποδους φίλους των και να είναι πεπεισμένοι ότι από υπαιτιότητά τους τουλάχιστον δεν πρόκειται να τους δοθούν ποτέ να υποφέρουν.)

Είναι γνωστόν, βέβαια, στους περισσότερους, ότι τα ζώα, γενικώς, έχουν ανάγκη διαφορετικής περιποίησής των χειμώνα από το καλοκαίρι, και ότι τα σκυλιά που ζουν κλεισμένα μέσα στα σπίτια χρειάζονται λιγότερη φροντίδα από τα σκυλιά που ζουν έξω : στους κήπους, στις αυλές ή γενικά στην ύπαιθρο.

Ας αρχίσουμε από την δεύτερά αυτή κατηγορία των σκυλιών : εκείνων που ζουν στην ύπαιθρο. Δεν έννοούμε, βέβαια, τα δυστυχισμένα εκείνα τετράποδα, που οι άφεντικοί τους με αστοργία και σκληρότητα τα κρατούν δεμένα σε μία γωνία της αυλής για «να φυλάν το σπίτι». Σε τέτοιους σκληρούς και εγωιστές ανθρώπους, όπως είναι οι άφεντικοί των σκυλιών αυτών, τι και να πη κανείς θα ήταν περιττό, εφ' όσον δεν θά μπορούσε να «εκπολιτισθ» πρώτ' απ' όλα την ψυχή τους, να τους μεταβάλει αισθήματα και ψυχρούς τους. Αυτοί, άς, ελπίζουμε πως είναι λίγοι στον τόπο μας. Υπάρχουν όμως άλλοι — και αυτοί ασφαλώς είναι οι περισσότεροι — που εξορίζουν μόν το σκυλί από το σπίτι, το αγαπούν ωστόσο και δεν θέλουν να το στενοχωρήσουν : το σκυλί, έτσι, γυρίζει ελεύθερο στην αυλή

ΠΙΣΤΟΣ ΕΩΣ ΤΟΝ ΤΑΦΟ. — Αυτό το μνημείο στο Νεκροταφείο του Αμβούργου, ανήκει σ' ένα πιστό σκυλί, που ακολούθησε τον κύριό του ως τον τάφο κι έμεινε εκεί πάνω εσπλωμένο επί ολόκληρες ημέρες, έως ότου πέθανε από αστία. Οι κάτοικοι του Αμβούργου θέλοντας να τιμήσουν την θαυμάσια αυτή πίστι του σκυλιού προς τον κύριό του, ανήγειραν το εικόνημένο μνημείο.

ή στον κήπο — όπου του άρεσει — και αποτραβιέται στον σταύλο ή στο σπιτάκι του όταν επιθυμεί να ησυχάσει.

Σ' αυτούς, λοιπόν, δίνουμε τις ακόλουθες συμβουλές : Δεν πρέπει να «ξυστρίζετε» ποτέ το σκυλί που ζή έξω, γιατί το ξύστρισμα αφαιρεί από το δέρμα του το φυσικό λάδι και το λίπος που το προστατεύουν έναντι του ψύχους και της υγρασίας. Όπωςδήποτε το τρίχωμα του σκυλιού πρέπει να εξετάζεται τουλάχιστον μία φορά την εβδομάδα, για να είσθε βέβαιοι ότι δεν έχει φύλλους και ενοχλήσεις του δέρματος.

Το σκυλί σας πρέπει να έχει ένα σπιτάκι προφυλαγμένο από τα νερά και την βροχή και κτισμένο ψηλότερα από την επιφάνεια του εδάφους. Πρέπει να θρίσκεται σ' ένα στεγασμένο μέρος, που να μη μπορούν να το προσβάλουν ο άερας και η βροχή. Μη του στρώνετε άχυρο, γιατί δεν χρειάζεται σ' ένα σκυλί με πυκνό τρίχωμα εκτός αυτού, το άχυρο μαζεύει συνήθως υγρασία. Κι' ένα υγρό άχυρο είναι χειρότερο από τίποτε. Μέσα στο «σπιτάκι» πρέπει να υπάρχει ένα πλავίο θάβρον, ψηλότερο από το πάτωμα, κατά τριάντα περίπου εκατοστά του μέτρου. Το σπιτάκι του σκυλιού πρέπει να σκουπίζεται τακτικά και να διατηρείται καθαρό και απηλλαγμένο από έντομα.

Δεν πρέπει να κρατείτε ποτέ ένα σκυλί μέσα σ' ένα γκαράζ ή σ' άλλο μέρος με πάτωμα από τοιμέντο. Δεν είναι καθόλου σωστό αυτό που λένε μερικοί, ότι δηλαδή ένα σκυλί πρέπει να συμφορτώνεται με τις περιστάσεις και να συνηθίζει να μένει και να κοιμάται όπου θέλει ο κύριός του : όσοι έχουν τέτοιες ιδέες θά έκαναν καλύτερα να... μη κρατούν καθόλου σκυλί.

Ένα μεγάλο σκυλί πρέπει να τρέφεται καλά, τουλάχιστον μία φορά την ημέρα. Εάν το θέλετε ως φύλακα για την νύκτα, να το δίνετε την τροφή του το μεσημέρι. Εάν θέλετε, όμως, να είναι ήσυχος την νύκτα, να το δίνετε το φαγητό του στις έξι το απόγευμα.

Διενέ το αρκετή ποσότητα κρέατος — αναλόγως του μεγέθους του — εκ περιτροπής ωμό και μαγειρευμένο, πράσινα λαχανικά, μπισκότα σκυλιών και άπομεινάρια του τραπέζιού. Άπομεινάρια από ποτίνγκες γάλακτος κ.τ.λ. είναι ευχάριστα και υγιεινά για τον σκύλο, αλλά πατάτες και πάστες πρέπει ν' αποφεύγονται.

Μη πιστεύετε εκείνους που λένε ότι το κρέας κάνει τα σκυλιά να μυρίζουν άσχημα. Η άσχημη μυρωδιά που σκορπίζει καμιά φορά ένα σκυλί μπορεί να οφείλεται στο ότι υποφέρει από τα δόντια του, στο ότι δεν άσκέιται αρκετά, στο ότι πάσχει από το στομάχι του, ασφαλώς όμως το ότι τρώει κρέας δεν μπορεί να έχει σχέση με αυτό.

Μη λησμονείτε ότι τα σκυλιά που ζουν έξω, περιμένουν

ΟΔΗΓΙΕΣ ΓΙΑ

ΕΥΚΑΛΥΠΤΑ

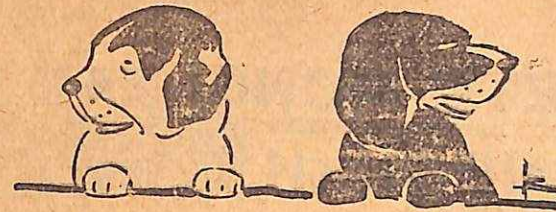
Αν σπείρετε τον Μάρτιο, μπορείτε να φυτέψετε τα φυτάνια προς το τέλος Μαΐου, προσέχοντας ν' αφήσετε κατά την μεταφύτευσί, γύρω από την ρίζα κάθε φυτού, όσον το δυνατόν περισσότερο χώμα (με υπόλλα). Για το είδος GLOBULOSA, επί ένα τουλάχιστον δεκαπενθήμερο, είναι προτιμότερο το θραδυνό πότισμα παρά το πραινό. Το είδος RED GUM πρέπει να σπείρεται τον Απρίλιο ή τον Μάιο, με την αναλογία ενός γραμμαρίου στα δύο τετραγωνικά υποδεκάμετρα. Έπειδή, όμως, θα σπαρή τον Μάιο, δεν θα είναι δυνατόν να φυτευθί πριν από τις φθινοπωρινές βροχές.

Ο σπόρος του ευκαλύπτου διατηρεί πολλά χρόνια την βλαστική δύναμή του. Γι' αυτό είναι καλό να μη σπείρατε όλοι οι σπόροι μονομιάς, αλλά βαθμίδον και με διαλείμματα. Σπείρουμε, λοιπόν, αρκετά E. GLOBULUS, για να τα φυτέψουμε τον Μάιο ή τον Ιούνιο κι' έπειτα ξανασπείρουμε τον Οκτώβριο ή την άνοιξη. Καλύτερη απ' όλες είναι η φθινοπωρινή σπορά.

Αν σπείρετε τον Μάρτιο, μην αφήσετε τον ήλιο να δει τους σπόρους, τους οποίους πρέπει να σκεπάσετε με κοπριά ανακατωμένη με χώμα (πάχους διπράγκου). Η επιφάνεια της κοπριάς πρέπει να διατηρείται πάντοτε υγρή. Έπίσης, σάς συνιστούμε να σκεπάσετε τον σπόρο με άχυρο ή με άλλα ξηρά χόρτα. Ύστερα από έξη ή οκτώ ημέρες θα ξεφυτρώσουν τα φυτάνια και μετά τέσσερες ή πέντε ημέρες, μπορείτε ν' αφαιρέσετε το στρώμα των ξηρών χόρτων.

Πρέπει να προσέχετε τα φυτάνια και πρό πάντων τα σπουργίτια, που τρώνε τους σπόρους την στιγμήν ακριβώς της εσθίσεως. Άφου περάσουν όμως 5 ή 6 ημέρες δεν τους πειράζουν.

Το ποτιστήρι, με το οποίο θα ποτίζετε τα φυτάνια, πρέπει να έχει πολύ μικρές τρύπες. Μπορούμε να μεταφύτουμε τα φυτάνια, χωρίς ν' αφήσουμε διόλου χώμα στις ρίζες. Όταν έ-

άναγκαστικά από την τροφή τους να παίρνη θερμότητα το σώμα τους και ότι, συνεπώς, πρέπει να έχουν περισσότερη θερμαντική τροφή από τα σκυλιά που ζουν μέσα στα σπίτια. Η σούπα από κόκκαλα είναι μία καλή προσθήκη στο μενού τους και εξυπηρετεί τον σκοπόν αυτόν.

Τα μεγάλα σκυλιά και τα σπόρ πρέπει να κάνουν καθημερινώς ένα μεγάλο περίπατο — όχι λιγώτερο από τρία χιλιόμετρα. Αυτή η άσκηση είναι ουσιώδης, γιατί δεν πρέπει να λησμονήτε ότι το σκυλί, στη φυσική του κατάσταση, για να βρή την τροφή του κυνηγάει τόση ώρα... όση χρειάζεται για την διατήρησιν της υγείας του.

Και τώρα, ερχόμαστε στο σκυλί του σπιτιού. «Ε, αυτό διαφέρει έντελως από το σκυλί της ύπαιθρου.

Δεν μπορείτε να κρατήτε ένα περιποιημένο σκυλί όλην την ημέρα μέσα στο σπίτι και την νύκτα να το αφήνετε έξω, εκτός αν το κάνετε αυτό, αφού προηγουμένως το έχετε θγάλει περίπατο επί πολλή ώρα και το έχετε εφωδιασμένο με ένα μικρό άνετο σπιτάκι, το οποίο πάλι είναι κατασκευασμένο με διπλό σαλινώμα και να περιέχει ένα «κιώτιο» ύπνου αρκετά μεγάλο, ώστε να μπορεί το σκυλί ν' αναπαύεται, αλλά και αρκετά μικρό, για να συγκρατή την θερμότητα του σώματός του.

Στην περίπτωση αυτήν, πρέπει να έχετε τοποθετήσει μέσα στο «κιώτιο» φρέσκο καθαρό άχυρο, αν ανευούμενο σ' υμπερός από το κιώτιο του ύπνου.

«Εγώ, προσωπικώς, γράφει η Λαίντου Κίττυ Ρίτσον, μία περίφημη ζωόφιλος, έχω επί πολλά χρόνια διάφορα σκυλιά, και σχεδόν όλα έκοιμωτο τον χειμώνα μέσα στο σπίτι, σε δωμάτια χωρίς θέρμανσι, αλλά πάνω σε κρεβάτιακια ψηλότερα από το πάτωμα.»

Το σκυλί του σπιτιού πρέπει να κάνει καθημερινώς δύο «καλούς» περιπάτους — αυτό είναι ουσιώδες για την ευεξία του. Πρέπει, επίσης — αντίθετος από το σκυλί της ύπαιθρου — να ψιμο κατόπιν θα υποβοηθή την κυκλοφορία του και θα αφαιρένα σκυλί εκτός εάν είναι απόλυτος άναγγκη.

Το σκυλί διασβετεί εύκολα τον χειμώνα. Η κυριώτερη αδυναμία του είναι ένα ρίγος, οφειλόμενο σε κυρολόγημα. Το φαινομεν να μείνει θρεγμένο, εάν κουρασθί πολύ ή εάν το σκυλί να πλავιάζει κοντά στη φωτιά ή αν είναι θρεγμένο.

Τα συνηθέστερα συμπτώματα της αδιάθεσίας αυτής είναι

ΤΟΝ ΚΗΠΟ ΣΑΣ

χουν τέσσαρα φύλλα, τα θάζουμε σε μικρές γλάστρες γεμάτες κοπριά ανακατωμένη με χώμα, τις οποίες παραχώνουμε ως το χείλος μέσα σε γρσάδι και τις ποτίζουμε κάθε φορά που δ-

Αν σπείρουμε μεταξύ της 1ης και της 15ης Οκτωβρίου, τις 15 Νοεμβρίου. Τον Φεβρουάριο ή τον Μάρτιο θα έχουν ύψος 20 ως 30 εκατοστών και τότε ηστιγμή είναι κατάλληλη για να φυτευθούν στη γη. Η γλάστρες πρέπει να έχουν, συνήθως, βάθος και πλάτος 8 εκατοστών.

Το είδος GLOBULOSA, για να ευδοκιμήσει απαιτεί καλή, παχειά και δροσερή γη, απεναντίας το είδος RED GUM ή η γούπεις ευδοκιμεί θαυμάσια σε έδαφος ξηρότερο και πιο χύτο.

ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΤΕ ΑΝ ΜΙΑ ΟΡΝΙΘΑ ΕΙΝΑΙ ΝΕΑ Ή ΓΡΗΑ

Οι όρνιθοπώλα καταλαβαίνουν άμέσως αν μία όρνιθα είναι νέα ή γρηά. Θα θέλατε, βέβαια, να μάθετε το μυστικό αυτής της χρησιμότητας τέχνης. Ίδου λοιπόν : ανασηκώνουμε μία από τη φτερούγα της όρνιθας που πρόκειται ν' αγοράσου- με και παραμερίζουμε τα φτερά των πλευρών της. Αν η όρνιθα είναι νεαρή, ανάμεσα στα φτερά της υπάρχει ένα μακρύ, ελαφρό και λεπτότατο χνοδί, που έχει παντού την ίδια πυκνότητα. Έπίσης, το δέρμα της είναι λείο, έχει ρόδινο χρώμα και κάτω απ' αυτό φαίνονται λεπτές, γαλαζιές φλεβίτσες.

Αν όμως η όρνιθα έχει ηλικία μεγαλύτερη του ενός έτους, τότε ούτε χνοδί έχει, ούτε η φλέβες φαίνονται και το δέρμα της είναι λευκό, σκοτεινό, ξηρό, με αλευρώδη επιφάνεια και όχι πολύ λείο. Το αντίθετο συμβαίνει με το δέρμα των ποδιών : όσο πιο λείο είναι, τόσο πιο γρηά είναι η όρνιθα.

ή διάρροια και το κατσούφιασμα. Μόλις αντιληφθήτε τα συμπτώματα αυτά, μη του δώσετε διόλου στερεά τροφή, αλλά μόνο λίγο άμυλο, εάν το δεχθή, ή γάλα χλιαρό. Δεν θά πάθη τίποτε το σκυλί εάν δεν φάη τίποτε επί δυο - τρεις ημέρες, ενόσω δεν το αφήνετε να τρέχει έξω μόνον ένα ή δυο λεπτά της ώρας κάθε φορά. Δεν πρέπει ποτέ να παραμελήσετε την διάρροια, αλλά ούτε και να προσπαθήσετε να την σταματήσετε απότομας.

Για κάθε αρρώστεια, καθώς και για τη διάρροια, μία δόσις βισμούθιου (5 γραμμάρια, τρεις φορές την ημέρα), είναι ανεκτίμητη. Αυτή η δόσις αρκεί για μικρές ράτσες. Είναι πιθανόν το σκυλί να βέλη να πίνη διαρκώς νερό, αλλά δεν πρέπει να του το επιτρέψετε, γιατί υπάρχει κίνδυνος να έρεθισθί το στομάχι του. Πάρτε του το νερό μακριά και δώσετέ του μόνον γάλα. Όταν φθάση όμως σ' αυτό το σημείο, καλόν είναι, αν μπορείτε, να το στείλετε στον γιατρό. Πάντως, όταν το σκυλί δείξη αυτά τα συμπτώματα, καμτέ του δάιταν γάλακτος και δώσετέ του βισμούθιο. Υπάρχει έλπις έτσι να το θεραπεύσετε γρήγορα. Φροντίστε να το κρατήτε πολύ ζεστό και μη το αφήνετε να μένει έξω. Βγάξτε το έξω μόνον για λίγα λεπτά, ή, τοποθετήστε το στο σπιτάκι του.

Εάν αφήσετε ένα σκυλί να κουρασθί σ' ένα μακρινό περίπατο και ύστερα το βάλετε να ησυχάσθ σε κρύο μέρος, μπορεί εύκολα να κρουολόγησθ. Θα το πιάση άμέσως ρίγος, θα χάσθ την όρεξί του, θα έχη πυρετό και θα κατσούφιασθ.

Μόλις αντιληφθήτε τα συμπτώματα αυτά, πρέπει άμέσως να το βάλετε σε ζεστό μέρος και να του δώσετε μία μικρή δόσι από ρεταινόλαδο. Πρέπει, επίσης, να του βάλετε το θερμόμετρο (από πίσω μέρος, όπως στα άνα) κι' αν όητε, ότι έχει πολύ πυρετό (ή κανονική θερμοκρασία του σκυλιού είναι 38ο) στείλτε το στον γιατρό.

Ο θήλας είναι πολύ σοβαρός και δείχνει ότι η αρρώστεια δεν είναι καθαρώς έντοπισμένη. Σε απλά κρουολόγημα, όταν δεν υπάρχει διάρροια, μπορείτε να του δώσετε εκχυλίσμα του Brand ή ένα παχύ ζουμί, επί μίαν ή δύο ημέρες, για να μην έρεθισθί. Καλόν είναι να βάλετε μέσα στο ζουμί και ένα κτυπημένο ωμό αυγό.

Στο σημερινό μας σημείωμα, ασχοληθήκαμε κάπως γενικά για τον τρόπον, με τον οποίον πρέπει να περιποιούμαστε τα σκυλιά μας και για τις πρώτες βοήθειες που πρέπει να τους δίνουμε, όταν αδιαθετούν. Υπάρχουν όμως και άλλα ζητήματα που πρέπει ν' ασχολούσθ όσους έχουν σκυλιά, όπως π.χ. η αναπαραγωγή και η επιδημία που τα αποδεκατίζουν όταν δεν ληφθί εγκαίρως σχετική πρόνοια κ.τ.λ. Γι' αυτά θα μιλήσου- με στο επόμενο φύλλο του Α.Ο.Δ.Ο.

Η Ντολорέ Ντέλ Ρίο με το αγαπημένο της σκυλάκι

A. O. Δ. O. — 139

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Αυτή τη μοντέρνα βιβλιοθήκη μπορεί να την κατασκευάσει οιοσδήποτε από τους αναγνώστες μας, αρκεί να έχει μερικές στοιχειώδεις γνώσεις ξυλουργικής και να διαθέσει τ' απαραίτητα εργαλεία, τα οποία άλλως τε, βρίσκονται σε κάθε σπίτι, ιδίως στις επαρχίες.

Η κατασκευή θα σας κοστίσει ελάχιστα και θ' αποτελέσει μια πραγματική διασκέδαση για τις ελεύθερες ώρες σας που θα έχει το πλεονέκτημα να συνδυάζει «το τερπνόν μετά το ωφέλιμον». Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε ξύλο οιασδήποτε ποιότητας, αρκεί ή τάβλες να είναι έντελως επίπεδες και καλοροκανισμένες, κατά προτίμηση με μηχανή.

ΤΑ ΥΛΙΚΑ

Φυσικά, προτού αρχίσετε την κατασκευή, πρέπει να προμηθευθείτε όλα τα απαραίτητα υλικά: τάβλες, ψαρόκολλα, βίδες, καρφιά, θερνίκι — όσον το δυνατόν καλύτερας ποιότητας — και το χρώμα που προτιμάτε.

Τάβλες καλοροκανισμένες θα βρήτε στο πρώτο ξυλουργικό κατάστημα. Θα ζητήσετε να σας δώσουν:

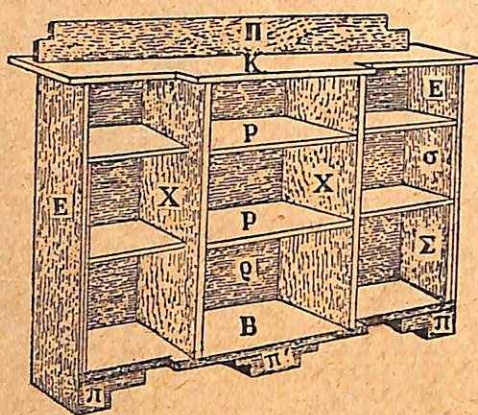
- 1ον) Μία τάβλα μήκους 190 πόντων, πλάτους 17 και πάχους 1,5.
- 2ον) Μία τάβλα μήκους 160 πόντων, πλάτους 22 και πάχους 2.
- 3ον) Μία τάβλα μήκους 100 πόντων, πλάτους 22 και πάχους 3.
- 4ον) Μία τάβλα μήκους 115 πόντων, πλάτους 25 και πάχους 2.
- 5ον) Μία τάβλα μήκους 20 πόντων, πλάτους 22 και πάχους 1,5.
- 6ον) Μία τάβλα μήκους 120 πόντων, πλάτους 17 και πάχους 1.
- 7ον) Μία τάβλα μήκους 100 πόντων, πλάτους 10 και πάχους 2.

Θα ζητήσετε επίσης ένα κοντραπλακέ 103 X 85 και δύο κυβικά κομμάτια της ίδιας ποιότητας με τις τάβλες διαστάσεων 22 X 25 X 12 και 34 X 25 X 12.

Και τώρα μπορείτε ν' αρχίσετε την κατασκευή της βιβλιοθήκης σας.

Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΩΝ «ΚΟΜΜΑΤΙΩΝ»

Πρώτ' απ' όλα θα έτοιμάσετε τα διάφορα ξύλινα «κομμάτια» του επίπλου. Από την πρώτη τάβλα θα κατασκευασθούν ή δύο εξωτερικές πλευρές (Ε) ή κολό-

νες, όπως τις ονομάζουν οι επιπλοποιοί από την δεύτερη τα δύο χωρίσματα (Χ) από την τρίτη ή θάσις (Β) από την τέταρτη το καπάκι (Κ) από την πέμπτη τα δύο ράφια (Ρ) από την έκτη τα τέσσερα στηρίγματα των ραφιών (Σ και σ) και από την έβδομη ή πυραμίδα (Π).

Το κοντραπλακέ θα το χρησιμοποιήσετε ως ράχι (ρ) από το πρώτο κυβικό κομμάτι θα κατασκευάσετε το κεντρικό πόδι και από το δεύτερο τα δύο άλλα.

Τα σχέδια σας δίνουν τις διαστάσεις — σ' εκατοστόμετρα — καθώς και το σχήμα των «κομματιών».

Κάποια δυσκολία θα συναντήσετε στην κατασκευή των δύο χωρισμάτων, ή οποία πρέπει να γίνει πολύ προσεκτικά. Τα τέσσερα ανοίγματα (φάρδους 1,5 εκ.), τα οποία θα μπουν στα ράφια, πρέπει να κοπούν με μεγάλη επιμέλεια μέχρις αποστάσεως 5 εκατοστομέτρων από την εξωτερική άκρη κάθε χωρίσματος και να πλανισθούν με γυαλόχαρτο.

Όσον αφορά την κατασκευή των ποδιών, αυτή είναι πολύ ευκολώτερη από ό,τι μπορεί να σας φανή στην αρχή.

Πάντως, προτού μεταχειρισθίτε το πριόνι, χαράξτε πάντοτε με μολύβι και χάρακα την γραμμή που πρόκειται να πριονίσετε. Επίσης, τρίψτε κάθε τόσο με ένα λαδωμένο πανί τα δόντια του πριονιού.

Η ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Μετά την κατασκευή έρχεται ή συναρμολόγηση των κομματιών.

Εδώ δεν πρέπει να κάνετε υπερβολική χρήση καρφιών. Μη τα χρησιμοποιήσετε καθώς και τις βίδες — παρά μόνον εκεί όπου είναι απαραίτητα για την στερεότητα της βιβλιοθήκης.

Όσον αφορά την ψαρόκολλα, ή χρήση της παρουσιάζει αρκετές δυσκολίες για έναν αρχάριο. Το κόλλημα δυο ξύλων για να επιτύχει πρέπει να γίνει με μεγάλη προσοχή. Πρώτ' απ' όλα, ή δυο εφαπτόμενες επιφάνειες πρέπει να είναι έντελως επίπεδες. Εκτός όμως από αυτό

ή ψαρόκολλα πρέπει να χρησιμοποιηθεί πολύ ζεστή.

Τέλος απαιτείται σημαντική πίεσις των δύο ξύλων για να φύγει ή ψαρόκολλα που περισσεύει.

Η συναρμολόγηση θα γίνει ως εξής: Πρώτα θα κολλήσετε τα πόδια στις δυο κολόνες. Κατόπιν θα κολλήσετε — επάνω στις κολόνες — τα τέσσερα στηρίγματα — δυο στην καθεμία — αφήνοντας διάστημα 1,5 εκ. μεταξύ τους. Αφού τελειώσετε με τις εξωτερικές πλευρές θα κολλήσετε το κεντρικό πόδι στην θάσι και κατόπιν την θάσι στις εξωτερικές πλευρές.

Θα τοποθετήσετε ύστερα τα ράφια και τα χωρίσματα θα καρφώσετε τα χωρίσματα κτυπώντας μερικά καρφιά από την κάτω επιφάνεια της θάσεως και, τέλος, θα κολλήσετε το καπάκι, επάνω από το οποίο θα έχετε ήδη στερεώσει την πυραμίδα με ψαρόκολλα και καρφάκια, κτυπημένα από το κάτω μέρος του καπακιού.

Δεν σας μένει πιά παρά να καρφώσετε το κοντραπλακέ στην ράχι του συνόλου, και να τοποθετήσετε μερικές βίδες εδώ κι' εκεί, πάντως με τέτοιο τρόπο, ώστε να μη κτυπούν άσχημα στο μάτι.

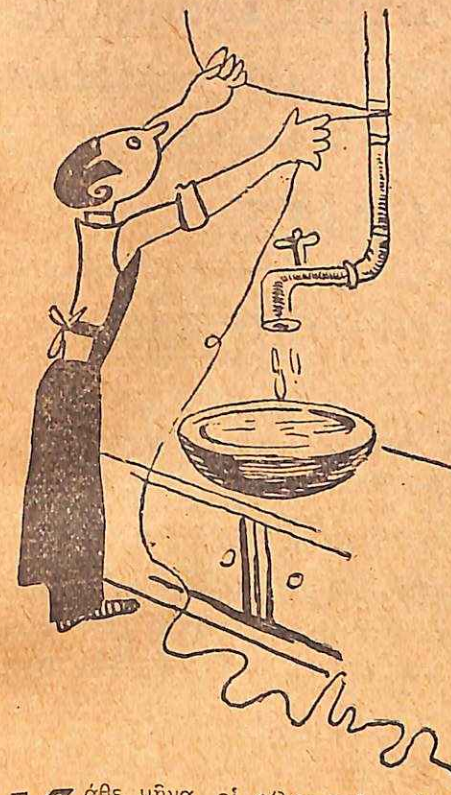
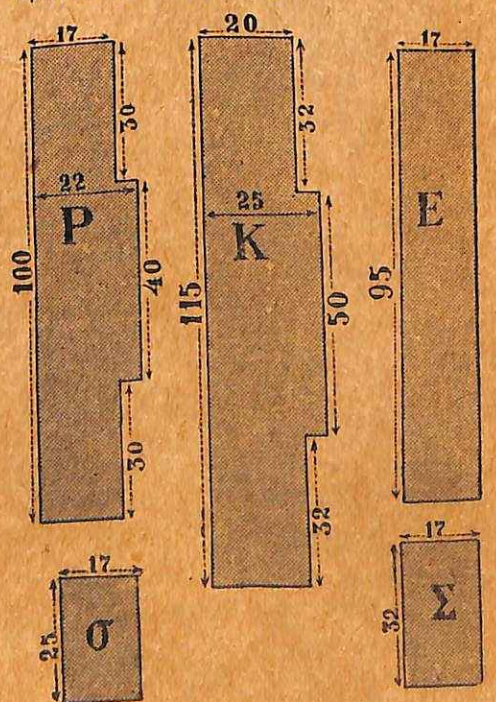
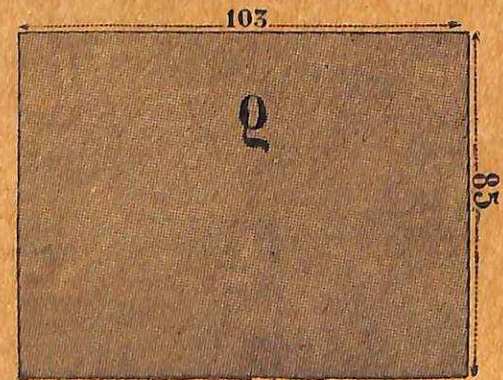
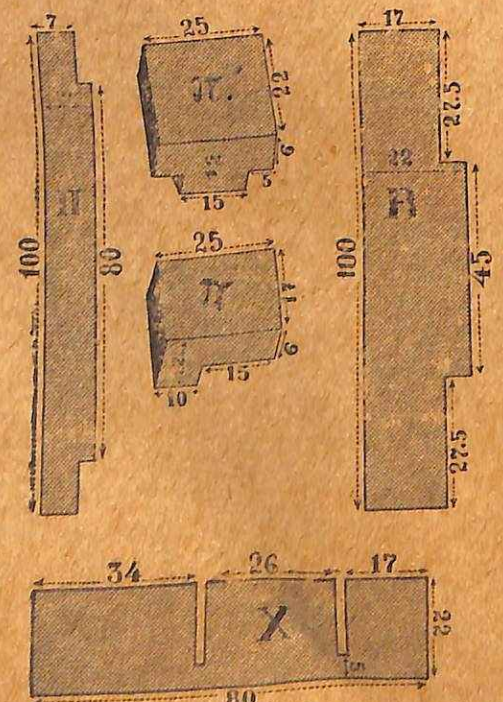
ΤΟ ΒΑΨΙΜΟ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΡΝΙΚΩΜΑ

Το βάψιμο και το θερνίκωμα είναι ευκολώτατα, ακόμη και για τὸν πῶδ ἀδαή. Έν τούτοις, δεν θα κάνετε άσχημα να ζητήσετε μερικές συμβουλές από τὸν χρωματοπώλη.

Αν τὸ ξύλο είναι καλῆς ποιότητος (καρυδιά, δρυς κ.τ.λ.), τὸ βάψιμο είναι έντελως περιττό· ένα καλὸ θερνίκωμα ἀρκεί.

Γενικῶς ή κατασκευή τῶν διαφόρων «κομματιῶν» για ἕναν πού ἔχει ἤδη μερικές γνώσεις ξυλουργικῆς είναι ἀπλουστάτη. Τὸ μόνο εργαλεῖο πού ἀπαιτεῖται είναι ἕνα καλὸ πριόνι. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πριονίσματος ή τάβλες πρέπει νὰ εἶναι στερεωμένες πολὺ καλά. Αὐτὸ θὰ τὸ ἐπιτύχετε πατώντας με δύνامي ἐπάνω σὴν τάβλα σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ μέρος πού πριονίζετε.

Τέλος, γιά ν' ἀποφεύγετε περιττοὺς κόπους, βάψτε ή θερνικώσετε τὴν ράχι, προτοῦ τὴν καρφώσετε.

Κάθε μήνα, οί φίλοι τοῦ ραδιοφώνου, θὰ βρίσκουν σὸ Α. Ο. Δ. Ο. μερικές συμβουλές, σχετικές με τὴν ἀγαπημένη τους ἑνασχόλησι, πού θὰ ἀποτελοῦν ἕνα πολὺτιμο βοήθημα γι' αὐτοὺς καὶ πού θὰ τοὺς κατατοπίζουν σὲ διάφορα πρακτικὰ ζητήματα, ἀμέσου ἐνδιαφέροντος. Ἀρχίζουμε λοιπὸν:

Η ΕΚΛΟΓΗ ΕΝΟΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ

Πρώτ' απ' όλα, όταν αποφασίσετε να αγοράσετε ραδιόφωνο, πρέπει να πληρωλεως, της περιοχής, ή της συνοικίας όπου μένετε είναι συνεχές ή εναλλασσόμενον.

Αν τὸ ρεύμα είναι συνεχές, εἴθε ὑποχρεωμένοι ν' αγοράσετε ἕνα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα μοντέλα «tous - courants», γιά ὅλα τὰ ρεύματα δηλαδή, πού χρησιμοποιοῦν εἰδικές λάμπες, μονταρισμένο σὲ σειρά ή με ἀντιστάσεις γιά τὴν ἐλάττωσι τοῦ βολτᾶς.

Η συσκευή πρέπει να είναι εφωδιασμένη με ἕνα «αἶσα» ἀπομονωμένων ἀπὸ τὸ δίκτυον τοῦ ρεύματος. Ἄν ὑπάρχη ἀνάγκη, ὀλόκληρο τὸ σῶμα καὶ ή λάμπες θὰ σκεπασθοῦν μ' ἕνα περικάλυμμα ἀπὸ θακελίνη ή ἀπὸ διάτρητο καρτόν ή καλύτερα, τὸ πῶμα μέρος τοῦ ραδιοφώνου θὰ κλεισθῇ με ἕνα κομμάτι ἀπομονωτικὸν καρτόνι, διάτρητο, ἐπίσης γιά δύο λόγους:

- 1ον) Γιά τὴν ἀποβολή της θερμότητος.
- 2ον) Γιά τὴν καλὴ ἀπόδοσι τοῦ «ντυναμίκ».

Αν ἔχετε ἤδη ἕνα ραδιόφωνο γιά ἐναλλασσόμενο ρεύμα καὶ θέλετε νὰ τὸ προσαρμόσετε σὲ συνεχές, ὁ μόνος τρόπος είναι νὰ προμηθευθῇτε ἕνα ἡλεκτρικὸ μετασχηματιστή.

ΣΥΣΚΕΥΑΙΑ ΓΙΑ ΕΝΑΛΛΑΣΣΟΜΕΝΟ ΡΕΥΜΑ

Σήμερα σ' ὅλες τις μεγάλες πόλεις χρησιμοποιεῖται τὸ ἐναλλασσόμενο ρεύμα, πού παρουσιάζει πολλὰ πλεονεκτήματα. Στὴν Ἑλλάδα ἔχουν ἐπικρατήσει τρεῖς τύποι ραδιοφωνικῶν συσκευῶν γιά ἐναλλασσόμενο ρεύμα.

1. Ο τύπος «σοῦπερ». — Εἶναι ὁ κλασσικὸς τύπος ραδιοφώνου, με πέντε ή ἕξι λάμπες. Ἀποφεύγετε τις λάμπες τελευταίου συστήματος, πού δεν ἔχουν δοκιμασθῇ ἀκόμη. Προτιμάτε μιά μεταβολή συ-

χνητος με λάμπα ἀμερικανικοῦ τυποῦ Α. 7' μιά μεση συχνότητα με μεταβολή κλίσι, τύπου 5 - 8' μιά «ντεκτρὶς ἀντιφέντιγκ» 75 μ. 100 2 Β 7 μιά θαλθίδα 80' μιά ισχύν Β C, τύπου 47 ή 2 Α 5.

Μιά τέτοια συσκευή ἔχει μεγάλη εὐαισθησία καὶ ἐξαιρετικὴ ἐκλεκτικότητα. Ο κάτοχός της, σὴν Ἑλλάδα, μπορεί νὰ παίρνη, με μίαν ἀντέννα 3 ή 4 μέτρων, τοὺς κυριωτέρους εὐρωπαϊκοὺς σταθμοὺς (περίπου 60).

2. Ο τύπος «σοῦπερ» με ὑψηλὴ συχνότητα. — Τὸ ἴδιο μοντάζ, με τὴν προσθήκη μιάς ὑψηλῆς συχνότητος τύπου 58, ἀποκτᾷ πολὺ μεγαλύτερα εὐαισθησία. Ἀυστηρῶς, σὲ μεγάλα ἀστικά κέντρα, αὐτὴ ή εὐαισθησία εἶναι μάλλον θλαβερή, ἐξ αἰτίας τῶν βιομηχανικῶν παρασίτων. Ἀπ' ἐναντίας, σὴν ἐξοχή, μακριὰ ἀπὸ τὰ βιομηχανικὰ παράσιτα, ή συσκευή σοῦπερ με ὑψηλὴ συχνότητα, εἶναι ὁ ἰδιώδης τύπος ραδιοφώνου.

3. Αἱ συσκευαὶ μεγάλης ισχύος, με «πικ ἄπ», «τὸν - βολὺμ» καὶ «ντυναμικ» μεγάλης διαμέτρου.

Αὐτὸς ὁ τύπος ἔχει πάντοτε περισσότερες ἀπὸ ἕξι λάμπες (συνήθως 8) καὶ εἶναι φυσικὰ πολὺ καλύτερος ἀπὸ τὸν προηγούμενο — ἀλλά, δυστυχῶς, καὶ πολὺ ἀκριβώτερος.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΝΟΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ

Η ἐγκατάστασις ἑνὸς ραδιοφώνου εἶναι κάτι τὸ πολὺ ἀπλό. Περιλαμβάνει τὴν τοποθέτησι τῆς ἀντέννης, τὴν προσγείωσι καὶ τὴν προσαρμογὴ της συσκευῆς σὸ βολτᾶς.

1. Η τοποθέτησις τῆς ἀντέννης. — Ὑπάρχουν δύο εἰδὼν ἀντέννης: ή ἐσωτερικὴ καὶ ή ἐξωτερικὴ.

Η ἐσωτερικὴ ἀντέννη χρησιμοποιοῦνται συνήθως σὲ πόλεις, ὅταν δεν εἶναι δυνατὴ ή τοποθέτησις ἐξωτερικῶν. Ο καλύτερος τρόπος ἐσωτερικῆς ἀντέννης ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα σύρμα 15 περίπου μέτρων, πού κάνει τὸν γύρο τοῦ δωματίου σὲ ἀπόστασι δύο ή τριῶν ἐκατοστομέτρων ἀπὸ τὸν τοῖχο. Η ἀπομόνωσις θὰ ἐξασφαλισθῇ με μικροὺς ἀπομονωτήρας ἀπὸ πορσελάνη.

Η ἀντέννα αὐτὴ εἶναι ἀρκετὰ ἐκλεκτική. Μεταχειρισθῇ, κατὰ προτίμησιν, σύρμα κασιτερωμένο καὶ ἀπομονωμένο με καουτσούκ.

Η ἐξωτερικὴ ἀντέννη εἶναι φυσικὰ ἀσυνκρίτως ἀνώτερες σὲ ἀπόδοσι καὶ σὲ ἐκλεκτικότητα ἀπὸ τις ἐσωτερικὲς. Γιά μιά μικρὴ συσκευή, τὸ μήκος της ἀντέννης πρέπει νὰ κυμαίνεται μεταξύ 10 καὶ 20 μέτρων. Γιά μιά συσκευή ἕξη λαμπηρών καὶ ἀνω, 10 μέτρα ἀρκοῦν.

Αν ή συσκευή σας μπορεί νὰ πάρη θραχέα, πρέπει νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν ἀπόλυτη ἀπομόνωσι τῆς ἀντέννης. Τότε μόνο θὰ ἔχετε καλὴ ἀπόδοσι.

Η ἀντέννα δεν προσελκύει τὸν κεραυνό. — Πρόκειται περὶ γεγονότος ἀπολύτως ἐξαιρετικῶν, πού δεν ἐπιδέχεται πλεόν καμιά συζητησι καμιά ἀμφιβολία. Ἐχουν γίνει ἐπανελημμένα πειράματα πού ἔχουν ἀποδείξει ὅτι ή ἀντέννα δεν μπορεί νὰ παίξη ρόλο

ἀλεξικεραυνού. Ὅσοι ὑποστηρίζουν τὸ ἀντίθετο, ἀπλῶς, δεν ξέρουν τί λένε.

2. Η προσγείωσις. — Τὸ σύρμα προσγειώσεως δεν πρέπει νὰ ἐρχεται σὲ ἐπαφή με τοίχους ή τοῦβλα, ἀν δεν εἶναι ἐπιμελῶς ἀπομονωμένο. Ο καλύτερος τρόπος προσγειώσεως εἶναι ή ἐνωσις τοῦ σύρματος με τοὺς σωλήνας τοῦ νεροῦ, τοῦ γκασιού ή τῆς κεντρικῆς θερμάνσεως.

Η ἐνωσις αὐτὴ πρέπει νὰ γίνει με εἰδικὸ μεταλλινὸ κρίκο ή, καλύτερα, διά συγκολλήσεως.

Γιά νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν τελεία ἐπαφή τοῦ σύρματος με τὸν σωλήνα, εἶναι ἀπαραίτητο, προτοῦ κάνετε τὴν ἐνωσι, νὰ ἀφαιρέσετε τὴν λαδουπιγιά τοῦ σωλήνος.

Στὴν ἐξοχή, ἕνας πάσσαλος ἀπὸ λαμαρίνα γαλβανισμένη — στὸν ὅποιον θὰ καταλήγῃ τὸ σύρμα — ἀποτελεῖ μιά πρῶτης τάξεως προσγειώσι πού παρουσιάζει τὸ πλεονέκτημα νὰ μὴ σκουριάζῃ.

3. Προσαρμογὴ σὲ βολτᾶς. — Γενικῶς, κάθε μοντέρνα συσκευή πού λειτουργεῖ με ἐναλλασσόμενο, μπορεί νὰ προσαρμοσθῇ σὲ ὅλα τὰ βολτᾶς — 110, 130, 220, 250 — χάρις σ' ἕνα «ἱππέας». Ἄν στὸν μετρητὴ ήλεκτρικοῦ ρεύματος τοῦ σπιτιοῦ σας ὑπάρχει ὁ ἀριθμὸς 115/120, τοποθετήστε τὸν «ἱππέα» της ραδιοφωνικῆς συσκευῆς σας σὴν θέσι 130. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ἄριστο.

Αν, ὅμως, ὁ μετρητὴς σας φέρῃ τὸν ἀριθμὸ 225/230, τότε τοποθετήστε τὸν ἱππέα σὴν θέσι 240 ή 250.

Στὸ ἐρχόμενο θ' ἀσχοληθοῦμε με ραδιοφωνικὲς λήψεις καὶ θὰ σας δώσουμε διάφορες πληροφορίες σχετικῶς με τις συσκευές πού λειτουργοῦν με συσσωρευτὰς (μπαταρίες).

Τὸ Α.Ο.Δ.Ο. σᾶς προσφέρει ἓνα ἀπαραίτητο ἐφόδιο γιὰ τὴν ἐπιτυχὴ σταδιοδρομία σας στὴν ζωὴ τὸν ἀσφαλέστερο τρόπο νὰ καλλιτερεύσετε τὴν θέσιν σας Σᾶς προσφέρει τὸ ΜΠΕΡΛΙΤΣ

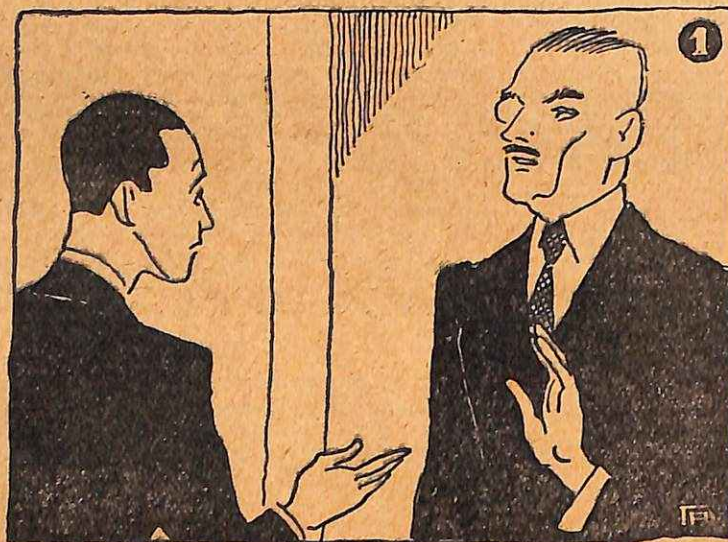
τὸν κολοσσὸν τῶν Σχολῶν Ξένων Γλωσσῶν ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

ΔΗΛΑΔΗ :

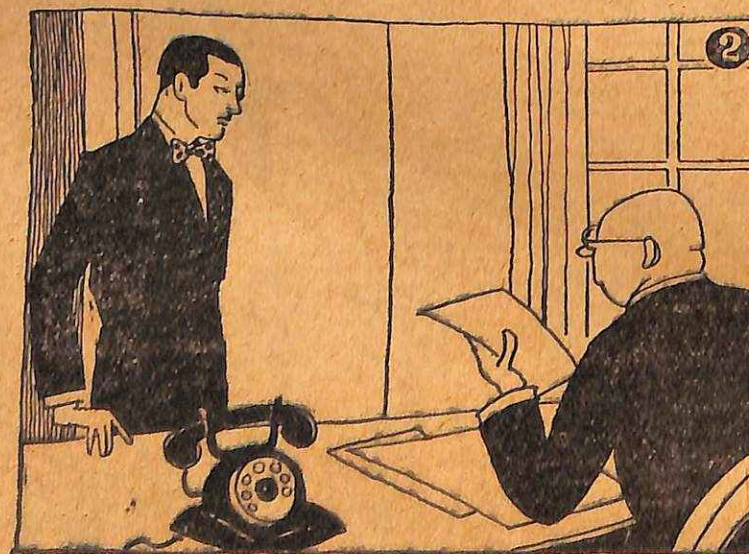
Ἡ «Ελευθέρα Γνώμη» πρωτοστατοῦσα πάντοτε εἰς μεγάλαις χειρωνακτικαῖς, συνεβλήθη δι' εἰδικῆς συμβάσεως ὅπως ἀποκλειστικῶς μόνον εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. χορηγούνται παρὰ τῆς παγκοσμίας γνωστῆς Σχολῆς Ξένων Γλωσσῶν Μπέρλιτς τὰ πρώτῃν μὲν φερὰν εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσαγόμενα, ἀριθμοῦντα ὅμως πλέον τῶν 200.000 μαθητῶν εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Μαθήματα δι' ἀλληλογραφίας.

ΚΑΤ' ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟΝ
ΟΙ ΝΕΟΙ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΙΟ ΑΠΟΜΕΜΑΚΡΥΣΜΕΝΗΣ ΓΩ-

— 'Εφ' ὅσον δὲν ξέρετε ξένες γλώσσες, δὲν μοῦ κάνετε !

— Τί νὰ τὰ κάνω τὰ πιστοποιητικά σας, ἀφοῦ δὲν ξέρετε οὔτε γαλλικά, οὔτε ἀγγλικά !...

ΝΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, θὰ μὲν ἐπιδροῦν νὰ μάθουν ΕΥΚΟΛΑ,
ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΣΥΝΤΟΜΑ

Ξένες Γλώσσες

ΟΤΙ ΔΗΛΑΔΗ ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ ΣΤΗΝ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΙ ΠΙΣΣΟΤΕΡΟΝ ΑΠΟ ΕΠΑΝΑΓΚΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΙ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΕΝΟΣ ΑΤΟΜΟΥ.

Καὶ τώρα προσέξτε :

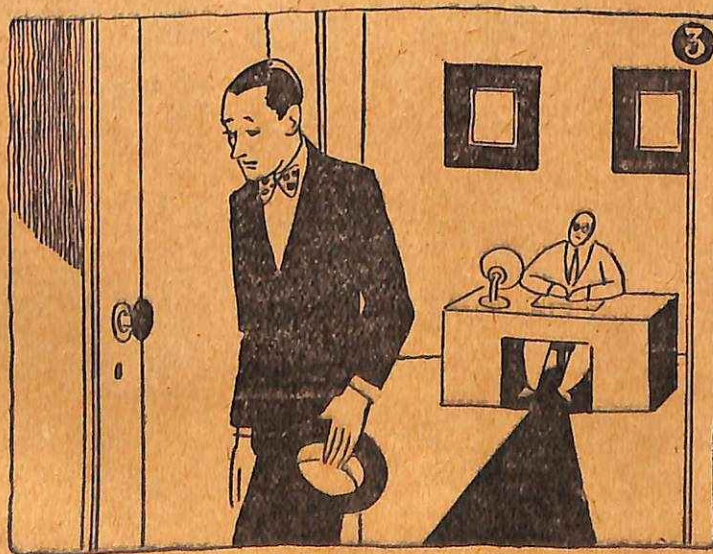
Ἐτυχε ποτὲ νὰ ρωτήσετε τὸν ἑαυτὸ σας πῶς κατάρθωσαν ὀριζόμενοι φίλοι σας νὰ δημιουργήσουν μιὰ ζωὴ καλύτερη ἀπὸ τὴν δική σας ; Πῶς ἓνα ἄτομο ποῦ δὲν σᾶς ὑπερέχει σὲ ἐξυπνάδα κατάρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ καὶ νὰ κατανικήσῃ ὅλες τὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς ; Κατὰ γενικόν, σχεδόν, κανόνα, τὸ μόνον του πλεονέκτημα εἶναι ὅτι γνωρίζει μιὰ ἢ καὶ περισσότερες ξένες γλώσσες.

Ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν ἔχετε ἐπιδοθῇ στὸ ἐμπόριο ἢ στὴν διοικητική, ἢ ἂν εἰσθε γιατρός, δικηγόρος, ὑπάλληλος Τραπεζῆς ἢ καὶ δημόσιος λειτουργός, καθημερινῶς, σὲ κάθε προσπάθειά σας πρὸς καλυτέρευσιν τῆς θέσεώς σας προσκρούετε σ' ἓνα ἐμπόδιο, ποῦ σᾶς φαίνεται ἀνυπερέβλητο : στὴν ἀγνοία τῶν ξένων γλωσσῶν.

Τὸ ἐμπόδιο αὐτὸ περιορίζει τὸν ὀρίζοντά σας, τσακίζει τὴν σταδιοδρομίαν σας. Σᾶς ἀναγκάζει νὰ προσφεύγετε σὲ τρίτα πρόσωπα, κάποτε - κάποτε μάλιστα γίνεται αἰτία νὰ ἐγκαταλείψετε μιὰν ἐπικερδῆ ἐργασίαν ἢ μιὰ καλὴ θέσι. Ἀποτελεῖ γιὰ σᾶς πραγματικὸ ἐφιάλη.

Ἡ γνώσις τῶν ξένων γλωσσῶν δίνει ξεχωριστὴ ἀξίαν στὸν ἄνθρωπον ! Δὲν ὑπάρχει σήμερὰς μεγάλος πολιτικός, ἐπιφανὴς ἐπιστήμων, διακεκριμένος δημόσιος ὑπάλληλος, πλούσιος ἔμπορος ἢ ἀκμάζων διομήχανος, ποῦ νὰ μὴ κατέχῃ ἢ, τοῦλάχιστον, νὰ ὀμιλῇ καὶ νὰ καταλαβαίνει τὶς κυριώτερες σύγχρονες ξένες γλώσσες. Ἐ, λοιπὸν καὶ σεῖς μὴ ποτε νὰ ἐπιτύχετε καὶ σεῖς μὴ ποτε νὰ διπλασιάσετε ἢ νὰ τριπλασιάσετε τὰ κέρδη σας ! Ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσετε !

Πῶς ὅμως θὰ κατανικήσετε τὸ ἐμπόδιο αὐτὸ ποῦ σᾶς φράσσει τὸν δρόμο πρὸς τὴν πρόοδο ; Μπορεῖτε νὰ διαβάσετε μιὰ ἐπιστολὴν στὴν γαλλικὴ ἢ τὴν ἀγγλική ; Εἰσθε εἰς θέσιν νὰ ἀ-

— Στὴν θέσιν αὐτὴ προσελήφθη ἤδη ἓνας ἄλλος νεὸς, κάτοχος ξένων γλωσσῶν.

παντήσετε σ' αὐτὴν ; Ἄν δὲν μπορεῖτε νὰ μιλήσετε ἢ ν' ἀλληλογραφήσετε μὲ ἓνα ξένο στὴν γλώσσα του, ἂν δὲν εἰσθε ἱκανὸς νὰ διαβάσετε τὶς ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ ποῦ κυκλοφοροῦν σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμον, μειονεκτῆτε σοβαρά.

Γίνετε ἴσοι μὲ τοὺς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ζηλεύετε τὴν θέσιν. Τὸ Α.Ο.Δ.Ο. σᾶς προσφέρει σήμερὰ μιὰ μοναδικὴν εὐκαιρίαν γιὰ νὰ τὸ κατορθώσετε αὐτό.

Χάρις στὶς θυσίας ποῦ ὑπέστη γιὰ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ, μπορεῖτε μὲ μιὰν ἐλαχίστην ἐπιβάρυνσιν, νὰ μάθετε Γαλλικὰ ἢ Ἀγγλικά, ἔχοντας ὡς διδάσκαλον τὴν Μεγαλύτεραν Σχολὴν Ξένων Γλωσσῶν τοῦ Κόσμου, τὴν ΣΧΟΛΗΝ ΜΠΕΡΛΙΤΣ.

Χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψετε τὶς ἀσχολίες σας, χρησιμοποιοῦντες ἀποκλειστικῶς τὶς ὥρες ποῦ εἰσθε εὐκαίροι, μπορεῖτε νὰ ἐπωφεληθῆτε τῆς πείρας ποῦ ἀπέκτησεν ἡ Σχολὴ ΜΠΕΡΛΙΤΣ σὲ διάστημα 82 ἐτῶν διδασκαλίας τῶν συγχρόνων γλωσσῶν, σ' ὁλόκληρο τὸν Κόσμον.

Χάρις στὸ Α.Ο.Δ.Ο., μὲ ἓνα μηδαμινὸ ἔξοδο ἐκ μέρους σας, τὸ Ταχυδρομεῖο θὰ σᾶς φέρῃν κάθε ὁδομάδα τὴν διδασκαλίαν πεπειραμένων καθηγητῶν, οἱ ὅποιοι θ' ἀπευθύνονται σὲ σᾶς προσωπικῶς, γιὰ ν' ἀναπτύξουν τὴν ἀτομικότητά σας καὶ ν' αὐξήσουν τὴν ἀξίαν σας.

Ὁπουδήποτε καὶ ἂν διαμένετε, ἀκόμη καὶ στὴν πιὸ ἀπέμερῃ γωνίᾳ τῆς Ἑλλάδος, μὴ χάσετε αὐτὴ τὴν μοναδικὴν εὐκαιρίαν νὰ βελτιώσετε τὴν θέσιν σας, νὰ καλυτερεύσετε τὴν ζωὴ σας.

Ἡ μέθοδος τῶν μαθημάτων δι' ἄλληλογραφίας εἶναι ἀπλουστάτη

Οἱ Καθηγηταὶ τῆς Μεγαλύτερας Σχολῆς τοῦ Κόσμου Μπέρλιτς θὰ σᾶς στέλνουν τὰ μαθήματα, τὶς ἐπ' αὐτῶν ἐξηγήσεις τῶν καὶ τὰ θέματα ποῦ θὰ πρέπει νὰ ἐτοιμάζετε στὸ σπίτι σας. Ἐσεῖς, ἀφοῦ γράφετε τὰ θέματά σας αὐτὰ — ἐπὶ εἰδικῶν ἐντύπων χαρτιῶν — θὰ τοὺς τὰ ἐπιστρέψετε. Ἡ Σχολὴ, τότε, θὰ σᾶς τὰ στέλνῃ διορθωμένα καὶ συγχρόνως θὰ σᾶς ἀποστέλλῃ τὸ νέο μάθημα.

ΜΕ ΑΛΛΑ ΛΟΓΙΑ,

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ, ἐπουδῆστε καὶ ἂν μένετε, ΚΑΤΑ ΤΙΣ ὈΡΕΣ ΠΟΥ ΕἴΣΘΕ ΕΥΚΑΙΡΟΣ, ἐπεικιδῆστε καὶ ἂν εἶναι αἱ ἀσχολίαι σας, ΕΥΚΟΛΑ, ἐπεικιδῆστε καὶ ἂν εἶναι ἡ προηγουμένη σας κατάρτισις, ΜΕ ΕΛΑΧΙΣΤΑ ΕΞΟΔΑ καὶ Εἰς ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟΝ, ΘΑ ΛΑΜΒΑΝΕΤΕ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΝ ΣΧΟΛΗΝ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ !...

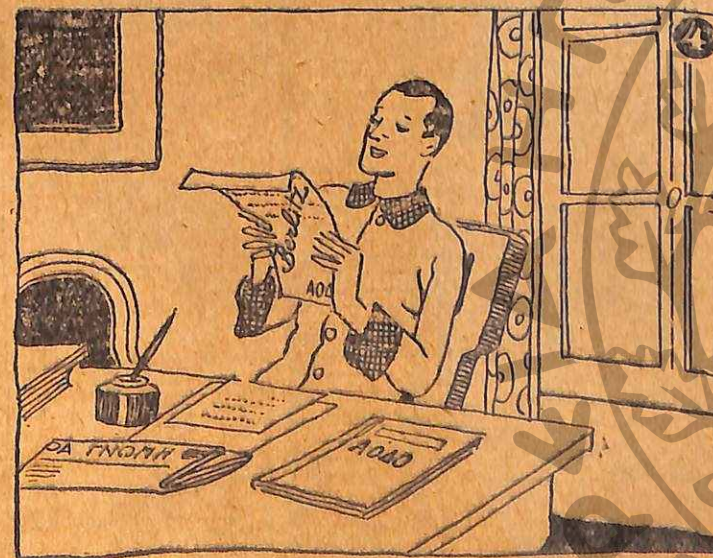
Τὰ μαθήματα δι' ἀλληλογραφίας

δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὰς διαφόρους «μεθόδους ξένων γλωσσῶν ἄνευ διδασκαλίου», τὶς ὁποῖες γιὰ νὰ κατανοήσῃ κανεὶς, χρειάζεται νὰ ἔχῃ... διπλὰ τοῦ περισσότερους ἀπὸ ἓνα δάσκαλο !

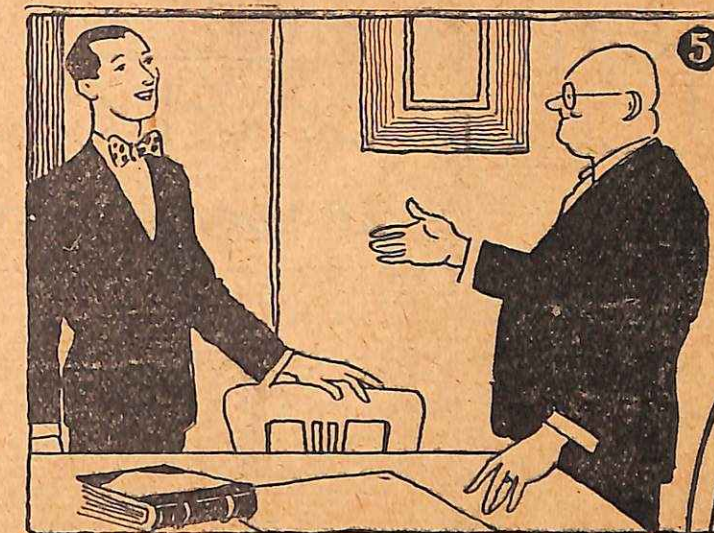
ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΠΕΡΙ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ, ΟΠΩΣ ΟΜΟΛΟΓΟΥΝ ΟΙ ΣΚΟΡΠΙΣΜΕΝΟΙ Σ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ 200.000 ΜΑΘΗΤΑΙ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΠΕΡΛΙΤΣ.

ΚΑΙ ΤΩΡΑ

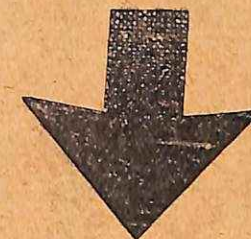
ἐφ' ὅσον σᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ἐκμάθησις Ξένων Γλωσσῶν καὶ χωρὶς ν' ἀναλαμβάνετε καμμίαν ἀπολύτως ὑποχρέωσιν, συμπληρώσατε τὸ παραπλευρῶς δελτίον καὶ, εἴτε ἀποκόπτοντες αὐτό, εἴτε ἀντιγράφοντές το (ἐάν δὲν θέλετε νὰ χαλάσῃ ὁ τόμος τοῦ Α.Ο.Δ.Ο.), ἀποστείλατέ το στὰ γραφεῖα μας.

— Τέλος πάντων ! Ἴδου ὁ μόνος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον μου !...

— "Α, τώρα μάλιστα ! Ἀφοῦ εἰσθε κάτοχος ξένων γλωσσῶν, προσλαμβάνετε ἀμέσως στὴν ἐπιχείρησίν μου !

ΜΕΘΟΔΟΣ BERLITZ

Ἐφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΓΝΩΜΗ»

ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΗΝΙΑΙΑΝ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΙΝ Α.Ο.Δ.Ο.

Πανεπιστημίου 18 Α — ΑΘΗΝΑΣ

Ἀποστείλατέ μου, παρακαλῶ, δωρεάν καὶ ἄνευ ὑποχρέωσιν ἐκ μέρους μου, ὅλες τὶς σχετικὰς μὲ τὴν «Μέθοδον ΜΠΕΡΛΙΤΣ δι' ἀλληλογραφίας» πληροφορίες.

Ἡ γλώσσα ποῦ με ἐνδιαφέρει εἶναι

Ὄνομα καὶ Ἐπώνυμον

Διεύθυνσις

Πόλις

Ἐπαρχία

(Γράφετε λιαν εὐανάγνωστα)

Σὲ πόση ἀπόσταση φθάνει ὁ ἦχος

144 - A. O. A. O.

Ήμερομηνία	Όνομα πιλότου	Απόσταση την οποίαν επέτυχε	Χρόνος
17 Δεκεμβρίου 1903	Όρβιελ Ράιτ	258 μέτρα	58 δευτερ.
25 'Ιουλίου 1909	Λουί Μπλεριώ	26 μίλια — Πρώτη αεροπορική διεύθυνση της Μάγχης	37 λεπτά.
'Ιούνιος 1919	Σέρ Τζόν 'Άλκοκ και σέρ 'Αρθούρ Ούιττεν-Μπράουν	'1890 μίλια. — Πρώτη διεύθυνση του 'Ατλαντικού, από την Νέα Γην στην 'Ιρλανδία	16 ώρες, 12 λεπτά.
Νοέμβριος και Δεκεμβριος 1910	Σέρ Ρόες Σμιθ και Σέρ Κέιθ Σμιθ	11.295 μίλια. — Πήσις με σταθμούς από την 'Αγγλία στην Αυστραλία.	124 ώρες πτήσεως.
1924	Όμας 'Αμερικανών αεροπορών	27.000 μίλια. — Πήσις με σταθμούς γύρω από τον κόσμο.	336 ώρες πτήσεως.
1925	Μαρκήσιος ντε Πιλέντο	34.000 μίλια. — Ρώμη - Μεξδούρην - Τόκιο Ρώμη με σταθμούς.	360 ώρες πτήσεως.
1926	Ταγματάρχης Φράγκο	6259 μίλια. — Από την Ισπανία στη Νότια 'Αμερική με σταθμούς. Μονοκόμηση πτήσις 1500 μιλίων έκανα από τον 'Ωκεανό.	59 ½ ώρες.
9 Μαΐου 1926	Πλοίαρχος Ρ. Ε. Μπίρντ	1300 μίλια. — Σπιτοθέργκ - Β. Πόλος Σπιτοθέργκ.	15 ¾ ώρες.
20—21 Μαΐου 1927	Λοχαγός Λίντμπεργ	3639 μίλια. — Νέα 'Υορκ - Παρίσι. Πρώτη πτήσις χωρίς σταθμούς από την 'Αμερικανική 'Ηπειρο στην Ευρώπη.	33 ½ ώρες.
'Απρίλιος 1928	Λοχαγός Κέλ, Βαρώνος Χιούντφιλντ και ταγματάρχης Φιτζζόμρις	2300 μίλια. — Από την 'Ιρλανδία στο Λαμπραντόρ. Πρώτη πτήσις χωρίς σταθμούς από την Ευρώπη στην 'Αμερική.	36 ώρες.
Μαΐου 31 — 'Ιουνίου 9 1928	Λοχ. Κίγκφορντ - Σμιθ και τρεις άλλοι	7300 μίλια. Πήσις με τρεις σταθμούς από την 'Αμερική στην Αυστραλία.	79 ώρες πτήσεως.
'Απρίλιος 1929	Τζόνες 'Ουάλλιας και Ν. Γέγκινς	4130 μίλια. — 'Αγγλία - 'Ινδία χωρίς σταθμούς.	50 ½ ώρες.
Μάιος 1930	Μίς 'Άμυ Τζόνσον	9960 μίλια. — 'Αγγλία - Αυστραλία με σταθμούς. 'Η πρώτη γυναίκα που έκτελει αυτή την διαδρομή.	19 ημέρες.
'Ιούνιος 1930	Κίγκφορντ - Σμιθ	1900 μίλια. — 'Ιρλανδία - Νέα Γη χωρίς σταθμούς.	32 ώρες 12 λεπτά.
Σεπτέμβριος 1930	Κόστ και Μπελλόντ	3700 μίλια. — Παρίσι - Νέα 'Υορκ.	37 ώρες 17 λεπτά.
'Ιούλιος 1931	Μπάρντμαν και Πολάντο	4984 μίλια. — Νέα 'Υορκ - Κων/πολις χωρίς σταθμούς.	49 ώρες.
Αύγουστος 1931	Τ. Α. 'Μόλλισον	10000 μίλια. — 'Αγγλία - Αυστραλία χωρίς σταθμούς.	8 ημέρες, 22 ώρες, 25 λεπτά.
Νοέμβριος 1931	Μπέρτ Χίνκερ	2000 μίλια. — Βραζιλία - 'Αφρική. Πρώτη διεύθυνσις του 'Ατλαντικού με ελαφρό μονοπλάνο.	22 ώρες.
Μάρτιος 1932	Τ. Α. Μόλλισον	6350 μίλια. — Λονδίνο - Πόλις του 'Ακρωτηρίου (Ν. 'Αφρική) με σταθμούς.	4 ημέρες, 17 ώρες, 19 λεπτά.
Μαΐου 20—21 1932	Μίς 'Αμέλια 'Έρχαρτ	2026 μίλια. — Νέα Γη - 'Ιρλανδία. Πρώτη μονοκόμηση πτήσις του 'Ατλαντικού από γυναίκα.	13 ½ ώρες.
Αυγούστου 18—19 1932	Τ. Α. Μόλλισον	2600 μίλια. — 'Ιρλανδία - Καναδάς.	30 ¼ ώρες.
Νοέμβριος 1932	Κα Μόλλισον (Μίς 'Άμυ Τζόνσον)	6220 μίλια. — Λονδίνο - Πόλις του 'Ακρωτηρίου με σταθμούς.	4 ημέρες, 6 ώρες 54 λεπτά.
Φεβρουάριος 1933	Γκέφορντ και Νίκολετς	5309 μίλια. — 'Αγγλία - Νοτιοδυτική 'Αφρική χωρίς σταθμούς.	57 ώρες, 25 λεπτά.
Ρεκόρ αποστάσεως.			
'Ιούλιος 1933	Ουίλλεμ Πόστ	16500 μίλια γύρω από τον κόσμο — Νέα 'Υορκ - Γερμανία - Ρωσία - Ουάσκα - Νέα 'Υορκ.	7 ημέρες, 18 ώρες 49 λεπτά.
'Ιούλιος 1933	Κ. και Κα Μόλλισον	3300 μίλια. — 'Αγγλία - 'Ηνωμένα Πολιτεία χωρίς σταθμούς.	39 ώρες.
'Ιούλιος — Αύγουστος 1933	Στρατάρχης Μπάμπο και 10 'Ιταλοί αεροπόροι με 25 αεροπλάνα	11770 μίλια — Ρώμη - Σικάγο - Ρώμη με σταθμούς.	42 ημέρες.
Αύγουστος 1933	Κορς και Ροσσ	5657 μίλια — Νέα 'Υορκ - Συρία χωρίς σταθμούς. Νέο ρεκόρ αποστάσεως.	54 ώρες 44 λεπτά.
Οκτωβρίου 20—23 1934	Θ. Α. Σκώιτ και Τ. Κέμπελλ Βλάκ	11300. 'Αγγλία - Αυστραλία με σταθμούς.	71 ώρες 18 δευτερόλεπτα.
Μαρτίου 24 — 31 1935	Χ. Λ. Μπρούκ	10000 μίλια — Αυστραλία - 'Αγγλία με σταθμούς. 'Ελαφρό αεροπλάνο τουρισμού.	7 ημέρες, 19 ώρες 50 λεπτά.
'Απρίλιος 1935	Μίς Τζην Μπήττεν	10000 μίλια — Αυστραλία - 'Αγγλία με σταθμούς. ('Η Μίς Μπήττεν είναι η πρώτη γυναίκα που κατάρωσε να πετάξη από την Αυστραλία στην 'Αγγλία μόνη της).	17 ημέρες, 15 ώρες 15 λεπτά.

Ἡ σύγχρονη ἱατρικὴ ἐπιστήμη ἔχει ἀπορροπῆσαι πολλὰ παλαιὰ φάρμακα, εἶτε γιατί καὶ θεωρεῖ ὅς πολλὰ λίγο ἀποτελεσματικά, πολλές φορές βλαπτικά καὶ ὅς επικίνδυνα, εἶτε γιατί ἐξ ὅς μεταξύ ἔτιχε καὶ πλουτισμὸς μὲ φάρμακα καλότερα, πὺ μελετητικῶν καὶ ἐμπειρικῶν. Οἱ πρῶτοι γιατροὶ ἦσαν ἀλλοίκοι ἀνθρώποι ποὺ ζοῦσαν ἐξ ὅς ἐπὶ ἐπὶ τὴν φάρμακον καὶ πρῶτον, διάφορο χωρικὸ δηλαδὴ καὶ ὅσοι, ποὺ ἀνεκάλυψαν τὴς θεραπευτικῆς ιδιότητος διαφόρων βοτάνων καὶ τὴν ἀποτελεσματικότητά, διὰ τὴν ὁρμῶν, βλασποτικῶν, τρώγων. Ἐργότες ὅς πρότυπα συχνὰ καὶ ζῶα.

“Ετοι, λ.χ., λένε ότι την ιδέα του «κλίματος» την έδωκε στους ανθρώπους ένα πουλί της Αιγύπτου, ή “Ισις, που έκανε πλύσεις με το ράμφος του. Άλλα εξημερωμένα ζώα καθοδηγούν, σφουαίσθητα, τους όσους στο να άνακαλύψουν διάφορα όδόντα. Η γάτες, έπισης, άνεκάλυψαν έξ ενστικτού όδόντα που καταπράυνουν τους πόνους που φέρνει το άκένθησας των γάλακτος μετά τον τοκετό. Και τα ίδια αυτά όδόντα χρησιμοποιήθηκαν για τους όμοιους φάρμακους πόνους των γυναικών.

Γιὰ τὶς σοβαρὰς ἀσθένειας δὲν εἶναι πρόθυμοι, θέλουν, να καταφεύγῃ καλεῖς στὰ «γιατροσόφια» γιὰ τὴ μικρὰ ὁμῶς ἀδιαθέτεια ὑπάρχον ἀριστερὰ γιαντροσόφια ἀλάνθαστα. Ἡ ψυχὴ μας ἀν δὲν ἦσαν σφοδρῆ, εἶχαν ὅμως ἐνα δὲν πρακτικὸν πνεῦμα ποῦ, καθὼς ἐποθετικόνται καὶ σήμερα, εἶχαν ἐλάττω. Ἦσαν ἀσθενεῖς τὴν ὑπαρξάν των μικροῦτων, καὶ συνεπῶς οὕτε τὴν ἀντισημία καὶ τὴν ἀσφηνία. Ὁρῶμεν εἶναι, λοιπόν, νὰ μὴ μεταχειρισθῇ κανένας «γιατροσόφ»

348 — Α. Ο. Δ. Ο.

φικα» γιὰ τὸ κλείσιμον τῶν πληγῶν π.χ. ἐὰν δὲν θεβῶταιθῇ προηγουμένως ὅτι
δὲν μποροῦν νὰ φέρουν μόλυνσι.

Θαυμάσιος επίσης είναι ή θεραπευτική ιδιότητα διαφόρων δωμάτων, που ξέρουν ή γιάτρες και που είναι δύσκολο να τα έχει κανένας στα φαρμακεία. Φυλλά κισσού, π.χ., κοπανισμένα και ανακαταμένα με πάχος, καταπραίνουν τον κεφάλι, τις νευράλιες, τους ρευματισμούς, όταν τεθούν επάνω στα αλγούντα μέρη. Το ζουμί του στύρνου καταπαύει τους κοιλόπο-
νους, τις έντερναλιες, τους ερεθισμούς των αιμορροΐδων, τον ήχα και την
άπληξιν. Το χαμομήλι ιδιαιτέρως, το οποίον κακώς θεωρείται ως χανευτικό,
είναι άπνευστικό θαυμάσιον όρεκτικό.

‘Υπάρχουν πολυάριθμα γιατροσόφια, στα όποια και σήμερα ακόμη μπο-
ρει κανένας να έχη εμπιστοσύνη και μερικά από τα όποια είναι πιο αποτελε-
σματικά παρ’ ότι τα συνηθισμένα φάρμακα. Τα καταπλάσματα, π.χ., από ψύ-
χα του ψωμιού ή από λιναρόσπορο, είναι τα καλύτερα δών για το μαλάκω-
μα των σημείων ή από το άνιγμο του.

Και υπάρχουν ακόμη ένα πλήθος πρακτικῶν φαρμάκων, ἀναμφισβήτητου ἀποτελεσματικότητος. Οἱ ἀτμοὶ τῆς λεβάντας καὶ ἡ ἀλοιφή ἢ κατασκευασμένη ἀπὸ τὸ ἴδιον αὐτὸ φυτὸ, καταπράττουν τοὺς νευρικοὺς. Οἱ δὲ βολοὶ τοῦ σκυλοπόδατος γιγτρούρου τῶν ἀρθρίτιδα.

Ἦσαν καλοφάγδες
οἱ μεγάλοι ἄνδρες;

Ὁ Ἡσαῦ, ὅπως εἶναι γνωστόν, πούλησε τὰ πρωτότοκά του ἀντὶ πινυκίου φακής. Γιὰ πολλοὺς τὸ γούστο τοῦ αὐτοῦ φαίνεται σήμερὰ ἀκάτα-
νόητο. Καὶ ὁμως, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ἱ-
στορία, πολλοὶ μεγάλοι ἄνδρες δὲν εἶχαν γαστρο-
νομικά γούστα διαφορετικὰ ἀπὸ τὸν Ἡσαῦ.

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΚΑΛΟΦΑΓΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ
ΠΟΙΗΤΑΣ

Ὁ Γκαίτε εἶναι σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἡ πιὸ ἐνδοξή ἐξάρσις ἀνάμεσα στὰ μεγάλα πνεύματα. Ἦξε γὰρ ἡ κεντρικὴ θαυμάσια τὰ καλύτερα προϊόντα τῆς κοινῆς αἰδέας τῶν ἀποκοιτησίων ὅλων τῶν αἰώνων καὶ τὰς θαυμάσιες τὰς γὰρ αὐτὸν προεβλήσαν τὰ πιὸ σπάνια ἐξέργασμα.

Πολλὰς ἐπιστολὰς ἰδιωτικῆς τοῦ Γκαίτε, μιλᾶνε μὲν μεγάλη λαχάρτα γὰρ ἀγνικάνεας καὶ σπαρτάγ-γους, γὰρ πορρέλεις (εἶδος ψαριὸν τοῦ Ρήνου) καθεύδουσι καὶ γὰρ καμπιστὸ κρέας τοῦ Ἀμβουρου. Ὅταν γέραςσε πρελλανόνταν γὰρ τὰ κουνο-πίδια τὰ ὅποια τοῦ ἐμαγειρεῖν ἡ νύχτ τοῦ Ὀτ-τίλιν, μὲ μὲ ἐντελὸς ἀπὸ τῆς μεθόδου.

Ἄλλα περισσότερο αἶψ' ὅλα τοῦ ἄρσαν τὰ λουκάνικα, ἰδίως τῆς πατριδος του Φρανκφούρ-της, ὅπως τὸν εἶχε συνθησιῇ ἡ μητέρα του. Ἀρ-γότερα ἡ κυρία φόν Στάϊν στη Βαϊμάρη, τοῦ ἐ-μαγειρεῖται τὰ ἀκόμη ὠραιότερα ψιτὰ λουκάνι-κα καρικευμένα μὲ ποικίλα μυρωδικὰ καὶ μπα-χαρικά.

ΛΟΥΚΑΝΙΚΟ, ΤΟ ΕΔΕΣΜΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

[illegible]

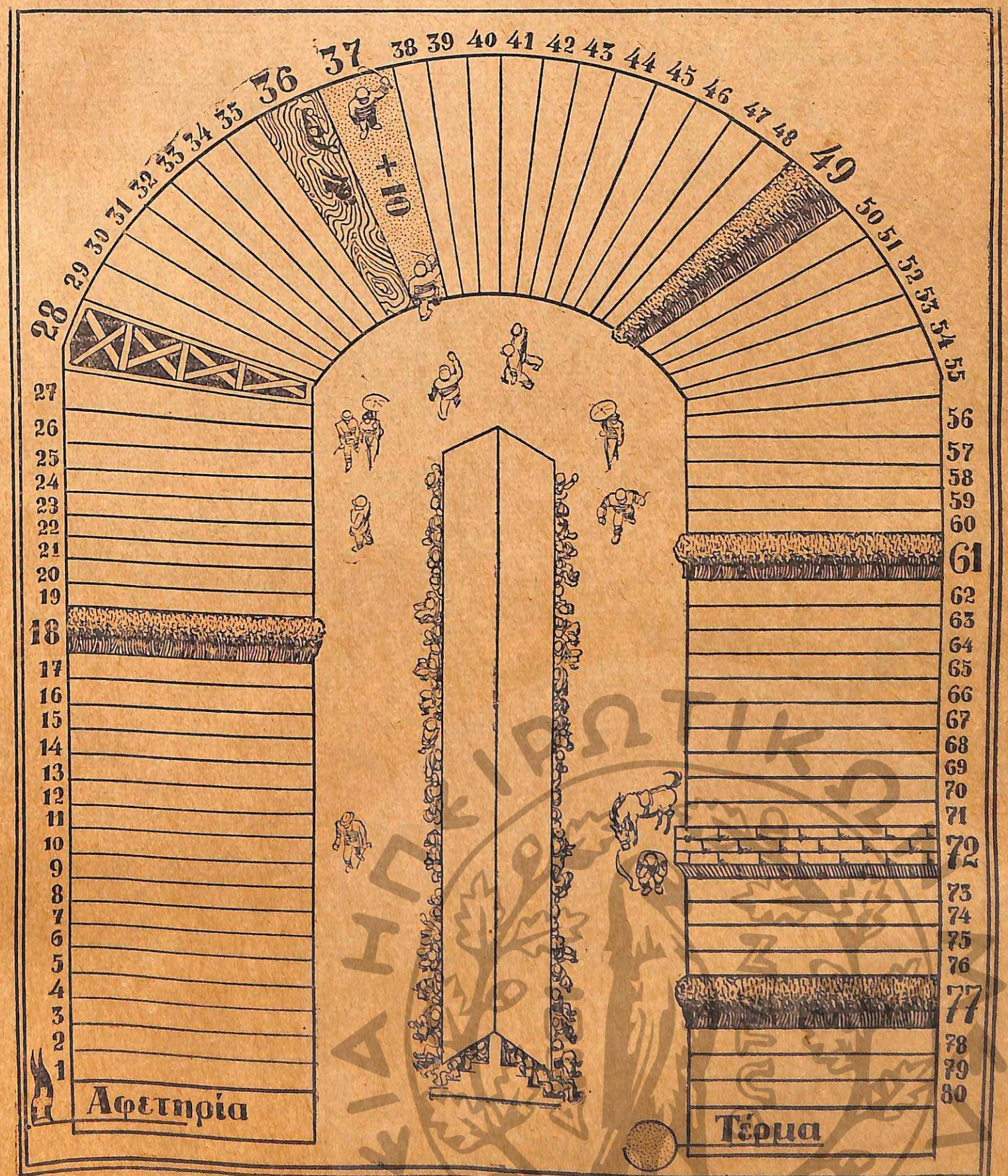
ΛΥΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ...ΜΕ ΜΠΙΖΕΛΙΑ ΚΑΙ ΠΛ-
ΣΤΟ ΚΡΕΑΣ

[illegible]

Ἡ καπνιᾶ

Για όσους ζουν στην ελδοχή ή για όσους έχουν μικρό χώρο, η καπνιά θα πρέπει να είναι πολύ σημαντική. Αφού πιστεύετε ότι η καπνιά σας, τις τριαντάφυλλα καπνιάς, είναι οι καλύτερες επάνω τους και η επεξεργασία από το διαφόρων τρόπων για να τ'επιδράξετε από το διαφόρων παραστάς τους, πόσοι να κ.λπ. Η καπνιά είναι η καλύτερη μοναδική τονοτικό για το ασθένεια βένδρα. Έν επεξεργασία καπνιάς κ' αρρωσαστρία βένδρα. Έν επεξεργασία να ρίξετε την καπνιά στις ρίξες τους : γιατί μια άλλη ιδιότητα της καπνιάς είναι να α-ποσπασκούν το μωρυνγία.

■ ΠΑΙΧΝΗΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ ■
 “ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΕΣ ΜΕΤ’ ΕΜΠΟΔΙΩΝ”

Είναι ένα παιχνίδι εύκολο και διασκεδαστικό, στο οποίο μπορούν να παίξουν οσδήποτε πρόσωπα θέλουν. Δεν χρειάζονται, ως συνεργα, παρα ένας κύβος (ζάρι) και μερικά μικρά αντικείμενα (σπίρτα, εν ανάγκη κ.τ.λ.), που θα παριστάνουν τα άλογα.

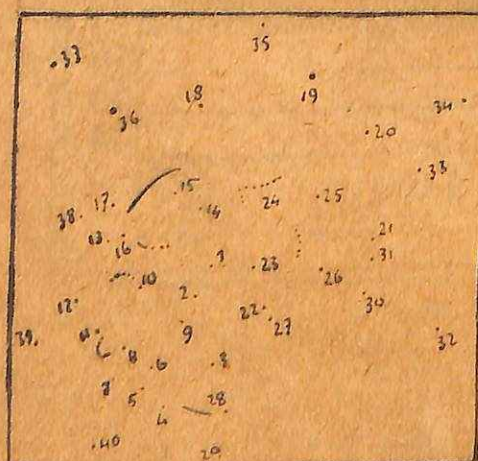
Κ.Τ.Λ.). Κάθε παιχτήρα παίρνει από ένα κούβλο και το αριθμεί. Κατόπιν οι παιχ-
κται ρίχνουν με την σειρά τους ένα κούβλο για να λήσιν ποιος θα παίξη πρώ-
τος. Πρώτος παίζει όποιος «ερρη» τον μεγαλύτερο αριθμό, δεύτερος όποιος
φερρη τον άμεσως κατόπιν αριθμό και τότε καθένης. Και τότε αρχίζει το
παιχνίδι. Το άλγοο κάθε παικτικού σποχωρεται ανάλογως του αριθμού που
φέρνει ο παίκτης όταν ρίχνουν τον κούβλο. Εάν ο πρώτος παίκτης, π.χ., φερ-
ρη τον αριθμό 6, το άλγοο του θα σταθή στον λευκόν χαρόν του σχεδιασμού
μας που έχει παραπλευρώς τον αριθμό 6. Ο ίδιος παίκτης, εάν όταν
εξασορή η σειρά του και ρίξη πάλι τον κούβλο βάλω τον αριθμό 2, θα τότε

θετήσῃ τὸ ἀλόγῳ του στὸν λευκὸ χώρο ποὺ ἔχει διπλά του σημειωμένο τὸν ἀριθμὸν 11 ($6 + 5 = 11$) κ.τ.λ. Ὑπάρχουν ὁμοίως καὶ τὰ ἐμπόδια ποὺ καθιστοῦν κυρίως τὸ παίξιμόν διασκεδαστικόν. Ὅταν ἓνα ἄλογο ἀπατήσῃ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ χωρίσματα στα ὁποῖα εἶναι ζωγραφισμένοι φράκτες καὶ ποὺ ἔχουν διπλά τους τοὺς ἀριθμοὺς 18, 49, 51 ἢ 71 ὁφείλει νὰ ὑποχρεωθῇ δέκα αἰσθητὸς πίσω. Ἐάν ὁρῇ στὸν ἀριθμὸ 23, ὃ ἀρῶντα νὰ περάσῃ ἓνας γέφυρος χωρὶς νὰ παίξῃ. Ἐάν περῇ σὲν κλίμην (ἀρ. 36), σ' ἀναγκασθῇ νὰ ἐκταχθῇ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ 1, διπλάσιον. Ἐάν περῇ στὸν ἀριθμὸ 37, θὰ πηδῇ ἀμέσως 10 ἀριθμοὺς καὶ θὰ ὁρῇ στὸ 47. Ἐάν τελος, κυττῶσθαι σὲν τοῖχο (ἀρ. 72), τότε, τὸ ἀλόγῳ του υποτίθεται νὰ ἀναγκασθῇ καὶ ὁ παίκτης αὐτὸς ἀποφασίσαι ὀριστικὰ ἀπὸ τὸ παίξιμόν. Κερδίζει ὅποιος καταρθῇ πρῶτος, παρ' ὅλα τὰ ἐμπόδια, νὰ υπερβῇ τὸν ἀριθμὸ 80 — νὰ φθάσῃ ὁλοσὸν στὸ τέλειον.

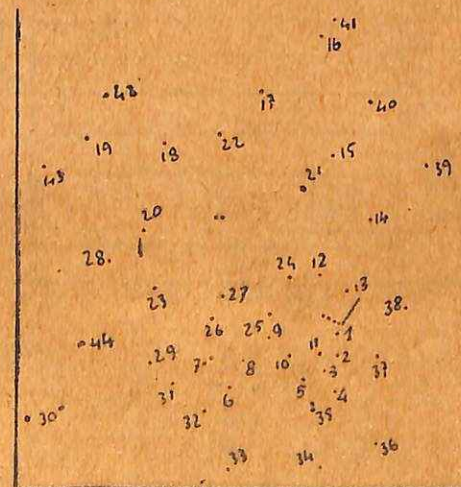
“ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ-ΠΑΙΧΝΗΔΙ,,

Εκτός από τα πρόσωπα που φαίνονται στην εικόνα μας, υπάρχουν και άλλα που δεν φαίνονται, αλλά που από διάφορες ενδείξεις μπορεί κανείς να μαντέψει την παρουσία τους. (Πίσω από την γρήα κυρία, π.χ., φαίνεται ένα στεφάνι Άρα θα υπάρχουν και ένα παιδί κ.τ.λ.). Πόσα είναι, λοιπόν, τα πρόσωπα αυτά που δεν φαίνονται (εκτός των... επιβατών του τράμ, φυσικά); Στο έρχόμενο τεύχος μας θα σας δώσουμε την απάντηση.

Ενώστε με ευθείες γραμμές τις τελείες (που υπάρχουν σε κάθε τετράγωνο), αρχίζοντας από τον αριθμό 1 και θα σχηματίσετε δυο γνωστές προσωπογραφίες.

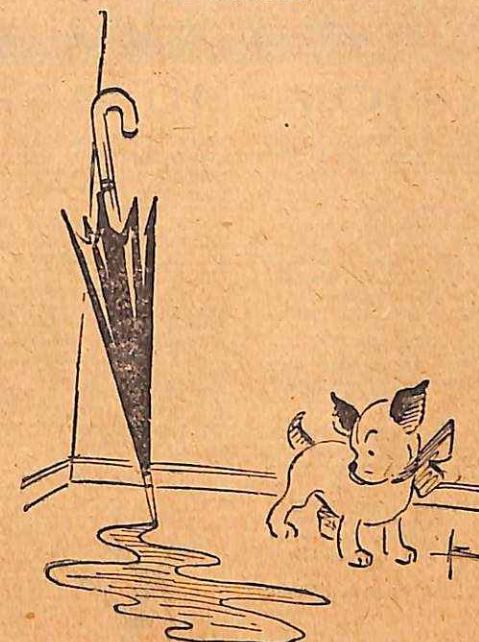
ΧΙΟΥΜΟΡ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟ

ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΗ ΣΚΗΝΗ

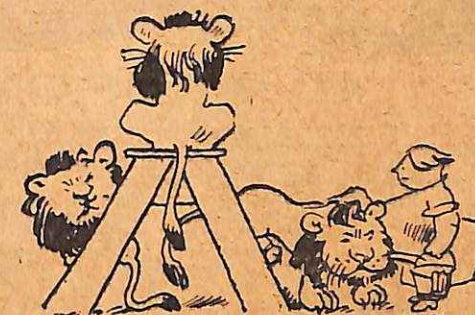

— Μερσί... Είναι περιττό να μου δείξετε άλλα... Θα σκεφτώ και θα ξαναπεράσω...

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

— Γιατί, λοιπόν, εμένα δεν μ' αφήνουν ;...

“Η γυναίκα του θηριοδασκαστού προς το διαφημιζόμενον ως «άγρια» λεοντάρι : — “Αντε, ούστ... “Αδειασέ μου την γωνιά... Θέλω να σφουγγαρίσω !

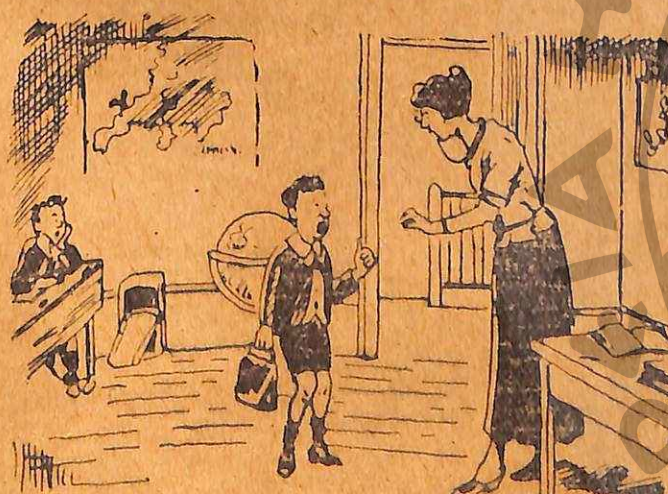
“Η γκάφα :
— Τι θαμάσιο σερβίτσιο ! Κάθε φλυτζανάκι είναι και διαφορετικό !

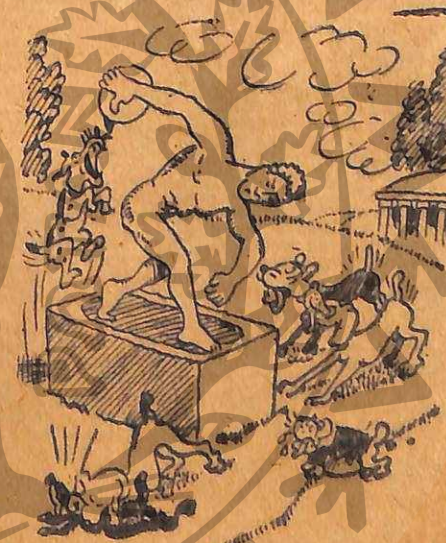
— “Αχ, τα παληόπαιδα τί μου έκαναν !...
— Είναι δικό σας το σκυλί ;
— Όχι, δικό μου είναι το κατσαρόλι.

— Μά μου είχατε πη, πώς πρόκειται περί μακρινής σας συγγενούς. Τώρα μου λέτε ότι πρόκειται περί της αδελφής σας...
— Ναι... Η αδελφή μου όμως αυτή μένει στην Ιαπωνία...

— Γιατί άργησες, μικρέ μου, σήμερα το πρωί ;
— Συνέλαβαν στη γειτονιά έναν λωποδύτη και η μαμά μ' έστειλε στο τμήμα να δω μήπως ήταν ο μπαμπάς !

Τά σκυλιά (δη γοργά) : Θα την ρίξω, τέλος πάντων, να ή όχι ;

10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ - 10 ΜΑΡΤΙΟΥ 1936

11. Ο πατήρ της Δημοκρατίας και αρχηγός του Έργατοαγροτικού κόμματος κ. Παπαναστασίου ἐγένετο δεκτός εἰς ἀκρόασιν ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως. Καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Δημοκρατικῶν εὔρε τον Μεγαλειότατον ὡς ἐμφοροῦμενον ὑπὸ ἀναγῶν διαθέσεων.

— Ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας συνελήφθη ὁ διάσημος διεθνὴς ἀπατεῶν Α. Σκουρλέτης, καταζητούμενος ἀπὸ τὰς ἀστυνομικὰς ἀρχὰς ὅλου τοῦ κόσμου. Στὸ Λονδίον, στὰς Βρυξέλλας καὶ στὴν Λωζάνη ἐνεφανίζετο μὲ διάφορα ὀνόματα : Στὸ Λονδίον, π.χ., ἐνεφανίσθη ὡς κάποιος πλοίαρχος τοῦ Πολ. Ναυτικοῦ μὲ τὸ ὄνομα 'Αλ. Μορᾶτος 'Ιδιαίτερον προτίμησιν εἰδείχνε στὸ νὰ μνηστεύεται πολυφώνως νύφες.

12. Ἐνῶ ὁ καιρὸς ἦταν καλός, ἐνέσκηψε ἡ λευκὴ νύμφη στὴν βόρειον, κυρίως Ἑλλάδα, μὲ ἀγρίας διαθέσεις. Ἡ Θεσσαλονικὴ ὑπέστη σημαντικὰς ζημίας ἀπὸ τὸ χιόνι. Στὸν θεσσαλικὸ κάμπο τὸ χιόνι ἀνῆλθε σὲ ὕψος 1 1/2 μέτρον.

13. Ἐγίνε τὸ Συμβούλιον τοῦ Στέμματος, στὸ ὁποῖον ἔλασον μέρος ὅλοι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κομμάτων. Ἀπεφασίσθη κατ' ἀρχὴν ἡ συνεργασία Φιλελευθέρων-Λαϊκῶν...

14. Στὴν Στρατιωτικὴ Λέσχῃ ἐκδικάζεται ἡ ὑπόθεσις τῶν κινηματιῶν τοῦ τάγματος ἀρμάτων μάχης. Κατηγοροῦνται μετὰ αὐτῶν καὶ ὁ λοχαγὸς κ. Σπυριδᾶκης. Ὁ τέως ὑπασιπότης τοῦ Γ. Κοινδύλη κ. Λουκίδης συνητήθη στοὺς διαδρόμους μὲ τὸν κ. Σπυριδᾶκην καὶ ἐλογονόμαχον μαζί του. Ἀποτέλεσμα : Ἐρραπίσθη ἀπὸ τὸν κ. Λοχαγόν.

15. Ἀποκαλύπτεται ὅτι ὁ Ἑλλήν διπλωματικὸς κ. Ἀναγνωστόπουλος ἐξήγαγε στὸ ἐξωτερικὸ λαθραίως συνάλλαγμα...

16. Στὴν Σαγιάδα ἐνεφανίσθη τετραμελὴς συμμορία ληστών. Οἱ κάτοικοι τῆς Τζαμουρίας ἀναστατάθησαν. Ὁ μοιραρχὸς Σταυρίδης ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς ἀποσπάματος πρὸς καταδίωξιν τῶν ληστών.

17. Οἱ Αὐτοκινήσιατα ἀποφασίζουν ἀπεργίαν...

18. Τὴν ὁποίαν καὶ κηρύσσουν, χωρὶς ὁμῶς σοδάρᾳ ἀποτελέσματα...

19. Στὴν ἀπεργίᾳ κατέρχονται καὶ τὰ λεωφορεία καὶ οἱ τροχιδρόμοι! ἔτσι ἡ πρωτεύουσα στερεῖται καθὲς συγκοινωνίας...ἐκτὸς τῶν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἐμφανισθέντων πτωχολαίων μονίπων. Μερικὰ τρία κυκλοφοροῦν δι' ἀπεργαστῶν. Τὸ δρόμὸν ἡ συγκοινωνία ἀποκαθίσταται.

Στὴν Καβάλλα οἱ ἐπαγγελματίαι κηρύσσουν λευκὴν ἀπεργίαν. Μεταξὺ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τοῦ στρατοῦ ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν καπνεργατῶν ἀφ' ἑτέρου, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἐκηρύχθη ἡ ἀπεργία, διεξάγονται πραγματικὲς μάχης στοὺς δρόμους τῆς Μακεδονικῆς πόλεως.

20. Ἡ συνεννόησις Φιλελευθέρων καὶ Λαϊκῶν καταλήγουσιν στὴν δικπίστωσιν ὅτι μετὰ τῶν δύο κομμάτων εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπέλθῃ συνεννόησις. Δημοσιεύονται διάφορα γράμματα, τὰ ὁποῖα διαπιστώνουν αὐτὸ.

22. Ἐπὶ τέλους ἡ ἀνωτάτη ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ ἐξέδωσε τὰ ἀποτελέσματα ὡς πρὸς τὴν 3ην κατανομήν τῶν ἐκλογῶν : Οἱ Φιλελευθεροὶ συγκεντρώνουν 126, οἱ Λαῖκοὶ 72, ἡ Γενικὴ Ριζοσπαστικὴ Ἐνωσις 60, τὸ Παλαϊκὸν Μέτωπον 15, ὁ δημοκρατικὸς συνασπισμὸς 7, οἱ Ἐλευθερόφρονες 7, τὸ Ἀγροτικὸν Δημοκρατικὸν κόμμα 4, τὸ Ἀγροτικὸν (Παγκοῦτος) 1, οἱ Παλαϊοδημοκρατικοὶ Κρίτες 3, τὸ Ἐθνικὸν Μεταρρυθμιστικὸν κόμμα 4 καὶ οἱ Νεοὶ Φιλελευθεροὶ 1. Ἡ ἀντιεπιτελικὴ δηλαδὴ παράταξις συγκεντρώνει 143 ἔδρας, ἡ φιλελευθεροδημοκρατικὴ παράταξις 142 καὶ οἱ κομμουνισταὶ 15.

23. Ὁ Βασιλεὺς μετέβη στὰ Ἰωάννινα, ὅπου καὶ ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ τὸν λαὸν διὰ ζωπῶν ἐκδηλώσεων. Στὸ Μπιζάνι ἔγινεν ἐπίσημος ἑορτασμὸς γιὰ τὴν ἐπέτειο τῆς πτώσεώς του.

24. Ὁ Βουλευτὴς τοῦ Παλαϊκοῦ Μετώπου κ. Σκλάβαινας συνελήφθη ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν καὶ ἀπεστάλη στὸ Βόλο γιὰ νὰ δικάσῃ. Ἡ σύλληψις του προκαλεῖ διαμαρτυρίας τοῦ κ. Σοφούλη καὶ τοῦ κ. Καφαντάρη...

25. Ἡ Ἑλληνικὴ ἀεροπορία ἐπλήγη ἀπὸ τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ ἀεροπόρου Στεφάνου Τσακαλιώτη καὶ τοῦ ἀρχιμηχανικοῦ τῆς Ἐταιρείας Ἐναερίων Συγκοινωνιῶν Γεωργίου Σούτσου. Καὶ οἱ δύο ἔπεσαν ἀπὸ τὸ αἶσος. Καὶ οἱ δύο ἔπεσαν ἀπὸ τὸ αἶσος. Καὶ οἱ δύο ἔπεσαν ἀπὸ τὸ αἶσος.

26. Ὁ κ. Ἀγγελόπουλος, ἐξ ὀνόματος τοῦ Βασιλέως, ἀναλαμβάνει τὴν πρωτοβουλίαν νὰ πείσῃ τοὺς ἀρχηγούς τῶν δύο μεγάλων κομμάτων νὰ συνεργασθῶν. Δυστυχῶς ὁμῶς ἡ προσπάθειά του ἀποτυγχάνει.

28. Ἡ πληροφωρίαις τοῦ ἀντιεπιτελικοῦ Τύπου περὶ συνεργασίας τῶν Φιλελευθέρων μὲ τοὺς κομμουνιστάς γιὰ νὰ τοὺς ὑποστηρίξουν κοινὸνδυλετικῶς παίρνουν τὴν ἐρεθῶν τῶν. Ὁ αὐτοφύκτος Γληνὸς δημοσιεύει ἕνα γράμμα ὅπου φανεώνει, ὅτι συνητήθη μὲ τὸν κ. Ἀγγελόπουλον, πού εἶχε λάβει σχετικὴ ἐξουσιοδότησι ἀπὸ τὸν κ. Τσαλδάρη καὶ ἔθεσαν τὴν βάσιν τῆς συνεργασίας Λαϊκῶν-Κομμουνιστῶν... Ὁ κ. Τσαλδάρης, ἀγανακτισμένος, δηλοῖ ὅτι δὲν ἐξουσιοδότησε τὸν κ. Ἀγγελόπουλον...

29. Ὁ ἐμπαιρικός κόσμος, διαμαρτυρούμενος γιὰ τὴν παράταξι τῆς πολιτικῆς κρίσεως, ἀπεφάσισε νὰ ἀναλάβῃ ἑντόνον ἀγῶνα, γιὰ νὰ πείσῃ ὁ πολιτικὸς κόσμος νὰ συνεργασθῇ καὶ νὰ συγκροτήσῃ μιὰ ἰσχυρὰ κοινὸνδυλετικὴ κυβέρνησιν.

ΜΑΡΤΙΟΣ

1. Συναντῶνται οἱ κ.κ. Σοφούλης καὶ Τσαλδάρης. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν γέαν τοὺς συνάντησιν καταλήγουσιν στὸ νὰ διαπιστώσουν τὴν πλήρη δια-

φονία μετὰ τῶν. Οἱ «δυναμικοὶ» παράγοντες κάνουν «διάδημα» ἀντιτιθέμενοι στὴν συνεργασία ἀστικῶν κομμάτων καὶ κομμουνιστῶν. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς τυχὸν συνεργασίας Φιλελευθέρων καὶ Κοινδυλικῶν.

2. Ὁ Βασιλεὺς ἐκήρυξε τὴν ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς καὶ ἀξίωσε ἀπὸ τὰ κόμματα ν' ἀναδείξουν ἰσχυρὰν Κυβέρνησιν.

3. Οἱ στρατιωτικοὶ παράγοντες κινδύνει. Διαδήματα γίνονται πρὸς τὸν ὁμοῦρον τῶν Στρατιωτικῶν, ὁ ὁποῖος καὶ δηλώνει, ὅτι ἡ τυχὸν σύμπραξις τῶν κομμάτων μὲ τοὺς κομμουνιστάς δὲν θά ἔσθινε ἀδιάφορο τὸν στρατὸ. Στὴν κίνησιν αὐτὴ μετέχουν οἱ κ.κ. Πλατῆς, Πιτσιῆς, Ρέπας καὶ Ζέπος, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Χωροφυλακῆς κ. Δροσόπουλος καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας κ. Τρύφων. Ἡ ἀντίδρασις τοὺς στρέφεται καὶ κατὰ τῆς ἐνδεχομένης συνεργασίας Φιλελευθέρων καὶ Κοινδυλικῶν.

4. Κατὰ τῆς κινήσεως τῶν παραγόντων στρέφεται ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ Πειραιῶς καὶ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος. Οἱ ἐργαταὶ κηρύσσονται ἐναντίον κάθε λυσέως, πού θά ἦται ἀποτέλεσμα παρεμβάσεως τῶν παραγόντων.

5. Ὁ κ. Παπάγος, παρουσιασθεὶς ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως γιὰ νὰ τοῦ ἐκθέσῃ τὰς ἀπόψεις τοῦ στρατοῦ κατόπιν συσκέψεως τῶν παραγόντων, ὑπεχρεώθη νὰ παραιτηθῇ. Ἡ Διεύθυνσις τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἀνετέθη στὸν κ. Ι. Μεταξᾶν. Ὁ νέος ὑπουργὸς δηλώνει ὅτι ὁ στρατὸς πειθαρχεῖ στὸν Βασιλέα. Οἱ κ.κ. Παπᾶνος καὶ Πλατῆς στέλλονται εἰς ἀδειαν ὁ πρῶτος 15ῃ ἡμερῶν, ὁ δεύτερος ἐπτοίαν...

6. Συνέρχεται ἡ Βουλὴ πρὸς ἐκλογὴν προσδεδειγμένων δύο ψηφοφοριῶν. Κατὰ τὴν πρώτῃν ὁ κ. Σοφούλης πήρε 142 ψήφους, ὁ κ. Βορέκης 139 καὶ ὁ κ. Γ. Σιάντος, κομμουνιστῆς, 13. Ἐπὶ δευτέρῃν ἐπίσης διεξάγονται δύο ψηφοφορίαι. Κατὰ τὴν πρώτῃν ὁ κ. Σοφούλης πήρε 142 ψήφους, ὁ κ. Βορέκης 137. Μόλις ὁ κ. Σοφούλης κατέλαβε τὴν ἔδραν, ἀπεδοκιμάσθη ἀγρίως ἀπὸ τοὺς βουλευτάς τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος καὶ ἰδίως τοῦ Θεοτοκικοῦ. Ἀντηλλάγησαν ὕβρεις καὶ ἀπειλαί.

7. Ὁ κ. Σοφούλης ἔλαβε τὴν ἐντολὴν ἀπὸ τὸν Βασιλέα νὰ σχηματίσῃ Κυβέρνησιν. Ἐνεκα τῶν ἐξωτερικῶν γεγονότων οὐδέποτε ἡ ἰδέα σχηματισμοῦ Κυβερνήσεως Οἰκουμενικῆς.

8. Συνητήθησαν οἱ κ. κ. Σοφούλης καὶ Τσαλδάρης. Διαπιστώνεται ἡ ἀδυναμία νὰ συγκροτηθῇ Κυβέρνησις κοινοδολευτικῇ.

9. Ξαναγεννῶνται ἡ ἐλπίδες γιὰ τὴν Οἰκουμενικὴν. Ὁ κ. Σοφούλης συναντᾶται μὲ τὸν κ. Θεοτόκην, ὁ ὁποῖος δηλώνει ὅτι δέχεται νὰ μετᾶσῃ Οἰκουμενικῆς, ἐάν τὰ ἐξωτερικὰ γεγονότα τὸ ἐπιβάλλουν.

10. Ὁ Βασιλεὺς δέχεται εἰς ἀκρόασιν τοὺς κ.κ. Σοφούλην, Τσαλδάρην καὶ Θεοτόκην. Προβλέπεται ὅτι κυβερνήσιν θά σχηματίσῃ ὁ κ. Σοφούλης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

11. Στὴν Γερμανίᾳ ἀνεκαλύφθη συνωμοσία ἐναντίον τοῦ Χιτλερικοῦ καθεστώτος, στὴν ὁποία μετείχεν ὁ ἐπίσκοπος Βῶλκερ, πρόεδρος τῆς Γερμανικῆς Καθολικῆς Νεολαίας καὶ ἄλλοι ἑκατὸν πενήντα κληρικοί.

16-17. Αἱ ἐκλογαί, πού διεξήχθησαν στὴν Ἰσπανίαν, ἀνέδειξαν νικητὰς τοὺς ἀριστεροὺς. Σὲ πολλὰς πόλεις ἐδημιουργήθησαν σοδάρᾳ ἐπεισοδία καὶ αἱματηραὶ συμπλοκαί, συνεπείᾳ τῶν ὁποίων τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον ἐκήρυξε τὸν στρατιωτικὸν νόμον.

19. Ὁ Ἀθάνα ἐσχμήτισε Κυβέρνησιν στὴν Ἰσπανίαν. Ἐτοί ἡσχάσαν τὰ πράγματα.

20. Ἀποφασίζεται ἡ ἀπόλυσις τῶν πολιτικῶν καταδίκων στὴν Ἰσπανίαν, οἱ ὁποῖοι ἀνέρχονται σὲ 1500.

22. Ὁ Γάλλος πρωθυπουργὸς κ. Σαρρὼ ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Γαλλία εἶναι ἐτοιμὴ νὰ πείσῃ τὴν χεῖρα στοὺς ἐχθρούς της.

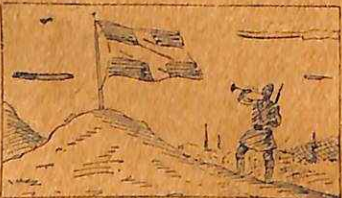
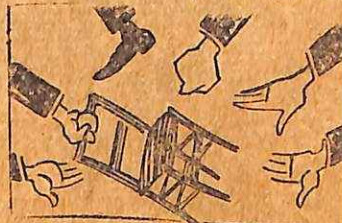
26. Στὴν Ἰσπανίαν ἐξεδηλώθη αἱματηρὸν στρατιωτικὸν πραξικόπημα. Στὰ πρῶτα τηλεγραφήματα ἀναφέρεται ὅτι ἐδοιοφονήθησαν ὁ ναύαρχος Γκάιτσι, ὁ πρωθυπουργὸς Ὀκάντα καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν Τακαχάσι. Οἱ ἑπ'ἀναστάται διεσκορπίσθησαν.

29. Διαπιστώνεται ὅτι δὲν ἐφρονέθη ὁ Ὀκάντα, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς στᾶσεως, ἀνέλαβε καὶ πάλιν τὴν πρωθυπουργίαν. Ὁ στρατιωτικὸς νόμος ἤρθη.

ΜΑΡΤΙΟΣ

7, 8, 9. Ὁ Χιτλερ ἀποφασίζει νὰ καταγγεῖλῃ τὴν συνθήκην τῶν Βερσαλλίων. Γερμανικὰ στρατεύματα συγκεντρώνονται στὴν Ρηνανίαν. Ἡ Γαλλία, κατόπιν αὐτοῦ, συγκεντρώνει στρατὸν στὰ σύνορα. Γενικῶς πιστεύεται ὅτι ὁ πόλεμος ἐρχεται. Νευρικότης ἐπικρατεῖ σ' ὅλες τὰς χώρας. Ἡ Γαλλία προσφεύγει στὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν. Ὁ ἀγγλικὸς στόλος ἀνακαλεῖται.

10. Τὸ πραξικόπημα τοῦ Χιτλερ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπισκιάζῃ τὴν παγκόσμιον κοινήν γνώμην. Ὁ Χιτλερ παρουσιάζεται ἀπὸ τοὺς ἀρρογράφους τῶν ἐγκυροτέρων ἀγγλικῶν καὶ γαλλικῶν ἐφημερίδων, ὡς ἀπειλῶν τὸ σῶμα γιὰ λόγους ψυχολογικούς : γιὰ νὰ μὴ μωροποιῇ, δηλαδή, νὰ κρατηθῇ στὴν ἀρχή, ἐπειδὴ ἔλπει ὅτι ἡ δικτατορία του κλονίζεται. Εἰς ἀπάντησιν ὅλων τῶν τῶν ἐπιθέσεων, ὁ Χιτλερ ἐγείρει ἕνα δριμύτατο λόγο...πού θολώνει ἀκόμη περισσότερο τὰ πράγματα.

Ν. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ Α.Ο.Δ.Ο.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ «ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΓΝΩΜΗ»

ΓΡΑΜΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ

Ο θεατρικός και ιστορικός συγγραφέας κ. ΝΙΚ. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ, συγγραφέας της «Παγκοσμίου Θεατρικής Έγκυκλοπαιδείας», έχει εκδόσει : ΤΡΙΤΟΜΟΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ, ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΟΥ ΡΩΜΑΪΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ, ΠΕΡΙΛΗΨΙΝ (ΓΑΛΙΣΤΙ) ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ και ΘΕΑΤΡΙΚΟΝ ΓΑΛΛΟ - ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ. Έχει γράψει προσέτι τὰ

Ἀποσπάσματα Ἀρθρων καὶ μελετῶν διὰ τὴν Α΄ ἔκδοσιν τοῦ «Γαλλοελληνικοῦ Θεατρικοῦ Λεξικοῦ»

M. N. Lascaris, est une des notoriétés du monde théâtral athénien. Vaudevilliste très applaudi, il est, depuis deux ans, président de la Société des auteurs dramatiques grecs. Historien, critique et chercheur, il a publié un nombre incalculable d'études, communications ou notes qui laissent présager de quelle importance sera son histoire du théâtre néo-grec, ouvrage qu'il prépare depuis vingt ans et qui s'occupera des théâtres et des comédiens autant que des auteurs et des

Il vient maintenant de faire paraître un dictionnaire théâtral gréco-français. Un pareil ouvrage aurait mérité en tous cas d'être signalé aux Français, car il est une preuve manifeste de l'intérêt avec lequel on suit ici les auteurs et les critiques dramatiques de leur pays. Mais il vaut qu'on le recommande en lui-même, car c'est mieux qu'une laborieuse compilation.

Très complet comprenant jusqu'aux proverbes et locutions familières se rapportant plus ou moins au théâtre, il a fourni à l'auteur l'occasion de montrer sa grande érudition. Tout d'abord à propos des mots empruntés par le français au théâtre grec antique, M. Lascaris donne avec textes à l'appui le vocabulaire antérieur, il fournit également les équivalents antiques des termes théâtraux purement français et à l'occasion ajoute des renseignements intéressants ainsi il indique combien de genres de déclamation connaissaient les anciens. Par là son ouvrage intéressera sans doute ceux des étrangers plus nombreux qu'on ne le croit — qui n'ont pas oublié le grec enseigné au collège. Ceux qui savent le grec moderne seront plus curieux d'apprendre comment la terminologie familière des coulisses a été rendue par l'argot théâtral athénien. A une nouvelle partie de son travail.

Pour le reste, nous ne croyons pas qu'il trouvera grand chose à ajouter. Souvent, à côté de la traduction grecque ou anglaise. Les renseignements bibliographiques abondent et on les sent de première main. M. Lascaris, se non plus le point de vue juridique; à propos du mot Buteau, Charnier et Eloy ont consacré au droit de critique. On ne saurait par conséquent trop recommander cet ouvrage aussi original qu'utile.

(«COMOEDIA»)

ΝΙΚ. ΛΑΣΚΑΡΗΣ : Θεατρικὸν Λεξικὸν Γαλλο - Ἑλληνικὸν (ἐκδοτικὸς οἶκος Γ. Βασιλείου). Ἐνὰ Λεξικὸν ποὺ διαβάζεται σὰ βιβλίον. Εἶναι κυριολεξία αὐτό. Ἀνοίχτε τὸ σ' ὅποια σελίδα θέλετε. Λ.χ. στὴ σελίδα 265, στὸ ἀρθρον Νο. ἱστορία τοῦ «σοβαροῦ Ἰαπωνικοῦ δράματος», πῶς καὶ τότε ἄρχισε, πῶς ἐτυμολογήθηκε, ποιά θέσι ἔχει στὸ παγκόσμιο θέατρο. Θὰ θρῆτε ἀκόμα καὶ πλούσια βιβλιογραφία, Γαλλική, ἑσσι. Ἐπειτα, σελ. 142, τὸ ἀρθρον Foire, δυνάμει πυκνότητος μελέτης. Μελέτη πιά γιὰ τὸ εἶδος αὐτὸ τὸ θεατρικὸ, ποὺ ἡμποροῦσε ἀξιολογεῖν καὶ δημοσιεῖσθαι καὶ σὲ λογοτεχνικὸ περιόδικό. Καὶ τόσα ἄλλα ἀκόμα, σ' ὅποια σελίδα κι' ἂν τ' ἀνοίξετε, ἔτσι, στὴν τύχη, τὸ Λεξικὸ τοῦ Λάσκαρη. Τέτοια ἐργασία συστηματικὴ πάνου σὲ θεατρικὸ λεξικὸ δὲν πιστεύουμε νὰ ὑπάρχῃ σ' ἄλλη γλῶσσα. Κ' εἶναι τιμὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ποὺ ἕνας δικός μας, ὁ Λάσκαρης, τὴν κατὰσκησε καὶ τὴν ἔκαμε μὲ τόση ἐπιτυχία.

Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ (Νουμᾶς)

Ἡ ἑλληνικὴ λεξικογραφία ἀποκτᾷ ἕνα Λεξικὸν μοναδικὸν πράγματι καὶ μεταξὺ τῶν ξένων ἀκόμη βιβλίων τοῦ εἶδους αὐτοῦ. Καὶ ὅπως ἦτο ἐπόμενον, συγγραφεὺς του εἶναι ὁ κ. Νικόλαος Λάσκαρης.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΡΘΡΑ τῆς Μεγάλῃς Ἑλληνικῇς Ἑγκυκλοπαιδείας καὶ τοῦ Ἑγκυκλοπαιδικοῦ Λεξικοῦ Ἐλευθερουδάκη, ὡς καὶ ΠΕΝΗΝΤΑ ΤΡΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΕΡΓΑ, ὅλα διδασκόμενα ἀπὸ σκηνῆς. Ἐχει τιμηθῇ διὰ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος, διὰ τὰς πρὸς τὸ θέατρον ὑπηρεσίας του, ἔχει ἐκλεγῇ Ἐπίτιμος Πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας τῶν Ἑλλήνων Θεατρικῶν Συγγραφέων, τοῦ ἔχει δὲ ἀπονεμηθῇ καὶ τὸ Ἐθνικὸν Ἀριστεῖον Γραμμάτων — τὸ μόνον ἀπονεμηθὲν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν.

Πρόκειται περὶ τοῦ «Θεατρικοῦ Λεξικοῦ», τὸ ὅποιον μᾶς προσφέρει ὁ ἱστοριογράφος τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου καὶ τὸ ὅποιον ἐκυκλοφόρησε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

Ἐκεῖνο, ποὺ διακρίνει κυρίως τὸ Λεξικὸν αὐτὸ ἀπὸ τὰ ἀνάλογα Λεξικά τῶν ξένων γλωσσῶν, εἶναι, ὅτι συνεχῶς, μὲ περιεκτικὴν συντομίαν, τὴν θεατρικὴν ἐγκυκλοπαιδείαν μὲ τὸ καθαρῶς λεξικογραφικὸν στοιχείον.

Ἀπειρία θεατρικῶν ὄρων ὧν γλῶσσῶν — κανεὶς δὲν ἐφαντάζετο ὅτι ὑπάρχουν τόσοι — μεταξὺ τῶν ὁπῶν καὶ ὄροι μεταφορικῶν ἐννοιῶν, πηγὴ μεταφραστικῶν μαργαριτῶν ἕως τώρα, εὐρίσκουν εἰς τὰς σελίδας τοῦ «Θεατρικοῦ Λεξικοῦ» τὴν ἐρμηνείαν τῶν καὶ, ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατόν, τὴν ἀντίστοιχον Ἑλληνικὴν κυριολεξίαν τῶν.

Καὶ, ὅπως παρατηρεῖ εἰς τὸν σύντομον πρόλογόν του ὁ κ. Νιρβάνας, τὸ Λεξικὸν τοῦ κ. Λάσκαρη εἶναι τὸ μόνον Λεξικὸν εἰς τὸν κόσμον, τὸ ὅποιον ἡμπορεῖ ν' ἀναγνωσθῇ, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ὅπως κάθε εὐχάριστον βιβλίον.

(«ΕΣΤΙΑ»)

«Le Dictionnaire théâtral franco-grec de Mr Lascaris se lit comme un recueil d'anecdotes. C'est un Chef-d'oeuvre de curiosité et d'érudition».

(«MERCURE DE FRANCE»)

Εἰς τὰς ὑπερτρικοσίας σελίδας τοῦ «Θεατρικοῦ Γαλλοελληνικοῦ Λεξικοῦ», τὸ ὅποιον ἔθεσεν εἰς κυκλοφορίαν ὁ ἐκδοτικὸς Οἶκος Γ. Βασιλείου, ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ κ. Νικόλαος Λάσκαρης ἐφιλοπόνησεν ἐμμέσως ἱστορίαν ὅλης τῆς μεγάλης αὐτῆς παγκοσμίου ψυχολογίας, τῆς πολυμερεστάτης καὶ μυριωνύμου, τῆς διατρεχούσης ὅλα τὰ στάδια τῆς ἡδονῆς, ἀπὸ τῆς ὑψηλοτάτης ἐκστάσεως μέχρι τῆς χυδαιστάτης ἐξάψεως τοῦ Θεάτρου. Ὁ Παῦλος Νιρβάνας εἰς τὸν πρόλογον τοῦ βιβλίου τοῦ διὰ βραχείων σαφῶς ναρκητοποιεῖ καὶ τοῦ προσώπου τοῦ συγγραφέως καὶ τοῦ ἔργου του, θεατιῶναι διὰ τὸ Λεξικὸν αὐτὸ δὲν θὰ ἔχη ἀναδιφάσας καὶ φυλλομετρητάς.

Θὰ ἔχη ἀναγνώσας, θὰ τὸ ἀρχίξῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν πρώτην σελίδα καὶ θὰ τὸ τελειώσῃ εἰς τὴν τελευταίαν, ὅπως ὅλα τὰ ὥραία καὶ τὰ εὐχάριστα βιβλία. Διότι δὲν εἶναι ἀπλῶς ἕνα σοφὸν βιβλίον. Εἶναι τὸ βιβλίον ὧν τῶν εὐχαριστῶν γνώσεων, ὧν τῶν θελκτικῶν ἀπροσβότων τοῦ θεατρικοῦ ἀρχῶν καὶ ὧν τῶν παραδόξων ρόλων, τοὺς ὁποίους παίζουν ὡς ἡθοιοὶ αἱ λέξεις τῶν ἄλλων λεξικῶν εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Θεάτρου». Πολὺ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ εὐρεθῇ μεταξὺ τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ ὁ ἰδεώδης, μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον, δι' αὐτὸ ἀναγνώστης, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχη τὴν ἡρωικὴν ὑπομονὴν νὰ τὸ διεξέλθῃ μέχρι τέλους, ὡς εἶδος μυθιστορήματος, ἐδῶ που τὸ ποίημα, μόλις ὑπερβαίνει τοὺς 14 στίχους, τὸ διήγημα τὰς 20 σελίδας, κουράζον ὡς δύσθεστα καὶ καταγγέλλοντα ὡς κακογνώμενα μὲ πλήρη ἀδιαφορίαν εἰς τέχνην, ὕψος, αἴσθημα, ὕψος καὶ τὰ τοιαῦτα κουρουφέεα. Ἀλλὰ οὕτως ἢ ἄλλως τὸ βιβλίον τοῦ κ. Λάσκαρη προωρισμένον εἶναι νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον, νὰ προκαλέσῃ τὴν τέρψιν, νὰ διαφωτίσῃ τὴν γνώσιν, νὰ κορέσῃ τὴν περιέργειαν, ὅχι μόνον τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ ἐξ ἀπλῆς κλίσεως καὶ ἐξ ἀγάπης σχετιζομένων πρὸς τὸ θέατρον καὶ ζῶντων ὁπωσδήποτε ἐντὸς τῆς ἀτυσοφίας του καὶ παθαινομένων διὰ τὰ πράγματα αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὧν ὅσοι εὐρίσκουν ἀπόλαυσιν εἰς τὴν φυλλομέτρησιν, περιεργασίαν, ἀνάγνωσιν καὶ μελέτην Λεξικῶν, ὧν ὅσοι θὰ ἠδύναντο ἐξαιρετὰ νὰ ἀνομασθοῦν Λεξικοφίλοι, ὧν ἐκείνων τῶν ὀρισμένης καὶ σπανιωτέρας ὁπωσδήποτε κατηγορίας φιλοβιβλίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔγωγ τὴν τιμὴν νὰ συγκαταλέγωμαι. Δι' αὐτοὺς ἔν ἀπλοῦν Λεξικὸν εἶναι ἀποκάλυψις καὶ μεταξὺ τούτων ἐν ἱστορικῶν Λεξικῶν, ὡς τὸ τοῦ κ. Λάσκαρη, ἀποκάλυψις ἀποκαλύψων. Κάποιος ἀστεῖος, διὰ νὰ μὲ στιγμάτισῃ, μὲ ὠνόμασε κάποτε «ἀνθρωπον τῶν λέξεων». Ὁ καημένος δὲν ἐφαντάζετο πόσον μὲ ἀνεβίβαζεν. Τὸ φαντάζονται καὶ τὸ ἐννοοῦν ἐκεῖνοι μόνον διὰ τοὺς ὁποίους λέξεις καὶ σκέψεις εἰσὶν ἀδιασπάστως συνδεδεμένα συνώνυμα, ἐκείνοι διὰ τοὺς ὁποίους ὁ στίχος τοῦ μεγάλου ποιητοῦ : γιατί τὰ λόγια, μιά γιὰ πάντα νὰ τὸ ἐξέρετε, τὰ λόγια εἶναι ζωντανὰ πρόσωπα. Ὁ στίχος αὐτὸς ἀποκαλύπτει τὸ χάθος μίας δυσδιακρίτου ἀληθείας. Ποσάκις ἀνέμεινα ὀνειροπαλὸν πρὸ μίας λέξεως τὴν ὁποίαν ἔφερον ἐμπρὸς μου τὸ ἀνοιγμά μίας σελίδος λ.χ. τοῦ «Μεγάλου Λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Γλῶσσας».

Α. Ο. Δ. Ο. (Π. Θ. Ε.) — 155

σης». "Εβλεπα μίαν λέξιν εμφανιζομένην πρό ἑμοῦ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, μίαν ὑπαρξίν, μίαν ζωὴν, ἓνα Μαθουσα-
λαν γύλια καὶ πεντακόσια ἔτη φέροντα εἰς τὴν ράχιν του, καὶ ὁ-
μως ἀκλόνητον εἰς θίον, καὶ μὲ ὅλην του τὴν εὐλογισίαν, ἓνα καὶ
τὸν αὐτὸν ὑπὸ τὰς πολλαπλότητας τῶν ἀποχρώσεων καὶ τῶν
σημασιῶν του, παρελάνοντα διὰ τῶν αἰώνων μέχρι τῶν ἡμερῶν
ἡμῶν, ὁμοῦ φθαρτὸν εἰς τοὺς τύπους του καὶ ἄφθαρτον εἰς τὴν
ρίζαν του, ὑψωθέντα ὡς λάβαρον, τιναχθέντα ὡς θέλος, δοθέν-
τα ὡς φῶμα ἀπὸ πόσου ἡγεμόνας τοῦ λόγου, ἀπὸ πόσου τα-
πεινὸς διαβάτας τῆς ζωῆς ! Καὶ ἐν ἱστορικὸν Λεξικὸν πλῆττει
τὴν φαντασίαν του ὑποβάλλον εἰς αὐτὴν ὅσα ὀλιγώτερον εὐ-
γλώττως θὰ σοῦ ἐξέφραζον φιλοσοφοῦντες περὶ τῆς ἱστορίας
Πλάτωνος καὶ Σοπεργάουερ. Καὶ ἂν συχνά - πυκνά ἐπαναλαμ-
βάνομεν τὸ περίφημον «Σαίεπρικοὺν ἐκφώνημα «Λέξεις, Λέξεις,
Λέξεις !», διὰ νὰ δηλώσωμεν τὴν ματαιότητα καὶ τὴν κοινότητα
πόσων πραγμάτων καὶ πόσων ἰδανικῶν, τὸ σαίεπρικοὺν ρητὸν
δυνάμεθα νὰ τὸ ἐπικαλούμεθα, ἀπὸ ἀντιθέτου ὅπως ἀπόψεως,
ἀκριβῶς διὰ νὰ ἐξαίρωμεν τὴν οὐσίαν καὶ τὴν ἀλήθειαν τοῦ λό-
γου, τὴν παντοδυναμίαν τῆς λέξεως, χωρὶς τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ὁ-
πῆρον δι' ἡμᾶς γενικά ἰδεαί, διὰ νὰ τὰς ἐρευνήσωμεν, νὰ τὰς
πιστεῦσωμεν, νὰ τὰς λατρεύσωμεν, διότι ἡ γλῶσσα ἐναρκώνει
καὶ ζωογονεῖ τὰ στοιχεῖα τῆς διανοήσεως. "Ας εἶναι. Πρὸς τὸ
θεῖον τοῦ κ. Λάσκαρη τρέφω ἰδιάζουσας συμπάθειαν, ὅχι μόνον
διὰ τὸ σχῆμα τῆς συνθέσεώς του, ἀλλὰ διότι δηλωτικὸν εἶ-
ναι μεθοδικῆς ἐπιπόνου, ἐπιπόνου ἐργασίας, ἀπαιτούσης προσο-
χῆς, συγκέντρωσιν, ἀγάπην εἰς τὸ ἔργον μέχρι ψυχώσεως, πρά-
γματα χωρὶς τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ τι βιώσιμον

ΠΡΟΛΟΓΟΣ Β' ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ὁ κ. Ν. Λάσκαρης, μετὰ τὴν «Παγκόσμιον Θεατρικὴν Ἑγκυ-
κλοπαιδεῖαν» του, μᾶς δίνει τὸ ἔργο πού περιμέναμε ἐπὶ χρόνια
ἀπ' αὐτόν.

Θυμάμαι κάποτε — πρὸ ἐτῶν — εἶχε πέσει στὰ χέρια μου
ἓνα κομψοτυπημένο βιβλίον, μὴ ἐκδόσουλαι σὲ μικρὸν σχῆμα. Στὸ
ἐξώφυλλον διάβασα μὲ φαρδύα - πλατεῖα γράμματα «Γαλλο -
Ἑλληνικὸ Θεατρικὸ Λεξικόν». Συγγραφεὺς ὁ κ. Ν. Λάσκαρης.
Ἀπόρησα. «Τὶ διάβολο, σκέφθηκα, εἶναι τόσο ἀπαραίτητο, ἀρα
γε νὰ μάθῃ τὸ πανελλήνιον πῶς λένε οἱ Γάλλοι διαφόρους θεα-
τρικοὺς ὄρους ;

Τὸ ξεφύλισα, ὁπωσδήποτε. Καὶ τότε...Τότε συνέβη κάτι
καταπληκτικόν : "Αρχισα νὰ ξεφυλλίζω τὸ «Γαλλοἰελληνικόν» θεα-
τρικὸν λεξικὸν στίς 10 τὸ βράδυ. Καὶ τελείωσα τὸ ξεφυλλίσμα...
στίς 3 τὸ πρωὶ ! Σταματοῦσα σὲ κάθε λέξει, ἀπολάμβανα κάθε
σελίδα, διασκεδάζα, ἐμάθαινα, ἐχαριστιόμουν.

"Ε, λοιπὸν τώρα, τὸ Λεξικὸν αὐτὸ ἔγινε «Ἑγκυκλοπαιδεῖα». Δὲν
ὑπάρχει θεατρικὸς ὄρος, δὲν ὑπάρχει θεατρικὸ ἀνέκδοτο, δὲν
ὑπάρχει τίποτε τὸ ὁπωσδήποτε σχετικὸ μετὰ τὸ θέατρο πού νὰ
μὴν περιέχεται μέσα.

Τὶ γὰρ πόως κανεῖς καὶ γιὰ τὴν πλουσίαν εἰκονογράφη-
σι πού συνοδεύει τὸ κείμενον ; Στὸ ζήτημα αὐτὸ, ὁ κ. Λάσκαρης
ἀνεδείχθη ἥρωας — τί λέω ἥρωας ; μάρτυς, κυριολεκτικῶς, γιὰ
τὴν ἰδέα του... Πετσόκοψε παλαιὰ σπάνια βιβλία ἔκαμε ὁλό-

ΠΡΟΛΟΓΟΣ Α' ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, ἀμφίσπας τὴν ἐντολήν
τῆς σοφῆς παροιμίας ἣ ὁποία διατάσσει : «Μεγάλῃ μπουκιᾷ νὰ
φᾶς, μεγάλο λόγο νὰ μὴν πῇς», ἐπρόφερε κάποτε ἓνα μεγάλον
λόγον : «Προκειμένου ν' ἀφιερῶθαι ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐξά-
σκησιν τοῦ δικηγορικοῦ μου ἐπαγγέλματος — ἔγραψεν ἓνα πρωὶ
πρὸ εἰκοσὶν ὀκτῶ ἐτῶν εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας — ἀποσύρομαι
ὀριστικῶς τοῦ Θεάτρου».

Δὲν γνωρίζω ἂν εἰς τὴν «Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεά-
τρου», τὴν ὁποίαν συνέγραψε καὶ ἐξεκόλουθε συγγραφεὺς ὁ ἱ-
δίας, ἀναφέρεται ἡ θυσία αὐτῆς ἐνὸς ἔρωτος εἰς μίαν πεζότητα,
θυσία τὴν ὁποίαν διέπραξε, μὲ ἐλαφρὰν συνείδησιν, ὁ συγγραφεὺς
τῆς εἰς τοὺς χρόνους τῆς νεότητός του. Ἀλλὰ ἡ Μοῖρα δὲν τοῦ
ἐσυγχώρησε τὴν ἀπιστίαν του αὐτῇ. Καὶ ἰδοὺσα τὴν δικογρα-
φίαν, σκεφθεῖσα κατὰ τὸν Νόμον, ἐξέδωκε τὴν τρομεράν της
ἀπόφασιν :

«Ἀπὸ τὴν στιγμήν αὐτὴν τὸ Θέατρον θὰ γίνῃ ἡ ζωὴ σου.
Θὰ κοιμᾷσαι μετὰ Θέατρον καὶ θὰ ἐξυπνᾷς μετὰ Θέατρον. Ἀπὸ τὸ
Θέατρον θὰ φεύγῃς καὶ εἰς τὸ Θέατρον θὰ ἐπιστρέφῃς. Θὰ τρώ-
γῃς Θέατρον, θὰ πίνῃς Θέατρον καὶ θὰ ἀναπνέῃς Θέατρον. Καὶ
δὲν ὑπάρχει τίποτε διὰ σέ, εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν καὶ τὴν ἄλλην,
πού νὰ μὴν εἶναι Θέατρον. Σὲ καταδικάζω εἰς ἰσοβία θεατρι-
κὰ δεσμά.»

Ἡ καταδίκη αὕτη, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐτιμώρησε τὸν ἀπιστον ἡ
Μοῖρα, ὑπῆρξεν ἡ εὐτυχία τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου. Τὸ πτω-
χὸν αὐτὸ καὶ περιφρονημένον Θέατρον εὐρήκεν εἰς τὸν Νίκον
Λάσκαρην, τὸν ἱστορικόν του, τὸν χρονολογικόν του, τὸν ἀπολο-
γητὴν του, τὸν ἐξ ἐπαγγέλματος συνήγορόν του — ἡ μόνῃ δικη-
γορικῇ λειτουργίᾳ τὴν ὁποίαν ἐπέτρεψεν εἰς τὸν κατάδικόν της
ἡ Μοῖρα, ἀφοῦ τὸν ἀπέπεμψεν ἀπὸ τὸν περιβόλον τῆς Θέμιδος —
καὶ τελευταίως τὸν λεξικογράφον του.

Ἀπὸ σήμερον λοιπὸν τὸ Ἑλληνικὸν Θέατρον — θὰ ἡμουν
ἀκριβέστερος, ἐὰν ἔλεγα γενικῶς τὸ Θέατρον — ἀπέκτησε τὸ
Λεξικόν του. Δηλαδή, κάτι τι ἐντελὲς ἀπροσδόκητον. Ἐγὼ τοῦ-
λάχιστον, ὁμολογῶ τὴν ἀμαρτίαν μου. Ὅταν ὁ ἀγαπητός μου

καὶ ἄξιον προσοχῆς καὶ τιμῆς, εἰς ὅλους τοὺς κύκλους τῆς ἐ-
νεργείας. Καὶ μᾶς ἀναπαύει ἀπὸ τὴν ἐνόησιν καὶ ἀπὸ τὴν
πλῆξιν τὴν ὁποίαν ἀρχίζουν νὰ μᾶς προσενοῦν τὰ ξεφτυρώμα-
τα φανταχτερῶν κάποτε καὶ πότε αὐτοσχεδιασμῶν των, τὰ ὁ-
ποῖα χωρὶς νὰ εἶναι ρόδα, ἔχουν τὴν τύχην τῶν ρόδων, μάλιστα
φυτρώων καὶ ξεψυχῶν «τὴν αὐγὴν μετὰ τὴν δροσούλα». Τὸ «Θεα-
τρικὸν Λεξικόν» εἶναι καὶ χρησίμον εἰς ὅλους τοὺς σχετιζομέ-
νους ἐνεργῶς καὶ ἐρασιτεχνικῶς πρὸς τὸν θεατρικὸν κόσμον,
ἀλλὰ καὶ ἀπροσδοκῆτως συχνότατα διασκεδαστικὸν εἰς τὰς
παντὰς εἰδους πληροφορίας του, λ.χ. Ἀνοίγω τυχαίως εἰς τὴν
λέξιν habit, βλέπω ὅτι εἶναι τὸ θεατρικὸν ἔνδυμα, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλ-
μοῦ ζωογονῶ τὴν μνήμην μου μετὰ ὅλην τὴν περιέργον ἀπὸ τῶν
ἀρχαίων καιρῶν ἐξέλιξιν του καὶ καταλήγω εἰς τὸν ἐπίλογον
αὐτόν : «Καὶ ἐν Ἀθήναις ἔνθα ἀπὸ τοῦ 1836 ἐλειτούργησεν ἡ
νεωτέρα ἑλλνδικὴ σκηνή, ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια τῆς
θεατρικῆς ἐνδυμασίας ἦτο ἐντελὲς ἀγνωστός. Ἐὰν ἐξαίρεση
τίς φουστανέλλας καὶ τινὰς τουρκικὰς ἐνδυμασίας, ἅς μετε-
χειρίζοντο οἱ ἡθοποιοὶ εἰς τὰ νεώτερα πατριωτικὰ ἔργα, τὰ λοι-
πὰ θεατρικὰ ἐνδύματα ἀντεπροσωπεύοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
διὰ ντομιὸν !» Ἀνοίγω εἰς τὴν λέξιν mystères — σταματῶ πρὸ
τῆς λέξεως Oberamegun καὶ ἀποκομίζω καὶ ἐκ τούτων καὶ ἐκ
τῶν πλείστων ἐξ αὐτῶν τὴν ἰδίαν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν προσδε-
χόμεθα ἀπὸ διαφωτιστικὰς καὶ μαζὶ πόσον διασκεδαστικὰς
πληροφορίας, δηλωτικὰς καὶ ταύτας τῆς περιεργότητος εἰς
πάντα ἀναπτύξεως καὶ ἀλλοιώσεως τῶν ἀνθρωπίνων.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ (Ἀκαδημαϊκός)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ Β' ΕΚΔΟΣΕΩΣ

κλῆρα ταξίδια γιὰ νὰ πετύχῃ μιά εἰκόνα, ἓνα ντοκουμέντο, πού
εἶχε πληροφορίες ὅτι θρῖσκόταν κάπου, ἐβόσσε ἀκόμη μέχρι
τοῦ σημείου νὰ λεηλατήσῃ τὸ περίφημον — τὸ μοναδικὸ στήν Ἀ-
νατολή, ἂν ὄχι σ' ὁλόκληρον τὸν κόσμο — Ἀρχεῖο του γιὰ νὰ
πλουτίσῃ τὸ μεγάλο του αὐτὸ ἔργο.

Καὶ κατὰ ἄλλο ἀκόμα : Ἡ λέξις καὶ οἱ ὅροι πού «ἐξηγοῦν-
ται» στὴν «Ἑγκυκλοπαιδεῖα» ἀκολουθοῦν ἀλφαριθμητικὴν σειράν
καὶ εἶναι γραμμέναις — ὅπως καὶ στὴν πρώτη ἐκδοσί τοῦ «Γαλλο-
ἑλληνικοῦ Λεξικοῦ» — σὲ ἑνὲς γλῶσσας (κυρίως γαλλικῆς).
Αὐτὸ θὰ ἐξενίσθῃ ἰσως τὸν ἀναγνώστη μετὰ τὴν πρώτην ματιὰ πού
θα ριθῇ. Κακῶς, ὅμως. Πῶς θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ διαφορετι-
κά, προκειμένου περὶ μίας «παγκοσμίου» ἐγκυκλοπαιδεῖας ; Ὑ-
πάρχουν λέξεις πού εἶναι ἀδύνατον νὰ μεταφρασθοῦν μονολεκτι-
κῶς. Ὑπάρχουν φράσεις ὁλόκληρες, «ξενισμοὶ» χαριτωμένοι, πού
μόνον μ' ἓνα ἀνέκδοτο θὰ μπορούσαν νὰ ἐξηγηθοῦν !

Ἱστορία, λοιπὸν, ; Ἑγκυκλοπαιδεῖα ; Ἀνεκδοτολογία ;
Ἐπιστήμη ; Χιούμορ ; Ναι — ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἡ «Παγκόσμιος
Θεατρικὴ Ἑγκυκλοπαιδεῖα» τοῦ Λάσκαρη. Ὅλ' αὐτὰ — καὶ
κάτι ἀκόμη : ἓνας ἀκένωτος θησαυρὸς γνώσεων, διανοημένων
μετὰ τὸ λεπτόν πνεῦμα τοῦ συγγραφέως του, ἓνα ἔργον, μετὰ ἄλ-
λα λόγια, τέτοιο, πού μόνον ἓνας Νικόλαος Λάσκαρης μπορού-
σε νὰ μᾶς δώσῃ.

Ν. ΧΑΓΕΡ - ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ Α' ΕΚΔΟΣΕΩΣ

συγγραφεὺς μου ἀνήγγειλεν, ὅτι γράφει τὸ Λεξικὸν τοῦ Θεά-
τρου, ὑπόπτεισα σοθαρῶς, ὅτι εἶχε παραφρονήσει "Ἐνα Λεξι-
κὸν τοῦ Θεάτρου, ὡς θεατρικὴν ἀλφαριθμητικὴν ἐγκυκλοπαιδεῖαν,
θὰ ἡμπούνατο νὰ τὸ φαντασθῶ ὁπωσδήποτε. Ἀλλὰ ἓνα Λεξι-
κόν, εἰς τὴν κυρίαν βιβλιογραφικὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ἓνα
λεξικὸν τεχνικῶν ὄρων, μου ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ φαντασθῶ.
"Ἐσπασα τὸ κεφάλι μου ν' ἀναπολήσω ὅλους τοὺς θεατρικοὺς ὄ-
ρους, τοὺς ὁποίους μου ἔτυχε νὰ συναντήσω εἰς τὰς διαφόρους
σχέσεις τῆς ζωῆς μου μετὰ τὸ Θέατρον καὶ δὲν εὐρήκα περισσο-
τέρους ἀπὸ δέκα. Μετὰ αὐτοὺς λοιπὸν θὰ ἐγείμην ἓνα Λεξικόν ;
"Ἡ μετὰ πόσους ἄλλους, τοὺς ὁποίους ἔτυχε νὰ μὴ γνωρίζω ἢ νὰ
μὴν ἐνθυμούμαι ; "Ἡσαν ἄλλοι τόσοι ; Ἀδύνατον νὰ ἦσαν πε-
ρισσότεροι ! Ὅταν ὁ λεξικογράφος τοῦ ἀπιθάνου αὐτοῦ Λεξι-
κοῦ μοῦ ἔστειλεν, ὡς δείγμα, τὰ δέκα πρῶτα τυπογραφικὰ φύλ-
λα τοῦ ἔργου του, τότε μόνον ἐνόησα πόση εἶναι ἡ ἀμάθειά μου.
Καὶ θὰ τὸ ἐννοήσουν τώρα μετὰ τὴν σειράν των καλοὶ σοφώτεροι
τῶν ἀναγνοστῶν τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ βιβλίου.

Ἡ λέξις «ἀναγνοστῶν», προκειμένου περὶ Λεξικοῦ δὲν
μοῦ διέφυγεν. Εἶναι κυριολεξία. Διότι τὸ Λεξικόν αὐτὸ δὲν ἔ-
χει ἀναδημιουργηθῆναι καὶ φυλλομετρηθῆναι. Θὰ ἔχη ἀναγνώστας. Θὰ
τὸ ἀρχίξῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν πρώτην σελίδα καὶ θὰ τὸ τελειώσῃ εἰς
τὴν τελευταίαν, ὅπως ὅλα τὰ ὥραία καὶ τὰ εὐχάριστα βιβλία.
Διότι δὲν εἶναι ἄλλως ἓνα σοφὸν βιβλίον. Εἶναι τὸ βιβλίον ὅλων
τῶν εὐχαρίστων γνώσεων, ὅλων τῶν θελκτικῶν ἀπροσώπων τοῦ
θεατρικοῦ ἀρχαίου, καὶ ὅλων τῶν παραδόξων ρόλων τοὺς ὁ-
ποίους παίζουν ὡς ἡθοποιοὶ, αἱ λέξεις τῶν ἄλλων Λεξικῶν εἰς
τὴν γλῶσσάν τοῦ Θεάτρου. Καὶ θ' ἀκούω εἰς τὸ μέλλον — νὰ
μοῦ τὸ θυμηθῇτε — αὐτὸν τὸν πρωτακούστον διάλογον, ὁ ὁποῖος
δὲν θὰ εἶναι διάλογος κωμῳδίας :

— Καὶ τί διαβάσεις τώρα ;
— Διαβάζω, φίλε μου, Λεξικόν !

Ὁ ἄνθρωπος πού θὰ διδῇ τὴν πρωτὰκουστον αὐτὴν ἀπάν-
τησιν θὰ διαβάξῃ, ὡς μυθιστόρημα, τὸ Θεατρικὸν Λεξικόν τοῦ
ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ (Ἀκαδημαϊκός)
Λάσκαρη.

Abatage, οὐα. ἀρσ. || Avoir de l'abatage, λέγεται περὶ ἡθο-
ποιοῦ, ὅστις κατορθοῖ νὰ ἐπιβάλλεται εἰς τινὰ ρόλον, μᾶλλον
διὰ τῆς πειράς τὴν ὁποίαν ἔχει τῆς σκηνῆς, παρὰ διὰ τῆς τέ-
χνης του.

Abbaye, οὐα. θ. Ἀβασεῖον. Ἡ κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ γενι-
κοῦ κανόνος διδομένη κατὰ τὸν Μεσαίωνα προσωνυμία εἰς εὐ-
θύμους τινὰς ἐταίρειας ἐν Γαλλίᾳ, αἵτινες γενικῶς ἐκαλοῦντο
Basoches (ἰδ. λέξ.). Τοιαῦται ἐταίρειαι μνημονεύονται δύο :
Ἡ ἐν Chalons - sur - Saône, Abbaye des Enfants de ville καὶ ἡ
ἐν Chambrey, Abbaye joyeuse des Lescache - Profit. Τῆς τελευ-
ταίας ταύτης τὰ μέλη ἐκαλοῦντο Moines de l'Abbaye. || Abbaye
de la Basoche, ὁ ἐν Γενεύῃ πρὸ τῆς Ἀναμορφώσεως (Réforme)
Σύλλογος πρὸς διοργάνωσιν χορῶν, ἑορτῶν καὶ θεατρικῶν
παραστάσεων.

Abbé, οὐα. ἀρσ. Τίτλος τὸν ὁποῖον ἐλάμβανε κατὰ τὸν
Μεσαίωνα ἐν Γαλλίᾳ ὁ ἀρχηγὸς ἢ πρόεδρος εὐθύμων τινῶν ἐ-
νικοῦ κανόνος ἐκαλοῦντο Abbayes. (Βλ. λέξιν). Οἱ πρόεδροι ἢ
Rouen εὐθύμου ἐταίρειας ὁ ἀρχηγὸς ἢ πρόεδρος τῆς ἐν
Abbé. || L'abbé de la grande - Connards (βλ. λ.) ἐκαλεῖτο
lons - sur - Saône εὐθύμου ἐταίρειας des Enfants de ville.

Abonné, ἐε. παθ. μ. τοῦ p. Abboner, ὁ ἐγγεγραμμένος συν-
σειρὰν παραστάσεων : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Les droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο : Je suis abonné à l'Opéra. || Οὐα. ὁ συν-
Le droits et les obligations du théâtre : Je suis abonné de l'Opéra :
des autres spectateurs. || En Parisiens τρία μόνον θέατρα ἔ-
καὶ ἡ Ὁπερά. Παρ' ἡμῖν συνδρομητὰ θεατρικῶν παραστάσεων
ἑκαλοῦντο

théâtre». || Académie de France à Rome, *Ανωτάτη Σχολή τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἰδρυθεῖσα ἐν Ρώμῃ ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου XIV καὶ τοῦ Κολμπέρ κατὰ τὸ 1666 εἰς ἣν στέλλονται καθ' ἑκάστον ἔτος, δι' ἐξόδων τοῦ Κράτους, πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν τῶν οἱ νεαροὶ καλλιτέχναι (μουσικοὶ, ζωγράφοι, γλύπται κλπ.), ὅσοι τύχουν, κατόπιν διαγωνισμού, τοῦ λεγομένου «Βραβείου τῆς Ρώμης» (Prix de Rome), τὸ ὅποιον ἀπονέμεται ὑπὸ τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν. || Académie des Beaux - Arts. *Ιδε Beaux - Arts.

A Cappella (ἰταλ. λ.). Μουσικὸς ὅρος δι' οὗ δηλοῦται ὅτι μία τις πολὺφωνος χορὸς δι' ἧς σημειοῦται οὗτος δέον νὰ ἐκτελεσθῇ ἀνευ συνοδείας μουσικῶν ὀργάνων.

Accelerando (ἰταλ. λ.). Μουσικὸς ὅρος διὰ τοῦ ὁποῖου δηλοῦται ἡ θαυμάσια αὐξήσις τῆς ταχύτητος τῆς ρυθμικῆς ἀγωγῆς (conduite rythmique).

Accent, οὐσ. ἀρσ. Διὰ τῆς λέξεως αὐτῆς ἐν τῇ μουσικῇ ἐκφράζεται κυρίως ὁ τόνισμός. || Εἰδικὸν σημεῖον τοῦ τονισμοῦ τίθεται ἀνωθεν καὶ κάτωθεν τῶν φθόγων ἢ τῶν φράσεων, αἱ ὁποῖαι δέον νὰ τονισθῶσιν ἰδιαίτερας. Τοιαῦτα σημεῖα ὑπάρχουσι κυρίως τρία : Τὸ σημεῖον >, διὰ τοῦ ὁποῖου δηλοῦται ἡ θαυμάσια αὐξήσις τῆς ἐντάσεως τοῦ τονισμοῦ, τὸ σημεῖον <, διὰ τοῦ ὁποῖου δηλοῦται ἡ θαυμάσια ἐλάττωσις τοῦ τονισμοῦ καὶ τὸ σημεῖον < > διὰ τοῦ ὁποῖου δηλοῦται ὅτι ἡ ἐντασις τοῦ τονισμοῦ πρέπει πρῶτον ν' αὐξήσῃ καὶ κατόπιν νὰ ἐλαττωθῇ. Ἀντὶ τῶν δύο πρώτων σημείων, πολλάκις γίνεται χρῆσις διὰ μὲν τὴν αὐξήσιν τοῦ τονισμοῦ τῆς λέξεως crescendo, διὰ δὲ τὴν ἐλάττωσιν τῆς λέξεως decrescendo, ἢ diminuendo καὶ morendo.

Accessoires. Οὐσ. ἀρσ. πλῆρ. τὰ παρελκόμενα, ἢ τοῖς πάντα τὰ ἐπὶ σκηνῆς, χρησιμοποιούμενα κινητὰ ἀντικείμενα καὶ μὴ ἀναγόμενα εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν σκηνογραφικῶν ἢ τῶν θεατρικῶν ἐνδυμάτων, λ.χ. τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη, πάντα τὰ εἶδη τοῦ φωτισμοῦ, οἷον λάμπαι, κηροπήγια, πολυέλαιοι, τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα, τὰ ἐκ χαρτονίου ἐπὶ τῆς τραπέζης παρατιθέμενα ἐδέσματα ἢ φρούτα καὶ χίλια δύο ἄλλα πράγματα, ὥς λ.χ. τὰ ἐξῆς, ἅτινα ἐχρησιμοποιήθησαν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 17ου αἰῶνος ἐν Γαλλίᾳ διὰ τὴν παράστασιν τοῦ δράματος τοῦ Duvival «Τὰ ἄθλα τοῦ Ὀδυσσεύς» : «Trois casques garnis de leurs visières, un rois, six queues de sirènes, six miroirs, des ailes pour Eole, une verge d'argent, une verge d'or, un pot de confiture, une serviette, une fourchette, un verre de vin, quatre chapeaux de cyprès, deux de fleurs, une fleur de moly, chapeau de Mercure,

τῶν παρελκομένων. || Chef des accessoires, ὁ προϊστάμενος τῶν ἐπιφορτισμένων τὴν φύλαξιν τῶν accessoires, οἵτινες καλοῦνται : Garçons d'accessoires. Παρ' ἡμῖν καλεῖται : Φροντιστής. || Accessoires ἢ rôles accessoires καλοῦνται οἱ μικροὶ ῥόλοι, ἢ τοῖς τὰ ἀσήμαντα ὅπως μέρη : c'est un acteur qui joue les accessoires, ἢ τοῖς ἡθοποιοῖς παίζων ἀσημάντους ῥόλους : Les représentations de quelques pièces de Molière fournissent encore aux acteurs chefs d'emploi l'occasion de se montrer dans les accessoires. || Accessoire truqué, τὸ λειτουργοῦν δι' ἰδιαίτερου ἀποκρύφου μηχανισμοῦ π α ρ ε λ κ ὀ μ ε ν ο ν, ὥς εἶναι λ.χ. τὸ μαγικὸν κύπελλον τοῦ Φάουστ, ὅπερ ἐν δεδομένη στιγμῇ ἀναδίδει φλόγας.

Accessoiriste. Οὐσ. ἀρσ. Νέα λέξις. Ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν φύλαξιν τῶν accessoires, ὁ ἄλλως chef des accessoires καὶ garçon des accessoires καλούμενος. (*Ιδε 'Accessoires) : L'acteur X. s'affolle si l'accessoiriste ne lui donne pas exactement ce qu'il a demandé. || Εἰς πλαισιωτάραν ἐποχὴν ἐκαλεῖτο ustensilier.

Acciacatura (ἰταλ. λ.). Καλλωπισμός (ornement καὶ fioriture) ἐν τῇ ἐκτελέσει ἐνοργάνου μουσικῆς, σημειούμενος διὰ μικροτέρου φθόγου ἀνωθεν φυσικοῦ τοιοῦτου. Κατὰ τινὰς μουσικοὺς ἡ acciacatura εἶναι ταυτόσημος τῆς appogiature (ὅλ. λέξ.).

Acciacatura

Accident, οὐσ. ἀρσ. (Μουσικ.). Τὸ σημεῖον διὰ τοῦ ὁποῖου δηλοῦται ἐπὶ τοῦ πενταγράμμου ἡ αὐξήσις ἢ μείωσις τοῦ τόνου φθόγου τινος. Τοιαῦτα σημεῖα ὑπάρχουσι τρία : Ἡ δίεσις (diese) δι' ἧς ὀξύνεται κατὰ ἓν ἡμιτόνιον ὁ φθόγος, ἡ βέσησις (bémol) δι' ἧς θαρύνεται κατὰ ἓν ἡμιτόνιον ὁ φθόγος καὶ ἀναίρεσις (béccare) δι' ἧς ἐπαναφέρεται ὁ ἀλλοιωθεὶς φθόγος εἰς τὴν φυσικὴν τοῦ θέσιν.

*Υφεισις

Δίεσις

Αναίρεσις

Accidental, ἐπίθ. Μουσ. || Signes accidentels, τὰ τυχαῖα σημεῖα ἀλλοιώσεως τῶν φθόγων (κατ' ἀντίθεσιν τῶν μονίμων τοιούτων, τὰ ὁποῖα τίθενται εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ μουσικοῦ τεμαχίου πλησίον τοῦ γνώμονος), τὰ ὁποῖα τίθενται πρὸ τοῦ πρὸς ἀλλοίωσιν φθόγου κατὰ τὴν πρόδον τοῦ μουσικοῦ συνθέματος. || Lignes accidentelles, αἱ πρόσθετοι βοηθητικοὶ γραμμαῖ, αἱ ὁποῖαι τίθενται ἀνωθεν καὶ κάτωθεν τοῦ πενταγράμμου πρὸς τοποθέτησιν τῶν φθόγων οἵτινες ὑπερβαίνουν τὴν ἔκτασιν τοῦ. Λέγονται καὶ lignes supplémentaires.

Acclamateur, οὐσ. ἀρσεν. Ὁ ἀνευφημιστής. Néron jouant de la lyre sur le théâtre eût pour premiers acclamateurs Sénèque et Burhus. || Ἡ Ἀκαδημία παρέλεψε τὴν λέξιν αὐτὴν ἐν τῷ λεξικῷ τῆς, καίτοι πολλοὶ καλοὶ συγγραφεῖς ἔκαμαν χρῆσιν αὐτῆς. Δὲν ἔχει θηλυκόν.

Acclamation, οὐσ. θ. Ἡ ἐν τῷ θεάτρῳ ἀνευφημία : Lorsque le talent d'un grand artiste soulève au public l'enthousiasme, il lui arrive de se repandre en acclamations.

Acclamer, ρ., ἀνευφημῶ.

Accompagnateur, trice, οὐσ. μουσ. Ὁ συνοδεύων διὰ τῆς φωνῆς ἢ μουσικοῦ τινος ὀργάνου μουσικὸν ἄσμα. Κυρίως ὁ διδάσκων τοὺς ἡθοποιοὺς κατὰ τὰς δοκιμὰς τοὺς μουσικοὺς αὐτῶν ῥόλους : L'accompagnateur doit faire valoir le chant, sans le couvrir. || Οἱ accompagnateurs ὁσάκις ἐκλέγονται μετὰ διὰπρεπῶν μουσικῶν καλοῦνται chefs du chant.

Accompagnement, οὐσ. ἀρσ. Συνοδεία ἄσματος διὰ τῆς φωνῆς ἢ μουσικοῦ ὀργάνου : On a chanté un chœur avec accompagnement de piano. || Accompagnement de quatuor, ἡ ἐκτελούμενη ὑπὸ τεσσάρων ἐγγύρδων ὀργάνων. || Accompagnement à grand orchestre, ἡ ἐκτελούμενη ὑφ' ὀλοκλήρου ὀρχήστρας. || Accompagnement d'harmonie, ἡ ἐκτελούμενη ὑπὸ πνευστῶν ὀργάνων μόνον. || Δευτερεύοντα μέρη μουσικοῦ τεμαχίου, ἐκτελούμενα συνήθως ὑπὸ διαφόρων ὀργάνων πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ κυρίως καὶ πρωτεύοντος ὀργάνου : Sonate pour le piano, avec accompagnement de basse et de violon.

Accompagner, ρ. Προσάδω, ὑποκροῦω, συνοδεύω ἄσμα. || S' accompagner, ἀκομπανιάρω τὸν ἑαυτόν μου ἄδοντα : Alors la mère commençait en s'accompagnant...

Accord, οὐσ. ἀρσ. Μουσ. Ἡ ταυτόχρονος καὶ ἀρμονικὴ συνήχησις τριῶν ἢ καὶ περισσοτέρων φθόγων, ἡ συγχορδία ὑπάρχουσι συγχορδίαί τριφώνοι (de trois sons),

Τρίφωνος συγχ.

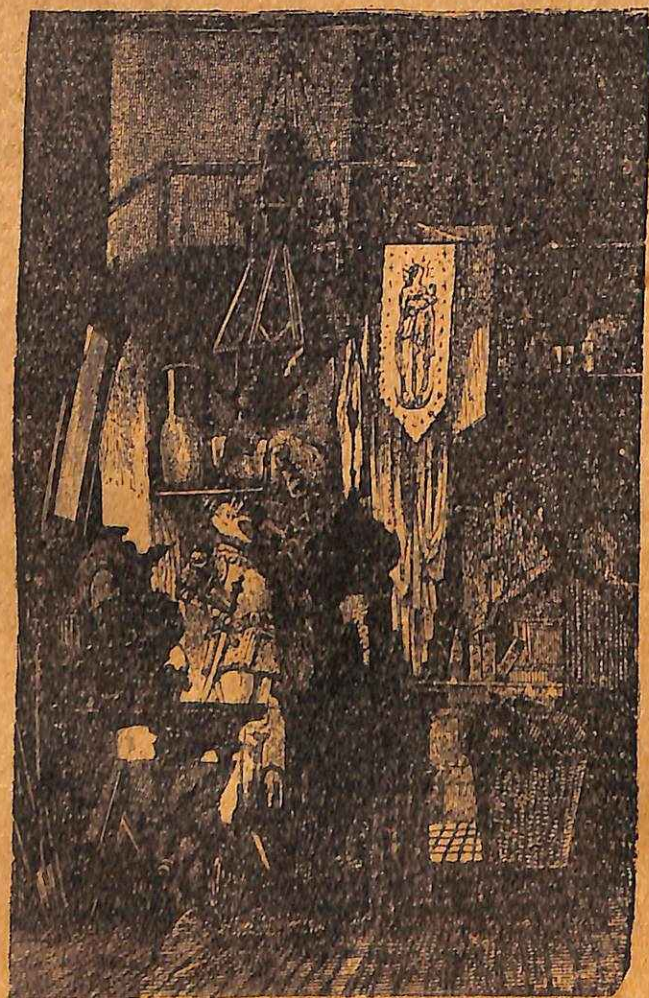
Τετράφωνος συγχ.

Πεντάφωνος συγχ.

Τελεία συγχ.

Συγχορδία ἐν ἀναστροφῇ

Τὸ διαμέρισμα τῶν ἀξεσουάρ

caducée et des talonniers, un foudre, un sceptre de Pluton, couronne, arbre doré dans le jardin des Hespérides, un caillou pour Sisyphe, un artifice dans l'antenne du vaisseau d'Ulysse.» || Cabinet d'accessoires, τὸ ἐν τῷ θεάτρῳ ἰδιαίτερον διαμέρισμα 158 — Α. Ο. Δ. Ο. (Π. Θ. Ε.).

ΕΛΛΗΝΕΣ ΗΘΟΠΟΙΟΙ (ΒΛ. ΑΡΘΡΟΝ ΑCΤΕΥR).-ΠΙΝΑΞ Α'

Πανθ. Σούτσας

Εὐάγ. Παρασκευοπούλου

Νικ. Ζάνος

Κυδέλη Θεοδωρίδου

*Ιωάννα Νικηφόρου

Δημοσθ. Ἀλεξιάδης

Αἰκ. Βερόνη - Γεννάδης

Μιχ. Ἀρνωτιάκης

*Αλέξ. Πίστης

Πινία Βογασέρα

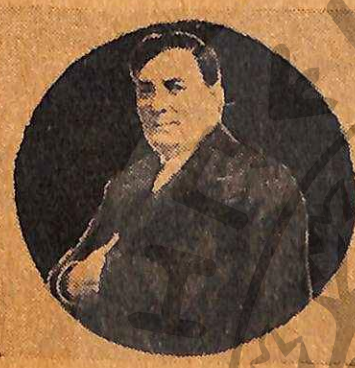
Α. Κοτοπούλης

Μαρ. Κοτοπούλης

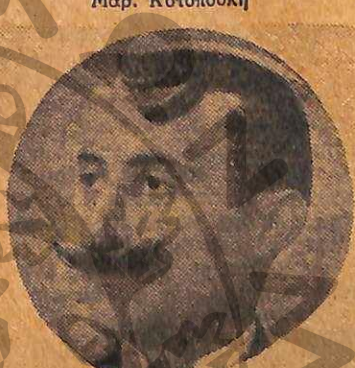
Πολυξ. Σούτσας

Εὐάγ. Παντόπουλος

Εὐάγγελος Νικά

Εὐάγ. Βογασέρας

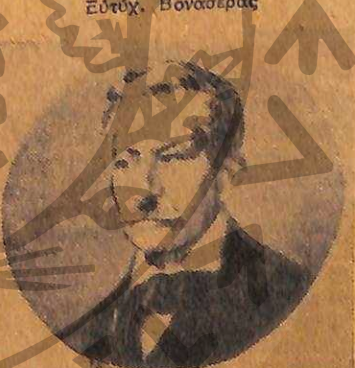
*Αθαν. Σισσοφός

Σοτήριος Ἀλκαίου

Σοτήριος Οἰκονόμου

Κ. Κυριακός - Ἀριστίδης

(Ἀπὸ τοὺς διαπρέψαντας ἡθοποιούς τοῦ Νεοελληνικοῦ Θεάτρου ἀπὸ τοῦ 1818 μέχρι σήμερον.)

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΓΝΟΜΗ